Glenn Beck numeşte „Ultimul patriot” al lui Brad Thor „un thriller de neuitat”. Nelson DeMille îl numeşte pe Scot Harvath „eroul american perfect pentru lumea de după 11 septembrie”. Acum, Brad Thor oferă şi mai mult „divertisment de înaltă tensiune care aminteşte de Robert Ludlum” (Library Journal)....

STATE OF THE UNION „Unul dintre cei mai buni scriitori de thrillere emergenţi de pe continent.”

- Ottawa Citizen „[Un] thriller de spionaj fulminant, plin de testosteron.”

- Publishers Weekly THE APOSTLE „Explodează ca o rachetă teleghidată şi nu încetineşte niciodată, împletind evenimentele actuale într-un scenariu înspăimântător care s-ar putea întâmpla. Brad Thor este cel mai tare!”

-Tess Gerritsen, autoarea bestsellerului New York Times, autorul cărţii The Keepsake „Brad Thor a reuşit din nou... un home run de excepţie. Nu veţi dori să o lăsaţi din mână.”

- Blackwater Tactical Weekly „O lectură obligatorie.... O poveste plină de acţiune, cu mai mult de câteva paralele cu climatul politic actual.... Te atrage în mod puternic şi convingător.... O experienţă uluitoare, la limită.”

-NationalTerrorAlert.com State of the Union este disponibilă şi la Simon & Schuster Audio Citiţi bestsellerul nr. 1 al New York Times care este „cât se poate de aproape de un thriller perfect pe care îl veţi găsi vreodată „*-Brad Thor's THE LAST PATRIOT „Un complot strălucit şi o concepţie ingenioasă.”

- Providence Journal-Bulletin (RI)* „Uimitor.”

- Publishers Weekly „ The Last Patriot... [va] face să saliveze un dependent de acţiune.”

- San Antonio Express-News „Wow, tipul ăsta ştie să scrie.”

- The Atlanta Journal-Constitution „[O] maşină de acţiune neîntreruptă.... O călătorie de senzaţii tari, bine documentată şi plină de adrenalină.”

- Tampa Tribune THE FIRST COMMANDMENT „O aventură inteligentă, sfârâietoare, plină de intrigi internaţionale.”

- Wilmington Morning Star (NC) „Cititorii cărora le plac Tom Clancy şi Stephen Coonts îl vor adora pe Brad Thor.”

- Chicago Tribune „Un thriller încărcat de adrenalină.... Brad Thor ştie cum să excite simţurile.”

-Steve Berry, autorul bestsellerului New York Times Vendetta de la Paris TAKEDOWN „[La fel ca în serialul de televiziune 24 şi alte thrillere cu cifră mare, Takedown este o poveste clară şi cinematografică, cu... acţiune cu focuri de armă şi acţiune care îţi rupe stomacul.”

- The Tennessean „Entuziasmant.... O lucrare inteligentă şi explozivă, care detaliază evenimente pe cale să se întâmple în faţa uşii tale.”

- Bookreporter.com „Incitant... înspăimântător....”. [O] capodoperă.”

- Midwest Book Review BLOWBACK „Obsedant, de înaltă tensiune.... Unul dintre cei mai buni scriitori de thrillere din domeniu.”

- Ottawa Citizen „Un thriller internaţional incredibil.... Revigorant şi superior.”

-Brunei Press Syndicate PATH OF THE ASSASSIN „Dacă cel de-al doilea thriller internaţional al lui Thor ar mai avea testosteron, i-ar creşte părul.... Acţiunea bine coregrafiată şi emoţiile vor ţine cititorii absorbiţi.”

- Publishers Weekly „Acţiunea este implacabilă, ritmul sublim.”

- Ottawa Citizen Vă mulţumim că aţi descărcat această carte electronică Atria Books/Emily Bestler Books.

Pentru Sloane- Bine ai venit pe lume, micuţule.

Cunctando Regitur Mundis

Aşteptând, unul conduce lumea.

PROLOGUL

WASHINGTON, DC TĂI SEARA DE JOI, 28 IANUARIE

“Ceea ce vreau, Chuck, sunt zece minute de pace şi linişte ca să mă pot gândi”, i-a spus preşedintele şefului său de personal.

Charles Anderson nu-şi mai văzuse niciodată şeful aşa.

Dar, din nou, America nu se mai confruntase niciodată cu o situaţie de o asemenea amploare. Cu mai puţin de trei ore înainte de momentul în care trebuia să ţină discursul despre starea Uniunii, preşedintele Jack Rutledge luase deja decizia dificilă de a evacua Congresul şi de a se mulţumi cu un discurs înregistrat video de la Casa Albă. Totuşi, cea mai grea decizie se afla încă în faţa lui.

„Bine, oameni buni”, a vociferat Anderson. „L-aţi auzit pe preşedinte. Să-i dăm spaţiu. Toată lumea afară. Ne vom reuni din nou în Sala de situaţii”.

După ce Biroul Oval s-a golit, preşedintele s-a lăsat pe spate în scaun, a închis ochii şi şi-a masat fruntea cu călcâiele mâinilor. Jurământul de învestitură îi cerea să păstreze, să protejeze şi să apere Constituţia – un corp de legi, care îl obliga „să ofere Congresului informaţii despre starea Uniunii şi să recomande Congresului luarea în considerare a măsurilor pe care le va considera necesare şi oportune". Niciodată, nici într-un milion de ani nu şi-ar fi putut imagina că îndeplinirea atribuţiilor sale va duce la destrămarea a tot ceea ce America luptase să devină.

Îşi aduse aminte de primul discurs despre starea Uniunii ţinut de George Washington cu peste două sute de ani în urmă, la Sala Federală din New York. Cu ţara aflată în fazele incipiente ale marelui său experiment democratic, Washingtonul se concentrase asupra conceptului însuşi de uniune şi asupra provocărilor nu doar de a o stabili, ci şi de a o menţine.

Cum naiba se ajunsese la aşa ceva? Rutledge s-a mirat în timp ce a deschis ochii şi a studiat cele două dosare de pe biroul din faţa lui. Fiecare conţinea o versiune diferită a discursului său despre starea Uniunii şi fiecare avea potenţialul de a fi la fel de devastator. Soarta a milioane de americani va fi decisă de ceea ce va spune şi va face în următoarele trei ore.

Deşi nu era un om deosebit de religios, preşedintele Jack Rutledge a închis ochii încă o dată şi, de data aceasta, s-a rugat lui Dumnezeu să îl îndrume.

CAPITOLUL 1 Z VENIGOROD Z VENIGOROD , R USSIA TREI SĂPTĂMÂNI ÎMPREUNĂ Anul acesta a venit prea devreme, se plângea Serghei Stavropol în timp ce-şi arunca paltonul lung pe un scaun de lângă uşă. Era ultimul dintre cei patru bărbaţi care sosiseră. „Cred că acesta va fi unul dintre cele mai reci pe care le-am văzut de mult timp". Trecând spre bar, a scos o carafă de coniac şi a umplut un flacon de cristal delicat. Era un bărbat uriaş, cu părul negru şi un nas mare care purta urme de a fi fost spart de multe ori. Cu o înălţime de un metru optzeci şi trei de centimetri şi două sute şaptezeci şi cinci de kilograme, era mai mare decât oricare dintre ceilalţi bărbaţi din încăpere, dar ochii săi întunecaţi şi pătrunzători erau cei care atrăgeau toată atenţia şi care îi câştigaseră de mult timp porecla. Deşi ura porecla de „Rasputin", descoperise că le insufla duşmanilor săi şi celor care i se opuneau un anumit grad de teamă şi, prin urmare, permisese ca aceasta să rămână.

Părul său de culoarea sare şi piper era tuns într-o tunsoare în stil militar. Pielea îi era grav marcată de semne, iar ochiul stâng îi era uşor căzut din cauza unei grenade care îi explodase în faţă în timp ce îl împingea pe unul dintre oamenii săi din calea pericolului. Deşi era de două ori mai curajos decât colegii săi adunaţi, era cu uşurinţă mai puţin de jumătate la fel de rafinat şi, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze tocmai acest lucru, şi-a dat pe gât coniacul dintr-o înghiţitură lungă.

Bărbaţii din jurul mesei au zâmbit la comportamentul prietenului lor. Stavropol era la fel de constant ca steaua nordică. În peste patruzeci de ani, nimic nu-l schimbase – nici banii, nici puterea, nici măcar faptul că ştia că va intra în istorie ca unul dintre cei mai mari soldaţi pe care Mama Rusia îi produsese vreodată. În luptă, salvase viaţa fiecărui om din sală, unii de mai multe ori, dar nu se adunaseră în această zonă împădurită îndepărtată, la patruzeci de mile vest de Moscova, pentru a retrăi trecutul. Dimpotrivă, cei patru bărbaţi aşezaţi în jurul mesei de stejar uzat se aflau acolo pentru a modela viitorul.

Afară, o adiere de vânt îngheţat sufla pe aleea de pietriş a cabanei de vânătoare veche de secole. Din hornul său de piatră, şuviţe de fum cenuşiu puteau fi văzute doar pentru o clipă înainte de a fi aspirate în sus, într-un cer tot mai întunecat. În timp ce vântul rece se apăsă pe formidabila structură, aceasta gemea adânc.

Stavropol, liderul grupului, s-a îndreptat spre şemineu şi a petrecut câteva clipe înţepând cărbunii incandescenţi cu un vătrai de fier, în timp ce se prefăcea că îşi caută cuvintele potrivite pe care să le rostească. Era un gest gol. Ştia exact ce avea de gând să spună. Spontaneitatea nu era unul dintre atributele sale. Ducea la greşeli, iar greşelile erau prevestitoare de eşec.

Stavropol repetase acest moment în mintea lui de ani de zile. Determinarea sa brută era egalată doar de capacitatea sa de calcul rece şi detaşat.

După o demonstraţie suficientă de introspecţie, s-a ridicat la înălţimea sa maximă, s-a întors spre colegii săi şi a spus: „Mă bucur să vă văd pe toţi aici. Am aşteptat mulţi ani lungi pentru asta. Astăzi ne îmbarcăm într-un capitol nou şi glorios din istoria nu numai a iubitei noastre Rusii, ci şi a lumii. Cu cincisprezece ani în urmă, noi...” „Eram mult mai tineri”, l-a întrerupt unul dintre bărbaţi.

Era Valentin Primovici, cel care munceşte, cel care îşi face griji. El fusese întotdeauna veriga cea mai slabă. Stavropol l-a fixat cu o privire fermă. Anticipase posibilitatea unor disensiuni în rânduri, dar nu imediat.

În mod inconştient, mâna i se strânse într-un pumn. Şi-a amintit să se relaxeze. Aşteaptă, şi-a spus el însuşi. Aşteaptă.

Stavropol a încercat să-şi îndulcească trăsăturile feţei înainte de a răspunde. „Valentin, suntem încă tineri.

Şi ceea ce poate am pierdut în ani, am câştigat mai mult decât în experienţă.”

„Avem o viaţă bună acum”, a spus Uri Varensky, venind în apărarea lui Primovici. „Lumea este un loc diferit. Rusia este un loc diferit.”

„Aşa cum ştiam că va fi”, a spus Stavropol, în timp ce ochii lui se îndreptau spre Varensky. Devenise moale şi leneş. Dacă în urmă cu cincisprezece ani i s-ar fi spus lui Stavropol că narcoza groasă a automulţumirii îl va cuprinde într-o zi pe un om atât de mare, un soldat atât de mare, Stavropol nu ar fi crezut niciodată. „Uiţi că schimbarea a venit din cauza noastră. A fost ideea noastră”.

„A fost ideea ta”, a răspuns Anatoli Karganov. „Te-am susţinut, aşa cum am făcut-o întotdeauna, dar Uri şi Valentin au dreptate. Vremurile s-au schimbat”.

Lui Stavropol nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era Karganov, una dintre cele mai mari minţi militare pe care le văzuse vreodată ţara, de partea lui Primovici şi Varensky? Anatoli Karganov?

În ciuda întregii planificări atente, întâlnirea nu decurgea aşa cum îşi imaginase Stavropol. S-a oprit şi a respirat adânc, încercând din nou să se calmeze, înainte de a răspunde. „Am văzut aceste schimbări.

Conducând aici dinspre Moscova, i-am văzut în sus şi în jos pe marginea drumurilor – femei bătrâne care măturau rigolele cu mături făcute în casă sau vindeau cartofi şi lemne de foc doar pentru a avea ce mânca, în timp ce noii bogaţi treceau cu SUV-urile lor BMW şi Mercedes ascultând muzică rap americană.

„În casele dărăpănate de dincolo de şosele, tinerii copii ruşi fumează cocaină crack, se injectează cu heroină şi răspândesc tuberculoza şi virusul SIDA, care ne decimează populaţia. Acolo unde altădată sărbătoream mândria profundă pe care o aveam faţă de ţara noastră, acum afişele şi panourile publicitare nu fac decât să promoveze vacanţe all-inclusive în Grecia, noi cluburi de sănătate sau cele mai noi mode de designer din Italia."

„Dar Rusia a făcut progrese", a insistat Karganov.

„ Câştigurile, Anatoly? Şi ce fel de câştiguri am obţinut?", a întrebat Stavropol, cu dispreţul inconfundabil în voce. „Uniunea Sovietică a fost cândva un mare imperiu care acoperea unsprezece fusuri orare, dar uitaţi-vă la noi acum. Majoritatea republicilor noastre surori au dispărut, iar noi suntem prinşi în lupte jalnice pentru a ne agăţa de cele câteva care au rămas.

Economia noastră, economia de piaţă liberă atât de larg îmbrăţişată de lacomii noştri compatrioţi, se clatină zilnic în pragul colapsului. Cei bogaţi ne-au violat ţara, şi-au ascuns banii în paradisuri sigure din afara Rusiei şi şi-au trimis copiii la internate europene.

Moneda noastră a fost devalorizată, speranţa noastră de viaţă este ridicolă, iar populaţia noastră este în scădere. Mai mult, nu numai că lumea nu are nevoie de nimic din ceea ce avem de vândut, dar nici nu-i pasă să asculte nimic din ceea ce avem de spus. Cândva eram o mare putere mondială – o superputere – acum nu mai suntem nimic. Aceasta nu este moştenirea pe care intenţionez să o las în urmă."

„Serghei", a început Karganov, amelioratorul, „noi toţi ne-am dedicat viaţa ţării noastre. Dragostea noastră pentru Rusia este ireproşabilă."

„Chiar aşa?", a întrebat Stavropol în timp ce privea încet fiecare om aşezat în jurul mesei. „Simt că dragostea voastră pentru Rusia nu mai este ceea ce a fost odată. Aceasta nu este o chestiune pentru cei slabi sau slabi de inimă. Mai sunt multe de făcut şi nu va fi uşor. Dar, în cele din urmă, Rusia ne va mulţumi".

O tăcere stânjenitoare s-a aşternut în cameră. După câteva minute, Varensky a fost cel care a rupt-o. „Aşadar, ziua la care ne-am gândit cu toţii a sosit în sfârşit." Nu a fost atât o declaraţie de fapt, cât una de îngrijorare, nuanţată de regret.

„Nu păreţi mulţumit", a replicat Stavropol. „Poate că m-am înşelat. Poate că nu mai sunteţi tineri.

Poate că ai îmbătrânit – bătrân – bătrân şi speriat".

„E ridicol”, a intervenit Primovici, de obicei cel mai precaut din grup. „Cea mai mare parte din ceea ce aţi prezis că se va întâmpla cu Uniunea Sovietică s-a întâmplat, dar nu totul a fost în rău. Voi alegeţi să vedeţi doar ceea ce vreţi să vedeţi.”

Stavropol începuse să-şi piardă cumpătul. „Ceea ce văd eu sunt trei porci leneşi care s-au hrănit prea mult timp la troaca capitalismului; trei bătrâni senili care au uitat o promisiune făcută camarazilor lor, o promisiune făcută ţării lor.”

„Nu-ţi faci nici un favor dacă ne insulţi”, a replicat Karganov.

„Serios?”, a întrebat Stavropol cu o surpriză simulată. „Momentul pe care l-am aşteptat, momentul pentru care am muncit atât de mult, este în sfârşit aici. Suntem în sfârşit gata să trezim gigantul şi în ajunul celei mai mari realizări a noastră, după atâtea sacrificii, atâta aşteptare, atâta planificare, cei mai de încredere prieteni ai mei se răzgândesc. Ce îmi sugerezi să fac?”

„De ce să nu supunem la vot?”, a propus Varensky.

„Un vot?”, a răspuns Stavropol, „Ce democratic!”.

„A fost acum 15 ani când am fost de acord cu planul tău, Serghei. Nu mai suntem aceiaşi oameni acum ca atunci, a spus Karganov.

„Evident”, a răbufnit Stavropol, „deoarece jurămintele nu mai înseamnă nimic pentru tine.” A ridicat mâna pentru a-l reduce la tăcere pe Karganov înainte ca acesta să poată răspunde. „Trebuie să recunosc că sunt dezamăgit, dar nu sunt surprins. Timpul poate stinge focul din sufletul unui om. Pe măsură ce unii bărbaţi îmbătrânesc, nu mai sunt idealurile, ci păturile pe care se bazează pentru a le ţine de cald noaptea. Mă învinovăţesc pentru asta. Vom supune acest lucru la vot, aşa cum a sugerat tovarăşul Varensky. Dar, mai întâi, să ne ocupăm de o altă problemă.”

„Orice”, a răspuns Primovici. „Hai să terminăm odată cu asta”.

Stavropol a zâmbit. „Mă bucur că eşti de acord, Valentin. Ceea ce vreau este o listă completă a activelor pe care le avem pe loc şi cum să le contactăm.”

„De ce este necesar?”, a întrebat Karganov.

„Din moment ce eu sunt cel care a început asta, eu voi fi cel care o va termina. Nu trebuie să existe niciun capăt liber.”

„Cu siguranţă nu intenţionaţi să renunţaţi la ele?”, a întrebat Varensky. „Aceştia nu sunt simpli soldaţi de rând.”

„Bineînţeles că nu, Uri”, a spus Stavropol. „Bunurile vor fi pur şi simplu rechemate la Mama Rusia. Asta e tot. Asta v-ar face pe toţi fericiţi, nu-i aşa?”

O tăcere mormântală a acoperit masa.

„Şi dacă nu doresc să fie rechemate?”, a întrebat Primovici.

„Sunt sigur că pot fi convinşi. Haideţi, pierdem timpul. Ştiu că există paturi calde care vă aşteaptă pe toţi acasă. Spuneţi-mi ce trebuie să ştiu ca să putem trece la vot, a spus Stavropol.

Bărbaţii au furnizat cu reticenţă informaţiile, în timp ce Stavropol lua notiţe meticuloase. Îi repugna să pună pe hârtie informaţii sensibile, dar să încredinţeze atâtea detalii importante memoriei sale îmbătrânite era un risc şi mai mare.

În timp ce scria, se plimba încet în jurul mesei, cizmele lui răsunând pe podeaua de lemn. Ritmul era la fel ca omul însuşi – meticulos şi răbdător.

După ce au fost colectate detaliile necesare, Stavropol le-a permis bărbaţilor să voteze. Până la urmă, cu toţii au fost de acord să renunţe la operaţiune. Era exact aşa cum se temuse. Primovici, Varensky şi chiar şi Karganov se înmuiaseră. Nu exista decât o singură opţiune disponibilă acum.

„Aşadar, s-a decis”, a recunoscut el, oprindu-se în faţa şemineului.

„Credeţi-mă, e mai bine aşa”, a răspuns Karganov.

Primovici şi Varensky şi-au exprimat acordul în timp ce se ridicau şi îşi luau hainele.

„Încă mai poţi face lucruri măreţe pentru Rusia”, a continuat Karganov. „Sunt convins că Ministerul Apărării ar fi bucuros să aibă la dispoziţie talentele tale. Poate chiar un post la academia militară care să-i înveţe pe soldaţii de mâine ce înseamnă să fii un războinic rus de temut.”

„Ar trebui să vă ocupaţi de un hobby”, a oferit generalul Primovici, apropiindu-se pentru a strânge mâna vechiului său coleg.

„Un hobby?”, a întrebat Stavropol. „Asta este o sugestie pe cinste. Poate golf?”

„Cu siguranţă”, a spus Primovici, un zâmbet formându-i-se pe buze în timp ce Stavropol ridica vătraiul de fier şi se prefăcea că loveşte o minge de golf cu el. Stavropol părea să ia lucrurile mai bine decât se aştepta. „Am auzit că poate fi foarte relaxant”.

Zâmbetul lui Primovici a dispărut rapid când Stavropol a azvârlit vătraiul cu toată forţa în partea laterală a capului său şi i-a spart craniul.

Pentru o clipă, bărbatul a stat acolo, apoi trupul său fără viaţă s-a prăbuşit pe podea.

„Foarte relaxant, într-adevăr”, a rânjit Stavropol în timp ce a lăsat să îi cadă din mâini vătraiul însângerat.

„Ce ai făcut?”, a ţipat Karganov.

„Doar nu credeai de fapt că va fi la fel de uşor ca şi cum ai lua un vot şi pur şi simplu ai pleca, nu-i aşa? Lucrăm la asta de peste cincisprezece ani. Am plănuit totul, totul – totul – până la cel mai mic detaliu.

Mă aşteptam la o oarecare rezistenţă din partea lui Primovici şi poate puţin din partea lui Varenski, dar nu şi din partea ta, Anatoli.

Niciodată tu”, a spus Stavropol.

„Ţi-ai pierdut minţile”, a strigat Varensky în timp ce făcea ocolul mesei pentru Stavropol.

Stavropol a scos un pistol Tokarev Tokarev negru, frumos gravat şi cromat, din dosul mic şi l-a împuşcat înainte ca acesta să fi făcut măcar un metru.

Lui Karganov nu-i venea să creadă ce vedea.

Stavropol era nebun, era sigur de asta.

„Deci, ce va fi, Anatoly?”, a întrebat Stavropol. „Vrei să ni te alături? Sau vrei să urmezi calea lui Valentin şi Uri?”.

Privirea de pe faţa lui Karganov era un răspuns suficient.

„Cum doreşti”, a răspuns Stavropol, care apoi a tras un singur glonţ în capul lui Karganov.

La auzul împuşcăturilor, un al doilea bărbat, învelit în haine grele de iarnă, a ieşit din maşina lui Stavropol şi a intrat calm înăuntru pentru a-şi ajuta angajatorul. „Cu aceşti oameni morţi, vom avea mult mai multă treabă acum”, a spus el în timp ce îl ajuta pe Stavropol să tragă cele trei cadavre pe uşa din spate.

Stavropol a zâmbit. „Lista noastră de active din America este destul de lungă. De-a lungul anilor, am pierdut un Aldrich Ames aici, un Robert Hanssen acolo, dar mai sunt încă mulţi alţii la locul lor. Totul va continua conform planului, iar tu, prietene, va trebui să faci loc pe vechea ta uniformă. Sunt sigur că Rusia va crea o medalie nou-nouţă pentru ceea ce suntem pe cale să realizăm”.

Cei doi bărbaţi au lucrat apoi în tăcere, săpând gropi puţin adânci şi îngropând cadavrele în spatele cabanei izolate. Ei nu au fost singuri. Cocoţat la înălţime, pe una dintre potecile puternic împădurite din zonă, cineva ne privea.

CAPITOLUL 2 E ASTON, M ARYLAND S TATATEA U NIONULUI ADRESA-10 ZILE F rank Leighton era speriat. De fapt, dacă ar fi să spunem adevărul, bărbatul era absolut îngrozit.

Apelul venise în miezul nopţii, vocea mai mult artificială decât umană. Se auzea un sunet stins, conservat cumva, de parcă venea de departe.

Dar nu sunetul vocii îl cutremurase. Era vorba de mesaj.

Lui Leighton i-a luat câteva clipe pentru a-şi şterge pânzele de păianjen din cap – atât de adânc îi fusese somnul. Şi de ce nu? Până la urmă, era la pensie. Să doarmă cu un ochi deschis în timp ce se păzea de lama rece a cuţitului care i se putea strecura între coaste de către un presupus aliat sau să asculte

şoapta revelatoare a glonţului unui asasin anonim tras dintr-o armă cu amortizor, toate făceau parte din trecutul său. Sau cel puţin aşa crezuse el.

Cu douăzeci şi cinci de kilograme în plus şi cu cincisprezece ani de când nu mai era în activitate, Frank Leighton făcu un duş rapid, se bărbieri şi apoi îşi pieptănă capul cu părul gros şi cărunt. Anii nu fuseseră blânzi cu el. Când se privea în oglindă şi îşi spunea: „Sunt mult prea bătrân pentru asta", spunea adevărul cinstit ca Dumnezeu.

Acceleraţia iniţială de adrenalină care venise odată cu apelul telefonic trecuse de mult, aşa că Leighton se hotărî să-şi pregătească o cană de cafea în timp ce-şi analiza opţiunile. A fost o scurtă perioadă de reflecţie, căci nu avea nicio opţiune.

Exact aşa fusese conceput protocolul.

Când cafeaua a fost gata, Leighton şi-a umplut cana până la cinci centimetri şi jumătate de margine, apoi a luat o sticlă de Wild Turkey din dulapul de deasupra frigiderului şi a umplut cana până la capăt. Micul dejun al campionilor, s-a gândit în sinea lui în timp ce lua cana şi se îndrepta pe lângă cămara majordomului spre spălătoria şi depozitul care îi servea drept birou acasă.

În timp ce aştepta ca computerul să pornească, a privit o fotografie a surorii sale, Barbara, şi a celor doi copii ai ei.

Poate că ar fi trebuit să o sune. Să o avertizeze. Încă mai avea cabana din Wyoming. Ar fi fost în siguranţă acolo. Nu ar fi trebuit să-i spună de ce. Ea ar avea încredere în el. Ar fi făcut ce i-a cerut. Era important ca ei să fie în siguranţă, cel puţin până când el îşi va termina misiunea.

Cum naiba, se întreba el, se ajunsese la aşa ceva? Şi după toţi aceşti ani.

Deschiderea browserului său web a întrerupt meditaţiile lui Leighton. A intrat pe site-ul American Airlines şi a verificat toate zborurile internaţionale care plecau din Washington în acea dimineaţă. Când a găsit zborul pe care îl dorea, a început procesul de rezervare a biletului. Habar n-avea dacă vechiul card de credit al Capstone Corporation mai funcţiona. Era singura modalitate de a rezerva şi de a plăti zborul, deoarece nu mai păstra în casă rezerve mari de bani lichizi. Acesta era un lucru pe care îl lăsase în urmă în vechea sa carieră, în vechea sa viaţă.

Dacă cardul era încă activ, banca puţin cunoscută din Manassas, Virginia, ar fi acceptat orice dată de expirare introdusă în calculator. Leighton nu a avut nevoie să pescuiască cardul sau paşaportul fals care corespundea cu numele de pe card, din ascunzătoarea sa din vechea geamandură de homar depozitată într-un colţ al hangarului de bărci din spatele casei sale. Atunci când viaţa cuiva a atârnat de un fir delicat ani la rând, anumite lucruri nu se uită niciodată. A introdus pe de rost numărul cardului de credit şi a aşteptat ca site-ul American Airlines să-i proceseze cererea. Câteva clipe mai târziu, pe ecran au apărut un număr de confirmare şi un loc alocat.

Leighton ştia că o achiziţie de bilete în aceeaşi zi avea să ridice o mulţime de semnale de alarmă, aşa că transportarea unei arme ieşea din discuţie. Va trebui să aştepte până când va ajunge acolo. Odată sosit, avea acces la o putere de foc mai mult decât suficientă, şi la bani – dacă totul ar fi fost lăsat la locul lui.

Trebuia să fi fost. Faptul că cardul de credit Capstone încă funcţiona, la naiba, faptul că fusese chiar sunat după atâta timp era un motiv suficient pentru a crede că va găsi lucrurile exact aşa cum le lăsase cu cincisprezece ani în urmă.

Dar ce naiba se întâmpla? Ar putea fi un test? Dacă era aşa, de ce să-l pună la încercare? Cu siguranţă, aveau agenţi mai tineri şi mai capabili – agenţi care chiar erau activi.

Nimic din toate acestea nu avea sens. Dacă aveai de gând să organizezi cea mai importantă cursă de cai din lume, de ce să aduci cai de război bătrâni de la păşune pentru ea?

Mintea lui Frank Leighton era copleşită de întrebări şi, pe măsură ce acestea începeau să pună stăpânire pe el, a trântit o uşă de fier pe îndoielile şi îndoielile sale. Şi-a reamintit ceea ce fusese învăţat de toţi, singurul lucru care le fusese băgat în cap de nenumărate ori – Protocolul nu va fi niciodată greşit. Protocolul este infailibil.

În timp ce îşi revenea şi îşi închidea calculatorul, Leighton s-a gândit din nou să îşi sune sora.

Dacă misiunea lui nu reuşea, cel puţin ea şi copiii aveau o şansă. Apoi s-a gândit din nou. Nu, nu putea să o sune. În ciuda a cât de mult îşi dorea asta, protocolul era explicit. Nu existase niciun indiciu că acest lucru urma să se întâmple. Nu a fost nimic. Dar, în acelaşi timp, era una dintre eventualităţile pentru care li se spusese să fie pregătiţi – ceva care să apară din senin.

După ce Leighton s-a mai gândit puţin, a raţionalizat că exista o persoană pe care o putea suna; cineva ca el – cineva care ar fi fost şi el contactat. Nu ar fi trebuit să discute detaliile; tonul vocii lor ar fi spus totul.

Şi-a recuperat ascunzătoarea de pe geamandurul bătrânului pescar de homari din debarcader şi a adus-o înăuntru, în dormitorul său, unde a împachetat rapid o valiză mică plină de haine. După ce a aruncat ceea ce părea a fi un PDA supradimensionat, a deschis plicul de manila de la geamandură şi i-a împrăştiat conţinutul în partea de sus a comodei sale.

Paşaportul urma să aibă nevoie de câteva modificări. Ar fi trebuit să actualizeze unele dintre ştampile şi, bineînţeles, să-i schimbe data de expirare. Ar fi trebuit să facă acelaşi lucru şi pentru permisul de conducere. Cardul de credit şi cărţile de vizită false au fost strecurate în diverse buzunare ale hainei sport pe care o agăţase de clanţa uşii dulapului.

Alte obiecte, cum ar fi moneda de dinaintea Uniunii Europene, care nu mai era de nici un folos, au fost aruncate într-un coş de gunoi metalic. O listă veche codificată de nume, adrese şi numere de telefon a fost reţinută din nou în memorie şi apoi aruncată şi ea în coşul de gunoi.

Acum era momentul să dea telefonul. Leighton s-a întors în bucătărie, a luat telefonul şi a format numărul. Se simţea de parcă se afla într-unul dintre acele coşmaruri în care totul se mişca cu încetinitorul. Sunetul telefonului de la celălalt capăt părea să dureze o veşnicie.

În cele din urmă, la al cincilea apel, s-a auzit ceea ce părea a fi cineva care răspundea. Uşurarea l-a inundat. Dacă bărbatul pe care îl suna era încă acasă, poate că nu fusese activat. Poate că totul fusese o greşeală.

Sentimentul, însă, a fost de scurtă durată când Leighton şi-a dat seama că ajunsese la căsuţa vocală a bărbatului. Nu s-a deranjat să lase un mesaj.

Nimic în afară de misiune nu mai conta acum. Nu putea avea încredere în nimeni. Toată lumea şi totul în acest moment era suspect. A recuperat o sticlă de lichid de pornire de sub chiuveta din bucătărie şi a stropit conţinutul coşului de gunoi metalic. Nu putea să lase nici o urmă în urmă.

Leighton a aşezat coşul de gunoi afară, pe terasa de piatră, a aprins un chibrit şi a privit cum sortimentul de hârtii a luat foc. Când a fost sigur că erau arse de nerecunoscut, a folosit capacul grătarului pentru a stinge focul şi, după ce l-a golit, a readus coşul de gunoi înăuntru.

Două ore mai târziu, după ce îşi modificase cu măiestrie paşaportul şi permisul de conducere false cu materialele de desen pe care le păstrase tocmai în acest scop, cu casa încuiată şi cu valiza în portbagajul maşinii, Frank Leighton a ieşit de pe alee şi s-a îndreptat spre aeroport, hotărât să-şi îndeplinească misiunea şi să facă ravagiile pe care urma să le împrăştie în lume.

CAPITOLUL 3 C ORONADO , C ALIFORNIA S TATE A U NIONULUI ADRESA-8 ZILE S cot Harvath stătea în barul Babcock & Story de la Hotel Del Coronado sorbind una dintre margaritele lor caracteristice, dar mintea lui era la un milion de kilometri distanţă. Revenirea acasă nu fusese uşoară pentru el, cel puţin nu aşa, dar mama lui insistase şi, dacă nu era altceva, Harvath era un fiu bun.

Trecuseră zece ani de când îl înmormântaseră pe tatăl său şi, la această aniversare, mama sa a considerat că este potrivit să facă ceva pentru a-şi aminti de el.

Scot nu a avut inima să-i spună mamei sale că îşi amintea de tatăl său aproape în fiecare zi, pentru că ştia că şi ea îşi amintea. Michael Harvath fusese un om bun – un soţ bun, un tată bun, un soldat bun şi motivul pentru care Scot Harvath devenise un Navy SEAL.

În timpul unei misiuni de antrenament, tatăl lui Harvath, instructor SEAL la Naval Special Warfare Center, a fost ucis într-un accident de demolare. În momentul accidentului, Scot se antrena cu echipa americană de schi freestyle în Park City, Utah. În acel moment, el era în echipă de mai mulţi ani, spre marea nemulţumire a tatălui său. Michael Harvath nu lucrase atât de mult ca el pentru a-şi vedea fiul renunţând la facultate pentru o carieră în sportul profesionist. Cei doi se luptaseră aprig, aşa cum numai doi bărbaţi mândri, încăpăţânaţi şi cu convingeri pasionale pot face.

Luptele fuseseră o presiune asupra relaţiei lor; una pe care mama lui Scot a lucrat neobosit pentru a încerca să o repare. Era ca şi cum ar fi simţit cumva că viaţa soţului ei urma să fie curmată. Doar prin

eforturile herculene ale mamei sale familia rămăsese totuşi unită. Cu cât Michael îl împingea mai tare, cu atât Scot se îndepărta mai mult şi îşi urma propria cale.

Tatăl şi fiul semănau mai mult decât îşi dădea seama oricare dintre ei. Până când Scot şi-a dat seama singur de acest lucru, tatăl său era deja mort.

Pierderea a fost devastatoare. Mama lui Scot îşi pierduse soţul, dar s-ar putea spune că cea mai mare durere a fost a lui Scot, care nu numai că îşi pierduse tatăl, dar îl pierduse cu atât de multe lucruri între ei rămase nespuse şi neterminate.

Până la moartea tatălui său, Scot se descurcase extrem de bine în circuitul Cupei Mondiale şi fusese favorit pentru a obţine o medalie la viitoarele Jocuri Olimpice, dar, oricât de mult ar fi încercat, după moartea tatălui său, nu a mai putut să se întoarcă la schiul de competiţie. Dintr-o dată, nu mai era important.

În schimb, a ales să calce imediat pe urmele tatălui său. După ce a absolvit facultatea cum laude în mai puţin de trei ani, s-a înrolat în Marină, unde a trecut riguroasul program de selecţie Basic Underwater Demolition/SEAL, cunoscut şi sub numele de BUD/S, şi a fost numit SEAL. Datorită expertizei sale în domeniul schiului, a fost repartizat în Echipa 2, cunoscută sub numele de specialiştii în vreme rece, sau Polar SEALs. Având o aptitudine excepţională pentru limbi străine şi dorinţa de a avea şi mai multă acţiune, Harvath a aplicat şi, în cele din urmă, a fost acceptat în Echipa Şase, detaşamentul de elită de contraterorism al Marinei, cunoscut şi sub numele de Dev Group.

În timp ce se afla la Dev Group, Scot Harvath a intrat în atenţia Serviciului Secret al Statelor Unite.

Ori de câte ori un preşedinte îşi făcea apariţia pe sau în apropierea apei, SEAL-urile erau chemate să ofere sprijin. Harvath a făcut parte dintr-un contingent care a asistat la mai multe astfel de detalii de protecţie pentru un fost preşedinte căruia îi plăcea să se întreacă cu bărcile sale Cigarette în largul coastei statului Maine. Scot s-a dovedit a fi extrem de talentat în multe ocazii, dar când a descoperit şi a dezamorsat un dispozitiv exploziv menit să perturbe una dintre ieşirile preşedintelui, Serviciile Secrete s-au ridicat şi au luat aminte. Aceştia căutau pe cineva exact ca el pentru a ajuta la îmbunătăţirea modului în care îl protejează pe preşedinte.

A fost nevoie de ceva efort, dar serviciile secrete au reuşit în cele din urmă să-l convingă pe Scot să se alăture echipei lor. După ce Harvath şi-a terminat cursurile la centrul de pregătire avansată al Secret Service din Beltsville, Maryland, s-a alăturat detaşamentului de protecţie prezidenţială cu sediul la Casa Albă. Se întâmplase multe de atunci. Harvath nu numai că l-a salvat pe preşedinte de răpitori şi a ajutat la prevenirea unui război major în Orientul Mijlociu, dar şi-a dat seama pe parcurs că viaţa de agent al Serviciilor Secrete nu era pentru el. În mod surprinzător, preşedintele a fost de acord şi l-a însărcinat pe Harvath cu o nouă misiune.

Preşedintele Jack Rutledge a adăugat o nouă armă în războiul său împotriva terorismului. Ca parte a reorganizării comunităţii americane de informaţii şi a dedicării reînnoite pentru combaterea terorismului, preşedintele crease o ramură internaţională specială a Departamentului de Securitate

Internă, denumită Biroul de Asistenţă pentru Investigaţii Internaţionale, sau OIIA. Grupul reprezenta capacitatea colectivă de informaţii şi întreaga forţă a guvernului Statelor Unite pentru a ajuta la neutralizarea şi prevenirea acţiunilor teroriste împotriva Americii şi a intereselor americane la nivel global.

Deşi titlul lui Harvath la OIIA era trecut ca „agent special”, foarte puţini oameni ştiau ce presupune de fapt munca sa. Titlul benign i-a făcut pe cei mai mulţi să creadă că lucra pe teren, asistând guvernele străine şi agenţiile de aplicare a legii în eforturile lor de combatere a terorismului. Aceasta era, la urma urmei, declaraţia expresă de misiune a OIIA. Dacă Congresul ar fi cunoscut adevăratele ordine de marş ale lui Harvath, Biroul de asistenţă pentru investigaţii internaţionale nu ar fi primit niciodată aprobarea bugetului.

Gândindu-se la tatăl său decedat, Scot se gândea adesea la omul care îi devenise ca un al doilea tată. Aceeaşi persoană a fost cea pe care preşedintele a numit-o la conducerea noului OIIA – fostul director adjunct al FBI, Gary Lawlor. După ce fusese omul numărul doi în cea mai importantă organizaţie de aplicare a legii din lume, Lawlor era alegerea perfectă.

Preşedintele a apreciat, de asemenea, relaţia specială care exista între Lawlor şi Harvath. Tocmai la această relaţie se gândea Harvath când prietena lui, Meg Cassidy, a intrat în bar.

„Ai primit veşti de la el?”, a întrebat ea în timp ce se aşeza pe scaunul gol de lângă Scot.

„Nimic”, a răspuns el, învârtindu-şi telefonul mobil pe barul din faţa lui. „Dar în cameră? Aveţi vreun mesaj?”

„Niciuna, deloc. Ce a spus compania aeriană?”

„I-a luat ceva timp persoanei mele de contact să ajungă la subiect, dar a spus că, aparent, Gary s-a urcat în avion şi că, în momentul în care se pregăteau să închidă uşile şi să împingă înapoi, a sărit în sus şi a cerut să fie lăsat să coboare. Şi-a arătat legitimaţia şi toate celelalte. I-a speriat foarte tare pe pasageri.”

Meg l-a privit pe Scot în timp ce absorbea această informaţie. Probabil că totul se va dovedi a fi nimic, dar pentru moment părea îngrijorător, mai ales în lumina noului său loc de muncă. Deşi Scot nu a intrat în prea multe detalii, faptul că se cunoscuseră atunci când el o salvase dintr-un avion deturnat în Cairo şi că, la cei treizeci de ani ai săi, era într-o formă mai bună decât majoritatea bărbaţilor chiar şi cu zece ani mai tineri, i-a spus lui Meg că noua funcţie pe care i-o încredinţase preşedintele probabil că nu presupunea să împingă multe hârtii. Era un soldat în prima linie a Americii în războiul împotriva terorismului, iar Meg era suficient de inteligentă ca să ştie ce însemna asta. Asta însemna să nu pui prea multe întrebări şi să fii pregătit pentru orice, chiar şi pentru ce e mai rău. Era dispusă să facă asta pentru el. În cele puţin peste şase luni de când erau împreună, ea ajunsese să ţină foarte mult la Scot Harvath. Atât de mult, încât se gândea chiar să îşi mute întreaga afacere din Chicago la Washington, DC, să se îndepărteze de toţi prietenii şi contactele ei şi să îşi construiască o nouă viaţă alături de acest bărbat.

Cu chipul său aspru şi frumos, părul şaten ca nisipul, ochii albaştri şi cadrul musculos de un metru şi jumătate, Scot Harvath era o partidă pe cinste după standardele oricărei femei, dar bărbatul din interior

fusese cel care o atrăsese cel mai mult de la început. Pe lângă spiritul şi inteligenţa lui, mai era ceva. El era condus de un obiectiv simplu – să facă ceea ce trebuie, indiferent de costuri.

Într-o lume atât de des guvernată de interesul propriu, faptul de a fi în compania unui om ca Scot Harvath a făcut-o pe Meg să realizeze ce înseamnă cu adevărat o viaţă nobilă care merită trăită, dar şi-a dat seama şi că acea calitate pe care o admira cel mai mult la el s-ar putea dovedi, de asemenea, să fie într-o bună zi şi pieirea lui.

Dorinţa lui Scot de a face întotdeauna ceea ce trebuie îl făcuse să nu fie dispus să facă nici măcar un compromis sau să se îndoaie măcar o fracţiune de centimetru atunci când venea vorba de principiile sale. Fusese numit arogant uneori, iar Meg putea înţelege de ce, dar oamenii care vedeau aroganţă în el nu înţelegeau ce anume era important. Scot Harvath credea. Credea în el însuşi. El credea în abilităţile sale şi, mai mult, credea în ţara sa şi în misiunile la care îl trimitea să le îndeplinească. Indiferent de risc sau de cât de mare era pericolul, el a intervenit întotdeauna de bunăvoie atunci când ţara sa avea nevoie de el.

În momentul de faţă însă, avea nevoie de ceva şi era vorba de mai multe informaţii. „Ce l-ar fi făcut pe Gary să sară în sus şi să ceară să fie lăsat să coboare din avion în felul acesta?”

„Tot ce pot să mă gândesc este că poate a primit un apel sau a fost chemat în ultimul moment sau ceva de genul acesta. Nu ar fi trecut prin toate astea doar pentru că a uitat să oprească fierul de călcat acasă.”

„Ai încercat din nou la birou?”, a întrebat Meg, care era la fel de îngrijorată şi devenea din ce în ce mai îngrijorată pe moment.

„I-am lăsat mesaje peste tot şi i-am sunat pe pager şi pe mobil la fiecare jumătate de oră. Nu numai că nu răspunde, dar nimeni nu pare să ştie unde se află – nimeni. Şi asta nu este tipic pentru Gary. Tipul îşi stabileşte întâlnirile de prânz cu luni de zile înainte. Ar trebui să-i vedeţi Day-Timer-ul. Cred că oamenii din Washington DC încep să devină nervoşi din cauza lui.”

„Crezi că i s-a întâmplat ceva?”

„În acest moment, nu ştiu ce să cred. Gary a fost prietenul tatălui meu încă dinainte să mă nasc. Jumătate din motivul pentru care a ales să conducă biroul din San Diego al Biroului, în loc de Miami, a fost pentru a fi mai aproape unul de celălalt. Erau ca nişte fraţi şi ştiu cât de mult înseamnă mama mea pentru el. Nu-i stă în fire să rateze aşa ceva şi să nu sune.”

Meg ştia că funeraliile vor fi grele, iar absenţa lui Gary Lawlor nu făcuse decât să facă lucrurile şi mai stresante. Deşi Scot nu spusese nimic, ea ştia că el aprecia că o avea alături de el.

„Bine”, a răspuns ea, după ce barmanul i-a turnat un pahar de vin şi apoi s-a îndreptat spre celălalt capăt al barului, „ce-ar fi să sunăm la spitale? Urăsc să merg pe această cale, dar se pare că este una dintre singurele pietre sub care nu ne-am uitat.”

În timp ce Harvath se întindea după margarita sa, telefonul mobil a sunat din nou. La celălalt capăt al firului era Alan Driehaus, directorul Securităţii Naţionale. „Unde naiba eşti?”, a întrebat el.

„Coronado”, a răspuns Harvath.

„Unde este Lawlor?”

„Habar nu am. Trebuia să fie aici.”

„A încercat să te contacteze cumva?”, a întrebat Driehaus.

„Nu, şi asta mă îngrijorează”, a răspuns Harvath.

A fost o pauză, în timp ce directorul Securităţii Naţionale îşi întindea mâna peste portativul telefonului.

Harvath a putut distinge mai multe voci pe fundal, în timp ce Driehaus a revenit la telefon şi a spus: „Vreau să te urci în următorul avion care te întoarce la Washington.”

„Pentru ce?”

„Veţi fi informat când veţi ajunge aici. Este o chestiune urgentă de securitate naţională, aşa că nu pierdeţi timpul să vă întoarceţi. Şi dacă Lawlor intră în contact cu tine, vreau să afli unde se află şi să ne anunţi imediat. Este clar?”

„Crystal”, a spus Harvath.

„Bine”, a răspuns Driehaus, care apoi a întrerupt conexiunea.

Harvath a apăsat butonul de închidere al telefonului mobil, l-a aşezat pe bar şi a pus mâna pe portofel.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat Meg.

Scot a terminat de dat pe gât margarita şi i-a spus: „Trebuie să o sun pe mama mea şi să o anunţ că nu vom ajunge la slujba de comemorare.”

CAPITOLUL 4 B ERLIN, G ERMANY G ary Lawlor nu se grăbise să ajungă la apartament. Deşi trecuseră mai bine de douăzeci de ani, nu-şi uitase meseria. După ce ajunsese la aeroportul din Frankfurt, luase un scurt zbor de navetă spre Nürnberg şi apoi un tren spre periferia Berlinului. Două taxiuri şi o scurtă călătorie cu metroul mai târziu, se afla din nou în inima unui oraş pe care îl cunoscuse cândva prea bine. Şi-a lăsat valiza la un loc intermediar şi a rătăcit puţin pe străzi, orientându-se înainte de a se îndrepta spre casa de siguranţă.

Apartamentul fusese ales datorită apropierii sale de Tiergarten, nu departe de inima a ceea ce era pe atunci cartierul comercial al Berlinului de Vest.

Lawlor a observat că reunificarea nu făcuse decât să sporească agitaţia din zonă. Grădina zoologică Bahnhof, Kaiser-Wilhelm-Gedächtniskirche, care fusese distrusă de bombe, şi Europa Center, toate acestea atrăgeau o mulţime de oameni, ceea ce făcea să fie uşor să se amestece în mulţime. Cu paltonul

său de culoare neutră şi costumul de un gri tern, Gary Lawlor arăta ca orice alt om de afaceri german sau vest-european care se îndrepta spre o întâlnire importantă la prânz.

A luat-o pe o rută ocolitoare spre sud de la Nollendorfplatz, dublându-se de trei ori pentru a se asigura că nu este urmărit. În situaţia în care se afla, era absolut imposibil să fii prea prudent.

Districtul Schöneberg, un cartier banal, era plin de cafenele afumate şi de o mare varietate de restaurante etnice.

Deşi unele dintre afaceri se schimbaseră în ultimele două decenii, cea mai mare parte a cartierului era exact aşa cum îşi amintea. Când Lawlor a ajuns în vârful Goltzstrasse, unde se afla apartamentul, era gata să răsufle uşurat când ceva i-a atras atenţia. Cu trei uşi înainte de apartament, doi bărbaţi se aflau într-un BMW negru. Unul dintre ei fuma o ţigară, în timp ce celălalt părea să citească ziarul. În mod normal, acest lucru nu i s-ar fi părut un comportament ciudat, doar că maşina era parcată chiar în faţa unei cafenele pe jumătate goale. În Europa era vorba de societatea cafenelelor, iar faptul că aceşti doi bărbaţi aşteptau ceea ce aşteptau în maşină, în loc să fie în interiorul cafenelei, i-a dat lui Lawlor mai mult decât suficiente motive de pauză. Dar, nu se putea opri, nu acum. Ar fi creat prea multe suspiciuni. În lumea în care Lawlor fusese reintrodus, trebuiau să existe două motive pentru fiecare mişcare pe care o făceai, fiecare cuvânt pe care îl spuneai şi fiecare lucru pe care îl făceai – motivul real şi minciuna complet plauzibilă.

Nu existau magazine sau afaceri în care să intri întâmplător în locul în care Lawlor se plimba acum. Nu avea de ales decât să continue să se mişte şi să spere că aceşti bărbaţi aşteptau doar un prieten.

Trecuse mult timp de când Lawlor nu mai făcuse muncă de teren adevărată. Inima îi bătea mai repede decât ar fi trebuit şi se lupta să o ţină sub control. Toate simţurile sale erau în flăcări, în timp ce adrenalina îi străbătea fluxul sanguin cu fiecare bătaie rapidă a inimii. Asta era mai mult decât o imaginaţie hiperactivă sau emoţii. Nu, Lawlor cunoştea prea bine sentimentul, aşa cum îl cunoştea prea bine pe Berlin. Era o senzaţie pe care o avusese de multe ori în nopţile în care se plimbase pe străzile mortale de dincolo de zid. Ceva nu era în regulă.

Când a ajuns în spatele BMW-ului, l-a putut vedea pe fumătorul de ţigări privindu-l cum se apropia în oglinda laterală. O privire rapidă spre şofer a arătat că, deşi părea încă absorbit de ziarul său, ochii îi erau de fapt fixaţi pe oglinda retrovizoare. Corpul lui Lawlor s-a înţepenit. Aceşti bărbaţi nu-şi petreceau timpul degeaba, aşteptând ca un prieten să iasă din cafenea. Efectuau o supraveghere şi Lawlor era dispus să parieze salariul pe un an pe ceea ce supravegheau. Decizia de a abandona apartamentul venise atât de repede, încât fusese mai mult un reflex decât o alegere conştientă, dar aşa fuseseră antrenaţi cu toţii.

Dacă apartamentul fusese compromis, asta nu putea însemna decât un singur lucru – cineva ştia despre ei. Dar cine? Cum ar fi fost posibil aşa ceva? Operaţiunea fusese unul dintre cele mai bine păzite secrete ale lor.

Nu era timp să îşi dea seama de toate acestea acum. Lawlor trebuia să plece naibii din zonă şi să găsească o modalitate de a-i avertiza pe ceilalţi. Cel puţin el sesizase supravegherea înainte de a intra în bloc.

Numai Dumnezeu ştia ce-i aştepta înăuntru.

Când a trecut pe lângă BMW, Lawlor i-a furat o privire rapidă pasagerului cu coada ochiului. Ceea ce a văzut i-a oprit inima. Nu se putea. Bărbatul la care se uita era mort. Lawlor ştia asta pentru că îl omorâse el însuşi cu cincisprezece ani în urmă. Ce naiba se întâmpla? Oare era paranoic? Avea oare vedenii?

Nu, nu avea nici un motiv să se îndoiască de ochii lui, sau de memoria lui.

Chiar dacă nimic nu avea sens, Lawlor trebuia să aibă încredere în instinctele şi în pregătirea sa. Ridicându-şi umărul stâng şi întorcându-şi subtil faţa, şi-a continuat drumul. În ciuda a ceea ce văzuse, nu şi-a întrerupt nici măcar o dată pasul.

Acum, la două lungimi de maşină, Lawlor începuse să se gândească că ar putea fi liber până când a auzit ceea ce ştia că sunt sunetele bărbaţilor care coborau din BMW şi închideau uşile în urma lor.

„Entschuldigung, mein Herr?”, a spus bărbatul care citise ziarul în maşină. Lawlor s-a prefăcut că nu aude şi a continuat să meargă.

„Herr”, a spus din nou bărbatul, „bitte Halt!”.

În reflexia unei camionete negre, Lawlor i-a putut vedea pe bărbaţi accelerându-şi pasul în spatele lui. Dacă nu era evident că el era cel cu care vorbeau, toate îndoielile au fost şterse atunci când bărbatul pe care Lawlor credea că l-a ucis a spus în engleză: „Este ultima dată când vă rugăm să opriţi”.

Lawlor ştia că bărbaţii erau înarmaţi.

Depăşirea lor, cel puţin în acest moment, nu era nici măcar un considerent. Acestea fiind spuse, el era pregătit în cazul în care s-ar fi putut întâmpla aşa ceva şi avea, la propriu, ceva în mânecă.

Cum nu voia să rişte să intre în ţară cu vreo armă asupra sa sau în bagaje, făcuse o oprire rapidă la un mic magazin din apropierea gării din Nürnberg.

Lawlor s-a oprit din mers, cu spatele la cei doi bărbaţi care se apropiau. Încă îi putea vedea în reflexia camionului negru. Îndoindu-şi cu grijă încheietura mâinii stângi, a manevrat uşor lama lustruită a cuţitului, care era ascunsă în mânecă, până când a simţit vârful în palma mâinii sale. Apoi şi-a mutat încet greutatea pe piciorul drept şi şi-a tras braţul stâng peste piept. Dintr-o singură mişcare rapidă, îşi lăsa braţul, livrând mânerul lamei în palmă, şi lovea cu cuţitul, sperând să-l ucidă pe primul atacator, în timp ce îl lovea pe celălalt cu servieta goală de titan pe care o purta ca sprijin în mâna dreaptă.

Din nefericire, Lawlor nu a mai apucat să o facă.

Vizorul laser al armei TASER X26 Shape Pulse Weapon picta un punct roşu perfect chiar în centrul spatelui său. Bărbaţii care îl urmăreau se aflau la mai bine de doi metri distanţă când au văzut cum

braţul stâng îi dispare şi cum greutatea lui se deplasează subtil în partea dreaptă. Nu avea de gând să-l lase pe Lawlor să ia faţa lui Lawlor. A fost o pocnitură rapidă, în timp ce propulsoarele cu azot trimiteau sondele balistice ghimpate să zboare prin aer cu mai mult de 180 de metri pe secundă şi să treacă direct prin trench coat-ul său. Sondele erau ataşate la fire subţiri izolate care livrau o serie de explozii de energie de înaltă tensiune, copleşind sistemul nervos central al lui Lawlor. Rezultatul a fost o pierdere instantanee a controlului neuromuscular. În mai puţin de o secundă, se prăbuşise neputincios pe trotuar şi se ghemuise în poziţie fetală, incapabil să gândească, să vorbească şi – mai important pentru atacatorii săi – să strige după ajutor.

Spectatorii stupefiaţi au văzut cuţitul căzut din mâna lui Lawlor. Când i-au văzut pe cei doi bărbaţi încătuşându-şi cu măiestrie victima şi aşezând-o pe bancheta din spate a BMW-ului, au fost convinşi că tocmai asistaseră la o acţiune foarte legitimă a poliţiei sub acoperire.

În timp ce maşina se îndepărta într-un nor de cauciuc în flăcări, nimeni nu avea idee cât de periculos de departe de ţintă se aflau.

CAPITOLUL 5 W ASHINGTON, DC Pe tot parcursul zborului de întoarcere, Scot a încercat să îşi dea seama ce naiba se putea întâmpla. Unde naiba era Gary şi care era problema urgentă de Securitate Naţională despre care vorbea Driehaus?

La sosirea lor la Aeroportul Naţional Reagan, două maşini îi aşteptau. Unul dintre ei era acolo pentru a o duce pe Meg Cassidy înapoi la apartamentul lui Scot din Alexandria, în timp ce celălalt îl aducea pe Harvath direct la sediul central al Securităţii Naţionale.

Când Harvath a intrat în sala de conferinţe securizată a directorului, Driehaus a făcut un gest către un scaun aflat la jumătatea mesei netede de stejar. În dreapta lui stăteau directorul CIA Vaile şi directorul FBI Sorce. Harvath a dat din cap către Vaile şi Sorce în timp ce Driehaus spunea: „Apreciem că v-aţi întors atât de repede, mai ales având în vedere circumstanţele care vă aduseseră în California în primul rând.”

Harvath se simţea al naibii de vinovat pentru că se retrăsese de la slujba de comemorare a tatălui său şi voia să lase aceste sentimente în urmă pentru moment. „Aţi spus că este o problemă urgentă de securitate naţională?”.

„Aşa este”, a răspuns Driehaus în timp ce a extras un dosar gros şi albastru din dosarul acordeon aşezat pe masă în faţa lui, a scos o serie de fotografii lucioase de opt pe zece şi i le-a înmânat peste masă lui Harvath. „Recunoaşteţi vreunul dintre aceşti oameni?”, a întrebat el.

Harvath a fost luat prin surprindere când a văzut că fotografiile erau un amestec de fotografii de la locul crimei şi de la autopsie a zece bărbaţi care păreau să aibă vârste cuprinse între patruzeci şi patruzeci şi ceva de ani şi şaizeci de ani. Cei mai mulţi păreau să fi fost împuşcaţi în cap, în timp ce câtorva le fusese tăiat gâtul. După ce le-a parcurs a doua oară, le-a strecurat înapoi către Driehaus şi a spus: „Nu am mai văzut niciuna dintre ele până acum. Morţile lor au vreo legătură cu dispariţia lui Gary?”.

„Poate”, a răspuns directorul FBI Sorce. „Cadavrele au fost găsite în ultimele câteva zile şi, din puţinele informaţii pe care am reuşit să le descoperim, toţi aceşti bărbaţi făceau parte dintr-o unitate de informaţii a armatei cu sediul la Berlin în aceeaşi perioadă în care se afla şi Gary. Ceea ce făceau ei era strict secret şi nu există nicio înregistrare.”

„Şi ce dacă?”. Gary fusese deja scos din armată în momentul în care s-a mutat în străinătate. Faptul că aceşti indivizi făceau parte, de asemenea, din serviciile de informaţii ale armatei nu este nimic mai mult decât o coincidenţă.”

În clipa în care cuvintele i-au ieşit din gură, Harvath şi-a dorit să şi le fi putut retrage. Ştia cât de penibil suna. Ştia, de asemenea, că nici măcar el nu credea cu adevărat ceea ce spunea. Dintre toţi oamenii, Harvath era, de obicei, primul care spunea că nu existau coincidenţe. Acest simplu crez îi salvase viaţa de mai multe ori decât voia să-şi amintească şi ştia că era unul dintre principiile de bază ale comunităţii de informaţii.

„Agent Harvath, hai să dăm puţin înapoi. Pot aprecia loialitatea ta faţă de Gary, a spus Driehaus. „Ce-ar fi să începem prin a vă cere să ne spuneţi ce ştiţi despre el?”.

Harvath întinse mâna spre carafa de apă de pe masa din faţa lui şi îşi turnă un pahar. A luat o înghiţitură lungă în timp ce-şi aduna gândurile înainte de a vorbi. „Gary Lawlor a fost prietenul părinţilor mei încă dinainte de a mă naşte. Fusese implicat în serviciile de informaţii ale armatei şi îl cunoscuse pe tatăl meu, care era SEAL, când amândoi se aflau în Vietnam. Prin munca lor, au devenit destul de buni prieteni şi au întreprins mai multe misiuni împreună. În timpul unei misiuni în special, tatăl meu mi-a spus că Gary i-a salvat chiar şi viaţa. Deci, cred că se poate spune că dacă nu era Gary Lawlor, nu aş fi fost aici astăzi”.

Harvath a făcut o pauză şi a studiat feţele de pe cealaltă parte a mesei de lângă el înainte de a continua. „După ce a părăsit armata, Gary şi soţia sa au locuit o vreme în Europa, înainte ca el să se întoarcă pentru a urma o carieră în cadrul FBI, unde s-a specializat în domenii care variau de la combaterea terorismului până la criminalitatea cu gulere albe. În cele din urmă, a fost promovat la funcţia de agent special responsabil al biroului din San Diego şi atunci am ajuns să-l cunosc cu adevărat.

„Când tatăl meu a murit în accidentul de la Naval Special Warfare Center din Coronado, Gary şi-a luat un concediu de la serviciu pentru a fi alături de noi şi a ne ajuta să începem să ne refacem viaţa.”

Amintirea morţii tatălui său şi a urmărilor acesteia l-a făcut pe Harvath să facă o pauză şi, profitând de ocazie, directorul FBI Sorce a întrebat: „Agent Harvath, v-a vorbit cineva vreodată despre moartea soţiei lui Gary?”.

„Mama mea a făcut-o.”

„Ce ţi-a spus?”

„Heide fusese lovit accidental de o maşină în Europa.”

„Ţi-a spus mama ta în ce parte a Europei se aflau când s-a întâmplat?”

„A fost în Germania, cred. Ce mai contează?”

Acum a fost rândul directorului Vaile să vorbească. „Agent Harvath, ştiţi ce făceau în Germania?”

„Familia lui Heide era de acolo, iar ea deţinea o galerie de artă, în timp ce Gary lucra în domeniul investiţiilor bancare.”

Directorul FBI Sorce s-a uitat mai întâi la Vaile, apoi la Driehaus, care au dat amândoi din cap. „Scot, Heide deţinea o galerie de artă în Berlinul de Vest, iar Gary era şi el pe rol la o firmă americană de investiţii bancare de acolo, dar asta era doar o faţadă pentru ceea ce făceau cu adevărat.”

„Despre ce vorbiţi?”, a întrebat Harvath, care s-a aplecat mai aproape de masă ca şi cum ar fi forţat cuvintele lui Sorce să aibă mai mult sens.

„Ştiaţi că Gary vorbeşte fluent limba rusă?”

„Gary? Rus? Vorbeşti serios?”

„Extrem de mult.”

„Nu, nu ştiam că vorbeşte rusă, dar sunt mulţi oameni care...”

„Bunica lui era din Minsk”, a continuat Sorce în timp ce scotea un dosar al său şi începea să citească din el. „A emigrat în Statele Unite după ce soţul ei a murit în timpul Primului Război Mondial. S-a recăsătorit şi a avut trei copii, dintre care unul a fost fiica care s-a căsătorit cu tatăl lui Gary. Părinţii lui Gary lucrau multe ore, iar bunica rusă l-a crescut practic singură.

„A fost un fel de copil-minune. Până la vârsta de şase ani, nu numai că vorbea fluent limba rusă, dar o şi citea şi o scria. A fost o limbă de leagăn pentru el şi s-a obişnuit cu ea la fel de bine ca şi cu engleza.”

„Aşadar, este de origine rusă. Mare lucru. La fel sunt mulţi oameni în America. Dacă faptul de a proveni dintr-o ţară care a îmbrăţişat comunismul la un moment dat este o crimă, ar fi bine să vă pregătiţi să închideţi mai mult de jumătate din locuitorii din Miami şi o bună parte din centrul oraşului San Francisco”, a declarat Harvath.

„Lasă-mă să termin”, a răspuns Sorce. „Tocmai aptitudinile sale în materie de rusă l-au făcut atât de căutat în armată şi mai târziu la FBI. Aveţi idee cu ce se ocupa cu adevărat Heide înainte de a fi ucisă?”.

„Tu însuţi ai spus asta. Ea era negustor de artă. Mama mea încă mai are o mulţime de tablouri din galeria sa agăţate în casa din California.” În stomacul lui Harvath începuse să se instaleze un sentiment rău. Nu-i plăcea cum decurgeau lucrurile şi presupunea că aveau să se înrăutăţească şi mai mult. Când directorul CIA Vaile a intervenit din nou, a ştiut că premoniţia lui fusese corectă.

„Gary şi Heide Lawlor”, a spus Vaile, „au fost doi dintre cei mai buni recrutori de agenţi de informaţii străine din Statele Unite în timpul Războiului Rece”.

Era un chicotit în vocea lui Harvath în timp ce vorbea.

„Heide Lawlor a lucrat pentru serviciile secrete americane transformând spioni pentru noi?”.

Nimeni altcineva de la masă nu zâmbea. Cele trei feţe care se holbau la Harvath păreau să fie sculptate în granit.

„Accentul lor era pus pe Europa de Est”, a continuat Vaile.

„Heide Lawlor vorbea germană, poloneză şi cehă. Gary s-a ocupat de tranzacţiile cu ruşii”.

„Nu glumiţi, nu-i aşa?”, a întrebat Harvath.

„Nu glumeşte”, a spus Sorce. „De fapt, Gary şi Heide au avut atât de mult succes, încât au primit chiar şi medalii din partea preşedintelui în optzeci şi unu, în cadrul unei ceremonii ultrasecrete la Casa Albă.”

Harvath nu auzise niciodată nimic din toate astea. Şi, deşi era greu de crezut, se potrivea perfect cu caracterul lui Gary Lawlor. Lucrul care l-a speriat cel mai mult pe Scot, totuşi, a fost realizarea a cât de puţine lucruri putea să ştie cu adevărat despre trecutul lui Gary.

„Habar n-aveam.”

„Ceea ce probabil că nu ştiaţi nici că moartea lui Heide nu a fost un accident.”

Deşi Scot încercase să-şi păstreze o înfăţişare impasibilă, astăzi nu ar fi fost o zi bună pentru a juca poker. Heide Lawlor fusese întotdeauna „mătuşa Heide” a lui. Cum ea şi Gary nu aveau copii proprii, ea a ales să-l răsfeţe ori de câte ori avea ocazia.

Crăciunuri, zile de naştere, nu mai conta. Heide nu a avut niciodată nevoie de un motiv pentru a arăta cât de mult ţinea la el.

Acum, faptul că îşi dădea seama că Heide fusese ucisă îi trimitea o durere ascuţită care îi străbătea inima.

Harvath a întrebat: „Gary ştia?”.

„Da”, a spus Vaile, „Gary ştia”.

„Cine a făcut-o? Şi nu-mi spuneţi doar că au fost ruşii. Vreau să ştiu cine anume a ucis-o.”

„Numele lui era Helmut Draegar.”

„Ştia?”

„Da, a fost. A fost, fără îndoială, cel mai bun agent pe care infamul Stasi est-german l-a produs vreodată. Reputaţia lui era mai mare decât viaţa însăşi. Se spunea că era singurul om de care Carlos Şacalul se temea vreodată. Era un lingvist extrem de priceput, un asasin cu siguranţă mortal şi un agent al agenţilor.”

„Adică?”, a întrebat Harvath.

„Înseamnă că tehnica sa de operare era ireproşabilă. Era un maestru al deghizării şi al naturii umane. Într-o clipită putea să dispară sau să te facă să mănânci din mâna lui. Deşi ruşii nu îl născuseră pe Draegar, acesta a primit cetăţenia rusă onorifică – iată cât de mult îl preţuiau. Pe scurt, era spionul suprem”.

„Cum vorbeşti despre el la trecut, presupun că e mort. Am dreptate?”

„Foarte”, a răspuns Vaile. „Lawlor l-a ucis.”

„De ce a fost Heide vizat pentru a fi eliminat?”, a întrebat Harvath.

„Când ai fost la fel de bun în meseria ta ca şi ea, îl determină pe inamic să vrea să te recompenseze cu altceva decât o medalie.”

„Dar ai spus că Gary era la fel de bun. De ce nu l-a vizat şi pe el?”

„Exact întrebarea noastră”, a răspuns Vaile. „Multă vreme, am crezut că a fost din cauză că agenţii pe care Heide îi transformase însemnau lovituri atât de importante pentru serviciile de informaţii. Nu mă înţelegeţi greşit, Gary a avut şi el succesele lui, dar cele ale lui Heide erau de departe de o valoare mai mare. Pe scurt, în timp ce pentru Gary ar fi meritat să cheltuim un glonţ, ţinta principală a ruşilor era Heide.”

„Dar ei au fost întotdeauna împreună, nu-i aşa? Aş fi crezut că aţi fi putut obţine foarte uşor cele două la preţul uneia.”

„Ar avea sens, nu-i aşa?”, a întrebat Vaile. „Gary Lawlor a fost creditat ca fiind extrem de priceput în a se menţine pe el şi pe soţia sa în viaţă.”

„Până când Heide a fost lovit de maşină.”

„Exact.”

Harvath şi-a aşezat cotul drept pe masa din sala de conferinţe şi şi-a ciupit podul nasului între degetul mare şi arătător. Îşi dorea să treacă la subiect.

Simţindu-i frustrarea, Vaile s-a oferit: „Poate că pot fi puţin mai clar. Spre sfârşitul perioadei în care Gary şi Heide au operat în Europa, în special la Berlin, am suferit câteva pierderi majore de informaţii. Cineva a furnizat ruşilor informaţii extrem de sensibile”.

„Şi nu aţi prins niciodată persoana”, a spus Harvath.

„Corect. I-am analizat pe toţi, inclusiv pe Lawlors...” „Care, evident, au fost eliminaţi.”

„La vremea respectivă da, dar în lumina evenimentelor recente, moartea lui Heide a fost pusă sub semnul întrebării.”

Harvath era neîncrezător acum. „Încerci să spui că tu crezi că Gary a avut ceva de-a face cu asta?”

Vaile a ridicat mâna pentru a-l reduce la tăcere pe Harvath. „Lawlors lucrau cu agenţi din diferite părţi ale Rusiei şi ale Blocului Estic şi, ca atare, raportau la supervizori diferiţi. Cu puţin timp înainte de moartea lui Heide, ea i-a menţionat supervizorului ei că era îngrijorată în legătură cu Gary.”

„De unde ştii asta?”

„A fost nevoie de ceva săpături, dar am reuşit să găsesc o copie a raportului ei în dosarele noastre de la Langley. A spus că Gary se schimbase cumva. Ea bănuia că el lucra la un fel de proiect în afara îndatoririlor sale normale. El dispărea seara şi uneori chiar şi zile întregi. El a susţinut că avea legătură cu munca şi că nu putea discuta despre asta, dar când supervizorul lui Heide a cercetat, acesta a informat-o că nu a găsit nimic care să susţină povestea lui Gary. La scurt timp după aceea, Heide a fost ucisă.”

„Este ridicol”, a spus Harvath. „Gary trebuie să fi fost interogat în sus şi în jos după aceea”.

„Era şi părea foarte tulburat de moartea ei. Părea autentică. Abia când a văzut o copie a raportului de la supervizorul lui Heide a început să vorbească. La început, el a spus că nu a vrut să păteze numele bun al soţiei sale. Câteva zile mai târziu, Gary a susţinut că Heide devenise din ce în ce mai paranoică înainte de moartea ei, că luase chiar medicamente pentru asta. Nu ştia în cine să aibă încredere şi chiar începuse să nu-l mai creadă. A fost un scenariu dificil pentru noi.

Era el a spus, ea a spus, dar ea era moartă şi nu putea să confirme sau să nege nimic din ceea ce ne spunea Gary. L-am interogat îndelung, dar totul s-a confirmat. Un medic particular a confirmat chiar că o tratase pe Heide pentru paranoia şi depresie şi că îi prescrisese şi pastile. Caz închis”.

„Deci care este problema?”, a întrebat Harvath. „Nu credeţi că el a făcut ceva ce nu trebuia să facă?”

Directorul CIA Vaile a respirat adânc înainte de a răspunde: „În acest moment nu ştim ce să credem”.

„Toate astea pentru că a avut loc un şir de asasinate ale unor agenţi ai serviciilor secrete ale armatei care se aflau în Berlin în acelaşi timp cu Gary? Deşi vă acord că crimele sunt în mod evident legate între ele, nu aţi reuşit să faceţi cea mai mare legătură dintre toate – Gary cu victimele.”

„De fapt”, a răspuns Driehaus, „am făcut legătura.”

Harvath era uimit. „Ce este?”

„Câteva dintre victime l-au sunat pe Gary chiar înainte de a fi ucise.”

CAPITOLUL 6 P ETROZAVODSK , R USSIA I mposibil!”, a mârâit Serghei Stavropol în telefonul său prin satelit, atent să nu atragă atenţia diverşilor tehnicieni şi oameni de ştiinţă care lucrau în jurul său. „Nu-mi pasă dacă trupul acela se află în interiorul unui lup, al unui urs sau al unui porc înfometat al unui fermier, vreau să-l găsiţi, să-l tăiaţi şi să-mi aduceţi oasele. Mă înţelegeţi?”

Milesch Popov, antreprenorul de douăzeci şi doi de ani, cu cicatrice de cuţit, de la celălalt capăt al firului, era supărat. Cu cine naiba credea omul ăsta că vorbeşte?

„M-aţi plătit să recuperez maşinile de la cabana din Zvenigorod. Aş fi putut vinde maşinile alea pe o grămadă de bani, dar înţelegerea noastră a fost ca ele să dispară, definitiv, şi asta am făcut să se întâmple. Apoi, mă suni şi mă rogi să mă întorc la Zvenigorod să văd ce făcea poliţia. Erau peste tot, dar m-am dus oricum şi am aruncat o privire, aşa cum mi-ai cerut.

Asta am făcut-o pe gratis, din bunăvoinţa de a servi clienţii, dar ceea ce îmi ceri acum iese din discuţie pentru că eu...”

Stavropol a trecut la subiect şi l-a întrerupt pe tânărul mafiot moscovit: „Cât de mult?”.

„Nu e vorba de bani.”

„Nu fi ridicol. Aceasta este noua Rusie. Totul se rezumă la bani.”

„Maşinile furate nu sunt chiar în aceeaşi categorie cu cadavrele”, a spus Popov, coborând vocea şi pregătindu-se pentru o negociere dură.

„Îmi pui răbdarea la încercare, Milesch. Sunt un om ocupat. Spuneţi-vă preţul”, a cerut Stavropol.

Popov s-a gândit o clipă la asta. În domeniul său de activitate, nu avea de-a face cu mulţi oameni de rang înalt precum Serghei Stavropol. Indiferent despre ce era vorba, era evident că era ceva serios. Ziarele fuseseră pline de ştirile despre dispariţia a trei generali şi despre descoperirea a două dintre cadavre în spatele vechiului pavilion de vânătoare din Zvenigorod. Popov ştia că clientul său avusese ceva de-a face cu asta şi asta făcea ca negocierea să fie cu atât mai periculoasă. Apoi, din nou, Popov învăţase că oameni ca Stavropol respectă doar oamenii care se respectă pe ei înşişi şi îşi stabilesc limite. „Dacă vă localizez pachetul dispărut”, a spus Popov, „vreau cinci sute de mii de dolari americani plus cheltuielile”.

„Nenorocit nerecunoscător şi lacom”, a răcnit Stavropol. „Ar trebui să-ţi tai boaşele!”

„Ai grijă, bătrâne”, a răspuns Popov. „Nu vrei să faci un atac de cord”.

„Câtă insolenţă! Cine te crezi?”

„Cred că eu sunt cel care te va ajuta să dormi noaptea. Părerea mea este că, până când nu-ţi vei da seama ce s-a întâmplat cu Karganov cel dispărut, o noapte de odihnă va fi cam evazivă. Am dreptate?”

Stavropol nu a spus nimic.

„Aşa credeam şi eu”, a spus Popov. „Vreau jumătate din banii mei în avans, iar cealaltă...” „Nu. Îţi voi da zece mii de dolari în avans, iar restul la livrarea cu succes a pachetului.”

„Acum cine e lacom?”

„Douăzeci de mii în avans, atunci, iar tu îţi acoperi propriile cheltuieli”, a răspuns Stavropol.

„Şaptezeci şi cinci de mii, plus cheltuielile, sau duc poliţia la lacul unde au fost scufundate în mod misterios maşinile generalilor morţi.”

A existat o pauză foarte lungă înainte ca Stavropol să răspundă: „Bine, ne-am înţeles. Dar, Milesch?”

„Da?”

„Când totul se va termina, ar fi bine să dispăreţi undeva foarte, foarte departe.”

Şi cu asta, linia s-a întrerupt.

CAPITOLUL 7 A IDATA I SLAND, G ULF OF F INLAND De la Stockholm, Frank Leighton luase feribotul de noapte spre Helsinki. Deşi îşi putea foarte bine permite o cabină la clasa întâi cu cardul său de credit, a ales să ia în schimb o cabină de profil inferior la clasa a doua. Aceasta nu era o croazieră de plăcere şi cu cât era mai puţin vizibilă, cu atât mai bine.

Oraşul Kotka, din Finlanda, avea cel mai mare port maritim din întreaga ţară. Se afla la aproximativ o sută de kilometri est de Helsinki, de-a lungul coastei Golfului Finlandei, cu faţa la Marea Baltică. Insula Kotkansaari forma inima oraşului şi Leighton o cunoştea bine. Îi cunoştea barurile, bordelurile şi toate locurile unde se adunau bărbaţii cu probleme de noroc.

Traulerul ruginit şi bărcuţa zdrobită erau proprietatea unui pescar în dificultate din satul de coastă Björnvik, aflat în apropiere, şi se numea Rebecca. Cu suma considerabilă de bani americani pe care Leighton o dezgropase în afara Helsinki cu o zi înainte, a reuşit să îl convingă pe căpitanul de mare îmbătrânit să se despartă de vasul său îmbătrânit şi să navigheze spre o pensionare anticipată.

Bătrânul nu era prost. Aceasta era şansa vieţii sale, răspunsul la toate rugăciunile sale. Pescuitul se înrăutăţise în mod constant în Marea Baltică, obligându-i pe pescari să se angajeze în incursiuni periculoase şi ilegale în apele teritoriale vecine, nu doar pentru a bracona peşte, ci şi pentru a face contrabandă. Deşi bătrânul nu se implicase niciodată în viaţa sa în vreo activitate ilegală, cu siguranţă nu mai întinerise. Nici Rebecca nu întinerise.

Odată tranzacţia încheiată, căpitanul a predat cheile de la Rebecca şi a dat drumul echipajului său. Când Leighton a menţionat că Spania era foarte frumoasă în această perioadă a anului, bătrânul a fost suficient de inteligent pentru a răspunde că îşi dorise dintotdeauna să vadă locul şi că îşi va rezerva imediat un zbor.

Lui Leighton îi luase cea mai mare parte a dimineţii şi până după-amiaza pentru a cumpăra proviziile de care avea nevoie. Când mica insulă a intrat în vizor, soarele începea deja să apună.

Golful Finlandei era presărat cu numeroase insule mici şi nelocuite. Insula Aidata, care în finlandeză înseamnă barieră, a fost numită pe bună dreptate, deoarece era înconjurată de stânci zimţate şi bancuri de nisip neiertătoare, ceea ce o făcea practic imposibil de accesat cu barca. Leighton a împins traulerul printr-un canal îngust din partea cealaltă a insulei. Pasajul dădea într-un golfuleţ minuscul, invizibil din largul mării, care era doar suficient de mare pentru a acosta Rebecca.

Insula stâncoasă şi bătută de vânt era complet pustie.

Chiar şi păsările de mare păreau să o evite. Terenul său aspru era punctat doar de mici arbori de tufişuri şi pete bolnăvicioase de iarbă.

După ce a tras bărcuţa lângă trauler, şi-a încărcat proviziile şi a verificat încă o dată vinciul lui Rebecca. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca aceasta să se rupă sau să se avarieze când se va întoarce cu preţioasa sa încărcătură. Mulţumit că totul era în ordine, a coborât pe scara de frânghie în mica barcă cu vâsle şi a vâslit până la ţărm.

CAPITOLUL 8 A LEXANDRIA, V IRGINIA Eşti sigur că este o idee bună?", a întrebat Meg în timp ce îl privea pe Scot pregătindu-se. „Dacă ţi-au spus să nu te bagi, poate că asta ar trebui să faci. În plus, nu-i va supraveghea FBI-ul casa în caz că se întoarce?"

„Probabil", a răspuns Harvath. „Unde este containerul pe care Rick Morrell l-a lăsat pentru mine?".

Deşi Harvath avusese iniţial neînţelegeri cu agentul paramilitar al CIA, el şi Morrell ajunseseră să se respecte reciproc şi dezvoltaseră chiar o prietenie timidă. În timp ce Scot scotea costumul cu aspect ciudat din geanta neagră Storm, a reflectat la faptul că era bine să ai prieteni care puteau pune mâna pe cele mai noi şi mai bune echipamente.

Un bilet era prins pe echipament şi scria: „Aştept asta înapoi în două zile şi să nu se păteze cu sânge". Morrell era numai inimă .

„Ce este chestia aia?", a întrebat Meg în timp ce întindea mâna pentru a atinge ţesătura extraterestră.

„Este un costum de camuflaj în infraroşu de ultimă generaţie. Nu numai că modelul vizibil este extrem de eficient împotriva detectării cu ochiul liber, dar materialul în sine poate reduce semnătura termică a unei persoane cu peste nouăzeci şi cinci la sută."

„Făcându-te practic invizibil pentru orice dispozitiv cu infraroşu sau cu termoviziune."

„Te-ai prins", a spus Harvath, care trebuia să-şi amintească din când în când de pregătirea cuprinzătoare pe care Meg o primise în timpul vânătorii lor pentru echipa teroristă formată din fratele şi sora lui Hashim şi Adara Nidal.

„Gary locuieşte într-o zonă drăguţă şi bine situată din Fairfax. Crezi că FBI-ul stă în faţa casei lui cu dispozitive de vedere pe timp de noapte?"

„Nu băieţii din faţă sunt cei care mă îngrijorează.

Sunt băieţii din spate, acolo unde proprietatea lui Gary se învecinează cu pădurea. Aceştia sunt tipii pentru care vreau să fiu pregătit", a spus Scot, în timp ce introducea un încărcător nou în pistolul său SIG Sauer P229 de calibrul 40.

Meg a făcut ochii mari de surpriză. „Iei o armă cu tine?".

Harvath a privit pistolul pentru o clipă, apoi l-a pus în geanta neagră de voiaj împreună cu restul echipamentului său pentru acea seară. „Zece oameni au fost deja ucişi", a spus el în timp ce a mai aruncat încă două încărcătoare de muniţie.

„Ce te aştepţi să găseşti acolo?".

Scot s-a oprit din împachetat şi şi-a ridicat privirea pentru a o întâlni pe Meg. „Ca să fiu sincer, habar nu am. Nici măcar nu ştiu ce anume caut. Tot ce ştiu este că nimic din toate astea nu are sens. Cineva are o listă foarte mortală şi trebuie să mă asigur că numele lui Gary nu se află pe ea."

„Dar chiar tu ai spus că nici FBI-ul, nici CIA-ul nu ştiu dacă Gary este o ţintă."

„Meg, ştiu ce crezi, dar îi datorez asta lui Gary."

„De ce?"

„Cum adică de ce?"

„Este un om matur. Şi eu îl iubesc, dar poate avea grijă de el însuşi."

„Şi dacă nu poate?", a întrebat Harvath în timp ce a strecurat restul obiectelor de care credea că ar putea avea nevoie în geantă şi a tras fermoarul.

„Nici măcar nu ştii sigur că are nevoie să fie salvat."

„Meg, nu vreau ca asta să..." a început Harvath, dar a fost întrerupt.

„Şi chiar dacă are probleme, de ce ar trebui să fii tu cel care îl salvează?".

„Ce zici de faptul că este prietenul meu?".

„Ai de gând să-mi spui că asta este ceva ce prietenii fac unul pentru celălalt?", a întrebat ea în timp ce a tras un scaun de cealaltă parte a mesei faţă de Harvath şi s-a aşezat.

„În lumea mea, da", a răspuns Scot.

„Dar Gary nu a făcut asta pentru tine."

Harvath ştia despre ce vorbea. Când preşedintele Rutledge fusese răpit şi Harvath implicat ca singurul agent al Serviciilor Secrete supravieţuitor, Gary păruse mai mult preocupat să-l facă să se predea, decât să-l ajute să înţeleagă lucrurile.

„Nu este corect", a răspuns el. „El a făcut-o pentru mine. Poate că nu imediat la început..." „Nu, Scot, deloc. Nu a fost până la sfârşitul amar. Abia după ce i-ai furnizat suficiente dovezi, s-a simţit în sfârşit suficient de sigur pentru a te ajuta. Nu a făcut-o doar pentru că voi doi eraţi prieteni. A făcut-o pentru că era în sfârşit convins că nu erai vinovat. Există o mare, mare diferenţă."

„Nu sunt de acord”, a spus Harvath în timp ce începea să se îndrepte spre dormitorul său pentru a lua ceva.

Următoarele cuvinte ale lui Meg l-au oprit brusc.

„Ei bine, poate că putem fi de acord cu asta. Gary Lawlor nu este tatăl tău.”

„Ce naiba vrea să însemne asta?”, a spus Scot în timp ce se întorcea în zona de luat masa din micul său apartament.

„Înseamnă exact asta.”

„Meg, dacă încerci să-mi evaluezi cumva psihicul, îţi pierzi timpul tău şi pe al meu. Nu mă interesează ce crezi că ai învăţat de la Oprah sau Redbook, sau de oriunde iei chestiile astea, dar există unii oameni care sunt perfect sănătoşi şi nu au niciun fel de probleme.”

Afirmaţia era atât de evident defensivă, încât Meg a trebuit să ia o clipă pentru a-şi reaminti ce anume încerca să obţină înainte de a răspunde. Îi păsa suficient de mult de Scot Harvath – nu, şterge asta. Îl iubea suficient de mult pe Scot Harvath încât să vrea ca el să vadă asta cu ochii lui.

Să i-o arunce în faţă nu o va duce nicăieri, dar să-l conducă spre ea poate că da.

„Când a fost ultima dată când ai mers la schi?”, a întrebat ea.

„Ce legătură are asta cu ceva?”

„Foarte mult. La un moment dat, în trecutul tău, ai fost un schior de competiţie al naibii de bun. Acum, nici măcar nu schiezi în mod recreativ.”

„Asta a depăşit limita ridicolului, trebuie să ajung undeva”, a spus Harvath în timp ce a intrat în dormitor, a luat ultimele lucruri de care avea nevoie şi a trecut pe lângă Meg spre uşă.

„Tot ce vreau să spun, Scot”, s-a oferit Meg, „este că nu este vina ta că tu şi tatăl tău nu v-aţi vorbit când a murit.”

Încă o dată, Harvath s-a oprit în loc. Fără să se întoarcă, a spus: „A fost cel puţin cincizeci la sută din vina mea.”

„Şi ceilalţi cincizeci erau ai lui”, a spus Meg în timp ce se îndrepta spre el. Ea şi-a pus braţele în jurul lui în timp ce îl întorcea pentru a se uita în ochii lui. „Vreau să ştii că, dacă ar fi fost aici, acum, ar fi fost mândru de tine.”

„Nu-l cunoşteai.”

„Nu, dar te cunosc şi ştiu ce mi-a spus mama ta despre cât de mult semănaţi voi doi. Tu porţi în tine o vină imensă pentru cum erau lucrurile între voi doi când a murit.

Chiar dacă ai fi continuat să schiezi, el ar fi fost mândru de tine.”

„Acum îmi iau rămas bun.”

„Iar eu spun că aprobarea lui Gary Lawlor nu te va face să te simţi mai bine în legătură cu ceea ce s-a întâmplat între tine şi tatăl tău. Lasă guvernul să îl găsească. Te confrunţi cu destule pericole în viaţa ta fără să trebuiască să mergi să le cauţi. „Nu trebuie să faci asta.”

„Da, aşa e. Zece oameni au murit. Nu voi sta aici şi-mi voi încrucişa degetele sperând că Gary nu este marcat pentru locul numărul unsprezece”, a spus Scot, în timp ce s-a întors şi a ieşit pe uşă.

CAPITOLUL 9 Era o noapte viscolită, cu ninsori abundente anunţate în prognoză. Deşi lui Harvath nu-i plăcea să fie nevoit să acopere urmele făcute în zăpada proaspăt căzută, a salutat acoperirea de nori, deoarece ajuta la blocarea luminii lunii.

În timpul deplasării iniţiale pe strada Lawlor, ratase supravegherea. Abia o oră mai târziu a îndrăznit să mai facă o trecere şi i-a observat ascunşi cu iscusinţă într-o casă de peste drum.

Un Lincoln Navigator alb stătea curat pe o parte a aleii, în dreptul uneia dintre uşile garajului, dar de ce să nu-l ascundem în garajul supradimensionat cu trei maşini şi să-l protejăm de furtuna iminentă? Când Harvath a trecut pe acolo pentru a doua oară, şi-a primit răspunsul.

Când una dintre uşile garajului s-a deschis, un bărbat îmbrăcat lejer, despre care Harvath a presupus că era proprietarul casei, a ieşit pentru a-şi duce reciclabilele la bordură. Alături de un Mercedes coupé argintiu şi de un Volvo break roşu se afla o maşină care striga FBI – un Ford albastru închis cu patru uşi, puţin mai rău de uzură.

Fie că aceşti oameni erau îngrijoraţi de capacitatea vehiculului menajerei lor de a rezista furtunii care se apropia, fie că încercau să ajute la păstrarea Fordului departe de ochii oamenilor care l-ar fi recunoscut exact pentru ceea ce era. Harvath era dispus să parieze că era vorba de aceasta din urmă.

Cea mai impunătoare privelişte ar fi fost de la una dintre ferestrele de la etajul superior, care dădea spre stradă, iar o privire rapidă în sus a fost tot ce i-a trebuit lui Scot pentru a confirma că localizase una dintre echipele de supraveghere. Singura întrebare rămasă era cine se afla în spate?

Cuvintele lui Meg încă mai răsunau în urechile lui Scot în timp ce îşi trăgea Chevy TrailBlazer negru pe un drum secundar pustiu, la aproximativ un kilometru şi jumătate în spatele casei lui Gary Lawlor.

Deşi nu voia să o facă, se gândise la ceea ce spusese ea. Deschizând fermoarul sacoşei din zona de marfă, a încercat să nu se mai gândească la asta şi să se concentreze la ceea ce avea în faţă.

După ce s-a echipat şi şi-a pus restul echipamentului într-un rucsac mic, camuflat, Harvath a pornit la drum.

S-a deplasat în linişte, folosind un mic dispozitiv GPS pentru a-l conduce prin pădure până în spatele proprietăţii lui Gary.

Când a ajuns la marginea liniei de copaci, a găsit un loc cu o privelişte bună asupra părţii din spate a casei cu două etaje în stil colonial şi şi-a scos un set de ochelari de vedere pe timp de noapte. Vântul sufla în rafale violente, iar o ninsoare uşoară începuse să cadă.

Harvath nu s-a grăbit să scaneze perimetrul şi nu a văzut nimic – nici măsuri de detectare a intruziunilor şi nici agenţi FBI. Fie că Biroul nu nutrea prea multe speranţe că Lawlor se va întoarce la casa lui, fie că, mai mult ca sigur, intraseră deja înăuntru, iar echipa de peste drum fusese lăsată pe loc să „stea" la reşedinţă în timp ce solicitau, ipso facto, un mandat FISA în toată regula pentru a percheziţiona locuinţa şi a cataloga ca probă tot ceea ce găsiseră anterior. Oricare dintre cele două scenarii era în regulă pentru Harvath. Absenţa unei echipe de supraveghere în spate nu avea să-i facă treaba o plimbare completă în parc, dar avea să facă lucrurile mai uşoare.

Şi-a dat jos ochelarii de vedere pe timp de noapte şi a băgat mâna în rucsac pentru Beretta Neos modificată. Cu designul său modular, părea o armă desprinsă direct dintr-un film din Războiul Stelelor. Încărcătorul său conţinea zece cartuşe de calibru 22 LR, iar lungimea totală a armei, înainte de a fi ataşate crosa modificată şi amortizorul, era de numai 12 centimetri, ceea ce o făcea foarte uşor de ascuns.

Era, de asemenea, o armă extrem de precisă, mai ales atunci când era cuplată cu luneta avansată, de ultimă generaţie, Starlight, pe care Harvath o adusese cu el pentru această misiune.

După ce participase la multe grătare în curtea din spate a lui Gary Lawlor, Scot era familiarizat cu proiectoarele de securitate cu activare prin mişcare instalate în jurul exteriorului casei. Probabil că acesta era un alt motiv pentru care FBI-ul simţise nevoia să trimită doar o singură echipă pentru a-i supraveghea reşedinţa.

În timp ce Scot a apăsat pe trăgaci pentru prima împuşcătură, a rostit o rugăciune tăcută de mulţumire pentru că casele vecinilor erau aşezate la o distanţă suficient de mare pentru a nu putea auzi pocnetul gloanţelor cu amortizor atunci când acestea se izbeau şi dezactivau senzorii proiectoarelor.

A dezasamblat Neos-ul, l-a pus înapoi în rucsac şi şi-a pus din nou ochelarii de vedere pe timp de noapte. După ce a scanat încet perimetrul pentru a detecta orice semn că cineva ar putea fi urmărit, a luat-o la fugă spre partea din spate a casei. Cu cincisprezece metri înainte de uşa din spate, avea deja în mână pistolul de târnăcop. Câteva clipe de lucru la zăvorul mort şi era înăuntru.

Spera ca Gary să nu-şi fi schimbat codul de alarmă. A găsit panoul din camera de lucru, lângă uşa care dădea spre garaj, şi a introdus codul din patru cifre pe care i-l dăduse Lawlor ultima dată când fusese plecat din oraş. A funcţionat. Ca majoritatea oamenilor, Gary era o creatură a obişnuinţei.

Cinci sau şase paltoane, inclusiv jacheta de vânătoare Holland and Holland pe care o primise cadou de la preşedinte, atârnau de un rând ordonat de cuier deasupra unei bănci de depozitare din lemn unde Harvath îşi depozita rucsacul şi ochelarii de vedere pe timp de noapte. A ataşat un filtru roşu la lanterna sa compactă M3 Millennium SureFire, făcând fasciculul practic invizibil pentru oricine din afara casei, şi şi-a continuat drumul.

Bucătăria era curată şi ordonată, la fel ca Gary însuşi. Nu era nicio farfurie în chiuvetă sau o pată de grăsime pe aragaz. Harvath nu se gândise la asta până atunci, dar gradul în care Lawlor îşi ţinea casa în ordine era aproape trist. Pentru cine a făcut asta? Locuia singur şi, în afară de grătarele ocazionale de vară, nimeni nu vedea niciodată casa în afară de el. Nu părea sănătos.

Deasupra dulapurilor erau aşezate amintiri pe care Gary le adunase în timpul călătoriilor sale prin Europa. Existau halbe de bere germane, un bol de băut din Suedia, o cupă din corn de berbec din Ungaria, un borcan irlandez pictat manual – sortimentul acoperea aproape toate ţările şi toate tipurile de vase de băut. Fiecare dintre ele, explicase Gary cândva, avea o poveste şi o semnificaţie specială.

La capătul cel mai îndepărtat al dulapurilor se afla sticla de Maker's Mark, ediţie de colecţie, pe care Harvath i-o dăduse lui Lawlor drept cadou de Crăciun. Îl făcea pe Scot să se bucure să vadă că darul său ocupa un asemenea loc de frunte în casa lui.

În frigider se aflau legume proaspete, împreună cu o cutie nouă de lapte. Orice ar fi cauzat dispariţia lui Gary, cu siguranţă nu fusese ceva ce el prevăzuse.

Harvath a decis să se concentreze asupra locului în care ştia că Lawlor îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. S-a aşezat la biroul din biroul lui Gary, răscolind facturile şi actele personale, încercând să găsească vreun indiciu despre ce se întâmplase.

Numeroase recomandări şi distincţii pentru servicii meritorii se aliniau pe pereţi, alături de fotografii cu tatăl lui Gary şi Harvath în Vietnam şi, mai târziu, cu mama lui, când cei trei se bucurau de petreceri la casa din Coronado şi făceau excursii de pescuit în Mexic. Piesa centrală a camerei era o pictură enormă în ulei cu generalul George S. Patton şi bull terrierul său, Willie, prescurtare de la William Cuceritorul.

Gary se modelase în multe privinţe după generalul dârz şi era un compendiu de informaţii despre Patton. Acesta citea mereu unul sau altul dintre celebrele citate ale generalului: Nu vă temeţi de eşec. Faceţi mai mult decât vi se cere. Adaptaţi-vă planurile la circumstanţe. Există un singur tip de disciplină – disciplina perfectă.

Harvath se simţea vinovat că se afla aici singur şi că se uita prin extrasele de cont bancar şi de pensie ale lui Gary, dar ştia că trebuie să o facă. Abia după ce a calculat valoarea netă sănătoasă a lui Lawlor, dar în niciun caz imposibil de atins din punct de vedere legal, şi-a dat seama cât de ridicol era exerciţiul. Dacă Gary şi-ar fi vândut ţara, nu ar fi fost atât de prost încât să îşi ascundă câştigurile obţinute în mod ilicit la vedere. Atunci ce a fost?

Harvath ajunsese să creadă că toată lumea, oricât de atentă ar fi fost, lăsa întotdeauna în urmă un fel de indiciu, dar aici nu părea să fie absolut nimic.

Frustrat şi întrebându-se dacă FBI-ul pusese deja în pungă vreun obiect promiţător, a părăsit biroul lui Lawlor şi a urcat scările spre etajul doi. Dormitoarele şi băile oaspeţilor erau curate – atât la propriu, cât şi la figurat. S-a apropiat de dormitorul principal cu o senzaţie de deja-vu. Faptul că dădea târcoale casei goale a lui Gary în felul acesta îi amintea cum se simţea când se întorcea în casa părinţilor săi după înmormântarea tatălui său cu zece ani în urmă.

Mama lui fusese prea tulburată ca să facă ceva.

Încheierea afacerilor tatălui său fusese lăsată în seama lui Scot şi a lui Gary. Trecând prin efectele personale, prin hârtiile sale, prin hainele sale – totul se simţea la fel. Era ca şi cum Gary ar fi murit. Spera din tot sufletul să se înşele.

Când a intrat în dormitorul principal, primul lucru pe care l-a observat a fost patul frumos făcut. Cearşafurile şi păturile păreau atât de perfect strânse, încât Harvath ştia că ar putea să arunce o monedă de pe ele în stil militar, aşa cum îi făcuse mereu tatăl său.

Şi-a trecut degetul pe partea de sus a comodei, unde nu exista decât cea mai mică urmă de praf. Şosetele, lenjeria de corp şi batistele fuseseră călcate şi împăturite cu grijă şi aşezate în sertare separate. O cutie mică din piele maro conţinea două ceasuri, câteva perechi de butoni de manşetă, câteva agrafe de cravată şi o verighetă aruncată.

În dulap, teancuri de cămăşi bine înjghebate stăteau într-un rând perfect de-a lungul raftului, în timp ce un rând de costume atârna în gradaţii de culoare deasupra unei falange de pantofi cu vârf de aripă perfect lustruiţi. În timp ce Scot se minuna de înclinaţia bărbatului pentru organizare, a observat că ceva era uşor nelalocul lui.

Toate costumele erau învelite în pungi de plastic transparent de la curăţătorie. Unul în special, însă, părea să fi fost agăţat în grabă. Geanta nu acoperea întregul costum şi era înghesuită acolo unde fusese strecurată între cele două vecine ale sale. Harvath a observat că costumul era negru şi s-a întrebat dacă nu cumva Gary se gândise să îl împacheteze pe acela pentru slujba de comemorare şi în ultimul moment se răzgândise şi îl băgase înapoi în dulap. Posibil, dar nu şi probabil. Doar dacă Gary nu rămăsese în urmă şi se grăbea foarte tare. Din câte ştia el, vreun agent FBI neglijent îl scosese şi îl împinsese la loc, dar cumva se îndoia de asta. Ar fi lăsat lucrurile exact aşa cum le găsiseră, astfel încât la întoarcere să poată filma totul aşa cum îl lăsase Gary.

Scot a căutat în baie. Nu era evident niciun deodorant, pastă de dinţi, periuţă de dinţi sau aparat de ras, ceea ce era logic, deoarece Gary era pe cale să plece într-o călătorie când toată chestia asta, orice ar fi fost, se întâmplase. Toaleta şi chiuveta erau imaculate, dar coşul de gunoi cromat era plin de şerveţele aruncate. Harvath a scos mai multe, doar pentru a descoperi că niciuna nu fusese folosită.

Asta era ciudat . A continuat să sape doar pentru a descoperi că întregul coş de gunoi era plin de şerveţele nefolosite. Ce ascundea Gary?

După ce a golit cutia de şerveţele, Harvath a putut distinge clar rămăşiţele unui mic foc. Existau urme de cenuşă şi ceva plastic topit în jurul cusăturii de pe fundul pubelei. O verificare rapidă a duşului a confirmat suspiciunile lui Harvath. Tavanul de deasupra fusese uşor rumenit ca şi cum ar fi fost afectat de fum. O parte din cenuşă era încă vizibilă în jurul scurgerii. Aparent, Gary arse ceva la duş şi încercase să clătească după aceea cutia. Când nu a putut scăpa de toate dovezile, a decis să umple cutia cu şerveţele. Dar de ce? Ce avea nevoie să ascundă atât de mult încât să fie nevoit să dea foc? Pentru prima dată, încrederea lui Scot în acel bărbat a fost zdruncinată.

În timp ce Harvath a continuat să cerceteze baia, a deschis capacul coşului de rufe şi a fost uimit de ceea ce a descoperit. Înăuntru se aflau haine curate, de vreme caldă, în valoare de trei zile – majoritatea încă perfect împăturite. Prognoza meteo în sudul Californiei anunţase temperaturi de până la optzeci de grade. Era ca şi cum Gary ar fi aruncat pur şi simplu hainele direct din valiză, în loc să îşi facă timp să le pună la loc în dormitor. Un costum prost agăţat era ceva ce Harvath putea pune pe seama unui anchetator neatent al Biroului sau a unui împachetat în grabă, dar acum semnele începeau să indice mai degrabă o despachetare grăbită.

Chiar dacă Gary nu se deranjase să îl sune, s-ar putea să fi sunat pe altcineva. Că cineva ar putea şti ce i se întâmplase. În acelaşi timp, Harvath ştia că, chiar şi în timp ce Biroul aştepta un mandat FISA, ar fi stabilit deja o capcană şi o urmărire a telefonului lui Gary şi ar fi parcurs toate jurnalele telefonice de intrare şi ieşire.

Harvath ştia, de asemenea, că, dacă Biroul ar fi fost în casă, ceea ce era aproape sigur, având în vedere că bunăstarea fostului său director adjunct era în prezent sub semnul întrebării, cel mai probabil s-ar fi bazat doar pe compania de telefonie pentru a le furniza activitatea telefonică a lui Gary. Asta însemna că telefoanele în sine ar putea măcar să-l pună pe Harvath la curent cu cea mai recentă activitate.

Părăsind dormitorul principal, Scot a coborât scările până în birou, unde a luat telefonul şi a apăsat butonul de reapelare. A fost o pauză lungă şi nişte zgomote de clicuri înainte ca o serie de tonuri de despicătură a urechilor, care sunau ca un fax la volum maxim, să explodeze la celălalt capăt. Trebuie să fi fost un număr greşit, s-a gândit Harvath în timp ce închidea telefonul. Dar de ce nu ar fi găsit Gary numărul corect şi nu ar fi încercat din nou? Nimic din toate acestea nu avea sens.

Harvath a apăsat * 69 pentru a vedea de la cine fusese ultimul apel al lui Lawlor. Vocea automată a dat un prefix de Maryland urmat de un număr din şapte cifre, pe care Scot l-a scris cu un pix pe palma mâinii. Măcar era ceva. Dacă acel ceva ar fi meritat cu adevărat era o cu totul altă întrebare, dar nu avea timp să arunce această posibilitate acum. Dacă exista o capcană şi o urmărire, FBI-ul ar fi ştiut acum că cineva se afla în casă şi că telefonul fusese folosit. Trebuia să iasă de acolo.

În timp ce Harvath a aruncat o ultimă privire la fotografiile de pe pereţii biroului lui Gary, a şoptit în întuneric: „Unde naiba eşti?”.

CAPITOLUL 10 B ERLIN, G ERMANY G ary Lawlor şi-a scuipat sângele din gură, s-a uitat în ochii lui Helmut Draegar şi a spus pentru a treia oară: „Du-te dracului”.

Încăperea mare, din piatră, cu mobilierul său învechit, cu dulapurile de arhivă goale şi consolele de comunicaţii învechite, era rece şi umedă. Din puţinul pe care Lawlor şi-l amintea despre faptul că fusese transportat aici, era undeva în adâncul pământului. Estimând timpul probabil de timp în care fusese incapacitat de Taser, Lawlor s-a gândit că trebuie să fie încă undeva în Berlin, sau doar la periferia acestuia. Adesea, auzea un zgomot slab, dar distinct, ca de ciocane, şi se gândea că trebuie să fie în apropierea vreunei construcţii, ceea ce nu era de ajutor, pentru că în Berlin, asta putea fi oriunde.

„Deşi asta îmi face o mare plăcere, nu funcţionează, nu-i aşa?”, a întrebat Draegar în timp ce a pus jos banda alungită de fier îmbrăcată în piele pe care o folosea pentru a-şi bate prizonierul şi şi-a scos mănuşile de piele neagră.

„Ar trebui să încercăm altceva.”

I-a făcut semn asistentului său şi, pentru prima dată, Gary a observat carnea de la mâna dreaptă a lui Draegar. Era ceva neuniform în legătură cu asta. Nu, nu neuniform, ci greşit. Culoarea era stinsă. Apoi şi-a dat seama. Era o proteză.

Asistentul lui Draegar, căruia i se adresase cu numele de Karl, era un bărbat musculos de vreo patruzeci de ani, cu ochi opaci şi un ten bolnăvicios, icteric. A adus o lampă chirurgicală mare şi a conectat-o la o priză din apropiere în timp ce Draegar spunea: „Văd că te uiţi la mâna mea”.

„Cum?”, a spus Lawlor.

„Se ştie că lupii prinşi în laţuri îşi roadeau propriul picior pentru a scăpa. Credeţi că, atunci când i se prezintă aceleaşi obstacole, fiinţele umane ar fi diferite?”

Lui Lawlor îi venea să vomite.

În acel moment, Karl a apăsat întrerupătorul şi camera tulbure a fost brusc inundată de o lumină fluorescentă strălucitoare. În timp ce ajusta lampa, aceasta a sclipit pentru scurt timp în ochii lui Lawlor şi l-a făcut să vadă pete înainte de a fi coborâtă pentru a se concentra asupra gurii sale. Ce naiba făceau ei?

Răspunsul a venit destul de repede, când răpitorul său a adus pe roţi o mică tavă chirurgicală din oţel inoxidabil şi a derulat o husă de piele uzată care conţinea o serie de târnăcoape lungi şi cromate, sonde, oglinzi şi cleşti dentare.

„De fapt, am văzut prima dată asta într-un film”, a spus Draegar în timp ce selecta cu grijă uneltele de care avea să aibă nevoie şi a început să le aşeze într-o parte a tăvii. „Este nevoie de o mână foarte precisă, dacă vreţi, dar poate da rezultate foarte bune. Cheia stă în prelungirea cât mai mult timp a vieţii nervului expus, dar dacă cel pe care lucrezi moare, ceea ce cu această metodă se întâmplă inevitabil, nu-ţi face griji. Tocmai am expus unul nou”.

Cu mâinile şi picioarele legate cu cătuşe flexibile de vechiul scaun de lemn pe care stătea, Lawlor nu a putut decât să privească neîncrezător când Karl a conectat un burghiu dentar electric portabil la o altă priză de perete, i-a desfăcut cablul lung, apoi l-a adus şi l-a aşezat pe tavă alături de celelalte instrumente. Instinctiv, Gary şi-a strâns dinţii cât de tare a putut.

Draegar a observat ondulaţia care se rostogolea pe falca lui Lawlor şi a spus: „Rezistenţă. Excelent. Ne va ajuta să menţinem lucrurile interesante.” În timp ce Karl se manevra în spatele lui Lawlor, Draegar a continuat să vorbească: „Într-un fel sau altul, voi extrage de la tine informaţiile de care am nevoie.”

Deşi corpul lui Lawlor era încordat în aşteptarea agoniei pure pe care Draegar i-o pregătea, într-un colţ mic şi îndepărtat al minţii sale exista claritate. Draegar folosise cuvântul „nevoie”. Deşi fostului agent Stasi îi făcea în mod evident plăcere să-l tortureze, nu avea să-l ucidă, cel puţin nu imediat.

Dar întrebarea principală care domina mintea lui Gary Lawlor era cum naiba reuşise Helmut Draegar să supravieţuiască atentatului lui Gary. Noapte după noapte, rămăsese treaz, gândindu-se la metoda prin care avea să-l ucidă pe cel care îi omorâse soţia. Când a sosit momentul, îşi îndeplinise planul cu lux de amănunte, acordându-şi chiar timp să privească explozia în timp ce zguduia clădirea veche şi scuipa un nor furtunos de fum şi resturi de foc pe cerul nopţii. Dar, cumva, Draegar era aici. Cum a fost posibil? Cum a putut să scape?

În timp ce mâinile lui Karl apucau partea laterală a capului lui Gary şi degetele lui încercau să-şi facă loc în gură, mintea lui a fost zdruncinată înapoi în prezent. Bărbatul era puternic şi Lawlor a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a i se împotrivi, zvârcolindu-se în scaun atât cât îi permiteau legăturile.

„Jalnic”, a spus Draegar în timp ce aplica o lovitură agonizantă cu o bâtă în zona inghinală a lui Lawlor, „dar era de aşteptat”.

În timp ce Lawlor deschidea gura, o bufnitură de aer a izbucnit împreună cu un geamăt adânc de durere. Karl era pregătit pentru acest reflex şi i-a înfipt două blocuri de cauciuc între dinţi, cât de departe puteau să ajungă. Blocajele îi provocau lui Lawlor căscatul, dar nimic din ceea ce putea face nu le putea slobozi. Acestea erau bine prinse, forţându-i maxilarul larg deschis şi expunându-i complet dinţii.

Blocurile puse la locul lor, Karl a întins o bandă metalică strânsă peste fruntea lui Lawlor, îndoindu-i gâtul pe spate, până când banda s-a blocat într-un dispozitiv de imobilizare de pe spătarul scaunului.

Draegar şi-a poziţionat lampa astfel încât să poată privi bine în gura lui Gary şi a început să-i sondeze încet dinţii cu unul dintre beţişoarele dentare ascuţite. „Americanii iau foarte în serios igiena orală, nu-i aşa? Ai nişte dinţi frumoşi. Absolut minunat în cea mai mare parte, a spus Draegar în timp ce îşi continua examinarea. „Dar, sunt puţin îngrijorat de acesta de aici.” Şi-a accentuat punctul de vedere adăugând presiune pe târnăcop.

Corpul lui Lawlor a avut convulsii involuntare.

„Exact aşa cum am bănuit. Ştii multe despre dinţi?”, a întrebat Draegar, care aştepta vreun semn din partea lui Lawlor. Când nu a înţeles, a apăsat din nou cu târnăcopul şi a privit cum corpul lui Lawlor se încordase de legăturile de fixare ca şi cum ar fi fost zguduit de un şoc electric.

„Vezi tu, în interiorul fiecărui dinte se află ceea ce numim pulpă, care asigură nutrienţii şi nervii dintelui. Curge ca un firicel până la rădăcină. Când este bolnav sau deteriorat, aşa cum pare să fie al tău, pulpa poate muri, expunând nervul. Aceasta este durerea pe care o simţi acum”. A mai apăsat încă o dată cu târnăcopul şi a privit cum corpul lui Lawlor se zbate ca un om pe scaunul electric, înainte de a continua. „În acest caz, cursul evident ar fi să scoatem pulpa, să curăţăm zona şi să o sigilăm. Procedura este cunoscută în mod obişnuit sub numele de canal radicular.”

Draegar a scos târnăcopul din gura lui Lawlor şi l-a aşezat pe tava de lângă el. „Sunteţi de fapt destul de norocos că v-am descoperit problema dentară. Dacă ar fi durat mult mai mult, ar fi putut fi o adevărată mizerie, dar cred că am fi ajuns la timp. Este destul de dureros, nu-i aşa? De fapt, îmi imaginez că anticiparea înţepăturii mele ulterioare trebuie să fie la fel de îngrozitoare ca şi actul în sine."

Lawlor l-a fixat pe Draegar cu o privire rece şi dură.

„Dacă îmi răspunzi la întrebări, putem termina cu toate astea. Gata cu durerea. Gata cu frica de durere. Spune-mi ce trebuie să ştiu şi totul se opreşte", a spus Draegar în timp ce tampona dintele deteriorat al lui Lawlor cu un anestezic topic cu acţiune scurtă. „Sunt aceiaşi oameni încă implicaţi? A fost actualizată echipa? Care este planul tău de urgenţă în cazul în care eşuează?"

Lawlor închise ochii şi îşi lăsă corpul să slăbească, ca şi cum s-ar fi resemnat să se predea.

„Asta e tot", a spus Draegar. „Cooperează şi toată durerea dispare."

După ce trecuseră câteva clipe, Lawlor deschise ochii.

Draegar a zâmbit. „Eşti gata să-mi răspunzi acum?".

Deşi blocurile de cauciuc îi întinseseră maxilarele până la ceea ce părea a fi punctul de rupere, Gary s-a întărit, şi-a deschis şi mai mult gura şi şi-a retras limba, oferindu-i lui Helmut Draegar acces liber la dintele său.

Prin strălucirea puternică a lămpii chirurgicale, Lawlor a putut să se bucure de un scurt moment de victorie când a văzut reacţia surprinsă de pe faţa lui Draegar. Privirea a fost curând înlocuită de una de determinare sadică, în timp ce Draegar a ridicat vechiul burghiu dentar şi a pompat viaţă în el prin intermediul pedalei sale de pe podea.

Fumul greţos de la burghiul care îi ardea dintele l-a deranjat doar pentru o secundă. În curând, nu mai era nimic altceva decât un val de durere învolburată.

CAPITOLUL 11 E ASTON, M ARYLAND A fi un agent al OIIA avea mai multe avantaje, nu cel mai mic dintre acestea fiind accesul la vastele resurse şi baze de date ale Departamentului de Securitate Internă. Zece minute i-a fost suficient lui Harvath pentru a afla numele şi adresa ataşate numărului de telefon pe care îl scosese din casa lui Gary Lawlor. Era destul de convins că nu-l mai auzise niciodată pe Gary menţionând pe cineva pe nume Frank Leighton, dar asta nu însemna că nu erau cumva legaţi. Când venea vorba de Gary, Scot nu mai lua nimic de la sine înţeles.

Reşedinţa Leighton era una dintre cele câteva case aflate de-a lungul unei străduţe liniştite de ţară, cunoscută sub numele de Waverly Island Road, chiar în afara centrului oraşului Easton, Maryland.

Locuinţa în stil Cape Cod dădea spre câmpul unui fermier de peste drum, în timp ce curtea din spate cobora uşor spre râul Tred Avon, unul dintre numeroşii afluenţi ai golfului Chesapeake. Deşi zăpada căzuse în cea mai mare parte a drumului lui Harvath, începuse să se mai domolească în apropiere de Annapolis şi, până când a traversat Chesapeake şi a ajuns în Easton, se oprise cu totul.

Să facă mai mult de o trecere pe drumul practic pustiu la ora trei dimineaţa era exclus, deoarece nu ar fi făcut decât să atragă o atenţie nejustificată, mai ales dacă FBI-ul stătea la casa lui Leighton.

Deşi mulţi oameni se rătăceau adesea pe drumurile de ţară care se terminau în fundătura apei de-a lungul şi de-a latul Coastei de Est, ultimul lucru de care avea nevoie Harvath era să atragă atenţia.

A găsit un loc retras la capătul drumului şi, după ce a parcat TrailBlazer-ul, şi-a luat echipamentul şi s-a întors pe jos de-a lungul ţărmului spre ţinta sa.

Încercase să sune de trei ori la casa lui Leighton de pe telefonul său mobil criptat pe drum, dar nu răspunsese nimeni. Dacă exista o capcană şi o urmărire pe linia lui Leighton, FBI-ului avea să îi fie foarte greu să descifreze de unde veneau apelurile lui Harvath.

După ce a supravegheat partea din spate a proprietăţii cu ochelarii de vedere pe timp de noapte şi nu a văzut nimic, Harvath a încercat să sune din nou la casă. Nimeni nu i-a răspuns, aşa că a decis să acţioneze.

Folosindu-se de un şir gros de copaci ca acoperire, şi-a croit drum de-a lungul marginii sudice a proprietăţii până când a fost paralel cu spatele casei. A aşteptat câteva minute ghemuit între copaci şi a mai scanat încă o dată zona înainte de a fugi pe peluza acoperită de zăpadă spre uşa din spate. Cu pistolul de târnăcop în mână, a deschis uşa în câteva secunde şi se strecura liniştit pe un hol scurt.

În casă era frig şi nu era doar „cineva scăzuse căldura pentru noapte", ci mai degrabă „cineva nu mai fusese în casă de ceva vreme şi nu mai avea nevoie de căldură", un frig de genul „cineva nu mai fusese în casă de ceva vreme şi nu mai avea nevoie de căldură".

Harvath a trecut pe lângă o baie mică şi o cameră de oaspeţi goală. Când s-a apropiat de capătul holului, a observat un termostat digital montat pe perete. Ridicând capacul şi folosind fasciculului filtrat al lanternei sale, Harvath a trecut prin setările zilnice. Sistemul fusese setat să menţină o temperatură constantă, minimă pentru fiecare zi a săptămânii.

Harvath avea senzaţia că, oricine ar fi fost Frank Leighton, nu avea de gând să fie acasă pentru o vreme.

Casa era ordonată, dar nu în exces. După ce a verificat restul dormitoarelor şi le-a găsit goale, Harvath a intrat în bucătărie şi a făcut o scanare rapidă. Când a deschis frigiderul, a văzut că, deşi acesta conţinea cel puţin şase tipuri diferite de sosuri pentru salată, ambele sertare de legume erau goale şi nu existau preparate pentru salată. Când s-a uitat sub chiuvetă, a găsit un coş de gunoi de metal cu o căptuşeală curată.

Cineva nu numai că reglase temperatura înainte de a pleca, dar scosese şi toate produsele perisabile din frigider şi dusese gunoiul. Din curiozitate, Harvath a scos căptuşeala coşului de gunoi şi a fost surprins de ceea ce a găsit dedesubt. Cutia de conserve era înnegrită de la faptul că ceva arsese în ea şi prezenta urme de cenuşă – la fel ca şi coşul de gunoi de la Gary Lawlor.

Oare Leighton şi Lawlor arseseră acelaşi lucru? Dacă era aşa, ce era? Ce îi lega pe cei doi, în afară de faptul că deţineau coşuri de gunoi metalice şi o înclinaţie pentru a arde lucruri în ele? Leighton făcea cumva parte din misterul din jurul dispariţiei lui Gary? Despre ce naiba era vorba?

În linişte, Harvath a trecut pe lângă cămara majordomului şi a intrat în camera de spălătorie şi depozitare care servea şi ca birou de acasă al lui Frank Leighton. S-a uitat la fotografiile prinse pe panoul de plută de lângă birou în timp ce apăsase butonul de pornire al computerului şi aştepta ca acesta să pornească. Era o fotografie a unei femei cu doi copii şi s-a întrebat dacă nu cumva era fosta soţie a lui Leighton.

În dulapuri nu se găsiseră haine de damă şi nici atingeri de femeie în casă care să sugereze că el era în prezent căsătorit sau locuia cu cineva.

O examinare rapidă a conţinutului din singurul sertar al biroului a scos la iveală obişnuitele extrase de cont bancar şi ipotecar, toate pe numele lui Leighton, precum şi o listă recentă de lucruri de făcut. În timp ce mai multe dintre articole fuseseră bifate, alte elemente, cum ar fi ridicarea curăţătoriei uscate şi tunsoarea, erau lipsite de semne de bifă. Mai multe facturi neplătite zăceau, de asemenea, în sertar, cu termenele de scadenţă tot mai apropiate. Toate acestea contribuiau la imaginea unei alte plecări foarte grăbite.

În timp ce Harvath s-a aşezat să examineze computerul, care îşi terminase în sfârşit pornirea, ceva de pe un raft de vizavi de birou i-a atras atenţia. O halbă de bere pictată ornamental ţinea un pumn de pixuri şi creioane colorate. A rostogolit scaunul până la raftul cu cărţi şi a scos cana. Pe faţă era un relief detaliat al „Checkpoint Charlie” – fostul punct de control al frontierei dintre Berlinul de Est şi Berlinul de Vest – cu fraza: „Acum părăsiţi sectorul american”, în engleză, rusă, franceză şi germană. În mod ciudat, chiar în partea de jos a cănii, acolo unde se evaza, era înfăşurată o bucată de sârmă ghimpată. Şi mai interesant era faptul că, oricât de ciudat ar fi fost recipientul de băut, Harvath mai văzuse unul la fel în bucătăria lui Gary.

Îşi amintea că Lawlor abordase într-o seară subiectul halbei de bere şi îi spusese lui Harvath că, din cauza ciumei bubonice şi a ordonanţelor sanitare ulterioare din secolul al XVI-lea, toate recipientele pentru alimente şi băuturi din Germania erau obligate prin lege, la acea vreme, să fie acoperite pentru a-şi proteja conţinutul. Pentru ca acestea să fie uşor de deschis şi de închis cu o singură mână, germanii concepuseră un capac cu balamale şi cu un dispozitiv de ridicare a degetului mare.

Când Harvath a întors acum cana, a văzut pe spate aceeaşi inscripţie ca şi pe cea a lui Gary. Era un pasaj scris în germană intitulat „ Für die Sicherheit .”

Traducând în engleză, a citit cu voce tare şi a spus: „Pentru Securitate. Dacă unul dintre noi oboseşte, altcineva veghează. Dacă unul dintre noi începe să se îndoiască, altcineva crede cu zâmbetul pe buze. Dacă unul dintre noi ar trebui să cadă, altcineva va sta în picioare pentru doi. Dumnezeu îi va da un însoţitor fiecărui luptător”.

Deşi era pentru a doua oară în viaţa lui când citea inscripţia, Harvath tot nu avea nicio idee despre semnificaţia ei. Singura şi unica dată când îl întrebase despre el, Gary îl ridicase din umeri ca pe o simplă amintire din timpul petrecut peste hotare.

Când s-a uitat mai atent, Harvath a observat că stein-ul părea să fi fost comandat de un pub numit Leydicke, deoarece numele acestuia nu numai că era gravat pe capac, dar era şi pictat pe fund, împreună cu un număr de serie. Leighton era numărul şapte din numai doisprezece. Harvath nu avea de gând să rişte o nouă călătorie înapoi la casa lui Lawlor, dar era sigur că, dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit că acelaşi stein înfăşurat în sârmă ghimpată care se odihnea deasupra dulapurilor din bucătăria lui Gary se potrivea perfect cu cel al lui Frank Leighton. Probabil că avea şi un număr de serie din acelaşi lot.

Se cunoscuseră Leighton şi Gary în Berlin?

Scot a aşezat stein-ul la locul lui şi s-a rostogolit din nou spre computer când l-a auzit sunând.

Browserul web al lui Leighton se deschisese la un site meteo de pe internet care fusese stabilit ca fiind pagina sa de pornire. Făcând clic pe fila de lângă câmpul de adrese, Harvath a făcut să apară o listă cu cele mai recent vizitate site-uri web. În capul listei era American Airlines.

Scot a făcut clic pe link şi câteva clipe mai târziu a fost transportat pe pagina lor de pornire. Site-ul a recunoscut că era accesat de computerul lui Leighton şi i-a cerut acestuia să introducă parola. Harvath a făcut câteva înţepături incorecte înainte ca site-ul să-l închidă în cele din urmă.

A răsfoit Outlook Express-ul lui Leighton şi nu a găsit nimic ieşit din comun. La fel ca oricine altcineva care avea un computer, Leighton era asaltat de corespondenţă electronică nedorită. Harvath era pe punctul de a renunţa când a observat că Leighton primise un e-mail de autoconfirmare de la American Airlines pentru achiziţionarea unui bilet dus-întors către Stockholm, Suedia. Biletul fusese emis pe numele lui Johan Saritsa pentru o călătorie în aceeaşi zi cu trei zile în urmă. Întoarcerea era stabilită pentru o lună mai târziu, dar Harvath s-a gândit că data era probabil falsă şi că zborul de întoarcere va rămâne nefolosit.

Evident, Leighton nu anticipase o confirmare automată prin e-mail a achiziţiei zborului. Acum, Harvath avea pseudonimul sub care călătorea şi, cu câteva apeluri telefonice bine plasate, ar putea obţine numărul complet al cardului de credit pe care Leighton îl folosise pentru a plăti zborul. Carul cu fân nu se micşorase neapărat, dar acul tocmai se măritase un pic.

Harvath se pregătea să pornească imprimanta şi să tipărească o copie a confirmării zborului, când a auzit ceva din bucătărie. Fără să scoată un sunet, s-a ridicat de pe scaun cu SIG Sauer-ul său scos.

Cineva se afla în casă.

Şi-a scos ochelarii de vedere pe timp de noapte din rucsac, i-a alimentat şi şi i-a pus. Leighton putea să se fi întors, dar se îndoia de asta. Instinctul îi spunea că mai era cineva înăuntru şi învăţase cu mult timp în urmă că instinctele sale rareori se înşelau.

Îmbrăţişându-se de peretele spălătoriei, s-a concentrat pe încetinirea respiraţiei. A numărat până la trei şi apoi a butonat pe lângă uşa de la spălătorie în holul scurt care ducea spre bucătărie. Cu pistolul întins în faţa lui, l-a măturat împreună cu ochii de la stânga la dreapta şi înapoi. Nimic. Să-şi fi imaginat asta? s-a întrebat în timp ce înainta cu prudenţă. Poate că era doar încălzirea care pornea. Se făcuse progresiv mai frig în casă şi o parte din el îşi dorea ca bătrânul Cape Cod să se încălzească.

Când s-a apropiat de bucătărie, s-a oprit pentru o clipă şi a ascultat. Auzea ceea ce părea a fi aer suflat prin gurile de aerisire ale sistemului de încălzire. Poate că, până la urmă, era vorba de calorifer.

Chiar în acel moment, uşa de la cămara majordomului a explodat şi, înainte ca Harvath să poată reacţiona, cineva l-a trântit pe podea. Silueta se agăţa cu furie de mâna dreaptă a lui Harvath, încercând să-i smulgă arma.

Harvath a ripostat din greu, aplicând mai mulţi pumni ascuţiţi în rinichii bărbatului. Durerea intensă l-a făcut pe bărbat să renunţe la asalt, iar acesta era avantajul de care Harvath avea nevoie.

S-a împins de lângă atacator şi s-a luptat să-şi recapete picioarele. Atacatorul său misterios, însă, a fost mai rapid. Bărbatul a atacat cu o lovitură care i-a luat picioarele lui Harvath de sub el. S-a lovit puternic de podea, cu capul izbindu-se de perete, ceea ce i-a făcut să zboare ochelarii de vedere pe timp de noapte.

Pistolul, însă, era încă strâns în mâna lui.

Singurul lucru pe care îl vedea erau stelele şi tot ce putea face era să îndrepte arma laterală în direcţia în care credea că se află atacatorul său. În timp ce o făcea, s-a auzit schlinkul rapid a ceea ce părea a fi două ţevi care se potriveau între ele, urmat imediat de sunetul a ceva care tăia în aer. Abia în momentul în care bastonul telescopic al agresorului său a lovit pistolul lui Harvath şi i l-a smuls din mână, acesta şi-a dat seama pe deplin ce erau zgomotele.

Harvath şi-a scos din buzunar noul cuţit Benchmade Auto AXIS şi a apăsat butonul, care a ridicat lama şi a blocat-o în sus, dar şi aceasta a fost smulsă din mână. Ca o măsură suplimentară, atacatorul său i-a aplicat o lovitură usturătoare în partea superioară a coapsei piciorului drept cu bastonul tactic.

Omul era bun – prea bun, mai ales pentru a face parte dintr-o echipă de supraveghere a FBI-ului, iar când viziunea lui Harvath s-a limpezit, a putut vedea că adversarul său îşi revenea deja pe picioare. Nu voia să rişte să mai primească o lovitură învârtită şi să i se ia din nou picioarele de sub picioare, aşa că şi-a folosit picioarele pentru a-l propulsa înapoi cât mai repede pe podea, în bucătărie. În clipa în care şi-a luat zborul, atacatorul său era aproape deasupra lui. Harvath a ajuns până la chiuveta din bucătărie înainte ca bărbatul să dea o nouă lovitură cu bastonul şi să îl atingă la coaste.

În timp ce bărbatul ridica bastonul pentru o nouă lovitură, Harvath s-a rostogolit puternic spre stânga pentru a se feri din calea lui şi a smuls uşa celui mai apropiat dulap. Bastonul şi-a ratat ţinta, iar Harvath şi-a împins mâna sub chiuvetă.

Primul lucru pe care l-a atins a fost butelia de lichid de pornire a lui Frank Leighton. Scoţând bidonul din dulap, a deschis capacul şi a pulverizat lichidul în faţa atacatorului său în timp ce bastonul a coborât din nou şi l-a prins în umăr.

Cu un ţipăt de surpriză, bărbatul a scăpat arma şi mâinile i-au zburat la ochii otrăviţi. Aburii de la lichid l-au făcut să gâfâie după aer.

Harvath a sărit în picioare şi a aruncat o lovitură fulgerătoare în abdomenul bărbatului. În timp ce atacatorul său a căzut la podea, Harvath a măturat blatul cu braţul până când a găsit ceea ce căuta.

A smuls cablul de la cafetieră şi s-a poziţionat în spatele atacatorului său, înfăşurând cablul în jurul gâtului bărbatului. „Cine naiba eşti?”, a poruncit el în timp ce exercita presiune. Bărbatul nu putea decât să gâfâie şi Harvath şi-a dat seama că nu va obţine niciodată nimic de la el în felul acesta.

A scos cordonul din jurul gâtului bărbatului şi l-a împins cu faţa în faţă pe podea. Harvath a folosit cordonul pentru a lega mâinile bărbatului la spate şi apoi l-a căutat pentru a găsi alte arme. A găsit un pistol semiautomat Smith & Wesson, pe care l-a băgat la brâu, şi un mic radio Motorola. Se pare că tipul ăsta nu lucra singur. A deconectat căştile şi microfonul bărbatului de la aparat, apoi l-a ridicat şi l-a aplecat pe marginea chiuvetei, unde a dat drumul la apă pentru ca prizonierul său să se poată clăti pe faţă sub robinet.

În timp ce bărbatul misterios îşi spăla ochii, nasul şi gura, Harvath a ţinut o mână ferm pe cordonul care îi lega încheieturile mâinilor şi şi-a folosit mâna liberă pentru a da volumul la Motorola. Înainte ca Harvath să poată face evaluări cu privire la cât de periculos era să iasă din casă şi cine l-ar putea aştepta afară, trebuia să afle cu cine avea de-a face.

„Timpul de baie s-a terminat”, a spus Harvath în timp ce a smuls capul bărbatului de sub robinet şi l-a întors cu faţa la el. „Te întreb din nou. Cine eşti tu?

FBI?”

„Du-te dracului”, a răspuns el.

„Să mi-o tragi? Bine”, a răspuns Harvath în timp ce îşi trântea pumnul în plexul solar al bărbatului. A aşteptat câteva clipe ca acesta să-şi tragă sufletul, apoi a scos pistolul Smith & Wesson şi l-a îndreptat spre el. „Am terminat cu joaca. Vreau să ştiu cine eşti şi ce cauţi aici”.

Bărbatul părea instabil şi se clătina de parcă ar fi fost pe punctul de a leşina. Harvath a încercat să-l ţină în echilibru în timp ce capul lui se dădea pe spate. Apoi, din senin, a venit brusc în faţă şi s-a conectat cu cel al lui Harvath, însoţit de o pocnitură puternică. Harvath ar fi trebuit să se aştepte la asta. Şi pentru că nu ştia, vedea din nou stele.

Până când a reuşit să se scuture, bărbatul ieşise deja din bucătărie pe celălalt hol, spre uşa din spate. A alergat după el, dar s-a oprit brusc când a ajuns pe hol, deoarece patru bărbaţi puternic înarmaţi îi

blocau calea. În timp ce lunetele cu laser de la mitralierele lor îi luminau pieptul ca pe un pom de Crăciun, Harvath şi-a dat seama că nu era doar depăşit, ci şi înarmat.

Când bărbatul care îl atacase a fost dezlegat, s-a îndreptat din nou spre Harvath şi l-a lovit mai tare decât fusese lovit vreodată în viaţa lui. Lovitura în stomac îl făcu să se răsucească de durere. Bărbatul şi-a recuperat pistolul Smith & Wesson, l-a pus pe pieptul lui Harvath în timp ce un sac îi era tras pe cap şi a spus: „Toată viaţa mea am aşteptat să ucid pe unul dintre voi”.

CAPITOLUL 12 Z VENIGOROD , R USSIA M ilesch Popov a condus înapoi în oraşul Zvenigorod, cântând pe melodia „Gin and Juice” a lui Snoop Doggy Dog, care ieşea din sistemul stereo al noului său Jeep Grand Cherokee. Versurile, „... cu mintea la banii mei şi banii la mintea mea”, erau profund potrivite. Deşi Popov habar n-avea ce făcea, cu un avans de şaptezeci şi cinci de mii de dolari, ştia că-şi putea da seama destul de repede.

Şi ca să nu uite cineva, înţelegerea pe care o negociase cu atâta artă cu Serghei Stavropol era de şaptezeci şi cinci de mii plus cheltuielile, contra unei eventuale cinci sute de mii de dolari americani la livrarea pachetului – corpul generalului Anatoli Karganov, sau ce mai rămăsese din el.

Popov aproape că se convinsese că noul Cherokee putea fi catalogat pe bună dreptate drept o cheltuială.

Avea nevoie de el şi era sigur că Stavropol va aprecia raţionamentul său. Zvenigorod nu mai era o zonă rurală rusească, cel puţin nu mai era. Datorită dealurilor sale împădurite şi a râurilor cristaline, fusese adesea numită Elveţia rusă, dar acum, odată cu afluxul de noi ruşi bogaţi care îşi construiau dacii de weekend de-a lungul râului, începea să se simtă cu adevărat ca atare. De fapt, preţurile pentru orice ajunseseră atât de ridicol de sub control în jurul Zvenigorodului, încât gluma curentă printre localnici era că singura diferenţă între Zvenigorod şi Elveţia era că Elveţia era mai ieftină.

Cu maşina potrivită şi cu hainele potrivite – un costum Giorgio Armani, o altă cheltuială de afaceri legitimă, Popov nu avea nicio îndoială că va fi privit ca un alt moscovit bogat care fuge de viaţa lui agitată de la oraş pentru pacea şi liniştea din zona rurală a Rusiei. Popov, însă, ura zona rurală. Îi amintea de orfelinatul din Nijnevartovsk, în nord-estul Rusiei, la marginea vestică a Siberiei, unde trăise până când a fugit când avea zece ani. Îi luase nouă săptămâni să parcurgă cele aproape cincisprezece sute de mile până la Moscova, stivuindu-se ocazional în câte un camion, dar de cele mai multe ori călătorind pe jos, iar odată ajuns în sfârşit, nu s-a mai uitat înapoi. În următorii doisprezece ani, el a supt din buricul celui mai mare oraş al Rusiei, construindu-şi un imperiu modest, deşi de succes, specializat în extorcare, şantaj şi automobile furate. Pentru cei care nu-l cunoşteau, Popov ar fi putut părea că nu era de nasul lui în această misiune, dar, în realitate, era binecuvântat cu darul de a fi mult mai deştept decât părea.

Vechea cabană de vânătoare era încă înconjurată de banda de la locul crimei când a oprit Grand Cherokee pe alee. Nu părea să fie niciun poliţist prin preajmă şi a răsuflat uşurat. Nu-i plăcea gândul că va trebui să-şi pună la încercare acreditările false de inspector de stat. Dar, la drept vorbind, nu erau multe lucruri pe care nu era dispus să le facă pentru un câştig de cinci sute de mii de dolari.

A luat dosarul maro de pe scaunul pasagerului şi a coborât din maşină. „Urăsc naibii iarna”, a mormăit el în timp ce îşi întorcea gulerul paltonului scump împotriva vântului. Imagini cu soare, femei îmbrăcate sumar şi o vilă frumoasă de vacanţă undeva în insulele greceşti i-au încolţit în minte şi le-a dat la o parte pentru a se putea apuca de treabă. Cu cât primea mai repede nişte răspunsuri, cu atât mai repede ar fi fost plătit.

Dosarul pe care îl ţinea în mână, la fel ca şi Cherokee-ul şi costumul Armani, era o altă cheltuială de afaceri justificabilă. Se dusese foarte departe pentru a face rost de el şi avea să îl taxeze scump pe Stavropol, dar pentru el reprezenta o economie uriaşă de timp. În mâinile sale ţinea tot ce ştia nu numai poliţia locală despre caz, ci şi informaţii de la prestigiosul FSB din Rusia. Îl citise de mai multe ori şi, deşi reprezenta eforturile unora dintre cei mai buni criminologi din ţară, Popov nu era genul care să-i lase pe alţii să gândească în locul lui. În plus, el avea o piesă din puzzle pe care poliţiştii nu o aveau; ştia că Stavropol era cumva implicat în crime.

Popov scoase un cuţit stiletto din buzunar şi tăie banda de la locul crimei care sigila uşa din faţă. După câteva momente în care a lucrat la încuietoarea învechită cu târnăcoapele sale, a intrat înăuntru. Sala mare, cu şemineul său imens, era locul în care poliţia credea că au avut loc crimele. În timp ce se plimba, Popov putea vedea unde sângele pătase podeaua şi pereţii. S-a întrebat care fusese problema lui Stavropol cu cei trei bărbaţi. Fuseseră lideri militari respectaţi, la fel ca el – mari războinici. Era cât pe ce să se întrebe cum a putut Stavropol să-şi ucidă camarazii şi apoi şi-a dat seama cât de prost era. O vedea pe străzile Moscovei în fiecare zi. Pur şi simplu aşa funcţiona lumea. Oricum, nu avea nimic de-a face cu el şi cu ceea ce era plătit atât de bine să descopere.

Dintre cei trei generali dispăruţi, poliţia recuperase doar două cadavre. Unul dintre ei fusese ucis în bătaie, iar celălalt împuşcat. Al treilea era o presupunere a oricui, deşi au găsit urme de sânge în mormântul gol care se potriveau cu grupa sanguină a lui Karganov.

Dacă cei doi bărbaţi ar fi fost ucişi în sala mare, cel mai rapid mod de a scăpa de cadavre ar fi fost să le târâie prin bucătărie şi să le scoată prin spate.

A urmărit urma de sânge prin bucătărie şi s-a referit pe scurt la dosar, care identifica în mod pozitiv urmele de sânge ca aparţinând atât lui Varenski, cât şi lui Primovici, dar a observat că nu exista nicio urmă de sânge acolo care să poată fi atribuită lui Karganov.

Afară a constatat că cele trei morminte erau încă izolate, dar se umpluseră în mod constant de zăpadă. În timp ce examina fotografiile de la locul crimei din dosarul său, s-a poziţionat în diferitele locuri în care trebuie să fi stat cameramanul pentru a face fotografiile. Şi-a concentrat atenţia asupra fotografiilor mormântului gol, despre care se credea că ar fi ţinut corpul lui Karganov, şi a citit din nou raportul. Când poliţia a găsit-o, părea să fi fost deranjată, deşi nu au putut spune de ce. În afară de urmele de sânge din mormânt, nu exista nimic specific care să indice faptul că acolo fusese un cadavru.

Popov îşi făcuse temele. Ştia că Zvenigorodul nu era cunoscut pentru lupii săi şi că, dacă vreun animal ajunsese într-adevăr la cadavru, cel mai probabil ar fi fost un mistreţ. Dar mistreţii şi lupii îşi mâncau

captura pe loc; Dacă ar fi fost găsit, nu l-ar fi târât de acolo. Iar atunci când lupii şi mistreţii se hrănesc, lasă în urmă dovezi, însă nu era niciuna.

În cele din urmă, se părea că Primovici şi Varensky sângeraseră mai mult decât Karganov – un factor de atracţie sigur pentru un animal carnivor. Atâta sânge, şi totuşi mormintele lor erau neatinse.

Nu, nu a fost un animal sălbatic la lucru aici. Popov era sigur de asta. Karganov ieşise cumva din acel mormânt şi plecase cu forţe proprii, sau cineva îl ajutase.

Deşi eliminase o posibilitate, Popov nu părea mai aproape de a răspunde la marea întrebare:

Unde naiba era generalul Anatoli Karganov? Un vânt rece şi o rafală de zăpadă îngheţată îi îngheţase ceafa, iar zvâcnetul puternic îl făcu să se gândească pentru prima dată la ce ar putea fi în joc dacă nu reuşea. Oameni ca Serghei Stavropol puteau să-i respecte pe cei care stabileau limite şi făceau înţelegeri dure, dar exista un lucru pe care cu siguranţă nu-l respectau, şi acela era eşecul. Auzise despre Stavropol şi despre ce se întâmplase cu oamenii care îl dezamăgiseră – chiar şi cu proprii săi soldaţi.

Popov a băgat dosarul sub braţ şi s-a grăbit să se întoarcă la Cherokee, posedat brusc de o motivaţie chiar mai mare decât un munte făcut din bani – dorinţa de a rămâne în viaţă.

CAPITOLUL 13 S OMEWHERE ÎN AFARĂ DE Z VENIGOROD , R USSIA A natoly Karganov s-a trezit cu o tresărire. A fi îngropat de viu avea un fel de a face asta oamenilor. Odată ce credeai că ai trecut peste grozăvie, începeai să laşi garda jos. Nu mai reluase în mod conştient evenimentele teribile la nesfârşit în minte. Înceta să se mai gândească la cât de norocos era să fie în viaţă. Energiile tale s-au îndreptat apoi spre a te asigura că nu se va mai întâmpla niciodată. Dar teroarea încă se ascundea în spatele cortinei conştiinţei, zăbovind în psihicul tău, aşteptând momentul în care erai cel mai vulnerabil pentru a ieşi la iveală şi a te forţa să retrăieşti din nou grozăvia.

Dar când s-a trezit, mâinile subţiri, dar ferme ale unei femei erau din nou acolo pentru a-l calma. De unde venise ea, habar nu avea, dar în delirul său, era convins că trebuie să fie un fel de înger care îl smulsese din ghearele morţii. Îşi auzise soldaţii povestind despre viziuni extraordinare la care fuseseră martori pe câmpul de luptă, în timp ce se clătinau în pragul morţii, iar acum era sigur că asta i se întâmpla şi lui.

Femeia i-a aşezat o compresă rece pe frunte în încercarea nu numai de a-l calma, ci şi de a ajuta la calmarea febrei care îi zguduia corpul în ultima săptămână. Rănile provocate de gloanţe erau extrem de predispuse la infecţii şi, oricât de mult ar fi încercat, cele mai multe dintre eforturile ei păreau să fie în zadar. Karganov se agăţa de viaţă, dar cu greu. Ea i-a schimbat pansamentele, i-a administrat antibioticele şi l-a ţinut hrănit. Asta era tot ce putea face. Lupta era a lui Karganov în acest moment, nu a ei, cel puţin nu în întregime.

Omul o costase timp preţios. Avea informaţiile de care ea avea nevoie, dar nu era în stare să i le dea. Era extrem de dificil să joace rolul de doică pentru unul dintre bărbaţii responsabili de cea mai mare ruşine a tatălui ei şi, în cele din urmă, de căderea lui, dar fusese norocoasă că îl găsise în viaţă. Rana provocată de glonţ fusese gravă, dar nu fatală, deşi infecţia ulterioară s-ar fi putut dovedi a fi ultima pieire a omului.

Când l-au rostogolit în mormânt, a aterizat pe o parte, cu braţul deasupra capului. Fusese suficient pentru a crea un mic buzunar de aer. Cu rana rănită de glonţ pe care glonţul i-o provocase la cap, era o minune că îşi recăpătase cunoştinţa, dar o făcuse. Instinctul primar de supravieţuire şi autoconservare al bărbatului îşi făcuse în cele din urmă efectul şi reuşise să iasă cu ghearele din mormânt şi să se prăbuşească lângă el.

Femeia care îl îngrijea acum urmărise întâlnirea din pădure. Distanţa fusese mai puţin decât optimă pentru funcţionarea microfonului său parabolic. Tot ce reuşise să capteze erau cuvinte şi fraze împrăştiate. Existau nume – poate prenume, poate nume de familie, precum şi câteva nume de oraşe americane. De asemenea, distingea cuvintele spaţiu aerian şi sisteme de ghidare. Erau piesele unui puzzle înnebunitor care, fără imaginea de ansamblu oferită de unul dintre jucători, era aproape imposibil de înţeles, cu atât mai puţin de asamblat.

Ea ştia doar ceea ce ştia tatăl ei. În ultimele sale zile, în timp ce cancerul îi rodea ceea ce mai rămăsese din corp, a ales să moară acasă. Deşi medicii i-au spus că îl puteau face să se simtă mai confortabil dacă rămânea în spital, a ales să se întoarcă la lucrurile care îi oferiseră atât de mult confort în cele mai întunecate zile din viaţa lui – cărţile şi singura lui fiică. La urma urmei, era rus şi, prin urmare, nu era străin de disconfort.

Fiica lui a urmat întocmai ordinele medicilor, administrându-i morfină în dozele şi la orele potrivite. Când i-a împărtăşit secretul pierzaniei sale, motivul pentru care viaţa lor confortabilă de până atunci fusese redusă la una plină de ruşine şi greutăţi, ea a crezut că vorbeau medicamentele şi nu tatăl ei. A fost prea fantastic pentru a fi crezut. Existau atât de multe lucruri care nu aveau sens. Ea doar îi zâmbea şi se prefăcea că ascultă, în timp ce mintea îi zăbovea. Fusese incredibil de dureros să-şi vadă tatăl murind de o moarte atât de ignobilă.

Când a venit momentul, i-a plătit din propriul buzunar înmormântarea. Era de aşteptat, la fel ca şi faptul că nimeni din cariera profesională a tatălui ei şi din anii de serviciu pentru ţară nu participase la comemorarea lui. Statul aproape că îi întorsese spatele tatălui ei cu mulţi ani în urmă, deşi nu reuşise niciodată să dovedească niciuna dintre acuzaţiile aduse împotriva lui. În Rusia, acuzaţiile erau suficiente pentru a frânge un om şi, într-adevăr, aşa fusese. S-a consolat cu faptul că, cel puţin, tatăl ei nu murise singur. Distrusă, da, dar nu singură.

Şi aşa fusese măsura sfidării ei. Ea fusese cel mai formidabil apărător al tatălui ei până la sfârşit. Acesta era unul dintre cele mai mari motive pentru care vociferările lui o răniseră atât de profund. După ani de zile în care ea l-a apărat, el a murit recunoscând că statul avusese dreptate tot timpul. Îşi trăgea o mare satisfacţie din faptul că, deşi ştiau ce pune la cale, nu puteau dovedi niciodată. Îi întrecuse în iscusinţă. Îi întrecuse în propriul lor joc.

Fiica îi călcase pe urme, alegând aceeaşi carieră şi, după toate aparenţele, îşi depăşise tatăl. Ea fusese una dintre cele mai bune persoane pe care Rusia le văzuse vreodată, iar statul nu i-a purtat niciodată pică în mod evident pentru eşecurile tatălui ei. Cu toate acestea, îi şopteau şi vorbeau pe la spate, dar acest lucru o făcea să-şi dorească şi mai mult să reuşească. Nu o făcea doar pentru ea şi pentru

avansarea carierei sale, ci şi pentru el. Şi, în tot acest timp, tatăl ei îi amintise să nu confunde niciodată statul cu ţara.

Guvernele, ca şi ideologiile politice, veneau şi plecau ca mareele. Ceea ce conta cel mai mult era ţara ei şi oamenii care locuiau în ea şi se bazau pe ea. „Nu uita niciodată că eşti o rusoaică în primul rând”, îi spunea el mereu. Şi nu a făcut-o niciodată.

I-a luat câteva zile pline de emoţie să sorteze lucrurile tatălui ei şi să închidă mica lui casă. Ea a păstrat fotografiile, câteva dintre cărţile şi discurile clasice preferate ale lui şi puţinele amintiri pe care le păstrase despre mama ei. Obiectele pe care nu le dorea, dar pe care credea că ar putea fi utile bătrânei de alături care fusese atât de amabilă cu tatăl ei de-a lungul anilor, mai ales pe măsură ce boala lui avansa, le-a pus într-o cutie şi le-a lăsat în centrul camerei.

Ultimul lucru pe care îl avea de făcut aproape că l-a relegat la un telefon, dar emoţiile au luat-o razna.

Şi-a condus Lada hatchback-ul ei îmbătrânit cei cinci kilometri până la micul teren de grădină pe care tatăl ei îl închiriase. Aici a cultivat cu mândrie sfeclă, ceapă, ridichi, cartofi, varză şi pepeni şi chiar a hrănit un măr prodigios.

A descuiat magazia de unelte şi i-a deschis uşile duble, mirosul de mucegai, de pământ, amintindu-i de zilele lungi de vară pe care obişnuia să le petreacă aici cu tatăl ei, muncind în grădina lui dragă. După ce-şi pierduse mama la o vârstă atât de fragedă, făcuse din tatăl ei centrul universului ei, soarele în jurul căruia se învârtea tot restul. În timp ce alegea cele câteva ghivece de lut pe care pervazurile ferestrelor micuţului ei apartament le puteau găzdui, s-a simţit brusc foarte singură pe lume.

Într-un colţ al şopronului se aflau găleata galben aprins şi uneltele de grădinărit pe care le folosise când era mică. Îl întrebase adesea pe tatăl ei de ce nu le arunca niciodată, iar el îi răspundea întotdeauna că îi aminteau de o perioadă mai simplă – o perioadă înainte ca ea să fi început să-i pună la îndoială fiecare decizie. Dar aşa, ar fi oftat el, era evoluţia firească a vieţii.

A aşezat găleata galbenă şi uneltele sale, împreună cu vasele de lut, în spatele Ladei sale. Restul echipamentului de grădinărit urma să ajungă la chiriaşii parcelelor vecine care, în timpul verii, se relaxaseră împreună cu tatăl ei după o zi lungă de muncă în grădinile lor şi băuseră kvas, băutura asemănătoare cu berea, făcută din pâine neagră fermentată. A zâmbit când şi-a amintit cum tatăl ei o tachina constant pentru că strâmbase din nas. Din fericire, la aceste întâlniri ale bărbaţilor erau întotdeauna prezente soţiile, ceea ce însemna căni delicioase de ceai rusesc rece. Nu şi-a pierdut niciodată aprecierea pentru timpul petrecut în acea grădină.

Chiar şi după ce a crescut şi s-a mutat la oraş, încă se mai întorcea în weekenduri doar pentru a fi acolo cu tatăl ei. De multe ori stăteau lungi perioade de timp fără să spună nimic, doar lucrând în pământ, simplul act de a fi aproape unul de celălalt spunând tot ce era de spus.

Fiind iarnă şi la mijlocul săptămânii, niciunul dintre chiriaşii parcelelor vecine nu era de văzut.

Din geanta de pe bancheta din faţă a maşinii ei, a scos o păpuşă de cârpe zdrenţuită. Fusese un cadou de la tatăl ei când avea patru ani. Păpuşa era îmbrăcată în hainele tipice ale unei ţărance de la fermă. Fusese tovarăşul ei constant de ani de zile şi îl adusese întotdeauna cu ea în călătoriile lor la parcela de grădină.

S-a uitat la păpuşă şi a zâmbit. Fusese multe lucruri pentru ea de-a lungul vieţii sale – o tovarăşă de joacă, o confidentă, chiar şi întruchiparea mamei sale dispărute, iar faptul că acum o ajuta în înşelăciune era ceva ce nu şi-ar fi imaginat niciodată. Aceasta era, totuşi, natura pregătirii ei. Înainte de a desfăşura o operaţiune clandestină, trebuie să existe întotdeauna o minciună credibilă.

Pământul era îngheţat, aşa că a ales lopata ascuţită din şopron şi s-a îndreptat spre partea din spate a terenului. Se simţea oarecum stânjenită, ca un copil naiv în căutarea unei comori de pirat în timp ce număra paşii prescrisi de la măr. Îşi amintea că tatăl ei i-a povestit cum îl plantase în anul în care se născuse. Îi plăcea să spună că crescuse înaltă şi frumoasă, la fel ca fiica lui.

A aşezat păpuşa şi a început să sape. Dacă ar fi venit cineva şi ar fi întrebat-o ce face, ar fi putut să prezinte păpuşa şi să explice că o odihnea la baza copacului preferat al tatălui ei. Dacă vreunul dintre locatarii parcelelor vecine ar fi trecut pe acolo, nu numai că ar fi ştiut semnificaţia pe care pomul o avea pentru tatăl ei, dar ar fi recunoscut-o şi pe micuţa păpuşă ţărănească. Ar fi fost logic ca ea să încheie un capitol din viaţa ei îngropând o parte din trecutul ei.

Munca mergea greu, iar vântul crud al iernii îi muşca obrajii. Începea din nou să considere cuvintele tatălui ei ca fiind doar nişte deliruri ale unui om bolnav şi muribund, când lopata a lovit ceva care a produs un zgomot zgomotos. A coborât din nou vârful lopeţii şi a simţit că ceva se sparge sub ea. Repede, a mai scos cu lopata pământ din groapă, până când a putut să urmărească marginile unei mici lădiţe de lemn de aproximativ doi metri pătraţi.

A şters pământul de pe partea de sus a cutiei şi a văzut că lemnul începuse să putrezească. Folosind vârful lopeţii, a desfăcut partea de sus. Într-o pungă de plastic transparentă, sigilată în interior se afla vechea servietă de piele zdrenţuită a tatălui ei – aceeaşi cu care ea îl văzuse plecând zilnic la serviciu şi întorcându-se din nou acasă seara. Arăta ca orice servietă pe care orice tată obişnuit ar duce-o la birou. Privind-o acum şi realizând că tatăl ei şi slujba lui fuseseră orice, dar nu obişnuite, servieta părea acum ameninţătoare. Faptul că alesese să o îngroape în anonimatul relativ al parcelei din grădina sa însemna, poate, că povestea lui aproape incredibilă ar fi putut fi mai mult decât simplele vociferări ale unui om drogat pe patul de moarte.

În timp ce ţinea în mâini geanta veche de piele, a început să se gândească la faptul că poate motivul pentru care povestea părea atât de incredibilă era pentru că era atât de înfricoşătoare. Spera că conţinutul servietei i-ar putea spune mai multe, dar nu putea să o examineze, nu acolo. Pentru o scurtă clipă, a ţinut păpuşa aproape de obrazul ei şi i-a mângâiat părul. Cu un ultim sărut de adio, a aşezat-o în cutia de lemn putrezit, a pus capacul la loc, a umplut din nou gaura şi apoi s-a întors cu inima grea în micul ei apartament din Moscova.

Ceea ce a citit în acea seară a umplut-o de valuri de emoţie. Era uimită de ambiţia extremă pe care tatăl ei o descoperise şi se temea de ceea ce acea ambiţie ar putea încă dezlănţui. A simţit, de asemenea, mândrie când şi-a dat seama de ce tatăl ei făcuse ceea ce făcuse. Nu era nicio ruşine în eşecul său. Motivele sale erau mai presus de toate cele ale unui adevărat patriot. Pusese Rusia pe primul loc, iar în viitorul acesteia îşi văzuse fiica şi o şansă de a demasca încă un rău teribil înainte ca acesta să aibă ocazia să lovească.

Dosarul întocmit de tatăl ei fusese cel care o pusese pe urmele generalilor. Conţinutul acelei serviete o dusese să se afle în pădurea de dincolo de cabana de vânătoare din Zvenigorod, riscându-şi nu numai cariera, ci şi viaţa. Ceea ce tatăl ei începuse, ea avea să vadă terminat, dar avea nevoie ca pacientul ei să străpungă ceaţa febrei sale şi să-i dea un fel de indiciu despre cum să procedeze.

În timp ce storcea o altă cârpă umedă, bărbatul gemea din nou şi ea s-a întins spre braţul lui pentru a-i verifica pulsul. Slăbise semnificativ. Starea lui Karganov se înrăutăţea, iar Alexandra Ivanova ajunsese la fundul absolut al puţului ei limitat de cunoştinţe medicale.

CAPITOLUL 14 R URAL V IRGINIA Am să te mai întreb o dată, spuse bărbatul cu care Harvath se luptase în interiorul casei lui Frank Leighton. „Cine eşti tu şi ce căutai acolo?”

„De fapt, lucrez pentru Martha Stewart, dar vremurile au fost grele, aşa că mai iau ocazional câte o lucrare de decorare pe lângă”, a răspuns Harvath în timp ce privea în jurul fermei rurale în care îl luaseră răpitorii săi. Nu avea absolut nicio idee despre locul în care se afla. Tot ce ştia era că, după trei ore petrecute în portbagajul unei maşini cu o capotă pe cap, era fericit să stea în sfârşit în poziţie verticală.

„Foarte amuzant, isteţule. Presupun că toate acestea sunt doar unelte de lucru?”, a spus bărbatul în timp ce făcea un inventar rapid al echipamentului care fusese împrăştiat pe masa mare din bucătărie. „Se pare că plănuiai să faci o treabă de redecorare dată naibii cuiva -IG Sauer semiautomat de calibrul patruzeci cu un încărcător complet şi două rezerve. Beretta Neos modificat, cu amortizor de zgomot. Costumul de camuflaj IR. Ochelari de vedere pe timp de noapte.

Pistol de târnăcop... – Nu mă mai joc cu tine. Vreau nişte răspunsuri.”

„Bine”, a spus Harvath, „m-ai prins. „Nu lucrez pentru Martha Stewart.”

„Nu mai spune.”

„De fapt, lucrez pentru Ladies' Home Journal şi fac un articol de investigaţie despre cum să faci din cartierul tău un loc mai sigur de locuit. Sper că va fi un reportaj în trei părţi, cu fotografii şi tot tacâmul.

Ai fi grozav pentru asta. Pot să vă conving să acceptaţi să acordaţi un interviu?”

„Taci naibii din gură.”

„Acum trimiţi mesaje contradictorii. Vrei să vorbesc, dar îmi spui şi să tac din gură. Ladies' Home Journal a făcut un articol grozav despre acelaşi lucru. E o problemă veche de când lumea. Acum, ceea ce sugerez...” „Asta e, dobitocule”, a spus bărbatul în timp ce a răsturnat scaunul de care Harvath era

încătuşat pe spate. A aterizat cu o pocnitură puternică şi capul lui Harvath s-a lovit de podeaua de gresie. „Din acest moment, lucrurile se vor înrăutăţi pentru tine. Mă înţelegeţi? Nu am timp şi cu atât mai puţin răbdare. O să începi să-mi răspunzi la întrebări, altfel jur pe Dumnezeu că te omor. Ceva îmi spune că, probabil, guvernul tău nu ar ridica prea multe probleme pentru că te-a pierdut.”

„Guvernul meu?”, a răbufnit Harvath în timp ce încerca să-şi scuture stelele din cap şi să se concentreze asupra bărbatului care îl domina. Cine naiba era tipul ăsta? Şi pentru cine lucra? Cu siguranţă nu era de la FBI. Dacă ar fi fost aşa, Harvath ar fi fost târât până la biroul din Washington sau la sediul central al FBI şi toate acestea ar fi fost clarificate până acum. Oricine ar fi fost tipul ăsta, opera la limită.

Nu se putea ca ei să lucreze pentru aceeaşi echipă. Asta îi lăsa lui Harvath o singură concluzie posibilă – cumva, ruşii erau pe aceeaşi pistă ca şi el. „Dacă ştii ceva despre guvernul meu”, a continuat Scot, „atunci ştii că nu voi fi uitat atât de uşor.”

„Pierderea ta va fi dureroasă pentru ei”, a spus bărbatul, „dar sunt sigur că nu eşti de neînlocuit.”

Harvath îşi dădea seama că bărbatul încerca să ducă interogatoriul undeva şi a decis să îl urmeze, cel puţin pentru moment, pentru a vedea încotro se îndrepta. Trebuia să-şi dea seama ce se întâmpla şi cu cine avea de-a face. Cumva, acest om părea să ştie cine era el sau, cel puţin, că lucra pentru guvernul Statelor Unite. „Nimeni nu vrea să creadă că este înlocuibil”, a spus Harvath, „dar este o realitate a vieţii. Aşa stând lucrurile, există o mulţime de alţii care îmi vor lua cu plăcere locul.”

„Şi tocmai asta vrem să ştim”, a spus bărbatul. „Câţi sunt acolo? Cine sunt ei? Unde sunt ei? Cum îi putem contacta? Vrem totul.

Dacă cooperaţi, poate că putem găsi o soluţie.”

Pe Harvath îl durea capul şi faptul că stătea întins pe spate cu mâinile încătuşate de părţile laterale ale unui scaun de bucătărie nu-l ajuta deloc în procesul de gândire. „Vreţi să ştiţi cine şi câţi m-ar înlocui?”, a întrebat el.

„Da.”

„Sunt mii. Zeci de mii. Sute de mii chiar. Tot ce este nevoie este timp şi o pregătire adecvată.”

„Asta e problema cu tine şi cu compatrioţii tăi”, a spus bărbatul. „Credeţi în toată propaganda voastră.”

„Nu e vorba de propagandă, prietene. Avem cei mai bine pregătiţi oameni din lume”, a răspuns Harvath.

„Aşa l-aţi găsit pe Frank Leighton?”

„Cine spune că l-am găsit?”

„I-aţi găsit casa.”

„Ţi-am spus...”

„Ladies' Home Journal, ştiu”, a răspuns bărbatul care, stând în stânga lui Harvath, l-a lovit puternic în coaste.

„Şi eu ţi-am spus să nu te mai prosteşti.”

Harvath s-a chinuit câteva clipe să-şi recapete respiraţia înainte de a răspunde. „De fapt, tu mi-ai spus să tac din gură.”

Bărbatul l-a lovit din nou pe Harvath cu piciorul.

„Ştim că oamenii tăi erau la curent cu faptul că Frank Leighton era unul dintre ai noştri.”

Iisuse, se gândea Harvath prin durere, cine naiba e tipul ăsta?

„Ştim că ai fost acolo ca să-l elimini. Cine le-a spus celorlalţi? Tu ai fost?”

„Care alţii?” tuşi Harvath, „Nu ştiu despre ce vorbiţi.”

„Deci nu tu ai fost cel care i-a ucis pe ceilalţi agenţi ai noştri?”.

Prostii”, a spus bărbatul în timp ce îi aplica o a treia lovitură şi mai puternică în partea lui Harvath.

A fost nevoie de câteva momente pentru ca Harvath să-şi recapete respiraţia şi, în timp ce gâfâia după aer, bărbatul a continuat: „Deci, este greşeala noastră? Este doar un simplu caz de a fi fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit? Cred că trebuie să fim amândoi de acord că, judecând după gama de bunătăţi de pe masa de acolo, nu ai sărit pur şi simplu prin pădure până la casa bunicii pentru a livra un coş plin de plăcinte. Îţi aminteşti ce am spus despre faptul că lucrurile se înrăutăţesc? Cizma mea în coaste va păli în comparaţie cu ceea ce am plănuit pentru tine. Sper că nu te-ai ataşat prea mult de testiculele tale, pentru că următorul lucru pe care îl voi face este să le atârn de oglinda retrovizoare”.

Privirea rece a lui Harvath spunea multe.

„Crezi că glumesc? Uită-te la astea”, a spus bărbatul în timp ce ţinea o pereche ruginită de foarfece de grădinărit deasupra feţei lui Harvath şi lucra cu lamele murdare înainte şi înapoi. „Cred că vor fi de ajuns. Vom merge încet, ca să puteţi aprecia întregul spectacol. Am auzit că în unele părţi ale lumii încă se angajează eunuci pentru a supraveghea haremurile. Ce treabă de rahat ar fi asta, nu-i aşa? Apă, apă peste tot şi nicio gură cu care să o bea. Depinde de tine. Spune-ne ce trebuie să ştim şi după ce avem confirmarea, vom vorbi despre o înţelegere. Noi avem toate cărţile în mână”.

„Oh, da? Ei bine, poţi să-ţi bagi tot pachetul în fund.”

„Speram să spui asta”, a spus bărbatul, cu un zâmbet contorsionat, în timp ce îndrepta scaunul lui Harvath şi afecta o curăţare superficială a foarfecelor, ştergându-le pe mâneca cămăşii.

Tocmai începuse să taie piciorul stâng al pantalonilor lui Harvath, când un alt bărbat intră în bucătărie şi spuse: „Opriţi prizonierul”.

„Şi poliţistul bun apare exact la timp”, a glumit Harvath.

„Taci naibii din gură”, a spus bărbatul când s-a oprit din tuns la jumătatea gambei lui Harvath.

„Iar începi. Hai să vorbim, nu, tăcu. Hai să vorbim, nu, taci din gură . Dacă mă laşi să-mi sun editorul, sunt sigur că ar fi fericită să-mi trimită prin fax o copie a întregului articol despre abilităţile de comunicare.”

„Îmi pui răbdarea la încercare”, a spus bărbatul în timp ce se întorcea, „De ce ne oprim?”.

„Ordine.”

„Nu avem timp pentru asta. Ordine de la cine?”

„Goaltender.”

„Ce-i pasă lui Goaltender de rahatul ăsta?”

„Un Chevy TrailBlazer negru a fost găsit abandonat nu departe de casa lui Leighton.”

„Şi?”

„Au verificat numerele de înmatriculare. „Ar trebui să-i scoatem cătuşele prizonierului şi să-l facem să se simtă bine până ajunge Goaltender.”

„Goaltender vine aici? Cred că glumeşti. Pentru ce?”

„Se pare că vrea să vorbească el însuşi cu prizonierul.”

„Dar maşina aia putea fi furată cu uşurinţă. De unde ştim că acesta este tipul pe numele căruia este înregistrată?”

„I-am descris eu însumi prizonierul şi avem şi o potrivire a pozei de la DMV. Portarul a spus să-i scoatem cătuşele, dar să nu-l scăpăm din ochi până nu ajunge aici.”

În timp ce colegul său părăsea bucătăria, bărbatul a scos o cheie şi i-a descuiat cătuşele lui Harvath. „Se pare că deocamdată am terminat cu întrebările.”

„Atunci am mai mult decât câteva ale mele”, a răspuns Harvath. „Ce-ar fi să începem prin a-mi spune cine naiba eşti şi pentru cine lucrezi?”.

„În locul tău, aş lua-o mai uşor”, a spus bărbatul când a terminat de a-i scoate cătuşele lui Harvath. „Goaltender va fi aici destul de curând şi crede-mă, când îţi va pune o întrebare, ar fi bine să răspunzi.”

„Cine naiba este acest Goaltender? Ce este un fel de pasionat de hochei?”.

„Oh, nu-ţi face griji. Îl vei recunoaşte imediat ce-l vei vedea. Şi ţineţi minte”, a spus bărbatul, „că în timp ce el vorbeşte cu voi, eu voi fi în cealaltă parte a camerei, ascuţindu-mi foarfecele de tăiat. E nevoie doar de un semn din cap din partea lui şi voi termina ce am început.”

„Ce mă opreşte să-l elimin pe preţiosul tău portar? Mi se pare că ar fi fost mai inteligent să-mi las cătuşele la mâini."

Bărbatul a zâmbit şi a spus: „O parte din mine ar vrea să te vadă încercând, dar, pe de altă parte, există o parte din mine care vrea să rămână măcar o bucăţică din tine pentru mine. Nu vei reuşi niciodată. Te-ar rupe în bucăţi. Goaltender are cele mai bune gărzi de corp din lume."

Harvath a trebuit să râdă.

„Ce este atât de amuzant?", a spus bărbatul.

„Ăsta e un domeniu în care pot garanta că oamenii mei se descurcă mai bine decât oricine altcineva."

„Vom vedea", a spus bărbatul.

„Poţi să fii sigur de asta", a răspuns Harvath.

CAPITOLUL 15 D upă ce i-au scos cătuşele, anchetatorii lui Harvath au adunat tot echipamentul de pe masa lungă şi l-au lăsat singur în bucătărie. A fost nevoie doar de câteva minute pentru a-şi confirma bănuielile că, deşi nu era nimeni în cameră, era în continuare urmărit. Întreaga bucătărie era acoperită de mai multe camere de luat vederi miniaturale amplasate strategic. O nouă explorare vizuală a încăperii a scos la iveală sisteme sofisticate de detectare a intruziunilor şi un monitor de calitate a aerului montat discret, de genul celor folosite pentru a verifica dacă există particule în suspensie mult mai periculoase decât polenul şi ambrozia. Oricine deţinea acest loc pusese cu siguranţă o grămadă de bani în el şi îi luase securitatea foarte în serios.

Harvath a găsit o cană curată şi şi-a turnat o ceaşcă de cafea din ibricul care fierbea lângă aragaz.

Aruncând o privire pe fereastra de deasupra chiuvetei, a aflat mai multe lucruri. Prima a fost că fereastra era din sticlă sintetică groasă, cel mai probabil antiglonţ. Următorul a fost mai degrabă o confirmare a unei presimţiri anterioare – se afla într-adevăr în mijlocul pustietăţii.

În cele din urmă, după multe eforturi insistente de a se feri de lumina din spatele lui în bucătărie, a reuşit să distingă mai mulţi bărbaţi în camuflaj de iarnă care patrulau afară.

Oricine ar fi fost acest Goaltender, îşi lua securitatea în serios, iar banii păreau să nu fie o problemă. Deşi era bună, tot nu avea cum să fie nici pe departe la fel de temeinică precum cea pe care Serviciul Secret al Statelor Unite i-o oferea preşedintelui.

Acest gând încă se învârtea în capul lui Harvath, împreună cu posibilul scop clandestin pe care l-ar putea avea ferma fortificată şi ce voiau oamenii ăştia de la el, când a auzit sunetele revelatoare ale unui elicopter care se apropia. A venit repede şi a aterizat şi mai repede. Oricine ar fi fost piloţii, aceştia erau foarte buni. Harvath nici măcar nu avea idee că elicopterul se afla acolo până cu câteva secunde înainte de aterizare.

Prin vârtejul de zăpadă stârnit de aparatul nemarcat şi înnegrit, Harvath a putut vedea un grup de oameni sărind din el şi îndreptându-se rapid spre casă. De îndată ce petrecerea a trecut de rotoare, elicopterul a decolat şi a dispărut. Totul a fost făcut cu precizie militară şi Harvath a trebuit să recunoască faptul că a fost mai mult decât impresionat.

A presupus că misteriosul Goaltender era un membru al grupului care tocmai fusese lăsat afară şi s-a pregătit pentru întâlnire.

Doi dintre bărbaţii care îl luaseră prizonier în casa lui Frank Leighton au intrat în bucătărie şi i-au spus lui Harvath să lase jos ceaşca de cafea. L-au percheziţionat rapid pentru a se asigura că nu ascunsese nimic în afara vizorului camerelor de luat vederi care ar putea fi folosit ca armă şi apoi l-au îndreptat spre un scaun singuratic de pe peretele îndepărtat al bucătăriei. Aceşti oameni erau în mod evident extrem de atenţi şi nu luau nimic de-a gata. Harvath trebuia să le recunoască meritele. Era exact modul în care ar fi procedat el.

S-a aşezat aşa cum i s-a spus şi a aşteptat. De dincolo de bucătărie, s-a auzit un cor de voci nedesluşite, în timp ce grupul din elicopter intra în casă. Au trecut câteva minute şi apoi vocile au devenit mai puternice, pe măsură ce grupul se apropia de bucătărie.

Când a intrat primul membru al echipei de securitate a lui Goaltender, maxilarul lui Harvath aproape că a căzut pe podea.

„Palmer?”, a spus el, confuzia rezonând clar în vocea lui.

„Harvath?”, a răspuns agentul serviciilor secrete Kate Palmer.

„Ce naiba faceţi aici?”

„Se pare că clubul local 4-H are un mod interesant de a solicita noi membri”, a spus Harvath în timp ce începea să se ridice în picioare.

„Nu te ridica, Scot. Vreau să rămâi aşezat până când spun eu altfel”, a răspuns Palmer în timp ce alţi trei agenţi intrau în spatele ei şi măturau bucătăria.

Harvath i-a recunoscut pe doi dintre ceilalţi trei agenţi ai Serviciului Secret ca fiind foşti colegi de-ai săi din detaşamentul de protecţie al preşedintelui. Deşi le-a făcut semn din cap, l-au ignorat până când au stabilit că încăperea era complet sigură.

„Ce naiba se întâmplă aici?”, a întrebat Harvath.

Kate Palmer le-a vorbit agenţilor, care au părăsit apoi încăperea, înainte de a-şi întoarce atenţia asupra lui Harvath.

„Avem o problemă foarte mare pe care nu am voie să o detaliez. Sunteţi liberi să vă ridicaţi acum, dacă doriţi”.

„Mulţumesc”, a spus Harvath în timp ce se ridica de pe scaun.

„Cum adică, nu poţi intra în detalii?”.

„Nu sunt autorizată să discut despre asta.”

„Ei bine, cine este?”

„Eu sunt”, a spus o voce dinspre intrarea în bucătărie, pe care Harvath a recunoscut-o imediat.

„Domnule preşedinte”, a răspuns chiar înainte de a se întoarce complet.

Kate Palmer a vorbit în microfonul din mânecă: „Portarul va fi gata de călătorie în scurt timp. Toate echipele să fie pregătite să se deplaseze.”

Harvath s-a uitat înapoi la agentul Palmer, apoi s-a întors spre preşedinte şi a spus: „Tu eşti Goaltender? Indicativul dumneavoastră de apel a fost întotdeauna Hat Trick. De ce această schimbare?

Ce se întâmplă aici?”.

„Tu şi cu mine avem multe de discutat, Scot”, a răspuns preşedintele Rutledge. „Agent Palmer, dacă aţi fi atât de amabil să îl conduceţi pe secretarul apărării înăuntru şi să ne daţi camera, vă rog.”

„Imediat, domnule preşedinte”, a spus agentul Palmer ieşind din bucătărie.

După ce secretarul Apărării, Robert Hilliman, a intrat în cameră şi restul agenţilor Serviciului Secret au plecat, preşedintele a spus: „Scot, aş vrea să ţi-l prezint pe secretarul Hilliman”.

„Domnule secretar”, a răspuns Harvath în timp ce îi strângea mâna bărbatului.

„Am auzit multe despre tine, agent Harvath. Îmi pare rău că trebuie să ne întâlnim în aceste circumstanţe.”

„Mie îmi pare rău, domnule secretar”, a răspuns Harvath. „Nu am nicio idee despre ce este vorba.”

„De aceea ne aflăm aici”, a spus preşedintele în timp ce le făcea semn celor doi bărbaţi să se îndrepte spre masa lungă din bucătărie.

„Nu avem prea mult timp la dispoziţie, aşa că să începem.”

Când trio-ul s-a aşezat la masă, preşedintele a spus: „Scot, trebuie să ştiu ce făceai în casa lui Frank Leighton”.

Harvath i-a aruncat o privire neliniştită secretarului apărării.

„Nu vă faceţi griji pentru Bob. Este unul dintre puţinii oameni din Washington în care ştiu că pot avea încredere. De aceea l-am numit”, a spus preşedintele.

„Fără supărare, domnule secretar”, a răspuns Harvath. „Doar că cineva foarte apropiat mie a dispărut în circumstanţe foarte ciudate.”

„Nu m-am supărat, agent Harvath. Presupun că vorbim despre Gary Lawlor?”, a întrebat secretarul.

„Da.”

„Cum aţi reuşit să faceţi legătura între el şi Frank Leighton?”, a întrebat preşedintele.

„Când am fost în casa lui Gary mai devreme în seara asta...” „Stai puţin”, îl întrerupse Hilliman. „Dumneavoastră aţi fost?

Dumneavoastră aţi fost cel care a intrat înăuntru şi i-aţi folosit telefonul?”.

„Da, trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu el”, a răspuns Harvath.

„Şi ce aţi găsit?”

„Probabil că nu este mult mai mult decât ştii deja. Se pare că coborâse din zborul său spre San Diego, venise acasă, îşi refăcuse bagajele pentru o altă destinaţie şi se grăbise să ardă ceva într-un coş de gunoi din baie.

„Îşi ştersese jurnalul de identificare a apelanţilor, aşa că am luat telefonul şi am tastat steluţa şaizeci şi nouă pentru a vedea de la cine fusese ultimul său apel. Aşa am făcut rost de numărul lui Frank Leighton. Am urmărit-o şi apoi am obţinut adresa din Easton.”

„Nu am de gând să te întreb”, spuse Hilliman, „cum ai intrat în casa agentului Lawlor. Trebuie să fi ajuns în casa lui Leighton în acelaşi mod. Am văzut gama impresionantă de gadgeturi cu care te-au ridicat oamenii mei.”

„Oamenii tăi?”, a spus Harvath. „Tipii ăia lucrează pentru Departamentul Apărării? Ce legătură are Departamentul Apărării cu dispariţia lui Gary?”.

„Într-o clipă. Ştii de unde vine termenul de Război Rece, agent Harvath?”.

„Dacă îmi amintesc bine, a existat un jurnalist american pe nume Lippmann care a scris o carte la sfârşitul anilor '40, intitulată „Războiul Rece . Titlul era menit să reflecte relaţiile dintre URSS şi aliaţii săi din al Doilea Război Mondial – Statele Unite, Marea Britanie şi Franţa – care se deterioraseră până la punctul de a ajunge la război fără un angajament militar real.

„Politica externă a ambelor părţi părea să se concentreze în mod singular pe câştigarea Războiului Rece. După ce am creat NATO, sovieticii au creat Pactul de la Varşovia. Nu părea să existe nicăieri în lume un conflict local în care SUA să nu aleagă o tabără, iar sovieticii alta. Această manevră a făcut loc în cele din urmă cursei înarmărilor, în care ambele părţi au concurat pentru a avea cele mai avansate arme militare posibile.”

„Şi ce a dus la sfârşitul Războiului Rece?”

„De fapt, asta se întâmpla cu un an înainte de absolvirea facultăţii mele şi era tot ce vorbeam", a răspuns Harvath. „Existau o mulţime de teorii care circulau, dar cea care avea cel mai mult sens pentru mine era că pur şi simplu i-am depăşit pe sovietici. Aşa am câştigat Războiul Rece".

„Sunteţi conştient, agent Harvath, de modul în care acest lucru a afectat planificarea apărării de către Statele Unite?", a întrebat secretarul.

„Sigur", a răspuns Harvath. „Zidul Berlinului a căzut în noiembrie 1989. Germania s-a unit apoi, mai puţin de un an mai târziu, şi s-a alăturat NATO. Pactul de la Varşovia s-a desfiinţat şi am semnat un tratat de control al armelor convenţionale care prevedea reduceri majore atât în forţele americane, cât şi în cele sovietice. Practic, toate dezbaterile intense privind politica nucleară s-au oprit brusc şi brusc.

„Cel mai mare inamic al nostru a fost învins, aşa că am început să ne reducem cheltuielile militare începând cu prezenţa noastră pe continentul european şi apoi ceea ce investisem aici, acasă. Armata Roşie, odinioară formidabilă, suferea nu numai din cauza lipsei de provizii, ci şi din cauza lipsei de moral. Dacă nu puteau nici măcar să înăbuşe revolte în propria ţară, cum ne puteam aştepta ca ei să reprezinte o ameninţare pentru noi? Erau terminaţi."

„Sau cel puţin aşa am crezut", a răspuns secretarul apărării.

„Despre ce vorbiţi?", a întrebat Harvath.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă Războiul Rece nu s-ar fi încheiat?", a spus preşedintele.

„Vorbim despre o ipoteză aici?". Cum ar fi fost dacă ar fi fost un rezultat diferit?", a întrebat Harvath.

„Nu", a răspuns preşedintele Rutledge. „Ce s-ar fi întâmplat dacă Războiul Rece nu s-ar fi încheiat? Dacă am fi crezut că s-a încheiat, dar sovieticii făceau doar pe nebunul?".

„Ar fi fost cel mai mare cal troian din istorie.

Dar ar fi fost practic imposibil. Adică, uitaţi-vă la starea în care se află ţara lor de la sfârşitul Războiului Rece – speranţa de viaţă în scădere, corupţie galopantă, inflaţie anuală de cincizeci la sută. O mulţime de oameni ar putea susţine că este mai rău acum decât a fost vreodată."

„Şi multe sondaje de opinie din Rusia ar fi de acord cu dumneavoastră", a oferit secretarul apărării. „Un procent covârşitor de ruşi de vârstă mijlocie şi mai în vârstă consideră că viaţa lor a fost semnificativ mai bună în timpul comunismului."

„Dar de ce mai vorbim despre asta?", a întrebat Harvath.

„Agent Harvath, aveţi idee cât de mult a investit comunitatea internaţională, atât privată cât şi publică, în Rusia de la începutul anilor '90?".

„Nu am o cifră exactă, dar trebuie să fie de ordinul miliardelor de dolari."

„Încercaţi zeci de miliarde. Dintre care, câteva miliarde s-au rătăcit".

„Am citit despre asta”, a spus Harvath. „Mafia rusă şi-a strecurat tentaculele foarte bine în sistemul bancar rusesc, nu-i aşa?”.

„Aveţi pe jumătate dreptate. În ceea ce ne priveşte, nu există o mafie rusă.”

„Nu există mafie rusă? Despre ce vorbiţi?”

„După prăbuşirea Uniunii Sovietice, KGB-ul a trecut prin mai multe liftinguri. Când a apărut, avea un nume nou, îşi plasase unul dintre coloneii săi în scaunul de preşedinte la Kremlin şi făcea mega-bani prin preluarea unui control şi mai mare asupra activităţilor ilegale din ţara sa”, a spus secretarul.

„Vreţi să spuneţi că mafia rusă este de fapt condusă de Biroul Federal de Securitate din Rusia, cunoscut anterior sub numele de KGB?”

„Te prinzi repede, puştiule”, a spus secretarul Apărării Hilliman.

Harvath a ignorat remarca şi l-a studiat pe secretarul apărării, încărunţit, în vârstă de şaizeci şi ceva de ani, cu costumul Brooks Brothers bine călcat, ochelarii cu ramă de sârmă şi cravata de mătase albastră.

„Cred că nu”, a spus Harvath. „Cu tot respectul, are asta vreo legătură cu Gary şi cu moartea agenţilor de informaţii ai armatei din Berlin? Pentru că asta nu are niciun sens.”

„Ajunge cu întrebările, Bob”, a intervenit preşedintele. „Să ne concentrăm asupra răspunsurilor”.

„Ba da, domnule preşedinte”, a răspuns Hilliman, în timp ce îşi punea servieta pe masă şi extrăgea un plic mare de manila. A pescuit o fotografie color de opt pe zece, i-a înmânat-o lui Harvath peste masă şi a spus: „Acum trei zile, personalul de securitate de la Mall of America din Bloomington, Minnesota, a primit un pont şi a descoperit o valiză nucleară rusească ascunsă în expoziţia NASCAR Silicon Motor Speedway.”

Harvath nu mai avea cuvinte. „Nu-mi vine să cred asta.

La ruşi? Este o nebunie. De ce ar face aşa ceva? Eşti sigur că dispozitivul a fost unul de-al lor?”

„Nu există nici o îndoială. Atât marcajele chirilice, cât şi testele de laborator asupra materialului fisionabil au ieşit pozitive pentru Rusia.”

„Cum ar fi putut introduce o bombă nucleară în Statele Unite?”

„În timpul Războiului Rece, graniţele noastre erau mult mai poroase decât sunt acum”, a spus secretarul.

„Credeţi că atunci a venit chestia asta?”

„Conform interviurilor pe care le-am realizat cu dezertori ruşi de-a lungul anilor, sovieticii încercau în mod activ să introducă ilegal aceste lucruri. Am avut chiar şi un fost om de ştiinţă nuclear rus care a depus mărturie în faţa Congresului despre asta.”

„Şi atunci de ce nu am efectuat o căutare generală a lor?”.

„Noi am făcut-o. De fapt, am efectuat mai multe căutări şi am cheltuit o mulţime de bani, dar întotdeauna nu am găsit nimic. Fie poveştile erau false, fie dispozitivele erau prea bine ascunse.”

„Stai puţin”, a spus Harvath. „Chiar dacă sovieticii ar fi reuşit, vorbim de cel puţin douăzeci de ani în urmă.”

„Cel puţin.”

„Atunci, în acest caz, timpul, într-o anumită măsură, este de partea noastră. Armele nucleare ruseşti din valiză, la fel ca şi cele din rucsacul nostru, trebuiau să fie reîmprospătate cel puţin o dată la şapte ani pentru a asigura o putere maximă.”

„Din păcate”, a răspuns secretarul apărării, „informaţiile dumneavoastră sunt incorecte. Atât Statele Unite, cât şi ruşii au experimentat cu un material fisionabil hibrid cu o potenţă şi o durată de viaţă serios extinse.”

„Cât de puternică?”, a întrebat Harvath, studiind fotografia dispozitivului.

„Undeva între patruzeci şi cinci şi cincizeci de kilotone. Şi, deşi astăzi trăim într-o lume a megatonei, nu trebuie să vă reamintesc că dispozitivul pe care SUA l-a aruncat asupra Hiroshimei, supranumit „Little Boy”, a fost de numai 12,5 kilotone, iar „Fat Man”, aruncat asupra Nagasaki, a fost de numai 22.

„La numărul de oameni care vizitează zilnic Mall of America, numărul de morţi ar fi fost astronomic. Dacă luăm în calcul modelele meteorologice potrivite pentru a dispersa radiaţiile şi faptul că mall-ul se afla la numai cincisprezece minute de centrele oraşelor Minneapolis şi St. Paul, numărul de morţi ar fi crescut şi mai mult. Întreaga ţară ar fi intrat imediat în panică, toată lumea întrebându-se dacă a fost un incident izolat sau dacă oraşul lor va fi următorul.”

„Dispozitivul a fost activ?”

„Din fericire, nu.”

„Cum a fost introdus în mall în primul rând?”

„Nu ştim”, a spus Hilliman. „FBI-ul a analizat imaginile de securitate, dar nu a găsit nicio pistă. Din câte ştim, ar fi putut fi spart în mai multe bucăţi şi apoi reasamblat în interior.”

„De ce am sentimentul că nu este sfârşitul poveştii?”, a spus Harvath.

„Pentru că nu este”, a răspuns preşedintele. „Bob, arată-i şi restul fotografiilor.” În timp ce secretarul Apărării a glisat un teanc de fotografii Polaroid pe masă, preşedintele a continuat: „Am găsit aceste fotografii într-un plic lipit pe partea superioară a dispozitivului de la Mall of America.

Se pare că am fost conduşi la prima bombă nucleară pentru a nu exista nicio îndoială că avem de-a face cu jucători foarte serioşi.”

Harvath a studiat fotografiile, care arătau dispozitive similare plasate în portbagajele maşinilor şi în interiorul unor furgonete nedescrise parcate în faţa unor repere recognoscibile din oraşe mari precum Chicago, Dallas, San Francisco, Seattle, Miami, Denver, New York şi Washington, DC. După ce a terminat de le privit, a întrebat: „Suntem siguri că nu este vorba doar de un singur dispozitiv care a făcut un mare tur al Statelor Unite?”.

„Suntem siguri”, a răspuns preşedintele. „Cu mai mulţi ani în urmă, am început să-i ajutăm pe ruşi să implementeze un sistem computerizat de monitorizare în timp real pentru a ţine evidenţa armelor lor nucleare. Înainte de asta, fiecare dispozitiv nuclear rusesc avea un paşaport de hârtie care înregistra unde şi când a fost fabricat, unde a fost transportat şi depozitat, când a fost supus întreţinerii şi aşa mai departe.

„A fost în interesul nostru să îi ajutăm pe ruşi să pună în aplicare un sistem de contabilizare a armelor lor, care, sperăm, să împiedice ca acestea să ajungă în mâinile unor terţe părţi. A fost, de asemenea, o oportunitate de a încerca să tragem cu ochiul în spatele cortinei şi să vedem ce se află în arsenalul lor. Este suficient să spunem că au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a ne limita accesul la informaţii sensibile.

Totuşi, unul dintre agenţii noştri a dat peste o listă de arme de la începutul anilor '80 care fuseseră exportate în locaţii nedeclarate din afara URSS.”

„Şi aceste arme erau arme nucleare de valiză?”, a întrebat Harvath.

„Corect”, a răspuns preşedintele. „Prin îmbunătăţirea fotografiilor am putut distinge clar numerele de serie.

Se potrivesc cu cele de pe manifestul nostru rusesc.”

„Câte dispozitive au fost listate ca fiind exportate pe acel manifest?”

„Douăzeci şi cinci”.

„Câte fotografii erau în plic?” a întrebat Harvath în timp ce reexamina fotografiile din faţa sa.

„Nouăsprezece.”

„Deci, cu dispozitivul de la Mall of America, asta înseamnă douăzeci. Dar celelalte cinci de pe manifestul rusesc? Credem că aceste dispozitive se află, de asemenea, în Statele Unite?”.

„Ar putea fi”, a spus preşedintele. „Sau ar putea fi în marile oraşe ale aliaţilor noştri internaţionali.”

„De ce? Greve simultane?”

„Sau, cel mai probabil, să fie folosite ca mijloc de a-i descuraja pe aliaţii noştri să vină în ajutorul nostru.”

„Să ne vină în ajutor pentru ce?”, a întrebat Harvath.

Preşedintele a scos o bucată de hârtie împăturită din interiorul hainei sale de costum şi i-a înmânat-o. „A fost strecurat între documentele de informare pe care le-am primit de la Consiliul Naţional de Securitate. Şi, înainte de a spune ceva, este investigat în mod viguros, dar nu, nu avem nicio pistă în acest moment."

Harvath nu a permis ca faţa sa să reflecte şocul total pe care îl simţea în timp ce citea scrisoarea.

Preşedintele Rutledge:

Până acum aţi autentificat dispozitivul pe care l-am plasat strategic în interiorul Mall of America al dumneavoastră şi aţi văzut o mostră reprezentativă a celorlalte arme pe care le avem la dispoziţie. Aceste arme au fost repoziţionate în toată ţara dumneavoastră, unde va fi garantat că vor provoca cele mai mari daune fizice şi psihologice Statelor Unite. Nici un oraş mic, nici un oraş mare nu va fi scutit de oroarea distrugerii nucleare. Americanii vor fi nevoiţi să trăiască în frică, fără să ştie niciodată unde va fi detonat următorul dispozitiv.

Realizarea faptului că niciun loc din ţara voastră nu este sigur va avea în curând un impact asupra fiecărui american.

Epoca aroganţei şi a politicilor internaţionale greşite ale Americii a luat sfârşit. În discursul privind starea Uniunii din 28 ianuarie, veţi anunţa lumea că Statele Unite au văzut că au greşit şi că se retrag din politica globală pentru a se concentra pe probleme interne urgente. Pe lângă retragerea tuturor trupelor desfăşurate în Peninsula Coreeană, Irak, Afganistan şi în alte părţi, veţi închide toate misiunile de dezvoltare internaţională, veţi renunţa la toate locurile pe care le deţineţi în cadrul Naţiunilor Unite şi veţi renunţa imediat la orice implicare a Statelor Unite în oricare dintre organizaţiile enumerate la sfârşitul acestei scrisori.

Dacă nu aţi făcut acest anunţ în întregime în primele trei minute ale discursului dvs. privind starea Uniunii de săptămâna viitoare, un dispozitiv va fi detonat imediat la ora 9:05, ora estului, şi la fiecare oră după aceea, până când vă veţi reveni sau până când America va zăcea în ruine arzând.

La fel s-a schimbat şi lumea şi echilibrul de putere.

Jalnic este liderul care nu ştie când este învins şi care îşi conduce cu aroganţă poporul în gura abisului însuşi.

Cu sinceritate, Noua Uniune a Republicilor Socialiste Sovietice În timp ce Harvath termina de citit lista organizaţiilor internaţionale de la sfârşitul scrisorii, care includea, printre multe altele, Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Organizaţia Mondială a Comerţului şi G-8, a spus: „Este o nebunie. Ceea ce vorbesc este echivalent cu o sinucidere economică."

„Şi asta este ceea ce vor ruşii", a răspuns secretarul apărării. „Afacerile Americii sunt afaceri.

Nu armata noastră ne face puternici, ci economia noastră. Scoateţi-le pe acestea şi nu am mai avea armată.

Nu am avea nimic”.

„Dar dacă SUA ar face măcar aluzie la o astfel de politică izolaţionistă, am fi terminaţi. Încrederea în tot ceea ce reprezentăm s-ar evapora. Încrederea în moneda noastră, în economia noastră, chiar şi în modul nostru de viaţă ar eşua. Pieţele noastre s-ar prăbuşi şi am fi cufundaţi într-o iarnă economică care nu s-ar mai dezgheţa niciodată.”

„Exact”, a spus Hilliman.

Lui Harvath nu-i venea să creadă că purta această discuţie.

„Nu numai că este o nebunie, dar nu există nicio şansă ca ei să scape cu asta. Presupun că aţi vorbit deja cu preşedintele rus despre asta”.

„I-am vorbit la telefon în clipa în care am verificat că dispozitivul era unul de-al lor”, a răspuns preşedintele Rutledge. „Am vorbit din nou când am primit scrisoarea”.

„Şi?”, a spus Harvath cu expectativă.

„Şi a spus cam ceea ce ne-am gândit că va spune. După ce i-am dat numărul de serie al dispozitivului de la Mall of America, acesta a cercetat şi ne-a sunat înapoi. El susţine că bomba nucleară din valiză a fost o pierdere regretabilă dintr-o instalaţie de depozitare atacată acum trei ani de rebelii ceceni, ţapi ispăşitori ruşi la modă. El a susţinut că cecenii trebuie să fi vândut bomba nucleară unui terorist inamic al Statelor Unite. Chestia este că, datorită manifestului rusesc pe care îl avem, ştim că dispozitivul nu a fost niciodată în apropierea acelui depozit şi că nu putea fi furat acum trei ani, deoarece nu a mai fost în Rusia de cel puţin douăzeci de ani.”

„Deci minte”, a spus Harvath.

„Dar, de ce minte?”, a răspuns preşedintele. „Minte pentru că îi este ruşine că Rusia a pierdut un dispozitiv nuclear, care a apărut într-un complot împotriva Statelor Unite sau este altceva?”

„Ce a spus despre scrisoare?”

„El a negat că ar fi avut cunoştinţă de acest lucru şi a spus că este regretabil că o organizaţie teroristă pretinde că operează sub mandatul de a restabili Uniunea Sovietică. Desigur, el a promis orice asistenţă de care Statele Unite ar putea avea nevoie din partea Rusiei şi a cerut să fie ţinut la curent cu toate evenimentele pe măsură ce situaţia evoluează.”

„Ce drăguţ din partea lui”, a răspuns Harvath. „Îl credeţi?”

„Categoric nu”, a spus preşedintele în timp ce a luat biletul înapoi de la Scot.

„Domnule preşedinte, dacă îmi permiteţi?”, a spus secretarul apărării Hilliman.

„Vă rog”, a răspuns preşedintele, care a împăturit biletul şi l-a pus înapoi în buzunarul de la piept.

„Agent Harvath, serviciile secrete americane, în special FBI-ul, au suspectat de mult timp că ruşii ar fi putut introduce ilegal arme nucleare portabile în Statele Unite, dar până acum nu am avut niciodată dovezi concrete. Am trimis echipe de sprijin în caz de urgenţă nucleară în oraşele din întreaga ţară unde au fost făcute acele fotografii, dar avem puţine speranţe de a descoperi vreun dispozitiv.”

„De ce nu?”, a întrebat Harvath.

„Din acelaşi motiv pentru care nu am descoperit niciunul în ultimii douăzeci de ani – au fost prea bine ascunse şi, chiar şi atunci când ies din ascunzătoare, materialul fisionabil este incredibil de bine izolat. Am avertizat agenţiile de aplicare a legii să fie atente la activităţile suspecte care implică tipurile de maşini şi camioane ilustrate în acele Polaroid, dar din câte ştim noi, faptul că ne-au arătat dispozitivele din interiorul maşinilor şi camioanelor a fost doar o modalitate de a ne îndepărta şi mai mult de pe pistă. În plus, fiecare maşină şi camion din acele imagini era diferită şi nu a existat nimic pe care FBI-ul să poată folosi pentru a da de urma măcar uneia dintre ele.

„În ceea ce priveşte dispozitivul de la Mall of America, îl avem acum într-o instalaţie securizată şi îl dezmembrăm, încercând să descoperim dacă are vreun fel de semnătură unică care ne-ar putea ajuta în căutarea celorlalte bombe nucleare, dar nu arată bine.”

„Ar putea fi mai rău de atât?” a întrebat Harvath.

„Da”, a răspuns secretarul. „Şi aşa a fost. Acum apare legătura cu Gary Lawlor.”

„Dacă vreţi să încercaţi să-mi spuneţi că îi ajută cumva pe ruşi...” „Nu, nu de aceea a părăsit ţara.”

„A părăsit ţara? Atunci de ce este supravegheată casa lui şi de ce am fost luat pe sus la Frank Leighton?”.

„Agent Harvath, ceea ce urmează să vă spun depăşeşte nivelul de top secret. Nu aveţi voie să discutaţi acest lucru cu nimeni altcineva în afară de preşedinte sau de mine. M-am înţeles?”

„Da, domnule.”

„Bine. Eşti familiarizat cu numele de cod „Ultimul Dans” şi „Mâna Moartă”?”

„Bineînţeles. Ultimul Dans era numele de cod pentru procedura care ar fi lansat automat rachetele noastre nucleare asupra Rusiei dacă ne-ar fi lovit vreodată primii. Aveau aceeaşi configuraţie în cazul în care i-am fi atacat preventiv, care se numea Mâna Moartă. Garanţia că oricare dintre părţi va riposta întotdeauna cu o forţă copleşitoare este ceea ce a dat naştere acronimului MAD – distrugere mutuală asigurată – dar noi nu i-am ameninţat pe ruşi, aşa că care este rostul tuturor acestor lucruri?”.

„Ideea ar putea fi una dintre două lucruri”, a spus secretarul. „Ori avem de-a face cu adevărat cu o organizaţie teroristă care vrea să bage frica în inima fiecărui american şi, în acelaşi timp, să ne întoarcă împotriva unui vechi inamic care, în cel mai bun caz, a fost un aliat foarte şubred, ori este o mişcare de bună credinţă a ruşilor pentru a încerca să câştige în sfârşit Războiul Rece.”

„Dacă a fost aceasta din urmă, asta ar explica comportamentul lor din ultimii doi ani. Au făcut tot ce au putut pentru a ne ţine departe de Irak. Au făcut eforturi nebuneşti pentru a-i ajuta pe iranieni cu programul lor nuclear. Nu mă pot gândi la prea multe lucruri pe care ruşii le-au făcut în ultima vreme şi care să nu se opună direct politicilor noastre internaţionale. De fapt, comportamentul lor a fost de fapt destul de arogant, mai ales în lumina stării deplorabile a propriei lor ţări."

„De acord", a răspuns Hilliman.

„Dar chiar şi aşa", a continuat Harvath, „avem încă o tonă de rachete balistice intercontinentale cu nişte vârfuri al naibii de ascuţite şi, deşi nu mai vorbim prea mult despre asta, distrugerea reciprocă asigurată este la fel de reală acum ca şi acum douăzeci de ani. Nu s-a schimbat nimic".

„Şi dacă a făcut-o?", a întrebat secretarul. „Ştim că ruşii au încă agenţi adormiţi aici, în Statele Unite. Pentru fiecare Aldrich Ames şi Robert Hanssen, ar putea exista Dumnezeu ştie câţi alţii de care nu ne-am dat seama. Dacă Rusia ar vrea să ne ţină ostatici, tot ce ar trebui să facă ar fi să îşi plaseze strategic focoasele nucleare portabile în jurul ţării şi să ne anunţe că avem proverbialul pistol la tâmplă.

Ne-am duce să căutăm dispozitivele, dar dacă ar fi suficient de bine ascunse şi nu le-am putea găsi la timp, zeci, dacă nu sute de mii, chiar milioane de americani ar putea fi ucişi."

„Dar noi am riposta", a răspuns Harvath cu şi mai multă convingere. „Iar aliaţii noştri ar riposta, chiar dacă dispozitivele ar fi detonate în oraşele lor. Ruşii şi-ar semna singuri condamnarea la moarte. Le-am şterge ţara de pe faţa pământului".

Preşedintele s-a uitat la Harvath şi a spus: „Ce s-ar întâmpla dacă am fi pierdut capacitatea de a răspunde cu arme nucleare convenţionale?".

„Domnule preşedinte", a răspuns Harvath, „nu înţeleg.

Vreţi să spuneţi că ruşii au obţinut cumva controlul asupra capacităţilor noastre de lansare?"

„Nu avem nicio idee, doar suspiciuni în acest moment."

„Pe baza a ce?"

„În ceea ce ne priveşte", a spus secretarul, „integritatea armelor noastre nucleare nu a fost compromisă. Fiecare dintre ele, fie că se află într-un siloz, la bordul unui submarin, într-un depozit securizat al Forţelor Aeriene sau în altă parte, toate se verifică ca fiind complet operaţionale."

„Atunci de unde vin suspiciunile dumneavoastră?", a întrebat Harvath.

„În ultimele opt luni, Agenţia de Informaţii a Apărării a investigat ceea ce Forţele Aeriene au crezut că sunt probleme aleatorii de control al sistemului de ghidare în unele dintre zborurile sale de patrulare deasupra Strâmtorii Bering, între Alaska şi Rusia."

„Pe ce fel de probleme?"

„S-a întâmplat doar de câteva ori, dar piloţii au raportat că s-au lovit de ceea ce au numit un zid invizibil atunci când se aflau la un anumit număr de mile marine în strâmtoare. Sistemele lor electronice, altfel perfect funcţionale, au început să cedeze toate şi au pierdut controlul aeronavei. Singurul lucru care a salvat acele avioane a fost întoarcerea şi revenirea. Deoarece problema nu a putut fi niciodată duplicată, am început să cercetăm tot felul de fenomene naturale, de la pete solare la interferenţe magnetice de la Polul Nord. Apoi, destul de întâmplător, am auzit că Forţele Aeriene finlandeze au avut o problemă similară. De fapt, au pierdut chiar şi unul dintre F-18 Hornet-urile lor din cauza acestuia."

„Unde au întâmpinat problema?", a întrebat Harvath.

„În diferite puncte de-a lungul graniţei lor cu Rusia. Am cerut diviziei de informaţii despre semnale a NSA să se implice şi au început să monitorizeze radiaţiile electromagnetice, în special emisiile radar, în jurul Rusiei. În acelaşi timp, am început să căutăm în linişte orice alt zid invizibil asemănător din jurul fostei Uniuni Sovietice cu care s-ar fi putut confrunta aeronavele militare sau civile."

„Şi?"

„Se pare că chinezii, polonezii şi ucrainenii s-au confruntat cu probleme similare. Când am comparat relatările piloţilor cu informaţiile pe care NSA le adunase, am descoperit că, în acelaşi timp în care piloţii au raportat că pierduseră un control semnificativ asupra aeronavei lor, anumite porţiuni ale sistemului rusesc de apărare aeriană funcţionau în mod neobişnuit."

„În mod neobişnuit?", a întrebat Harvath. „Cum?"

„Semnătura electromagnetică emisă de toate instalaţiile radar aflate în raza de acţiune a incidentului era cumva diferită. Cei de la NSA nu şi-au putut explica.

Tot ce au putut spune a fost că anomalia era prezentă în toate cazurile confirmate de piloţi care au raportat pierderea controlului aeronavei în apropierea spaţiului aerian rusesc."

„Doamne", a răsuflat Harvath, „dacă aceasta este un fel de tehnologie nouă şi ar putea fi aplicată şi rachetelor, ruşii ar fi practic..." „Impenetrabili la atac", a spus preşedintele, terminându-i fraza în locul lui.

„Dacă nu se protejează împotriva rachetelor?".

„Bazându-ne pe sofisticarea pe care am văzut-o", a răspuns Hilliman, „presupunem că da. Singura modalitate de a fi complet siguri ar fi să lansăm un atac propriu, iar în acest moment nu putem justifica acest lucru."

„Dar ei ne ţin un cuţit nuclear la gât".

„Aici se complică lucrurile", a spus Hilliman.

„Totul indică Rusia, dar totul este circumstanţial.

Guvernul rus susţine că nu ştie nimic despre un complot de a planta bombe nucleare îmbunătăţite în valize în diferite locaţii din Statele Unite. Cu toate acestea, când a fost întrebat despre unul dintre dispozitive în mod specific, preşedintele rus ne-a dat un răspuns de rahat. Scrisoarea pe care a primit-o preşedintele Rutledge, în care se cerea ca America să iasă de pe scena mondială, a fost strecurată printre documentele sale de informare, ceea ce sugerează că oricine se află în spatele acestei acţiuni are capacitatea de a controla pe cineva aflat într-o poziţie nu prea nesemnificativă în cadrul guvernului nostru. Apoi adăugăm un alt ingredient – un număr de piloţi care susţin că au pierdut controlul aeronavelor lor în apropierea spaţiului aerian rusesc. Încă nu este suficient pentru a face un caz pentru a lovi primul".

„Vreţi să-mi spuneţi că nu sunteţi convins?", a întrebat Harvath.

„Nu, preşedintele şi cu mine suntem foarte convinşi".

„Dar dacă nu ne putem lansa rachetele, atunci suntem morţi în apă."

„Poate nu în totalitate", a răspuns secretarul. „Acum douăzeci de ani s-a decis că avem nevoie de o rezervă pentru rezerva noastră. Dacă ruşii reuşeau vreodată să ne ia cumva capacitatea de a lansa rachete, aveam nevoie de o modalitate de a reechilibra tabla de şah; dacă nu în totalitate în favoarea noastră, atunci cel puţin suficient pentru a ne ajuta să ne punem din nou pe picior de egalitate şi să restabilim realitatea distrugerii reciproce asigurate. Am făcut acest lucru prin crearea unei operaţiuni cu numele de cod Dark Night – o echipă de doisprezece agenţi de informaţii ai armatei care puteau strecura bombe nucleare portabile de mână în Rusia pe sub radarul lor, ca să spunem aşa, şi să îi ţină ostatici din interior. Cam în acelaşi mod în care suntem ţinuţi ostatici acum".

Fotografiile cu oamenii pe care Harvath îi văzuse în sala de conferinţe a secretarului Driehaus i-au reapărut brusc în faţa ochilor şi, deşi se temea de răspuns, a pus întrebarea oricum: „I-aţi activat?".

„Am făcut-o."

„Şi?"

„Sunt cu toţii morţi. Toţi, cu excepţia a doi dintre ei."

CAPITOLUL 16 Aţi auzit de vârful suliţei? Ei bine, tipii ăştia erau zăvorul de la uşă – ultima noastră linie de apărare absolută", a spus secretarul Hilliman.

Harvath asculta cu atenţie, asimilând fiecare informaţie.

„În timpul anilor optzeci, aveam o mulţime de mijloace desfăşurate în avans în Europa. Nu avea niciun rost să avem echipe în State care să poată decola în mai puţin de două ore, dacă urma să mai fie nevoie de cel puţin şase pentru a traversa Atlanticul.

Operaţiunea Noaptea Întunecată a evoluat de la un grup de agenţi de informaţii ai armatei cu sediul la Berlin. Ei nu numai că puteau răspunde rapid la incidentele teroriste de pe continent, dar fuseseră, de asemenea, antrenaţi să se amestece cu localnicii şi să organizeze rezistenţa dacă sovieticii ar fi trecut

vreodată de zid şi s-ar fi aflat în spatele liniilor inamice. Erau lunetişti experţi, posedau abilităţi lingvistice excepţionale şi erau foarte pricepuţi în domeniul lor de operare. De fapt, CIA le-a folosit pentru a ajuta la instruirea multora dintre oamenii lor. Pe scurt, aceştia nu erau doar agenţi antiterorism foarte bine pregătiţi, ci şi unii dintre cei mai buni agenţi de informaţii pe care Statele Unite i-au produs vreodată. Iar cel care îi conducea pe toţi era Gary Lawlor.”

Harvath a ridicat sprâncenele şi părea că se pregătea să vorbească, când Hilliman a ridicat mâna şi a continuat. „După Vietnam, Gary a rămas ataşat la serviciile de informaţii ale armatei. Şi-a păstrat gradul şi a primit patru promovări pe măsură ce şi-a croit drum în FBI. Din punctul lor de vedere, datorită abilităţilor sale în limba rusă, guvernul l-a împrumutat pentru a recruta agenţi de informaţii străini în Europa de Est în timpul Războiului Rece. În realitate, fusese chemat de Departamentul Apărării să adune şi să coordoneze echipa Noaptea Întunecată.”

„Dar Heide, soţia lui?”, a întrebat Harvath. „Am auzit o mulţime de lucruri în interogatoriul meu cu secretarul Driehaus”.

„A fost un recrutor de bună credinţă de agenţi de informaţii străine”.

„Deci de aceea a fost sancţionată ea şi nu Gary?”.

„Corect. Dar motivul pentru care a fost sancţionată în primul rând a fost pentru că era foarte bună în ceea ce făcea”, a răspuns secretarul.

„Dar despre ce a spus Driehaus despre suspiciunile ei faţă de Gary spre final?”

„Aşa cum am spus, era bună în ceea ce făcea. Asta o făcea, de asemenea, o bună studentă a comportamentului uman. În săptămânile dinaintea morţii ei, au existat multe activităţi suspecte în unii dintre sateliţii sovietici din Europa de Est. Ruşii mutau rachete nucleare în locuri precum Praga şi Budapesta. Gary şi echipa sa au fost trimişi să investigheze. Ceva ce făcuse evident o făcuse pe Heide să devină suspicioasă şi ea a cercetat. A vorbit cu şeful ei, iar acesta s-a întors şi i-a spus că nu poate susţine nimic din ceea ce îi spusese Gary. La scurt timp după aceea, ea a fost ucisă în urma unui accident cu fugă de la locul faptei. Trebuia să dezvoltăm o acoperire pentru acţiunile lui Gary, deoarece alte agenţii americane, care habar n-aveau ce făcea cu adevărat, au început să se intereseze de viaţa lui.

Operaţiunea Noaptea Întunecată trebuia să rămână în afara razei lor de acţiune şi total secretizată.”

„De unde şi numele de cod alternativ pe care îl foloseşte preşedintele în acest moment?”

„Da.”

„Şi această facilitate?”

„A fost creată în urmă cu câteva administraţii în cazul în care oricare dintre centrele noastre de comandă stabilite ar fi fost vreodată compromise. Totul făcea parte din planul general. Nevoia de confidenţialitate a prevalat asupra tuturor celorlalte. Deşi s-a împotrivit la început, Gary a cedat în cele din urmă şi a fost de acord să ne lase să punem cap la cap povestea că Heide lua medicamente şi se lupta cu paranoia şi

depresia severă pentru a îndepărta investigaţia CIA în curs de desfăşurare. Am folosit unul dintre doctorii noştri, am antedatat câteva dosare, înregistrări ale vizitelor la cabinet, reţete şi asta a fost tot. Oamenii lui Heide au înghiţit-o şi, deşi Gary nu era prea încântat de pătarea reputaţiei soţiei sale, a putut să vadă imaginea de ansamblu şi a fost de acord cu ea.”

„Întotdeauna şi-a pus ţara pe primul loc”, a spus Harvath.

„La fel ca şi Heide, ceea ce cred că a fost singura lui consolare.

Cumva, el ştia că ea va înţelege de ce a trebuit să facă ceea ce a făcut. Nu am avut de ales. După ce zidul a căzut şi Rusia a început să se replieze pe ea însăşi, am pus pe butuci întreaga operaţiune Dark Night. De fapt, toţi băieţii, cu excepţia lui Gary, s-au retras în cele din urmă din armată.”

„Nu i-aţi înlocuit niciodată?”, a întrebat Harvath. „Nu aţi actualizat echipa cu agenţi activi?”

„În ceea ce priveşte Departamentul Apărării, câştigasem Războiul Rece şi nu mai era nevoie de această echipă.”

„Dar aţi lăsat rachetele nucleare pe loc.”

„Erau destul de bine ascunşi şi era mai uşor să-i lăsăm acolo decât să încercăm să-i scoatem pe ascuns. Am privit-o ca pe un fel de poliţă de asigurare. Dacă ar fi fost nevoie, i-am fi avut pe continent, gata de plecare.”

„Dar nu şi oamenii care să le mute.”

„Asta”, a spus secretarul, „a fost o posibilitate pe care nu o luasem în considerare pe deplin.”

„Va trebui să găsiţi înlocuitori pentru echipa Noaptea Întunecată”.

„Trebuie să fim foarte atenţi”, a spus Hilliman. „Dacă acesta este cel mai mare cal troian din istorie, ruşii vor arunca în el tot ce au. Ştim că sovieticii au plantat probabil agenţi adormiţi pe termen lung în Statele Unite, dar, evident, nu ştim unde. Aceştia pot fi din guvern, din armată sau, posibil, chiar din administraţie. Sunt foarte puţini oameni în care putem avea încredere.

Chiar dacă FBI şi CIA îl caută pe Gary şi încearcă să afle cine i-a ucis pe cei zece agenţi de informaţii ai armatei, încă nu au o imagine completă. Trebuie să presupunem că, în esenţă, ruşii au ochi şi urechi peste tot.”

„Trebuie să existe oameni în care poţi avea încredere”.

„Există – în grade mai mari sau mai mici. Am un contingent de bază de agenţi de la Agenţia de Informaţii a Apărării şi, dacă este nevoie, pot apela la o mână de angajaţi ai Serviciului de Securitate Diplomatică din ţările în care se află focoasele nucleare şi îi pot lăsa să îndeplinească misiunile, dar avem două probleme destul de mari.”

„Ce sunt ei?”, a răspuns Harvath.

„Având în vedere că mai este doar o săptămână până la discursul despre starea Uniunii, nu avem prea mult timp pentru a pregăti o echipă de înlocuire şi a o pune la punct. Şi, probabil cea mai mare problemă, deşi ştim unde au fost ascunse focoasele nucleare, nu avem nicio idee despre modul în care băieţii lui Gary au plănuit să le ducă la locul lor."

Harvath era uimit. „Cum adică nu ai nicio idee?"

„Operaţiunea Noaptea Întunecată a fost înfiinţată ca o echipă independentă de acţiune sub acoperire. Totul a fost foarte bine compartimentat. De fapt, cuvântul echipă este oarecum impropriu spus. Odată activaţi, agenţii urmau să plece pe drumuri separate şi singurul lucru pe care îl aveau în comun era un punct de contact comun – Gary Lawlor.

„Bărbaţii aveau acces la bani, case sigure şi depozite de arme secretizate atât în Europa de Vest, cât şi în Europa de Est. Aveam cunoştinţe generale despre modul în care oamenii aveau de gând să îşi atingă obiectivele şi care erau ţintele lor în Rusia, dar nu şi despre elementele de bază ale planurilor lor. Gary i-a încurajat pe toţi să fie foarte creativi în misiunile lor."

„Deci trebuie să te coordonezi cu Gary."

„Şi a dispărut", a răspuns preşedintele.

Harvath a vrut să spere la ce e mai bun. „Aşa cum ar fi trebuit să facă atunci când l-aţi activat, corect?"

„Mi-aş dori să fie atât de simplu", a spus preşedintele. „Pentru operaţiunea Noaptea Întunecată a fost elaborat un protocol strict care să ne permită să menţinem o aparenţă de control aici, la Washington. O parte a acelui protocol presupunea comunicarea, iar Gary nu a reuşit să dea de ştire de când a părăsit SUA."

„Credeţi că ar fi putut ajunge la el?".

„Orice este posibil. Indiferent cum priveşti lucrurile, a trecut mult prea mult timp fără să ne contacteze. Până când vom avea o mai bună stăpânire a lucrurilor, jucăm foarte atent. „Mai ales până nu ne dăm seama de ce i-au eliminat pe toţi cei din echipa Noaptea Întunecată, cu excepţia lui Lawlor şi Leighton."

Nu exista decât un singur răspuns care părea să aibă sens pentru Harvath şi l-a oferit. „Evident, cei doi trebuie să fie mai folositori ruşilor în viaţă decât morţi. Dar de ce aţi plasat o echipă de interceptare la casa lui Leighton?".

„Gary a fost membrul principal al echipei Dark Night.

El ştie mai multe decât oricine, aşa că putem înţelege de ce ruşii ar vrea să-l ia în viaţă, dar ignorarea lui Leighton nu are niciun sens. Ne jucam cu ideea că poate că nu au ajuns încă la el şi, în condiţiile în care FBI-ul nu a aşezat decât o echipă de doi oameni la casa lui până când au adunat suficiente dovezi pentru un mandat, am decis să desfăşurăm acolo şi câteva dintre activele noastre, mai sofisticate, în eventualitatea că am putea avea noroc. Aşa v-au găsit."

„Grozav", răspunse Harvath în timp ce-şi freca coastele şi încerca să schimbe subiectul. „Dacă acest lucru a fost clasificat mai presus de top secret, cum au ajuns ruşii în posesia numelor şi a locului unde se află agenţii din Dark Night în primul rând? De fapt, având în vedere că întreaga operaţiune fusese dezactivată, de ce s-au mai obosit să se chinuie să-i elimine pe acei oameni?".

„Cea mai bună presupunere a noastră este că îşi acopereau bazele. Asasinilor ruşi li s-au dat ţintele, iar ei au executat sancţiunile, a răspuns Hilliman.

„Dar cum au făcut rost de nume?".

„Nu ştim, iar în acest moment nu avem resursele necesare pentru a investiga. Scopul nostru este de a proteja poporul american de un atac iminent şi de a menţine suveranitatea Statelor Unite."

„Aşa cum ar trebui să fie", a răspuns Harvath. „Aşa că hai să încercăm o altă abordare. Cum urmau să fie activaţi agenţii din Noaptea Întunecată?".

„Armata păstrează o bază de date cu personalul despre care crede că posedă aptitudini şi abilităţi utile, mult timp după ce respectivul personal părăseşte armata. De exemplu, după atacurile teroriste din 11 septembrie, toţi membrii personalului din cadrul Operaţiunilor Speciale, în special cei care cunoşteau limba arabă, au fost contactaţi doar pentru a se asigura că armata ştie unde se află, în cazul în care ar avea nevoie să ajungă la ei. Ţinând cont de cantitatea considerabilă de timp şi de bani folosită pentru a pregăti acest personal, puteţi aprecia de ce îi urmărim chiar şi după ce părăsesc serviciul.

„Am curăţat dosarele tuturor membrilor echipei Dark Night. Nu numai că nu exista nicio menţiune despre implicarea în Noaptea Întunecată în dosarele lor, dar nici nu existau date de contact actuale valabile în sistemul general de management al armatei. În afară de participarea lor la programul Dark Night, aceştia fuseseră implicaţi în multe alte interdicţii internaţionale, ceea ce le-a adus o mulţime de duşmani. Este suficient să spunem că guvernul Statelor Unite a considerat că este mai bine să le ascundă locaţia decât să permită ca aceasta să devină publică prin vreo eroare de libertate a informaţiei."

„Deci cum ar fi putut să-i găsească cineva?", a întrebat Harvath.

„Preşedintele şi cu mine am fost puşi la curent cu echipa Dark Night de către predecesorii noştri. Ni s-a spus că nimeni altcineva nu ştia şi că aşa trebuia să rămână."

„Ei bine, este evident că cineva a aflat".

„Corect, ceea ce înseamnă că fie cineva din echipă a vorbit..." „Ceea ce este foarte puţin probabil", a intervenit Harvath.

„Sau, a existat un alt fel de breşă."

„Cum au fost contactaţi oamenii?"

„Pentru a facilita unele dintre cele mai clandestine operaţiuni ale sale, Departamentul Apărării întreţine o companie de faţadă dintr-o casă de oraş din Foggy Bottom, numită Capstone Corporation. Capstone

deţine mai multe case şi apartamente sigure în Europa, inclusiv cel al lui Gary din Berlin, pe care diferite echipe le-au folosit de-a lungul anilor. În subsolul casei din oraş se află o reţea de calculatoare securizată.

„Computerul a fost programat astfel încât, la comanda preşedintelui, să poată contacta simultan, prin telefon, pe fiecare dintre cei doisprezece agenţi din Noaptea Întunecată. Li se cerea să introducă un cod de autentificare şi, odată ce identitatea lor era verificată, erau activaţi.

„Ar fi putut cineva să tragă cu urechea la aceste convorbiri?”, a întrebat Harvath.

„Nu. Computerul a fost capabil să detecteze orice ascultare şi, chiar dacă cineva ar fi găsit o cale de a ocoli, cea mai mare parte a procesului suna ca un computer personal care efectuează o strângere de mână cu un server”, a răspuns Hilliman.

„Sau un fax acut la volum maxim?”

„Da, dar de unde ai ştiut?”

„Bănuiesc că Gary Lawlor a efectuat un apel către computerul dumneavoastră din Georgetown. Când am apăsat butonul de reapelare de pe telefonul lui, am primit aceleaşi tonuri. Dar aţi spus că computerul l-ar fi sunat pe el, nu invers”.

„Nu, înregistrările noastre arată că Gary a sunat din nou în sistem pentru a verifica starea celorlalţi membri ai echipei. În calitate de şef de echipă, asta ar fi fost responsabilitatea lui – să ştie cine a fost contactat şi activat.”

„Acum înţeleg de ce Leighton a sunat acasă la Gary”, a spus Harvath. „Dacă aş fi fost activat după atâţia ani, probabil că l-aş fi sunat şi eu pe vechiul meu şef de echipă înainte de a zbura în cealaltă parte a lumii pentru a distruge un vechi inamic pe care îl credeam cu toţii mort. Dar cum rămâne cu ceilalţi agenţi? Gary ştie că sunt morţi?”

„Nu. Toţi au fost ucişi înainte de a fi activaţi.

Am lansat apelul de activare a echipei, dar doar Leighton şi Gary erau în viaţă pentru a-l primi.

Bazându-mă pe momentul în care Gary a sunat înapoi în sistem, tot ce ar fi ştiut ar fi fost că restul echipei nu a fost încă contactat.”

„Şi totuşi, cel care i-a ucis i-a ratat pe Gary şi pe Frank Leighton”, a meditat Harvath.

Hilliman a dat din cap. „Să elimini zece agenţi americani foarte bine pregătiţi, toţi răspândiţi în toată ţara, nu e puţin lucru. Nu-mi pasă dacă acei oameni erau pensionaţi. Nu erau ţinte uşoare.

Oricine a făcut asta a petrecut mult timp planificând”.

„Dar asta tot nu explică de ce nu i-au eliminat pe Gary şi Frank Leighton.”

„Sunt multe lucruri care nu au sens, agent Harvath, iar în acest moment nu ne putem concentra decât pe ceea ce ştim. Pentru binele Statelor Unite, această misiune trebuie să reuşească.”

„Sunt de acord, dar cu zece dintre cei doisprezece tipi morţi şi cu Gary acum dispărut, cum ar putea fi?” a întrebat Scot.

„Aici”, a replicat preşedintele, „intervii tu.”

CAPITOLUL 17 S OMEWHERE ABOVE THE A TLANTIC S TATE OF THE U NION ADDRESS-7 ZILE La o viteză de şase sute de mile pe oră, luxosul Cessna Citation X, asigurat pentru Harvath de către o filială a Capstone Corporation, se ridica la înălţimea reputaţiei sale de a fi cel mai rapid avion de afaceri din lume. S-a ridicat rapid la o altitudine de 51.000 de picioare, unde economia de combustibil putea fi maximizată, iar traficul aerian comercial era inexistent. Cu o viteză maximă de 0,92 Mach, zburau aproape cu viteza sunetului, străbătând în ţipăt fiecare milă din cele 4.100 pe care trebuiau să le parcurgă în mai puţin de şase secunde de fiecare dată.

În timp ce cele două motoare Rolls-Royce AE-3007C grăbeau avionul să traverseze Atlanticul, Harvath încerca să liniştească gândurile din mintea sa. I se dăduseră doar câteva momente pentru a o suna pe Meg. La fiecare dintre întrebările ei, el a putut răspunde doar: „Nu pot vorbi despre asta”. Acest lucru nu-i stătuse deloc bine. Când a fost întrebat când se va întoarce acasă, răspunsul său a urmat întocmai: „Habar nu am”. Tăcerea ei la celălalt capăt al firului era asurzitoare. Acesta era adevăratul test al relaţiei lor. Putea fi chemat oriunde şi oricând să facă orice, iar Meg Cassidy trebuia doar să se descurce cu asta. Chiar acum, însă, nu se descurca deloc bine cu asta. Discreţia îi impunea să fie atent la cât de multe îi spunea la telefon.

Ar fi vrut să-i împărtăşească importanţa incredibilă a ceea ce se lansa, dar asta nu ar fi servit la nimic altceva decât să o facă să se teamă nu numai pentru siguranţa lui, ci şi pentru a ei.

Rămăsese tăcută, iar când Scot nu reuşise să mai adauge nimic, îşi luase la revedere şi închisese telefonul. La jumătatea zborului, şi-a dat seama că, atunci când ea îl întrebase când se va întoarce acasă şi el îi răspunsese că habar nu avea, ceea ce ar fi trebuit să spună era pur şi simplu: „În curând. Foarte curând.” Dar, bineînţeles, în acest moment, după o jumătate de oră de zbor şi la peste nouă mile şi jumătate deasupra Atlanticului, era un pic prea târziu pentru a găsi răspunsul corect. A început să se întrebe dacă Meg Cassidy va fi capabilă să facă faţă furtunilor pe care cerinţele carierei sale le vor exercita, fără îndoială, asupra relaţiei lor.

Harvath a respirat adânc şi a încercat să se concentreze asupra problemei în cauză. Citation X urma să facă călătoria în mai puţin de şapte ore, iar el trebuia să se concentreze. Pe măsură ce respiraţia îi încetinea, a alunecat într-o stare de tip Zen, undeva între somn şi veghe. Colegii săi din SEALs remarcaseră întotdeauna capacitatea sa stranie de a aluneca în această stare de relaxare profundă, mai ales înainte de unele dintre cele mai periculoase misiuni ale lor. Pentru Harvath, relaxarea după o misiune fusese întotdeauna partea cea mai grea pentru el.

Adrenalina părea că va continua să curgă timp de câteva zile, în timp ce mintea lui retrăia evenimentele prin care trecuse corpul său. Relaxarea şi chiar somnul înainte de o misiune nu fusese niciodată o problemă pentru el, deoarece îşi dăduse seama că o minte ascuţită şi concentrată era cea mai bună armă pe care o putea folosi în orice situaţie. A profitat din plin de zbor pentru a-şi odihni atât mintea, cât şi trupul, deoarece nu avea nicio idee despre ce îl aştepta la aterizare.

După ce a trecut vama pentru Aviaţia Generală, Harvath a trecut pe lângă doi poliţişti de frontieră cu aspect destul de ameninţător, înarmaţi cu mitraliere, şi s-a îndreptat spre exterior pentru a-şi găsi taxiul.

Sprijinindu-se de un sedan Mercedes ceva mai prost uzat, cu o lumină de taxi deasupra şi geamuri profund fumurii, se afla vechiul prieten al lui Harvath, Herman Toffle, sau „Herman Neamţul", aşa cum era cunoscut mai afectuos. Avea cel puţin un metru optzeci şi patru şi cântărea undeva în jurul a două sute cincizeci de kilograme. Avea părul negru, ochii de un verde intens şi o barbă strâns tunsă care începuse să arate pete de gri. Scot se împrietenise cu Herman în timpul zilelor sale de SEAL, când efectuaseră împreună exerciţii de antrenament încrucişat. Herman fusese membru al faimoasei unităţi germane GSG9 de combatere a terorismului şi, până când o rană provocată de un glonţ la picior l-a forţat să se retragă, fusese legendar nu numai pentru bravura sa la locul de muncă, ci şi pentru simţul umorului.

„Taxi, domnule?", a zâmbit Herman în timp ce i-a luat geanta lui Harvath şi a aruncat-o în portbagaj. Harvath s-a strecurat în spate, în timp ce Herman s-a urcat pe scaunul şoferului şi, fără niciun fel de ceremonie, a pornit maşina, a ieşit în trombă din locul de parcare şi a îndreptat Mercedesul spre centrul Berlinului.

La trei străzi după ce părăsiseră aeroportul şi încrezător că nu erau urmăriţi, Herman a tras Mercedesul într-o parcare, a parcat lângă o dubă mare de brutărie şi s-a apropiat de uşa din spate, pe partea pasagerului.

„Ieşi aici unde te pot vedea."

Harvath i-a mulţumit, iar Herman l-a înfăşurat imediat într-o enormă îmbrăţişare de urs. „Ai devenit mai mic."

„Nu, nu am făcut-o", a spus Harvath, mângâind stomacul prietenului său. „Tocmai ai devenit mai mare. Soţia ta trebuie să te hrănească foarte bine. Cum se simte?"

„Se descurcă foarte bine, dar nu ai venit la Berlin ca să vorbeşti despre Diana".

„Nu şi de data asta, prietene", a spus Harvath. „Sunt aici pentru o operaţie foarte serioasă."

„Şi aşa ai spus la telefon. Dar tu nu lucrezi cu guvernul german, cel puţin nu oficial."

„Corect."

„Ei bine, în acest caz", a spus Herman, în timp ce îşi lovea cu pumnul cât un şuncă de mare de furgoneta mare a brutăriei lângă care au parcat, „aş vrea să faci cunoştinţă cu câţiva dintre verii mei îndepărtaţi."

Harvath a auzit uşa furgonetei deschizându-se şi apoi bocancii lovind pământul când, unul câte unul, un grup de opt bărbaţi în civil au înconjurat furgoneta şi s-au aliniat în faţa lui. Herman l-a informat pe prietenul său că îşi folosise contactele pentru a aduna o unitate SWAT din Berlin, în afara serviciului, specializată în situaţii de luare de ostatici şi operaţiuni antiteroriste. Era cunoscut sub numele de Mobiles Einsatzkommando, sau MEK pe scurt.

„Ciudat, nu pare să existe o mare asemănare de familie între tine şi verii tăi", a spus Harvath.

„Bineînţeles că da", a răspuns Herman care, cu un zâmbet, şi-a deschis jacheta pentru a dezvălui fundurile a două pistoale semiautomate mari. „Trebuie doar să te uiţi mai atent."

La unison, toţi bărbaţii şi-au tras apoi la spate şi paltoanele de iarnă pentru a dezvălui o serie surprinzătoare de arme.

Harvath crezuse întotdeauna că Serviciile Secrete se pricepeau să îşi ascundă echipamentul, dar aceşti tipi de la MEK erau de o clasă aparte. A văzut de toate, de la Heckler & Koch MP5 şi MP7 la G36-C, puşti tactice modificate şi chiar măturătoare de stradă. Un lucru era cert; aceşti băieţi nu numai că veniseră să se joace, dar veniseră şi să câştige.

Scot a dat mâna cu bărbaţii în timp ce Herman îi prezenta. După ce prezentările au fost terminate, bărbaţii s-au urcat înapoi în dubă, iar Herman l-a condus pe Harvath la portbagajul Mercedesului său, unde a deschis capacul pentru a dezvălui un mini-arsenal.

„Presupun că, întrucât nu sunteţi aici cu ştiinţa şi binecuvântarea deplină a guvernului german, nu aţi venit înarmaţi. Ar fi aceasta o presupunere rezonabilă?"

„Foarte", a răspuns Harvath.

„Mi-am dat seama de asta. Alege-ţi, a spus Herman cu o mişcare amplă a mâinii. „Nu putem să vă lăsăm să umblaţi dezbrăcaţi pe străzile Berlinului."

„Eşti numai inimă, Herman", a spus Harvath în timp ce scotea din portbagaj un pistol H&K USP Tactical de calibrul 45 şi trăgea înapoi glisiera. „Modelul ăsta vine cu îmbunătăţiri?".

„Nimic altceva decât ce e mai bun", a răspuns Herman în timp ce deschidea o geantă Storm din plastic negru şi se dădea la o parte pentru ca Harvath să poată alege. Scot îşi adusese cu el de acasă lanterna SureFire filtrată, împreună cu cuţitul său pliabil Benchmade Auto AXIS, aşa că a ocolit selecţia de lumini tactice a lui Herman, alegând în schimb un sistem de ochire LaserLyte care putea fi montat pe sistemul de şine de sub ţeava filetată a pistolului USP. A ales un amortizor, a luat o mână de încărcătoare goale, o cutie de muniţie, un toc tactic nou-nouţ de la BlackHawk Industries şi câteva grenade flashbang şi a îndesat totul în buzunare.

În timp ce începea să se întoarcă în jurul maşinii, Herman a spus: „Am şi eu veste antiglonţ".

„Nu am de gând să fiu împuşcat", a răspuns Harvath.

„Nimeni nu are niciodată. Eu nu am făcut-o, iar acum, oriunde mă duc, sunt urmărit de un picior care nu poate ţine pasul cu restul corpului meu.”

Scot ştia că prietenul său avea dreptate şi s-a întors la portbagaj, unde Herman i-a înmânat o vestă antiglonţ de la o companie americană numită First Choice, cei mai buni producători de veste antiglonţ din lume. Vesta era confecţionată dintr-un material din fibre de polietilenă cu greutate moleculară ultraînaltă, cunoscut sub numele de Spectra. A fost considerat a fi mult superior Kevlarului, deoarece era mult mai uşor şi, cu marginile sale frumos conice, era mult mai confortabil de purtat. Atunci când era bine ajustat, Spectra era practic invizibil sub haine. Harvath avusese multă experienţă cu First Choice, deoarece era ceea ce purtau întotdeauna atât serviciile secrete, cât şi preşedintele.

Şi-a fixat bine curelele Velcro în jurul corpului, apoi şi-a pus la loc jacheta de piele neagră, lungă de trei sferturi.

Herman a scos farul de taxi de pe plafonul Mercedes-ului său şi, după ce a asigurat totul în portbagaj, a ieşit din garaj, cu duba brutăriei în urma sa la patru lungimi de maşină.

Chiar dacă Harvath plecase din DC la ora şase dimineaţa, cu diferenţa de fus orar, nu ajunsese la Berlin decât puţin înainte de ora locală şapte seara. Vremea era foarte asemănătoare cu cea din DC – noroasă şi rece. Indicatorul de temperatură de pe bordul lui Herman arăta minus nouă grade Celsius. Harvath a făcut calculele şi, chiar dacă îşi începuse cariera de SEAL cu detaşamentul lor pentru vreme rece, cunoscut sub numele de Polar SEALs, gândul la şaisprezece grade Fahrenheit încă îl făcea să tremure. A găsit butonul pentru încălzirea scaunului şi l-a setat la maxim.

Herman a râs: „Nici mie nu-mi place vremea de aici, de aceea locuiesc în sud. Iernile din Berlin sunt teribile. Prea umed. Până la Marea Baltică sunt mai puţin de două sute de kilometri. Ai avut noroc că nu era ceaţă. Zborul tău ar fi putut fi amânat pe termen nelimitat. Asta e problema cu Berlinul. Nu ştii niciodată ce va face vremea.”

În timp ce intrau în Berlin, Scot şi-a încărcat încărcătoarele goale cu cartuşe de calibrul 45, în timp ce Herman a explicat că el şi oamenii săi îl supravegheaseră pe Harvath din momentul în care intrase în terminalul Aviaţiei Generale de la aeroportul Tempelhof şi că nu văzuseră pe nimeni care să-l urmărească. Harvath ştia că, dacă ar fi avut o coadă, schimbul de replici cu Herman de la snack bar, stabilind ceea ce se numea în comerţ buna lor credinţă respectivă, s-ar fi învârtit în jurul unui alt subiect, iar Harvath şi-ar fi lăsat prietenul acolo şi ar fi luat un autobuz spre centrul oraşului, unde s-ar fi întâlnit într-o altă locaţie. Aşa s-a desfăşurat munca de teren. Când venea vorba de locul unde se desfăşurau întâlnirile clandestine, toţi agenţii se ţineau de acronimul PACE. Însemna: primar, alternativ, contingenţă şi urgenţă. Întotdeauna exista o rezervă la rezervă.

Herman a vorbit prin radio cu agenţii MEK aflaţi în spatele lor în dubă, în timp ce se apropiau de cartierul Schöneberg, unde se afla casa conspirativă Capstone. Unul dintre oamenii lor stătuse în cafeneaua de la intrarea în clădirea de apartamente şi dădea de ştire că nimeni nu intrase sau ieşise până atunci în seara asta.

Harvath şi Herman au condus încet pe Goltzstrasse, în timp ce duba MEK a lăsat oamenii pe străzile adiacente pentru a se îndrepta spre punctele de intrare respective. Au găsit un loc de parcare pe Pallasstrasse, şi-au verificat armele, apoi au coborât şi au încuiat maşina.

Temperatura scăzuse cu cel puţin încă cinci grade, iar Harvath şi-a ridicat gulerul hainei şi şi-a lăsat capul în jos.

În timp ce el şi Herman se îndreptau spre casa de siguranţă, respiraţia caldă a lui Harvath se ridica în aerul nopţii, umezeala agăţându-se de sprâncenele lui şi acoperindu-le cu gheaţă.

Pulsul lui Harvath a început să se accelereze pe măsură ce se apropiau de faţada clădirii. Şi-a strecurat mâna în interiorul hainei şi a atins fundul H&K USP. Habar nu avea dacă îl vor găsi sau nu pe Gary Lawlor înăuntru, dar cel puţin era un punct de plecare. A aruncat o ultimă privire peste stradă, unde i-a atras atenţia culoarea roşie sângerie a logo-ului unei bănci cu neon de deasupra a două bancomate. Spera că nu era un semn prevestitor al lucrurilor care aveau să vină.

Recentrându-şi mintea asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, Harvath s-a îndreptat spre uşa din faţă a clădirii împreună cu Herman, care părea să tuşească, dar transmitea discret comenzi prin radio prin microfonul de gât ascuns de eşarfa sa grea. Harvath a găsit tastatura nedesluşită de la intrare şi a introdus codul din cinci cifre pe care i-l dăduse secretarul apărării în DC. Uşa grea s-a deschis cu un clic şi Harvath şi Herman au intrat.

Holul era un Berlin antebelic, cu un lift de epocă, în stil cuşcă, înconjurat de o scară întortocheată cu balustrade din fier forjat. Pereţii de tencuială galbenă erau crăpaţi şi decojiţi, iar podeaua de gresie alb-negru avea mare nevoie să fie lustruită. Scările de marmură erau uzate de generaţii întregi de utilizare. Bicicletele ponosite, cu încuietori vechi şi ponosite, se sprijineau unele de altele, dispuse la întâmplare, de-a lungul unei nişe din capătul îndepărtat al holului. Un şir de cutii poştale terfelite era punctat de ceea ce părea a fi un cărucior de copii la mâna a doua, pe care proprietarul său cel mai probabil nu-l putea introduce în micul lift european şi nu dorea să urce Dumnezeu ştie câte rânduri de scări.

Un miros copleşitor de dezinfectant ieftin plutea în aer, iar mirosul îi amintea lui Harvath de un fel de spital din lumea a treia. Nu era un lucru bun de care să ţi se amintească înainte de a intra într-o situaţie potenţial ostilă.

Fiecare mişcare pe care o făceau ameninţa să răsune ecoul pe pereţii holului, aşa că se străduiau să se mişte cât mai silenţios posibil. În timp ce Herman se strecura spre intrarea de serviciu pentru a-i lăsa să intre pe ceilalţi membri ai echipei, Harvath rămase în hol, supraveghind uşa din faţă şi scările. A scos amortizorul de sunet din buzunarul hainei şi l-a înşurubat pe ţeava filetată din faţa pistolului său. A activat sistemul de ochire LaserLyte şi a îndreptat pistolul spre podea, măturând fasciculul într-un arc de cerc larg pe gresie.

Herman s-a întors curând cu mai mulţi membri MEK.

„Am lăsat un om la intrarea de serviciu şi mai avem încă doi pe acoperiş, gata să coboare în rapel”, a spus Herman. „Dacă cineva se apropie de uşa din faţă, agentul nostru, Max, care se află în cafenea, ne va anunţa. Sunteţi gata?”

„Pentru ce, nu ştiu, dar sunt pregătit”, a răspuns Harvath.

„Dacă îl ţin acolo, îl vom prinde”.

Harvath a dat din cap că da, iar Herman a dat o serie de ordine rapide prin microfonul de gât. Unul dintre bărbaţi a dezactivat liftul, iar apoi echipa s-a îndreptat spre etajul trei.

Când a ajuns la aterizarea finală, Herman respira greu, dar era evident din privirea lui că era încântat să se întoarcă în joc.

Harvath şi-ar fi dorit să poată împărtăşi acelaşi nivel de entuziasm. Nu-i spusese vechiului său prieten întreaga poveste despre motivul pentru care venise la Berlin. Nu a putut. Tot ce a putut să-i spună lui Herman Toffle, fostul agent antiterorism GSG9, a fost că avea nevoie de ajutorul lui şi că va trebui să aibă încredere în el, ceea ce a şi făcut. O combinaţie între cuvântul lui Herman şi reputaţia lui Scot Harvath în comunitatea internaţională a Operaţiunilor Speciale a fost tot ce a fost necesar pentru a-i convinge pe oamenii MEK să se alăture. Dacă ar fi să spunem adevărul, agenţii germani de operaţiuni speciale nu erau diferiţi de omologii lor americani – dacă exista o oportunitate pentru puţină emoţie, se dădeau pe ea.

Agentul principal al MEK, un bărbat foarte musculos, de înălţime medie, pe nume Sebastian, i-a făcut semn cu mâna unuia dintre agenţii săi şi l-a instruit să le introducă şarpele – o cameră lungă cu fibră optică – pe sub uşă şi în apartament, pentru a le da o idee despre ceea ce i-ar putea aştepta de cealaltă parte. Agentul a strecurat încet şarpele în apartament şi a petrecut câteva clipe uitându-se în vizorul monoclului înainte de a ridica capul şi de a-i da lui Sebastian undă verde.

Sebastian a testat clanţa uşii pentru a vedea dacă era încuiată şi apoi i-a făcut semn lui Herman, care le-a transmis prin radio oamenilor de pe acoperiş să se pregătească. Planul era ca aceştia să coboare în rapel şi să spargă două ferestre din spatele apartamentului exact în acelaşi moment în care restul echipei intra pe uşa din faţă. După o ultimă verificare cu omul lor, Max, în cafenea, Herman a început să numere înapoi de la cinci în germană: „Fünf, vier, drei, zwei, eins, null!”.

La punctul zero, echipa a sărit. Unul dintre oamenii lui Sebastian avea un mini-beton şi, cu o singură lovitură, a spart încuietoarea şi a deschis uşa în forţă.

Cu armele scoase, bărbaţii au atacat în apartament, chiar în momentul în care colegii lor de pe acoperiş au intrat prin ferestrele din spate. Totul fusese orchestrat cu o perfecţiune absolută. Echipa s-a împrăştiat, curăţând camerele în câteva secunde, dar nu era niciun semn de Gary Lawlor.

Harvath a început să se deplaseze din cameră în cameră, căutând orice indiciu că Gary fusese acolo sau că ar fi putut lăsa vreo indicaţie despre unde se ducea sau unde s-ar putea afla, dar nu era nimic.

Mai mulţi dintre bărbaţi s-au aşezat în micul living şi au început să-şi dezasambleze armele. Când Harvath a intrat, l-a observat pe Sebastian, şeful echipei, stând lângă o bibliotecă din apropierea ferestrelor din faţă. În timp ce Sebastian scotea una dintre cărţi de pe raft, Harvath a observat o urmă de punct roşu de-a lungul peretelui.

„La pământ!”, a răcnit în timp ce sărea prin cameră.

Dispozitivul de ţintire cu vârfuri precise se oprise exact în centrul pieptului lui Sebastian, iar şansa ca acesta să fi provenit de la laserul unuia dintre membrii echipei sale era aproape imposibilă. Erau profesionişti până în măduva oaselor şi nu s-ar fi jucat astfel de jocuri.

În momentul în care s-a lovit de Sebastian, simţurile foarte bine puse la punct ale lui Harvath au auzit pocnetul unui geam, urmat de senzaţia de a fi lovit în piept de trei ori în succesiune rapidă cu un baros.

Înainte ca el şi Sebastian să se fi rostogolit complet spre siguranţa şi adăpostul unei canapele din apropiere, camera era inundată de o mare de lemn care se spărgea şi de tencuială care se prăbuşea.

„Unde este trăgătorul?” Harvath l-a auzit pe unul dintre agenţii MEK strigând în germană în timp ce îşi reasambla rapid arma.

„Peste drum”, a răspuns un altul care îşi alimentase ochelarii de vedere pe timp de noapte şi arunca o privire pe furiş pe fereastră. „În vârful acoperişului.”

În timp ce restul bărbaţilor se târau pe sub pervazul ferestrei şi se pregăteau să ocupe poziţii de tragere, receptorii de durere ai lui Harvath au intrat în acţiune şi a început să se agaţe de vesta antiglonţ. Partea stângă îi era complet în flăcări. Se simţea ca şi cum o pereche de fiare de călcat i-ar fi ars în piele.

A băgat mâna pe sub haină şi a desfăcut curelele Velcro, care fixau vesta la locul ei. A tras porţiunea de piept de pe corp, dar arsura a continuat. Degetele sale au tras frenetic înăuntru, încercând să-şi evalueze rănile, dar atingerea părţii stângi nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Oamenii lui Sebastian erau deja la fereastră, împroşcând acoperişul clădirii de vizavi cu foi fierbinţi de plumb amortizat, în timp ce Harvath se chinuia să iasă din geaca de piele. A reuşit să îşi gliseze braţul drept afară cu puţină dificultate, dar când s-a mişcat pentru a-şi elibera braţul stâng, coastele i-au erupt în dureri şi mai mari. Era aceeaşi zonă care fusese lovită în repetate rânduri de către interogatorul său înainte ca preşedintele să oprească câinii de atac ai secretarului Apărării Hilliman din cadrul Departamentului Apărării.

Cu jacheta atârnându-i de umărul stâng, Harvath a renunţat să mai încerce să o scoată până la capăt şi s-a întins cât a putut de mult în jurul părţii stângi pentru a vedea dacă sângera. Şi-a tras mâna înapoi şi s-a uitat la ea. Nu era sânge.

O grindină de cartuşe de alamă cădea în jurul lui, iar aerul era îmbibat cu miros de cordite, în timp ce agenţii MEK continuau să tragă asupra acoperişului de peste drum.

Harvath s-a luptat cu vesta până când a reuşit în cele din urmă să se strecoare de sub ea şi apoi a zăcut acolo gâfâind, reuşind doar să tragă scurte şi dureroase guri de aer.

Întorcându-şi vestonul pe dos, a observat că două dintre cele trei gloanţe pătrunseseră de fapt în Spectra, dar fuseseră oprite înainte de a intra în corpul său. I-a mulţumit în tăcere lui Herman Toffle pentru că a insistat să o poarte.

Faptul că primise focul lunetistului în plin în lateral îl lăsase fără suflu, aşa că Harvath s-a concentrat asupra respiraţiei până când şi-a revenit încet-încet sub control. Apoi a făcut o triere mai amănunţită a rănilor sale şi a decis că probabil primise o vânătaie severă sau, mai rău, câteva coaste fisurate. Din pregătirea sa medicală de luptă, Harvath ştia că cel mai mare risc al coastelor rupte era perforarea unui plămân. A mai inspirat o dată o gură de aer dureroasă şi a fost convins că, deşi îl durea ca naiba să respire, niciunul dintre plămâni nu îi fusese perforat. În ceea ce priveşte un curs de acţiune pentru coastele sale, nu se putea face nimic. În timp ce unii oameni puteau să bandajeze sau să împacheteze coastele avariate, tot ceea ce servea era să-ţi amintească de rana suferită.

Harvath nu avea nevoie de alte atenţionări suplimentare, era sigur că durerea îi va aminti suficient.

Mai mulţi dintre agenţii MEK părăsiseră deja apartamentul în urmărirea trăgătorului de peste drum, când Sebastian s-a îndreptat spre Harvath şi l-a ajutat să se ridice. Sebastian era un om de puţine cuvinte. A oferit un simplu mulţumesc, iar Harvath i-a strâns mâna în schimb. Herman Toffle, pe de altă parte, era orice, dar nu era un om cu puţine cuvinte.

„Ce naiba se întâmplă? Se pare că prietenul tău are mai mult decât nişte probleme, a spus Herman în timp ce şchiopăta spre Harvath pe piciorul lui rău. „Ştiu că ai fost de acord să plăteşti berea din seara asta, dar asta nu va fi suficient pentru Sebastian şi oamenii lui acum. Uită-te la locul ăsta.”

Harvath l-a ignorat pe Herman în timp ce îşi scotea unul dintre gloanţe din vesta Spectra.

„Mă asculţi?”, a continuat Herman. „De ce ar fi supravegheat un lunetist acest apartament?”.

„Oricine ar fi fost, acela nu era un lunetist obişnuit”, a răspuns Harvath, ţinând în mână glonţul pe care îl recuperase din vestă. „Nouă milimetri. Jachetă integral metalică.”

„Nouă milimetri?”, a spus Herman în timp ce a acceptat glonţul de la Harvath şi l-a ridicat pentru a-l vedea mai bine. „De ce nu a folosit un glonţ de puşcă de mare viteză, cum ar fi un 308 sau 223?”

„Pentru că trăgătorul nu folosea o puşcă”.

„De ce nu? De ce să îţi faci timp să supraveghezi apartamentul, dar să nu aduci echipamentul potrivit?” a întrebat Herman în timp ce îi înmâna cartuşul înapoi lui Harvath.

„Cine a spus că nu a adus echipamentul potrivit? Nouă milimetri este un cartuş foarte rapid. Cu un amortizor de zgomot cu orificiu şi un biped, chiar şi o armă mică poate fi foarte eficientă la această distanţă. Aceasta este o stradă îngustă. Lovitura nu ar fi fost atât de grea. Şi cel mai bun lucru la o armă mică este că este extrem de uşor de ascuns.”

„Chiar şi cu vestă antiglonţ, a fost un lucru foarte curajos ce ai făcut", a spus Herman.

„Am reacţionat, asta-i tot."

„Ei bine, spune-i cum vrei, dar sunt sigur că Sebastian apreciază."

„Ar fi făcut acelaşi lucru şi pentru mine".

„Mi-ar plăcea să cred asta. E un om bun. De aceea i-am cerut ajutorul. Acum, spune-mi, aveai vreo idee că apartamentul era supravegheat?" a întrebat Herman, căutând în ochii lui Harvath orice indiciu că acesta nu ar putea spune adevărul.

„Bineînţeles că nu. Ţi-am spus tot ce ştiam", a răspuns Scot.

„Despre apartament, dar nu şi despre prietenul tău. Tot ce ai spus a fost că dispăruse şi că aveai motive să crezi că ar putea fi ţinut aici împotriva voinţei sale."

„Aşa este."

„Dar despre restul? Cine este acest prieten al tău şi ce avea de gând să facă?"

Harvath sperase că nu se va ajunge la asta.

Herman fusese de acord să-l ajute, fără să pună întrebări, dar faptul că fusese prins în ambuscadă de lunetist modificase acum înţelegerea şi Harvath ştia asta.

„Tot ce pot să vă spun este că este unul dintre băieţii buni şi că trebuie să-l găsim foarte curând", a spus Scot.

„Altfel ce?", a întrebat Herman, nemulţumit că prietenul său îl ţinea în întuneric.

„Este suficient să spunem că există un element de timp foarte serios în joc aici şi o cantitate incredibilă de vieţi atârnă în balanţă."

„Totuşi, nu lucrezi cu guvernul german."

„Ţi-am spus, misiunea este prea sensibilă. Te-am adus aici pentru că ştiam că pot avea încredere în tine".

„Dar nu cu imaginea completă", a răspuns Herman în timp ce-şi masa fruntea cu palma lată a mâinii.

Harvath a rămas tăcut.

„Înţeleg că în această afacere secretele trebuie păstrate, uneori chiar şi între prieteni buni, dar Sebastian şi oamenii lui nu te cunosc; nu aşa cum te cunosc eu", a spus Herman. „Ei fac asta ca o favoare pentru mine şi vor dori răspunsuri – răspunsuri pe care eu nu sunt echipat să le dau. Ce ar trebui să spun?"

„Nu ştiu", a răspuns Harvath, la fel de frustrat ca şi Herman. „Trebuie să fie ceva aici.

Ceva ce cineva nu a vrut să găsim."

„Asta, sau ştiau că oamenii vor veni să-l caute pe prietenul tău şi au vrut să-i oprească.”

„Oricum ar fi, trebuie să căutăm din nou în apartament.”

„Ei bine, ar fi bine să căutăm repede. După spusele lui Sebastian, Poliţia este deja pe drum.”

CAPITOLUL 18 D upă ce o altă percheziţie rapidă a apartamentului s-a dovedit a fi fără rezultat, Harvath, Toffle şi restul agenţilor MEK au furat în linişte din clădire şi s-au împrăştiat în direcţii separate, chiar în momentul în care primele maşini de poliţie au început să sosească la faţa locului pentru a asigura ambele capete ale Goltzstrasse.

Două ore mai târziu, se întâlniseră din nou la punctul de adunare prestabilit – un Bierstube pe jumătate gol, în partea de est a oraşului.

Stând cu bărbaţii la o masă liniştită din spate, Harvath privea în gol la posterele vechi de filme germane care acopereau pereţii, pătate de un galben intens de la anii de acumulare de nicotină. Nu se putea abţine să nu simtă că îl dezamăgise pe Lawlor prin faptul că nu găsise nimic util în apartament.

Bărbaţii au purtat discuţii mărunte în timp ce se desfăceau şi au ţinut chelneriţa ocupată, mergând şi întorcându-se pentru beri şi shot-uri de Jägermeister. Băutura rece, de culoarea caramelului, îi încălzea stomacul lui Harvath şi, amestecată cu berea germană tare, începea să atenueze durerea pulsatilă care îi străbătea în sus şi în jos partea stângă. Se simţea ca şi cum ar fi fost lovit de un tanc.

Gândul i-a alunecat la ceea ce spusese Meg în apartamentul său din Alexandria. Ideea că Harvath ar fi putut să-şi fi dedicat cea mai mare parte a vieţii sale de adult urmărind respectul evaziv al tatălui său era ceva cu care nu se simţea confortabil să se lupte. Asta, la rândul său, l-a făcut să se întrebe despre Meg. Lucrurile se mişcaseră repede între ei, iar el începuse să se întrebe dacă nu cumva se mişcaseră prea repede. Un sentiment de deznădejde începuse să se adune în interiorul lui. Dintr-o dată, s-a prins. Ce naiba făcea? Nu-i stătea în fire. Trebuia să-şi revină cu capul în joc.

Concentrează-te asupra misiunii, şi-a spus el însuşi. Oamenii lasă întotdeauna indicii – e doar o chestiune de a căuta suficient de mult până când le găseşti. Trebuia să descopere o pistă, ceva care să-i ajute să-l găsească pe Gary.

Sebastian vorbea la telefonul mobil în timp ce Herman îşi ridica paharul gol pentru a atrage atenţia chelneriţei şi a spus: „Ce vrei să faci în continuare?”.

„Ce putem face?”, a răspuns Harvath. „După cum văd eu lucrurile, singura opţiune pe care o avem acum este să cercetăm cartierul şi să vedem dacă cineva îşi aminteşte că l-a văzut pe Gary.”

„Asta înseamnă multă muncă”, a spus Herman, „şi ar putea să atragă multă atenţie”.

„S-ar putea să nu fie necesar”, a spus Sebastian, împăturindu-şi telefonul şi punându-l înapoi în buzunar.

„De ce nu?”, a spus Harvath.

„O să vedeţi. „Urmaţi-mă.”

În timp ce Harvath stătea în parcarea din spatele Bierstube, a încercat să găsească o modalitate de a se încălzi altfel decât bătând din picioare, ceea ce îi trimitea fiori de durere prin partea stângă. Sebastian a explicat că vorbise la telefonul mobil cu agentul său de la cafeneaua de vizavi de clădirea de apartamente Capstone.

Se pare că omul avea ceva ce voia să le arate. Când Harvath a întrebat despre ce este vorba, Sebastian a zâmbit şi a ridicat degetul arătător într-un gest care spunea: „Ai răbdare."

Câteva clipe mai târziu, o pereche de faruri strălucitoare cu halogen a intrat în parcare şi s-a îndreptat direct spre ei.

Acestea aparţineau unui BMW maro, care a derapat şi s-a oprit direct în faţa locului unde se aflau. Şoferul a coborât din maşină, s-a apropiat şi a dat mâna cu Sebastian şi Herman. Au vorbit într-o germană rapidă, prea rapidă pentru ca Harvath să o înţeleagă. În cele din urmă, şoferul i-a făcut semn lui Harvath să îl urmeze.

„Îmi pare rău că am ratat toată distracţia", a spus bărbatul, cu doar o urmă de accent german, în timp ce se îndreptau spre portbagajul maşinii sale. „Numele meu este Max."

„Încântat de cunoştinţă", a spus Harvath în timp ce îşi strângeau mâna.

Când au ajuns la portbagaj, Max a apăsat un buton de pe dispozitivul său de acces fără cheie şi portbagajul s-a deschis.

Harvath s-a aplecat în faţă pentru a se uita înăuntru, doar pentru ca Max să-i spună: „Ai grijă, muşcă. Deşi lucrăm la asta, nu-i aşa, Heinrich?".

Bărbatul care zăcea pe podeaua portbagajului era îmbrăcat ca un chelner şi, când a început să se ridice, a dat drumul la un şir de înjurături germane colorate, dintre care cele mai multe, din câte a putut să înţeleagă Harvath, erau îndreptate spre mama lui Max.

Max a răspuns trântind capacul portbagajului în capul lui Heinrich.

„Despre ce este vorba?", a întrebat Scot, în timp ce Max ridica din nou capacul, dezvăluind un Heinrich oarecum uimit, care părea gata să deschidă din nou gura, dar s-ar putea să se gândească mai bine la asta.

Max s-a aplecat şi i-a apucat faţa lui Heinrich între degetul mare şi arătător, strângând buzele bărbatului într-o încreţitură strânsă care îl făcea să arate ca un peşte. „Heinrich are un mic cadou pentru tine."

„Lasă-mă să ghicesc. A văzut ceva?"

„Oh, cu siguranţă a făcut-o. Vezi tu, Heinrich este ospătar la o anumită cafenea de pe Goltzstrasse şi se pare că ne cunoşteam de pe vremea când investigam la narcotice. Mi-a spus că este curat, dar după ce am găsit în buzunarele lui, cred că spune un neadevăr."

Harvath s-a uitat cu atenţie la Heinrich şi apoi şi-a mutat privirea spre Max. „Şi?"

„Şi, ei bine, Heinrich a venit la serviciu chiar când mă pregăteam să plec. Toată lumea din cafenea se uita la poliţiştii de afară şi vorbea despre ce se întâmplase. Când Heinrich m-a văzut, a încercat să se strecoare înapoi în bucătărie, dar, având în vedere că suntem prieteni vechi, cum aş fi putut să ratez o ocazie atât de minunată de a ne reîntâlni? Dintr-un motiv oarecare, Heinrich se purta foarte nervos, aşa că l-am ajutat să intre în toaleta bărbaţilor, unde i-am căutat prin buzunare şi am constatat că nu era atât de curat pe cât pretindea că este.

Nu-i aşa, Heinrich?”, a spus Max în timp ce-şi folosea mâna liberă pentru a-l bate ferm pe bărbat pe cap, unde chiar şi Harvath putea vedea că deja se ridica un nodul foarte urât.

„În cursul conversaţiei noastre”, a continuat Max, „m-a întrebat de ce poliţia îşi petrecuse atât de mult timp hărţuind oamenii de pe Goltzstrasse. Când i-am cerut să fie mai precis, mi-a spus că ieri a văzut doi poliţişti pândind clădirea de apartamente de la capătul străzii şi că, în cele din urmă, au prins un om de afaceri, electrocutându-l cu un Taser. Apoi i-au pus cătuşele, l-au aruncat în spatele maşinii lor şi au plecat în viteză.”

Lui Harvath nu-i venea să creadă ce auzea. „Cum arăta bărbatul?”

Heinrich, bucuros să scuipe ce ştia şi să sperăm că va scăpa de Max, a spus: „Arăta ca un om de afaceri în costum şi cu un palton lung. Bine?”

„Mai mult”, a spus Harvath. „Înălţime, vârstă, greutate, culoarea părului...”

„Păr cărunt. Era un bărbat mai în vârstă. Poate că avea în jur de 50 sau 60 de ani. Nu sunt sigur. Avea o înălţime medie şi nu era slab, dar nici gras. Asta e tot ce ştiu”.

Harvath l-a pompat cu alte întrebări şi l-a ascultat pe Heinrich, chelnerul drogat, repetând aceeaşi poveste pe care i-o spusese lui Max.

„Este obişnuit ca poliţia germană să supună suspecţii cu pistoale cu electroşocuri?”, a întrebat Harvath.

„Nu ştiu”, a spus Heinrich speriat de ce s-ar putea întâmpla dacă nu răspundea la fiecare întrebare pe care i-o punea americanul.

„Nu vorbea cu tine, Dummkopf , a spus Max, dându-i o palmă peste cap. „Vorbea cu mine.”

Întorcându-se spre Harvath, a spus: „Nu. Folosirea unui pistol cu electroşocuri pentru a imobiliza un suspect este foarte neobişnuită. De aceea, m-am gândit că aţi vrea să ascultaţi povestea lui Heinrich şi să aveţi ocazia să-i puneţi întrebări. Mai ai şi altceva?”

Harvath i-a cerut lui Heinrich să-i descrie pe „poliţişti” şi maşina lor. Ospătarul a făcut cea mai bună descriere pe care a putut-o face, declarând că nu a apucat să vadă bine nimic. Maşina ar fi putut fi un Volkswagen sau un Mercedes. Nu a putut spune. În ceea ce priveşte numărul de înmatriculare, nu se obosise să se uite foarte bine la el. Care era scopul?

În plus, maşina s-a oprit şi a plecat atât de repede, încât nu ar fi putut vedea nimic nici dacă ar fi vrut. Poliţiştii se grăbiseră atât de tare, încât se miră că nu spulberaseră pe nimeni când au străbătut intersecţia de la capătul blocului.

Când Harvath a auzit destul, i-a făcut semn din cap lui Max că a terminat. Heinrich ştia ce urma să se întâmple şi s-a aplecat în portbagaj exact în momentul în care Max a trântit capacul.

Doar în cazul în care Heinrich ar fi putut să asculte, Herman i-a atras pe bărbaţi la câţiva metri distanţă de maşină, ca să poată vorbi. „Acum ştim cel puţin o parte din ceea ce s-a întâmplat cu prietenul tău."

„Tipii ăia, evident, nu erau poliţişti şi ca să rişte atât de mult în plină zi", a spus Max, clătinând din cap, „cineva trebuie să-l fi dorit foarte mult pe prietenul tău."

„Sunt de acord. Deci, ce vrei să faci?", a întrebat Sebastian.

„Dacă Heinrich a văzut ceva, sunt şanse ca şi altcineva să fi văzut", a răspuns Harvath.

„Cum ar fi?", a spus Herman „Ceva ce semăna cu o arestare a poliţiei? Chiar dacă am putea găsi martori, aceştia vor avea propria lor versiune a ceea ce s-a întâmplat. Ştii cum merg lucrurile astea. Oamenii colorează în subconştient evenimentele cu propriile lor detalii – lucruri pe care au crezut că le-au văzut. În cel mai bun caz, am putea obţine o descriere parţială a bărbaţilor care l-au atacat pe prietenul tău."

„Sau poate un număr de înmatriculare parţial", a răspuns Harvath.

Herman şi-a frecat din nou fruntea cu fundul mâinii înainte de a răspunde. „Cred că şansele nu sunt în favoarea noastră."

Harvath devenea din ce în ce mai frustrat. „Nu în favoarea noastră? Nu ştiu cum se desfăşoară investigaţiile în Germania, dar..."

„Poliţia face anchete", a răspuns Sebastian, „şi deja se târăsc prin tot cartierul acela, interogând pe toată lumea în legătură cu împuşcăturile.

Herman are dreptate. Şansele de a găsi pe cineva cu ceva de valoare nu sunt în favoarea noastră. Martorii sunt prea puţin de încredere".

Harvath şi-a spus să se calmeze. Ştia că de multe ori temperamentul său putea să îl stăpânească. Aceşti oameni erau de partea lui. Îşi riscaseră pielea pentru a-l ajuta şi trebuia să ţină cont de asta. Trebuia să fie ceva ce puteau face. Faptul că se vedea roşu nu avea să-l ajute. Apoi l-a lovit! Văzând roşu.

„Ce zici de video?"

„Video? Ce video?"

„Era o bancă peste drum de apartament. Aveau două bancomate afară, cu un logo roşu deasupra lor. Ce zici de înregistrarea lor de securitate?"

„Vrei să spui imagini de la camerele poziţionate pentru a monitoriza oamenii care intră şi ies din bancă şi folosesc bancomatele?”

„Da.”

„Mi-aş imagina că imaginile ar arăta doar oamenii care intră şi ies din bancă şi folosesc bancomatele.”

„Dar ar putea arăta altceva.”

Herman a clătinat din cap. „Este o şansă mică.”

„În acest moment, o lovitură lungă este tot ce avem”, a spus Harvath.

„S-ar putea să aibă dreptate”, a spus Max. „Multe dintre camerele de securitate încorporează acum obiective cu unghi larg îmbunătăţite, cu o adâncime de câmp crescută. În cazul unui jaf, există mult mai multe informaţii disponibile despre ceea ce se întâmpla în afara băncii, cum ar fi locul în care a fost parcat vehiculul de evadare, ce direcţie a luat şi aşa mai departe.”

„Apropo de asta”, a spus Harvath, bucuros că teoria lui câştiga teren, „ce zici de camerele de supraveghere a traficului din ambele intersecţii de pe Goltzstrasse?”.

„De acestea nu sunt atât de sigur”, a răspuns Max. „Ele se activează doar atunci când a avut loc o încălcare a regulilor de circulaţie şi se limitează la fotografierea vehiculului în timp ce acesta se află în intersecţie.”

„Dar se pare că maşina pe care o căutăm ar fi comis o încălcare a regulilor de circulaţie părăsind locul faptei”, a declarat Harvath.

„Este posibil”, a răspuns Max.

„Bineînţeles că este posibil, mai ales dacă se grăbeau. În cazul unei răpiri, cheia este să fugi cât mai repede posibil. Nu aşteptaţi nimic.

Vreţi să plecaţi naibii de acolo”.

„Dar chiar dacă am fi de acord cu tine în privinţa filmărilor”, a spus Herman. „Cum vom avea acces la ea?”.

„E simplu”, a spus Max cu un zâmbet, anticipând provocarea. „Vom intra şi o vom lua.”

„Categoric nu”, a răspuns Sebastian, care şi-a îndreptat atenţia spre Harvath. „Apreciez ceea ce ai făcut pentru mine în apartament şi nu vreau să te îndoieşti de asta, dar asta a devenit foarte periculos. Ceea ce am făcut pentru voi, am făcut-o ca o favoare pentru Herman, iar această favoare s-a terminat acum. Fără o ameninţare clară şi evidentă la adresa securităţii naţionale germane, nu mai putem face nimic altceva pentru dumneavoastră.”

Harvath ştia că va veni acest moment. Încercase să-şi dea seama exact ce şi cât de mult putea să-i spună lui Herman şi celorlalţi agenţi MEK pentru a le extinde cooperarea, dar fără a-şi periclita misiunea. În timp ce stătea în faţa lui Herman, Sebastian şi Max, a luat o decizie. A fost momentul adevărului, sau cel puţin al adevărului pe jumătate. Şi-a revăzut cu atenţie în minte ceea ce urma să spună şi a oferit: „Statele Unite se confruntă cu o acţiune teroristă foarte serioasă şi iminentă, care va avea loc în mai puţin de şapte zile. Omul pe care am venit să-l caut are informaţii care ar putea ajuta la prevenirea acelui atac. Teroriştii ştiu acest lucru şi credem că acesta este motivul pentru care a fost răpit."

„Despre ce fel de atac este vorba?", a întrebat Sebastian.

„Ceva foarte important care se va întâmpla în mai multe oraşe americane diferite în aceeaşi zi".

„Şi care este ameninţarea pentru Germania?".

„Există o şansă îndepărtată ca teroriştii să aibă planuri de a viza şi marile oraşe ale aliaţilor noştri."

„Ştiţi cine sunt teroriştii?" a întrebat Herman.

Deşi ura să o facă, trebuia să o facă. Harvath şi-a privit prietenul drept în ochi şi a continuat să mintă. „Nu, nu avem nicio idee".

„Deci", a continuat Sebastian, „vrei să spui că există sau nu planuri de a lansa o acţiune teroristă majoră în Republica Federală Germania de către un grup de persoane necunoscute, cândva în următoarele şapte zile?"

„Da."

„De ce guvernul tău nu ne-a împărtăşit această informaţie?".

„Pentru că este foarte speculativ în ceea ce priveşte riscul cu care se confruntă Germania."

„Cât de speculativ este riscul ar trebui să fie la latitudinea noastră să stabilim."

„Sunt de acord, motiv pentru care vă spun acest lucru."

„În mod corect, nu ne-aţi spus prea multe", a răspuns Herman.

„Acum ştiţi ceea ce ştim şi noi. Ascultaţi, toată chestia asta poate fi deraiată dacă îl găsim pe omul pe care îl caut."

„Cine este el?"

„Nu pot să spun."

„Nu pot să spun sau nu vreau să spun", a întrebat Sebastian, „pentru că trebuie să am mai mult decât mi-aţi dat dacă vreau să autorizez orice altă cooperare."

Harvath a întâlnit privirea lui Sebastian şi şi-a dat seama că va trebui să-i dea omului ceva substanţial.

„Numele lui este Gary Lawlor.”

Cei trei bărbaţi care stăteau în faţa lui erau uimiţi.

„Directorul adjunct al FBI?”, a întrebat Herman.

„Fost director adjunct”, a răspuns Harvath, „Acum conduce o nouă divizie a Departamentului nostru de Securitate Internă, numită Biroul de Asistenţă Internaţională în Investigaţii.”

„Cu ce se ocupă mai exact acest birou?”

„Misiunea lor este de a ajuta la rezolvarea şi prevenirea actelor teroriste împotriva americanilor şi a intereselor americane, atât în ţară, cât şi în străinătate.”

„Şi care este legătura voastră aici?”

„Gary Lawlor este noul meu şef”, a spus Harvath, sperând că osul pe care li-l aruncase avea destulă carne pe el pentru a-i face fericiţi.

„Deci nu mai există Serviciile Secrete?”, a întrebat Herman.

„Gata cu serviciile secrete”, răspunse Harvath.

„Cred că va trebui să ne mulţumim cu asta deocamdată”, a spus Sebastian.

„Deci eşti înăuntru?”, a răspuns Harvath.

„Da, suntem de acord. Iată ce sunt pregătit să fac.

Din moment ce se pare că vom continua fără sancţiune oficială, vreau ca acest lucru să fie consfinţit. Dacă ne explodează în faţă, nu vreau să-mi trag întreaga echipă în jos. Îi voi lăsa pe ceilalţi să plece. Max şi cu mine vom face rost de imagini de la bancă şi de la trafic...” „Cum ai de gând să faci asta?”, întreabă Harvath.

„Cred că vom lăsa poliţia să o facă pentru noi.”

„Nu vor fi suspicioşi în legătură cu implicarea a doi agenţi MEK?”

„Nu şi dacă ei cred că suntem colegi de investigaţie”, a spus Max în timp ce scotea din buzunar un set de legitimaţii cu aspect autentic care îl identificau ca investigator federal special.

Sebastian s-a îndreptat spre BMW-ul lui Max şi, în timp ce acesta deschidea portiera şi se urca pe scaunul pasagerului, a spus peste umăr: „Te sunăm pe telefonul lui Herman imediat ce avem totul şi îţi spunem unde să ne întâlnim.”

Max a urmat, plesnind partea laterală a portbagajului pentru a se asigura că Heinrich nu adormise şi a spus: „E timpul să ne întoarcem la muncă, Liebling.”

Câteva clipe mai târziu, tot ce mai rămăsese în parcare era o pereche de urme de cauciucuri în zăpada uşoară care începuse să se acumuleze.

„Înapoi înăuntru?”, a întrebat Herman.

„Nu. Mă gândesc la un alt loc.”

„Serios? Nu credeam că ştii foarte bine Berlinul.”

„De fapt”, a răspuns Harvath, „nu am. Acesta este un loc pe care îl frecventa un prieten de-al meu. Să mergem. O să-ţi explic în maşină”.

CAPITOLUL 19 A IDATA I SLAND, G ULF OF F INLAND F rank Leighton sunase la numărul de pe telefonul său prin satelit de două ori mai mult decât ar fi trebuit, probabil, să o facă.

Nimic nu avea sens. Era complet izolat.

Nu avusese nicio confirmare umană a misiunii sale şi asta îl făcea să se simtă şi mai puţin confortabil decât era deja în legătură cu ceea ce se pregătea să facă. Dacă şeful său nu reuşea să ia legătura cu el, nu avea de ales decât să presupună ce era mai rău şi să pună în aplicare planul final. Avea să ducă dispozitivul cât mai aproape de ţintă, să seteze cronometrul şi să fugă ca naiba. Doamne, spera să nu se ajungă la asta.

Încă o dată a auzit cuvintele de parcă tocmai îi fuseseră rostite: „Protocolul este infailibil. Protocolul nu va fi niciodată greşit.” Frank Leighton fusese antrenat să îşi urmeze ordinele şi exact asta avea să facă. Totuşi, dacă ar fi putut obţine un fel de confirmare... Nu avea de ales decât să trântească uşa de fier la loc asupra îndoielilor sale şi să-şi concentreze energia asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Conform primelor sale citiri, dispozitivul era încă stabil, chiar şi după atâţia ani. Bun, asta nu făcea decât să-i uşureze şi mai mult munca. Nu voia ca acest lucru să se transforme într-o misiune sinucigaşă.

Leighton nu folosea nimic mai mult decât lumina unei lămpi frontale filtrate pentru a ilumina stâncile pe care le curăţa pentru a crea o cărare improvizată până la plajă. Odată ce panta era liberă, a despachetat ceea ce putea fi descris cel mai bine ca o căruţă de copil pe steroizi. Cărucioarul uşor, din aluminiu periat, se lăuda cu anvelope de cauciuc cu nervuri, ataşate la un sistem sofisticat de suspensie cu amortizoare pneumatice. Frank Leighton nu lăsa nimic la voia întâmplării.

A încărcat căruţa cu pietre, cu o greutate echivalentă cu încărcătura mortală pe care ştia că va trebui să o transporte în curând, şi a manevrat-o până la plaja unde era ancorată barca sa. S-a întors şi s-a întors de mai multe ori, memorând terenul, acordând o atenţie deosebită fiecărei potenţiale capcane, până când l-a cunoscut suficient de bine pentru a face călătoria cu ochii închişi.

După ce şi-a îndeplinit sarcina, a dezasamblat cărucioarul, i-a acoperit şinele şi a vâslit cu barca dărăpănată până la traulerul de pescuit ruginit. La bord, a preparat un mic ibric de cafea finlandeză tare şi a pregătit o masă cu supă de mazăre, pâine de secară, hering şi castraveţi muraţi. Antrenamentul său îl învăţase că hrana era o acoperire la fel de importantă ca şi capacitatea de a vorbi limba locală. Deşi

putea părea ciudat pentru cei neiniţiaţi, un bun agent ştia că omenirea încă se baza pe simţul olfactiv, deşi nu la fel de mult ca alte simţuri. Mulţi soldaţi din Forţele Speciale din Vietnam erau convinşi că abilitatea lor de a se sustrage detectării a apărut în parte doar după ce au început să mănânce şi, prin urmare, să miroasă ca inamicul lor. Avantajul suplimentar de a mânca ca un localnic era că, în cazul în care bucătăria traulerului ar fi fost vreodată percheziţionată, nu ar fi găsit nimic ieşit din comun.

Şi-a dus mâncarea în timonerie şi a ascultat discuţiile prin radioul maritim ale pescarilor singuratici finlandezi şi ruşi care navigau în Marea Baltică rece. Mai mulţi bărbaţi au vorbit despre o furtună care se apropia, iar Leighton a simţit un fior când o rafală de vânt şi-a croit drum printr-un gol prost izolat dintre două dintre ferestre. Se bucura că nu trebuia să fie acolo în seara asta, dar, în acelaşi timp, se temea cât de curând va trebui să se deplaseze. S-a hotărât să mai încerce o dată să ia legătura.

CAPITOLUL 20 S OMEWHERE OUTSIDE Z VENIGOROD , R ĂSIA Îi luase lui Milesch Popov doi ani pentru a găsi arma pe care o ţinea acum în mână. Se uitase la un documentar american despre gangsterii din zilele noastre când a văzut pentru prima dată Thompson ZG-51 Pit Bull. Pistolul de calibrul 45 făcea furori printre toţi capii crimei la nivel înalt din estul Los Angelesului. în timp ce gangsterii mai puţin pretenţioşi alergau de colo-colo cu pistoalele lor de nouă milimetri, gangsterii originali, mai eleganţi şi mai siguri pe ei, erau complet echipaţi cu Pit Bull-uri, cu tot cu o reprezentare a celebrului câine.

Popov a pus un gravor să dea pitbull-ului de pe glisiera pistolului un set uriaş de bile. Atunci, sculptat chiar în faţa animalului, a apărut conturul unei femei goale, în patru labe, cu un set imens de sâni acoperiţi de literele O.G., de la original gangster. Ceea ce îi lipsea lui Popov la clasă, compensa cu siguranţă prin creativitate.

În timp ce trăgea înapoi glisiera Pit Bull-ului său pentru a încărca un cartuş, Popov şi-a notat mental să factureze Stavropol pentru această achiziţie recentă de muniţie personalizată. La urma urmei, era o cheltuială legitimă, una fără de care Popov nu-şi putea imagina desfăşurarea afacerilor sale. Gloanţele perforante au fost făcute din oţel prelucrat călit care fusese înmuiat manual în Teflon.

Cu duşmanii săi care se bazau din ce în ce mai mult pe maşini puternic blindate şi veste antiglonţ, completate cu plăci de titan pentru traume peste inimă, avea nevoie de orice avantaj pe care îl putea obţine.

Gloanţele perforante deveniseră semnătura sa şi, deşi păreau cam exagerate pentru ceea ce urma să facă, îşi modelase cariera după vechiul proverb rusesc În timp ce faima călătoreşte încet, cel puţin notorietatea călătoreşte repede. Orfanul fugar din Nijnevartovsk învăţase multe în timpul scurtei sale perioade de timp în această lume.

Generalul dispărut fusese mai uşor de găsit decât se aşteptase Popov – deşi nu avea să-l informeze pe actualul său binefăcător despre acest fapt. Nu, avea să-l lase pe faimosul general Serghei Olegovici Stavropol să creadă că mişcase cerul şi pământul pentru a-şi depista prada. În realitate, fusese la fel de simplu ca şi cum ar fi trebuit să meargă cu maşina la anumite magazine din Zvenigorod şi din împrejurimi, să se intereseze.

După ce examinase mormântul gol de la cabana de vânătoare, Popov decisese să opereze cu presupunerea că generalul Anatoli Karganov era într-adevăr rănit, dar nu mort. Fie că scăpase prin forţe proprii, fie că cineva îl ajutase. În aceste condiţii, Karganov nu ar fi putut să se întoarcă acasă. Ar fi fost prea periculos. De fapt, dacă rănile sale erau destul de grave, s-ar putea să nu fi putut călători deloc foarte departe.

Cel puţin, Karganov ar fi avut probabil nevoie de un fel de îngrijiri medicale. Având în vedere acest lucru, Popov vizitase nu numai fiecare medic, ci şi fiecare veterinar pe o rază de cincizeci de kilometri. Popov avea un mod de a-i face pe majoritatea oamenilor, în special pe cetăţenii harnici care respectau legea, să se simtă inconfortabil în preajma lui. Poate din cauza comportamentului său uşor respingător, de om al străzii, sau din cauza felului în care ochii lui te reţineau în priviri şi nu te lăsau să pleci, cei mai mulţi oameni au presupus automat că era un investigator special sau un alt ofiţer de poliţie de stat. Nici un suflet nu s-a deranjat să-i ceară actele de identitate. Numai costumul lui, la naiba, chiar şi pantofii, costau mai mult decât ceea ce vedeau majoritatea oamenilor din zona Odinstovo într-un an întreg.

Oricine ar fi fost, Milesch Popov era important şi transmitea impresia clară că lipsa de cooperare cu el aducea cu sine o serie de consecinţe nedorite.

Când pista medicului şi a veterinarului s-a răcit, Popov a trecut la următorul punct de pe lista sa de verificare – magazinele care vindeau orice tip de materiale medicale. Nu lăsa nicio piatră neîntoarsă. Dacă un magazin avea ceva care semăna cât de cât cu ceea ce căuta, îi făcea o vizită.

La sfârşitul unei zile foarte lungi, când majoritatea magazinelor se pregăteau să se închidă, eforturile sale păreau să dea în sfârşit roade. „Dobri vyecher”, i-a spus pe un ton oficios vânzătorului îmbătrânit, în timp ce scruta rafturile slab aprovizionate ale farmaciei de provincie. „Vindeţi bandaje?”

„Da”, a răspuns bătrânul, arătând spre locul unde se aflau bandajele.

„Şi antibioticele?”

„Da”, a repetat bătrânul în timp ce a venit în jurul tejghelei pentru a ajuta la direcţionarea tânărului său client bogat.

„Ce ziceţi de antiseptic?”

„Nu mai avem”, a spus bărbatul în timp ce dădea din cap.

Când Popov l-a întrebat de ce nu avea antiseptic la îndemână, negustorul i-a explicat că o tânără femeie venise şi cumpărase tot ce avea.

Cumpărase şi ea câteva cutii de bandaje şi o cantitate sănătoasă de antibiotice.

Imediat, interesul lui Popov a fost stârnit şi întrebările sale au început să curgă. O recunoscuse vânzătorul? Ba nu, nu avea. Era din zonă? Nu, cu siguranţă nu era de aici. Pentru ce avea nevoie de materialele medicale? Ea nu a spus. Ştiţi unde stă? Nu, dar a îndrumat-o spre piaţa de după colţ, de unde putea să cumpere mâncare şi să comande lemne de foc.

Şi, fără nici măcar un „ spaseeba”, Popov a ieşit pe uşă şi s-a îndreptat spre rynok-ul local.

Femeia care conducea piaţa se mândrea cu faptul că era bine informată despre tot ce se întâmpla în micul lor sat. Cu alte cuvinte, era o bârfitoare insuportabilă. A fost nevoie de foarte puţin timp pentru ca Milesch Popov să scoată de la ea locaţia daciei unde fiul bătrânei îi livrase comanda de lemne de foc. Era la doar trei kilometri distanţă.

Popov şi-a ascuns maşina în susul drumului şi şi-a croit drum pe jos printre copaci sfrijoliţi, cu ramuri goale, ca nişte gheare, până la casa dărăpănată. Deasupra acoperişului sărăcăcios de şindrilă, mici şuviţe de fum se înălţau spre cer dintr-o ţeavă de sobă ruginită. Pe alee se afla o Lada hatchback singuratică.

În timp ce se apropia de ea, Popov şi-a scos stiletul şi a tăiat ambele cauciucuri faţă ale Ladei. Întorcând cuţitul în buzunarul hainei, Popov a manevrat mai aproape de una dintre ferestrele din spate ale daciei pentru a se uita bine înăuntru.

În mocasinii săi subţiri, din piele de viţel italian, picioarele îi erau mai mult decât îngheţate, dar când l-a văzut pe bărbat sprijinit în picioare într-un mic pat cu ramă metalică, cu capul înfăşurat ca un turban într-un bandaj alb şi lung, Popov a fost brusc cuprins de un val de căldură.

S-a târât la o distanţă sigură de casă, şi-a scos telefonul mobil şi a format numărul. Stavropol a răspuns la al treilea apel.

„Ţi-am găsit pachetul”, a spus Popov.

„Unde?”, a întrebat Stavropol, gemetele unui claxon de navă fiind perceptibile în depărtare.

„La ţară.”

„Ştiam eu”, a toarce Stavropol. „Ascultaţi cu atenţie. Am să vă dau o adresă. Vreau să pui cadavrul în portbagajul maşinii tale şi să o conduci...” „Există o mică problemă.”

„Te-am plătit să găseşti un cadavru, nu probleme. Acum vreau să-l pui în...” „E viu”, l-a întrerupt Popov.

„Cum adică, e în viaţă?”

„În viaţă, adică nu mort.”

„Asta e imposibil”, a răcnit Stavropol.

„Mă uitam doar la el. Are un bandaj în jurul capului şi stă drept într-un pat”.

„Eşti sigur că e el?”

„Te-aş fi sunat dacă nu era aşa? Arată exact ca în poza pe care mi-ai trimis-o, aşa că ori e el, ori are o dublură cu o rană foarte gravă la cap.”

„Rană la cap”, a reflectat Stavropol. „La naiba. Este singur?”

„Nu ştiu. Am aruncat doar o privire rapidă pe fereastră. Cred că s-ar putea să fie o femeie cu el acolo”, a răspuns Popov.

„Vreau să afli cu siguranţă şi apoi să-i omori pe amândoi.”

„Să-i omorâm pe amândoi?”

„Nu te preface atât de neliniştit, Milesch. Ştiu că ai mai ucis înainte. De aceea te-am ales pe tine.”

„Înţelegerea noastră a fost doar ca eu să-l găsesc”, a răspuns Popov.

„Atunci am crezut că era deja mort.”

„Ei bine, uciderea lui şi a tuturor celor care sunt cu el te va costa mai mult.”

„Cu cât mai mult?”, a întrebat Stavropol, nefiind surprins că Popov cerea mai mulţi bani. Dacă Stavropol ar fi fost mai aproape, ar fi făcut el însuşi treaba, dar nu putea risca să-l piardă pe Karganov în timpul necesar pentru a ajunge acolo. Stavropol a aşteptat mai mult decât ar fi trebuit ca Popov să răspundă şi, când nu a făcut-o, a spus: „Popov, eşti acolo sau nu? Ce se întâmplă?”

Alexandra Ivanova a apăsat cu putere amortizorul pistolului său Walther P4 de nouă milimetri pe locul unde urechea stângă a lui Milesch Popov se întâlnea cu craniul. Tubul de oţel i se părea ca gheaţa, dar asta era doar o parte din ceea ce îl făcea să îngheţe. Era absolut uimit că cineva se putea strecura în spatele lui. Fusese atât de atent. Sau cel puţin aşa crezuse el.

„Va trebui să îi chemi înapoi”, a spus Alexandra. „Aruncă arma şi închide acum.”

Vocea lui Stavropol se auzea de la telefonul mobil: „Milesch? Milesch? Ce se întâmplă acolo?”

Popov nu s-a mişcat. El a rămas acolo, în stare de şoc.

„Fără a doua şansă”, a spus Alexandra în timp ce reajusta unghiul amortizorului şi apoi a apăsat pe trăgaciul pistolului Walther.

Se auzi sunetul unei tuse înăbuşite şi apoi Popov răcni de durere în timp ce lobul urechii îi era smuls din cap într-un strop de sânge şi ţesut roz. Atât arma, cât şi telefonul mobil au căzut la pământ, în timp ce mâinile lui au pornit spre partea stângă a capului, căutând frenetic ceea ce mai rămăsese din urechea lui.

Vocea lui Stavropol încă se auzea strigând prin telefonul mobil: „Popov! Popov! Ce se întâmplă?”

Alexandra a spulberat telefonul cu un glonţ şi apoi i-a dat lui Popov o lovitură rapidă în spatele unuia dintre genunchi, doborându-l la pământ. În timp ce se agăţa cu disperare de ureche, zăpada fiind înroşită de sângele lui, Alexandra şi-a recuperat Pit Bull-ul şi i-a ordonat să se ridice.

„Până la maşină”, a instruit Alexandra, fluturându-şi Walther-ul în direcţia Lada. „Mâinile pe capotă. Să mergem. Picioarele se depărtară de tot.”

Popov a făcut cum i s-a spus, sângele curgându-i pe gât, pătând gulerul alb al cămăşii sale scumpe. „Nu ştiu cine eşti...”, a spus el, în timp ce Alexandra a băgat Pit Bull-ul sub jachetă, în partea mică a spatelui.

„ Zatknis'!” Taci din gură!”, a ordonat ea în timp ce îşi folosea mâna liberă pentru a-l pipăi pe Popov în căutarea unor arme suplimentare.

A găsit stiloul şi l-a băgat într-unul din buzunare. Ea a găsit, de asemenea, legitimaţia sa de inspector de stat cu numele Leuchin, precum şi un portofel cu un permis de conducere pe numele Popov.

„Având în vedere că omul cu care vorbeai îţi spunea Popov”, a spus Alexandra în timp ce îi scotea batista din buzunarul din faţă, „presupun că această legitimaţie de inspector de stat este falsă şi, uitându-mă mai atent la ea, una destul de proastă. Întoarce-te.”

„Am să te omor, târfă!”, a scuipat Popov.

„Ai avut şansa ta şi ai ratat-o, îţi aminteşti?

Acum, dă-ţi jos haina”.

„ Yob tvoyu mat!

„Să mă ia dracu' de mama mea?”, a întrebat Alexandra în timp ce şi-a îndreptat arma spre rotula lui Popov şi a tras. „Nu, du-te naibii de a ta”.

Popov a căzut la pământ ţipând. „Târfă ce eşti! Târfă nenorocită!”

„Khvatit' niyt' oozhe”, „Nu te mai plânge, a spus ea.

„Nu ţi-am atins decât genunchiul. Acum ridică-te şi dă-ţi jos geaca”.

Popov s-a zbătut să se ridice în picioare şi a făcut ce i s-a spus.

„Şi haina de costum. Bine. Acum, aruncă-le pe amândouă în lateral.”

Când Popov a făcut ceea ce îi ceruse Alexandra, ea a făcut un ghem cu batista şi a aruncat-o spre el. După ce şi-a tamponat urechea şi apoi şi-a legat batista în jurul genunchiului rănit pentru a opri sângerarea, Alexandra a fluturat pistolul în direcţia cabanei. „Înăuntru”, a ordonat ea. „Să mergem.”

Popov a deschis drumul în timp ce Alexandra a urmat-o la câţiva paşi în urmă, cu Walther-ul ei îndreptat chiar la baza coloanei vertebrale a bărbatului.

Au intrat în mica locuinţă dărăpănată prin uşa de la bucătărie. Alexandra şi-a îndreptat pistolul spre un scaun singuratic de lângă perete şi a spus: „Vreau să te aşezi acolo şi să nu te mişti.”

În timp ce Popov s-a aşezat pe scaun, a privit-o pe Alexandra traversând spre o sobă mare, din fontă. Ea a deschis cu abilitate grătarul cu vârful cizmei. Focul dinăuntru arsese până aproape că nu mai rămăsese decât nişte cărbuni incandescenţi. Ea a mai aruncat o bucată de lemn şi a închis grătarul cu piciorul. Cu

pistolul îndreptat în continuare spre Popov, şi-a pus o mână pe tocul uşii şi s-a uitat în cealaltă cameră a daciei pentru a-şi verifica pacientul care abia începuse să-şi revină.

Satisfăcută că era bine pentru moment, Alexandra şi-a întors atenţia către Popov. „Deci”, a început ea, „tu trebuie să fii soţul meu pocăit”.

Popov s-a prefăcut că nu ştie despre ce vorbeşte ea, dar privirea din ochii lui era o confirmare suficientă.

„Asta i-ai spus bătrânei care conduce rynok-ul , nu-i aşa? Ne-am certat, am lăsat Moscova să se mai gândească o vreme, dar tu nu ai mai suportat să fim despărţiţi şi ai vrut să mă găseşti ca să te revanşezi faţă de mine? La început l-a crezut, dar după ce ai plecat a început să se îngrijoreze. Şi dacă veneai aici ca să-mi faci rău? Nici nu ştia cât de multă dreptate avea”, a spus Alexandra în timp ce scotea Pit Bull-ul de sub jachetă, a eliberat încărcătorul şi a ejectat cartuşul încarcat.

„Armor piercing”, a remarcat ea, în timp ce a luat glonţul singuratic şi l-a rostogolit între degete. „Cine naiba eşti tu, domnule Milesch Popov?”

Popov doar o privea fix în timp ce ea îşi aşeza pistolul şi muniţia pe partea de sus a unui cuier decolorat care se odihnea pe un bufet vechi lângă sobă. Cum ar putea o femeie atât de frumoasă să fie atât de vicioasă? s-a întrebat el.

Picioarele lungi şi subţiri, talia îngustă, pieptul amplu, buzele pline, ochii verzi şi părul blond până la umeri o făceau într-adevăr pe Alexandra Ivanova frumoasă, foarte frumoasă, dar această frumuseţe fusese de multe ori la fel de mult un obstacol pentru ea pe cât fusese un atu. Din cauza acelei înfăţişări surprinzătoare, a trebuit să muncească mai mult decât majoritatea pentru a câştiga respectul colegilor ei, atât în armata rusă, cât şi mai târziu la FSB. Prea des, ea era văzută doar ca o faţă frumoasă. Superiorii ei bărbaţi o râvniseră întotdeauna şi ea le respingea mereu avansurile. De mai multe ori decât îi păsa să-şi amintească se dăruise unui bărbat doar pentru a fi trădată în cele din urmă. Nu aveau nicio dorinţă de a se raporta la ea ca la un egal, voiau doar să o posede ca pe un lucru, un obiect. În cele din urmă a decis că, dacă i se oferă o şansă, oamenii te vor dezamăgi de fiecare dată. Nu era nimeni în care să aibă încredere.

Deşi această atitudine îi conferea o viaţă personală foarte singuratică, ea prefera să deţină controlul şi să ţină oamenii la distanţă decât să se expună la răul care ar fi urmat cu siguranţă dacă ar fi permis cuiva să se apropie prea mult.

„O să-mi spui tot ce vreau să ştiu”, a spus ea în timp ce ţinea arma îndreptată spre el, în timp ce umplea un ibric cu apă şi îl punea pe aragaz pentru a face ceai pentru ea şi pacientul ei. Stătea afară, în frig, aşteptându-l pe Popov să apară de multă vreme. Focul din sobă aproape că se stinsese şi degetele de la picioare îi îngheţaseră complet.

Nu existau lucruri pe care să le urască mai mult decât iernile ruseşti mohorâte. Nu era de mirare că numărul morţilor din cauza alcoolismului creştea în această perioadă a anului.

„Cine eşti şi ce cauţi aici? Cu cine vorbeai la telefon? Cine te-a trimis aici?”, a întrebat ea.

„Dacă vă spun, mă vor ucide."

„Dacă nu-mi spui, te omor", a răspuns Alexandra, trăgând un foc de armă din Walther-ul ei cu amortizor care a făcut să se spargă una dintre lamelele de lemn ale scaunului chiar între picioarele lui Popov.

El a tresărit şi mâinile i s-au dus instinctiv direct la între picioare. S-a ascuns una după alta şi a început să scoată cuţitul ascuns în spatele cataramei de la centură.

„Mâinile!"

„Eşti nebună. Ştii asta?", a spus Popov, încercând să mai câştige timp.

Alexandra a mai tras două gloanţe în scaun, rase unul dintre picioare şi îl făcu pe Popov să se răstoarne pe podea.

„ Ebaniy v rot !" La naiba, a ţipat el când umărul i s-a izbit de scândură.

Alexandra nu a observat că bărbatul nu reuşise să întindă ambele mâini pentru a-şi amortiza căderea.

„Asta este", a spus ea. „Am să te omor chiar acolo dacă nu-mi spui ceva de valoare în următoarele treizeci de secunde."

„Cine naiba eşti tu?", a spus Popov în timp ce se holba la ea.

„Douăzeci şi opt, douăzeci şi şapte", a continuat Alexandra.

„Bine, bine, bine", s-a oferit Popov. „Am fost angajată să aflu ce s-a întâmplat cu generalul Karganov."

„Mie mi s-a părut că ai fost angajată să-l omori pe el şi pe mine, de altfel."

„Iniţial, am fost angajată doar pentru a-i găsi cadavrul."

„De către cei care l-au ucis, corect?", a întrebat Alexandra.

„Nu am nici o idee despre cine l-a ucis, sau ar trebui să spun că a încercat să-l ucidă."

„Prostii. Cine te-a angajat?"

„Vă rog. Nu pot măcar să stau în picioare?", a implorat Popov. Era o voce pe care nu şi-o mai auzise de mult, mult timp. Era vocea orfanului jalnic şi lipsit de apărare, dar aici credea că ar putea funcţiona. Dacă ea credea că el era învins, distrus, s-ar putea să lase garda jos. Trebuia să se întâmple doar pentru o clipă. Era tot ce-i trebuia şi ea ar fi fost moartă înainte ca trupul ei să atingă podeaua.

„Îţi voi spune ceea ce trebuie să ştii", a continuat Popov. „Vreau doar să mă aşez ca să pot opri sângerarea."

Alexandra a dat din cap şi a făcut un pas înapoi, conştientă că trăise deja şase din cele opt focuri de armă.

Nu voia să mai irosească muniţie.

Alexandra a aşezat două ceşti de ceai şi farfurii pe marginea măsuţei. A pus câte un pliculeţ de ceai în fiecare ceaşcă şi apoi s-a îndreptat încet înapoi spre aragaz pentru ceainic, fără să-şi ia ochii de la Popov.

A turnat apa clocotită în prima cană şi, în timp ce începea să o toarne în cea de-a doua, şi-a auzit pacienta agitându-se în cealaltă cameră. A scos un geamăt lung şi zbuciumat, ca şi cum ar fi avut probleme cu respiraţia.

Alexandra era atât de concentrată asupra zgomotului emanat din cealaltă cameră, încât nu a reuşit să fie atentă la ceainic. Când capacul a căzut, jetul arzător de apă fierbinte a făcut-o să îl lase să cadă şi, cu un strigăt de spaimă, să îşi tragă mâna arsă la gură în timp ce pistolul a căzut pe podea. Era o ocazie de care Popov trebuia să profite.

Fără a doua şansă, s-a gândit în sinea lui în timp ce a sărit de pe scaun şi s-a îndreptat direct spre gâtul Alexandrei.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla, el era deasupra ei. Şi-a legănat braţul drept ca un ciocan, izbindu-l de antebraţul ei cu o forţă care i-a reverberat în tot corpul. Popov şi-a balansat apoi dosul mâinii stângi într-un arc larg spre faţa ei.

Chiar şi în lumina mohorâtă a bucătăriei, a văzut sclipirea lamei care venea spre ea. Fără suficient timp să ridice braţul într-un blocaj defensiv, Alexandra a întors pur şi simplu capul în jos şi i-a oferit atacatorului ei faţa, în loc de gât. Oricât de de neconceput ar fi fost târgul, era singurul lucru pe care îl putea face pentru a-şi salva viaţa.

Lama i-a tăiat scalpul chiar deasupra tâmplei.

Sângele fierbinte s-a rostogolit pe obrazul ei şi ea şi-a rotit corpul departe de Popov. În timp ce ea continua să se mişte, Popov a continuat să o lovească cu lama. Ea a ridicat braţele pentru a se apăra şi în câteva secunde acesta i-a tăiat jacheta de piele până i-a făcut fâşii. În încăierare, arma ei a fost lovită cu piciorul pe podea, iar ea nu avea nicio idee unde se dusese.

Popov deţinea controlul şi ştia asta. Ca o pisică care încolţise un şoarece de câmp şi se juca cu el înainte de lovitura de graţie finală, el şi-a împins frumoasa captivă blondă într-un colţ al micii bucătării şi s-a întrebat dacă nu cumva uciderea, cel puţin a ei, în acest moment, nu ar fi fost un pic prematură. Cu siguranţă că putea fi bună de altceva înainte de a muri. Dacă era suficient de bună, poate că el îi făcea chiar o reducere la Stavropol pentru uciderea ei.

A decis că vechiul adagiu cu „ochi pentru ochi" se aplica foarte bine în această situaţie. Va trebui să înceapă prin a-i tăia o ureche. Ea ar fi ţipat ca o nebună şi ar fi fost o mizerie, dar, într-un mod foarte pervers, Popov s-a gândit că ar fi fost distractiv. De fapt, ar fi ca în filmul snuff pe care i-l arătase odată unul dintre colegii săi din lumea interlopă. Chiar în momentul culminant al acţiunii, momentul de maximă pasiune, de maximă plăcere, atunci o va ucide, dar nu înainte. Pregătirea ar fi fost un joc senzual

chinuitor de preludiu. I se întărea doar gândindu-se la asta – pompând sământa vieţii în ea în timp ce spiritul vieţii se scurgea din ea.

Pistolul, s-a gândit Alexandra. Unde naiba era nenorocitul ăla de pistol? Trebuia să o găsească.

Ochii ei au măturat în stânga şi în dreapta pe podea şi apoi, în cele din urmă, a zărit-o, ieşind de sub masa din bucătărie.

Trebuia să-i atragă atenţia lui Popov de la masă, aşa că şi-a ridicat mâinile într-un mod clasic de arte marţiale.

Încrezător în avantajul său, Popov a râs şi a spus: „Vrei să-mi faci rău, fetiţo?”.

Alexandra spera să îl dezechilibreze agitând cuibul de viespi. Strângându-şi şi desfăcându-şi pumnii ca şi cum s-ar fi pregătit pentru a se antrena cu adevărat, a spus: „Nu ştiu dacă faţa ta ar putea fi mai urâtă, dar aş vrea să încerc.”

A atins un nerv foarte sensibil. Deşi Popov putea părea vanitos, era incredibil de nesigur pe el, mai ales în ceea ce priveşte faţa sa. „Nu-ţi place?”, a întrebat el. „Ar fi bine să te obişnuieşti cu ea, deoarece este ultima faţă pe care o vei vedea vreodată. De fapt, înainte de a muri, cred că aş vrea să termin ceea ce am început. Nu ţi-am dat decât un mic sărut cu cuţitul. În curând, voi doi veţi deveni mult mai intimi şi atunci vom găsi împreună o oglindă şi vom decide a cui faţă este mai urâtă”.

Alexandra s-a năpustit asupra lui şi nu a prins decât aerul, în timp ce Popov s-a dat uşor înapoi de la pumn şi a râs.

A lovit cu celălalt braţ şi a ratat din nou, încurajând alte râsete din partea lui Popov. „De fapt, nu eşti atât de înfricoşător pe cât am crezut că vei fi. Şi mai ales nu fără pistolul tău”.

„ Poshol k chyortu,” Du-te dracului, a scuipat ea, în timp ce îşi ridica din nou mâinile în poziţia tradiţională de boxer. Şi-a mişcat capul şi umerii dintr-o parte în alta, căutând o deschidere.

„Asta ar trebui să mă intimideze?” a întrebat Popov.

Alexandra nu s-a obosit să răspundă. A aruncat o directă evidentă cu mâna dreaptă, pe care Popov a parat-o cu uşurinţă. Era pe punctul de a mai spune ceva, când, aparent de nicăieri, Alexandra a aterizat o cruce de stânga, urmată de un croşeu de dreapta. Evident, Popov nu ştia nimic despre box şi despre una dintre cele mai populare combinaţii de trei lovituri din acest sport.

Ca o măsură suplimentară de siguranţă, Alexandra s-a aliniat şi l-a lovit pe Popov, care era uimit, în boaşe cu tot ce avea. Ochii i s-au întors în ceafă şi s-a îndoit de durere. Greutatea înainte a fost mai mult decât putea să suporte genunchiul său rănit şi a căzut puternic pe o parte. Alexandra l-a ocolit şi s-a aruncat spre masa din bucătărie şi spre arma care se afla chiar sub ea.

Era la mai puţin de un metru de ea când a simţit mâna lui Popov apucându-i piciorul. El se urca cu ghearele pe corpul ei, disperat să ajungă la armă înaintea ei.

Începea să creadă că totul era pierdut când vârful degetelor mâinii stângi a atins tubul lung de metal al amortizorului armei. Alexandra s-a zbătut sub Popov, folosindu-şi mâna liberă pentru a-l lovi la cap şi la umeri.

Milimetru cu milimetru, degetele ei au alunecat de-a lungul armei, brăzdându-i trăsăturile până când, în sfârşit, a putut simţi garda de declanşare şi a ştiut că fundul pistolului era aproape în mâna ei. Când era pe punctul de a se apropia de el, Popov a apucat Walther-ul cu amortizor, s-a ridicat cu greu în picioare şi l-a îndreptat spre capul ei. „Încep să cred că ai putea fi mai amuzantă moartă”, a spus el, ştergând sângele de pe locul unde crucea stângă a Alexandrei îl prinsese în gură. „Ce părere ai?”

„ Zhree govno i sdokhnee!”, a răspuns ea.

„Oh, am de gând să mor într-o zi, dar nu am de gând să mănânc vreun rahat înainte să se întâmple.”

„Ghiceşte din nou”, a spus un bărbat din spatele lui Popov, care l-a lovit apoi în partea laterală a capului cu o ploscă antică.

Când Popov a căzut la podea, Walther s-a descărcat, glonţul său cu amortizor ricoşând în soba de fier a bucătăriei înainte de a ieşi prin fereastra cu sticlă cu plumb de deasupra chiuvetei.

Deşi Karganov reuşise să-i sune clopoţelul lui Popov, tânărul mafiot fusese lovit mult mai tare de multe ori în viaţa lui. S-a scuturat rapid şi s-a învârtit pe şolduri pentru a-şi îndrepta arma spre generalul rănit.

Karganov ştia că a fost bătut. „Govno”, „Govno”, adică „Rahat!” în rusă, a fost ultimul lucru care i-a scăpat pe buze înainte ca Popov să-i tragă un glonţ chiar între ochi.

Câteva minute mai târziu, ceaţa de fum de armă încă plutea dens în aer. Alexandra Ivanova habar n-avea dacă ţiuitul din urechi era de la propriile ei ţipete pentru pierderea generalului Anatoli Karganov sau de la răgetul asurzitor al Pit Bull-ului, în timp ce gloanţele perforante de calibrul 45 ieşeau din ţeavă şi sfâşiau carnea celui care fusese cândva orfan din Nijnevartovsk, şi acum figura fără viaţă a crimei moscovite, Milesch Popov.

CAPITOLUL 21 T R A IZBUCATĂ A S TATEI AL U NIONULUI ADRESA-6 ZILE CE VĂ CER, domnule preşedinte, este garanţia dumneavoastră, chiar acum, în calitate de membru al NATO şi de lider ales al Republicii Franceze, de a fi alături de noi în această situaţie”, a răspuns preşedintele Rutledge, care apoi a tăcut în timp ce asculta răspunsul omologului său.

Au trecut câteva clipe, timp în care preşedintele american nu s-a putut abţine să nu-şi dea ochii peste cap. Nu-i venea să creadă ce auzea. Când i-a venit din nou rândul să vorbească, Rutledge a trebuit să se lupte pentru a-şi stăpâni temperamentul. „Nu, aceasta nu este o problemă americană, este o problemă internaţională şi nu, nu suntem interesaţi ca voi să o mediaţi pentru noi. Nu este nimic de mediat. Suveranitatea Statelor Unite nu este negociabilă.

„Benoit, toate ţările angajate în favoarea libertăţii şi a păcii trebuie să ia atitudine în războiul împotriva terorii, indiferent de unde provine această teroare. Ne place sau nu, liniile de sânge ale celor două naţiuni ale noastre sunt întrepătrunse pentru totdeauna.

Sângele francez a fost vărsat pentru a ajuta la făurirea naţiunii noastre şi la crearea suveranităţii noastre, iar sângele american a fost vărsat nu într-unul, ci în două mari războaie pentru a-i ajuta pe compatrioţii dumneavoastră să o păstreze pe a voastră. Nu pot să afirm cu mai multă tărie că noi credem...” Întrerupt de o replică a preşedintelui francez, Rutledge a tăcut din nou timp de câteva momente înainte de a răspunde: „Benoit, vreau să mă asculţi şi să mă asculţi bine. Ai tot ezitat de când ţi-am trimis dosarul de la Langley în acest sens. Ştiu că ai probleme în cadrul propriului tău partid politic în momentul de faţă şi am, de asemenea, o idee bună despre care este dispoziţia actuală în Uniunea Europeană faţă de Statele Unite, dar vreau să fie complet clar că America se resimte de faptul că tu chiar cântăreşti care ar trebui să fie poziţia ta pe...” Rutledge a apucat telefonul atât de tare încât era sigur că va sparge receptorul când a fost întrerupt din nou. În cele din urmă, şi-a pierdut cumpătul şi diplomaţia cu care încerca să conducă conversaţia lor s-a evaporat. „Nu dau doi bani pe ce paralele credeţi că vedeţi între această situaţie şi ceea ce s-a întâmplat cu Irakul. Nu voi merge pe această cale. Dacă oamenii tăi de informaţii vor să vadă bomba pe care o avem în posesie, sunt bineveniţi. De fapt, ar trebui să o facă, doar în cazul în care ajungi să ai unul în curtea ta. Motivul pentru care englezii au fost cei care au aruncat prima privire a fost pentru că MI6 avea deja agenţi aici care făceau un exerciţiu de antrenament încrucişat cu unii dintre oamenii noştri.

„Benoit, mai am o mulţime de telefoane de dat, aşa că o să economisesc timp pentru amândoi şi o să trec direct la subiect. Suntem sută la sută de acord cu dvs. că, după toate standardele acceptabile, informaţiile pe care le avem până acum nu pot fi utilizate în mod independent. Dar când conectaţi punctele din dosarul pe care vi l-am trimis, acestea formează o imagine foarte înfricoşătoare. Nu trebuie să fii un analist de-o viaţă ca să vezi asta. Milioane de oameni din America ar putea muri. Oraşe întregi ar putea fi reduse la nimic mai mult decât grămezi de moloz radioactiv. Dacă situaţia ar fi inversată şi am vorbi despre faptul că aţi putea pierde Parisul, Marsilia, Lyon şi poate chiar alte douăzeci de oraşe, ce aţi vrea să auziţi de la aliaţii dumneavoastră?”.

Câteva clipe mai târziu, şi pentru prima dată de când situaţia a izbucnit, preşedintele Jack Rutledge şi-a permis să se relaxeze. „Mulţumesc, Benoit. Mă bucur că ne putem baza pe voi”, a spus el în timp ce închidea telefonul.

Sentimentul de relaxare, însă, s-a risipit rapid când şeful de cabinet al lui Rutledge, Charles Anderson, care analizase în acelaşi timp dosarul ultrasecret care conţinea planul de evacuare nucleară a preşedintelui şi a fiicei sale, a închis prelungirea pe care o ascultase şi a spus: „Bravo. Mai sunt doar douăzeci şi trei de apeluri de dat.”

CAPITOLUL 22 H arvath şi Herman au trecut din nou cu maşina prin cartierul Schöneberg, deşi Herman a avut grijă să se ferească bine de toată activitatea poliţiei de lângă Goltzstrasse. Au trecut pe lângă Rathaus Schöneberg, pe care Harvath l-a recunoscut ca fiind locul unde Kennedy a ţinut celebrul discurs Ich bin ein Berliner, iar când au ajuns în cele din urmă pe Mansteinstrasse, au virat la stânga şi au găsit

un loc de parcare. În clipa în care Harvath a pus ochii pe Leydicke Pub de pe Mansteinstrasse numărul 4, a ştiut de ce îl alesese Gary Lawlor.

Era într-un cartier relativ liniştit, cu acces uşor la mijloacele de transport în comun. Deşi ar putea atrage câţiva turişti, în mare, clientela sa urma să fie formată din clienţi obişnuiţi, ceea ce făcea mult mai uşoară alegerea celor care nu aveau ce căuta acolo. Pub-ul era suficient de aproape de casa conspirativă pentru a fi uşor de ajuns, dar suficient de departe pentru ca, atunci când veneau sau plecau, să aibă suficient timp să se asigure că nu erau urmăriţi. Scot a văzut un afiş afară care proclama că barul era administrat de familia Leydicke de peste o sută de ani. Dacă Gary Lawlor şi Frank Leighton frecventau acest bar suficient de des pentru a obţine propriile halbe de bere, existau şanse foarte mari ca cineva din familie să îşi amintească de ei. Adevărata speranţă a lui Harvath era ca una dintre acele amintiri să fie una recentă.

Leydicke era un local tradiţional german de băutură, cunoscut sub numele de Kneipe, cu mult lemn sculptat şi mese grele de stejar. În incintă se afla o distilerie şi, pe lângă o mare varietate de beri, Leydicke oferea o selecţie superbă de vinuri dulci şi lichioruri. Păreau să fie singurii oameni din local şi au găsit cu uşurinţă o masă liberă. În timp ce se aşezau în semiobscuritatea barului slab luminat, se simţeau ca şi cum s-ar fi întors în timp. Numai pentru ambianţă, Harvath i-ar fi dat cinci stele, dar nu scria o recenzie, ci se afla aici pentru informaţii.

Când o chelneriţă nu a reuşit să sosească şi să le ia comanda, Herman le-a sugerat să urce la bar.

„ Ich möchte gerne zwei Bier, bitte”, a spus Scot când au ajuns acolo.

„Big or small?”, a răspuns barmanul în engleză, sesizând accentul american al lui Harvath şi faptul că a întrebat atât de politicos, spre deosebire de un localnic care ar fi spus pur şi simplu: „zwei Bier, bitte”. Bărbatul era scund, avea cam un metru şi jumătate şi un stomac mare care îi atârna peste şorţul alb. Ochelarii lui cu rame de sârmă se odihneau pe un nas destul de bulbucat, care stătea de pază peste o mustaţă groasă şi neîngrijită. Avea cu uşurinţă în jur de 60 de ani, dacă nu mai mult, şi era chel.

„Mare, cred”, a răspuns Harvath.

„Închidem, aşa că primeşti small”, a spus barmanul.

„Cam atât despre ospitalitatea germană”, a răspuns Harvath în sinea lui. Herman şi-a dat ochii peste cap.

Când barmanul le-a aşezat berile mici în faţa lor, Scot a scos o fotografie făcută împreună cu Gary Lawlor la unul dintre grătarele de vară ale lui Gary şi a înmânat-o peste bar. „Ţi se pare cunoscut?”

Înainte ca bărbatul să poată spune ceva, Harvath a surprins cea mai mică urmă de recunoaştere pe faţa bărbatului, pe care a mascat-o rapid.

„Nein”, a spus el, înmânând fotografia înapoi.

„Nu l-ai văzut niciodată pe bărbatul care stă lângă mine în acea fotografie?”, a întrebat Harvath.

„Nein.”

Iarăşi era acolo. Spune. Cei mai mulţi oameni nu ar fi observat, dar pregătirea sa în cadrul Serviciului Secret pentru a detecta ceea ce oamenii de ştiinţă numesc microexpresii, indicii faciale subtile şi aproape imperceptibile pe care subiecţii le emit fără să ştie atunci când nu spun adevărul, i-a arătat clar lui Harvath că bărbatul minţea.

„Poate am putea vorbi cu unul dintre manageri?”.

„Nu este niciun manager aici.”

„Ei bine, ce zici de unul dintre membrii familiei? Unul dintre proprietari?”

„Eu sunt Hellfried Leydicke, capul familiei şi proprietarul acestui bar.”

„Poate ar trebui să vă uitaţi din nou la fotografie”, a spus Harvath, în timp ce privirea îi era atrasă de unul dintre rafturile din spatele barului, deasupra sticlelor de alcool. „Acest om a fost un client destul de bun al dumneavoastră cu mult timp în urmă.”

„Îmi pare rău, dar nu-l cunosc. Vă rog să vă terminaţi berile, barul este acum închis.”

Herman a clătinat din cap. „Nu există beri mari şi nici o informaţie”.

„Herr Leydicke”, a intervenit Harvath. „Numele acestui bărbat este Gary Lawlor. Este un prieten foarte bun de-al meu şi are multe probleme. Am făcut un drum lung ca să-l ajut.

Priviţi fotografia încă o dată.”

„Nu vreau să văd din nou fotografia”, i-a ordonat Leydicke, „Trebuie să pleci”.

Scot a făcut un gest către Herman şi apoi a arătat spre spatele barului. „Vezi halba de bere de acolo? Cel cu sârmă ghimpată?”

„Da.”

„Fă-mi o favoare şi dă-o jos. Cred că l-ar putea ajuta pe Herr Leydicke să-şi reîmprospăteze memoria”.

Herman s-a aplecat peste bar, a întins mâna şi a apucat cana.

După ce i-a explicat lui Herman legătura lui Gary cu Berlinul pe drum, Harvath a spus: „Întoarce-o. Echipa lui Gary era formată din doisprezece băieţi. Fiecare om a primit o cană personalizată exact ca aceea. În partea de jos era un număr din doisprezece. Ce are Herr Leydicke's?”.

„Zero din douăsprezece”.

„Mi se pare destul de potrivit, deoarece el nu era de fapt un membru oficial al echipei. Dar tu erai un membru al familiei, ca să spunem aşa, nu-i aşa? Oamenii ăia au petrecut mult timp aici, nu-i aşa?”

„Nu ştiu despre ce vorbiţi. Acele halbe sunt simple obiecte turistice”, a răspuns Leydicke.

„Serios?”, a spus Harvath amintindu-şi ce îi spusese secretarul Apărării Hilliman spre sfârşitul întâlnirii lor, când remarcase cum Gary şi Frank Leighton aveau în casele lor aceleaşi halbe de bere numerotate. „Pentru că, din câte am auzit, membrii echipei se furişau cu toţii, pe rând, noaptea, pe perete, pentru a tăia propria lor bucată autentică de istorie.

Cum ai ajuns să ai sârmă ghimpată pe cană? Ţi-ai pus într-o seară ochelarii de vedere pe timp de noapte şi ai escaladat zidul rugându-te ca poliţiştii de frontieră est-germani să nu te vadă şi să deschidă focul? Ceva îmi spune că nu e aşa. Altcineva şi-a riscat viaţa pentru a o obţine pentru tine.

Pe spatele cănii, unde se vorbeşte despre Für die Sicherheit , Pentru securitate, acesta era motto-ul unităţii lor.

Ce securitate ai ajutat să protejezi?”

Leydicke a rămas tăcut. Harvath ştia că a nimerit exact în cuiul din cap. „Ascultă”, a continuat el, „trebuie să vorbim. Cei mai mulţi dintre oamenii pe care i-ai cunoscut sunt morţi, şi nici măcar de bătrâneţe. Cineva i-a ucis. Au mai rămas doar doi şi nu vreau să li se întâmple nimic”.

După câteva momente, Leydicke a cedat şi a spus: „Lasă-mă să închid şi vom vorbi”.

Barul închis pentru seara, Hellfried Leydicke a aşezat o tavă cu mâncare împreună cu trei beri mari Bären Pils pe masa din biroul său.

„Nu înţeleg nimic din toate astea”, a spus Harvath în timp ce întindea mâna după una dintre beri. „Gary a ajuns la uşa dumneavoastră acum două zile, şi-a lăsat bagajele şi a spus că se va întoarce în scurt timp? Asta a fost tot?”

„Mai mult sau mai puţin”, a răspuns Leydicke. „Nu ne mai văzusem de ani de zile, dar mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.”

„De ce?”

„După tot acest timp, nu a pus nicio întrebare despre familie, despre cum au mers afacerile – ştiţi, nicio discuţie.”

„Ţi-a spus ceva despre ce avea de gând să facă sau unde se ducea?”.

„Nu, pur şi simplu a întrebat dacă îşi poate lăsa geanta aici şi că se va întoarce mai târziu.”

„Dar nu s-a mai întors niciodată?” a întrebat Harvath.

„Nu, nu a făcut-o.”

Scot şi-a lăsat berea jos şi a început să se uite prin valiza lui Gary Lawlor. După câteva momente, a scos din geantă un dispozitiv negru şi elegant care semăna cu vechiul PDA Apple cunoscut sub numele de Newton.

„Ce-i asta?”, a întrebat Herman.

„Arată ca un computer portabil supradimensionat”, a răspuns Harvath, deschizând capacul şi pornindu-l.

„Unul dintre primele din anii optzeci”.

„Prietenul tău nu se ţine prea la curent cu tehnologia, nu-i aşa?”.

„Nu, nu are. De fapt, el urăşte computerele. Întotdeauna mă ia peste picior pentru Ipaq-ul pe care îl port cu mine. Spune că dacă se strică vreodată, voi fi terminat. Niciodată nu ar fi deţinut aşa ceva. Încă mai poartă cu el un programator Day-Timer de hârtie. E la fel de gros ca o carte de telefon. Acest PDA nu se potriveşte cu personalitatea lui.”

„Te-ai uitat prin programele de pe el?

Ceva interesant?”

„Nu chiar”, a spus Harvath în timp ce răsfoia programul. „Are o bază de date de contacte...” „Vreo listă în Berlin?”

„Niciunul, din câte văd eu. Întâlnirile, lista de lucruri de făcut – toate sunt destul de inofensive”, a răspuns el, convins acum mai mult ca niciodată că PDA-ul era altceva decât părea.

„Trebuie să fi făcut parte din acoperirea lui”, a spus Herman.

Harvath a oprit unitatea şi l-a întrebat pe Leydicke: „A primit Gary vreo livrare aici, Hellfried? Poate că a trecut cineva pe aici căutându-l?”

„Nimeni nu a venit aici să-l caute”, a răspuns Leydicke, „dar au fost câteva apeluri telefonice în ultimele două zile.”

„Apeluri telefonice?”, a spus Harvath. „De la cine?”

„Nu ştiu.”

„Ce a spus persoana respectivă?”

„Era un cod, ceva ce echipa obişnuia să folosească cu ani în urmă”, a răspuns el. „Din motive de securitate, nu ar fi trebuit să fie niciodată mai mult de patru dintre ei în acelaşi loc public în acelaşi timp, dar ei întotdeauna nu respectau regula şi veneau aici să bea împreună. Dacă voiau să ştie dacă vreunul dintre colegii lor de echipă se afla în bar, sunau şi întrebau dacă Alice era aici.

Ca în cântec”.

„Vrei să spui ca în „Alice? Alice? Cine dracu'?”, a început Herman.

„Da”, a spus Leydicke, tăindu-i calea. „Cântecul lui Smokie din anii şaptezeci”.

„Nu înţeleg”, a răspuns Harvath. „Ce e cântecul ăsta?”

„Iniţial a fost o melodie de polcă, dar a fost refăcută ca un cântec pop”, a spus Herman. „După ce cântăreţul cântă: „Pentru că de douăzeci şi patru de ani locuiesc alături de Alice”, toată lumea din bar, din clubul de noapte, de oriunde, ar răspunde: „Alice? Alice? Cine naiba este Alice?”.

Chiar dacă erai singur în maşină, tot îl strigai”.

„A fost o glumă populară la acea vreme”, a adăugat Hellfried.

„Dacă niciunul dintre băieţi nu ar fi aici şi cineva ar suna şi ar întreba de Alice, aş spune că Alice nu mai locuieşte aici. Şi dacă ar fi fost vreunul dintre băieţi aici, aş fi răspuns...” „Alice? Alice? Cine naiba e Alice?”, a spus Herman cu un zâmbet, evident nerăbdător să termine fraza.

„Drăguţ”, a spus Harvath. „Ce legătură are asta cu aceste telefoane pentru Gary?”

„Tocmai asta e”, a spus Leydicke. „După ce echipa lui a fost trimisă înapoi în State, nu am mai primit astfel de apeluri. Era codul lor special. Acum, dintr-o dată, primesc mai multe telefoane pe zi întrebând de Alice.”

„Apelurile sunt de la persoane diferite?”, a întrebat Harvath.

„Nu, acelaşi om”, a spus Leydicke.

„Ce i-ai spus?”

„La început, i-am spus că Alice nu mai locuieşte aici.

Apoi, când Gary şi-a lăsat bagajele, următoarea dată când am primit un telefon mi-a spus că Alice a ieşit şi că ar trebui să se întoarcă în curând.”

„Poţi spune dacă apelurile au fost locale sau interurbane?”.

„Cu sistemul telefonic german, nu se ştie niciodată, dar nu cred că proveneau din interiorul Berlinului.”

„De ce nu?”

„A fost o pauză pe linie.”

„Adică o întârziere?”

„Da, o întârziere.”

„Deci, există o întârziere şi te sună aceeaşi persoană. Aţi recunoscut vocea? Ar putea fi unul dintre băieţii din echipă?”

„După spusele dumneavoastră”, răspunse Leydicke, „toţi membrii echipei, cu excepţia a doi, sunt morţi. Deci, dacă Gary e în viaţă, cine ar mai rămâne?”

„Frank Leighton”, a spus Harvath. „Este vocea lui?”

Leydicke s-a oprit o clipă în timp ce încerca să-şi amintească de vechiul său client. „S-ar putea, dar a trecut foarte mult timp”.

„Când sună el de obicei?”

„Variază.”

„Trebuie să existe un anumit tipar. Ar fi ştiut că cineva din echipa sa va fi aici la o oră fixă dacă ar fi avut nevoie să sune.”

Leydicke şi-a netezit cele câteva şuviţe de păr libere de pe chelia lui şi s-a gândit un moment la asta. „A fost ciudat să aud un astfel de apel după atâţia ani.

La început, am crezut că era unul dintre bătrâni care făcea o glumă, dar când am încercat să vorbesc cu el, a închis pur şi simplu.”

„Răspundeţi întotdeauna la telefon aici?”.

„Bineînţeles că ştiu. Este barul meu.”

„Bine. Acum vreau să te gândeşti. Există vreun tipar când vin apelurile?”

„Nu”, spuse Leydicke. „Cu excepţia...” „Cu excepţia a ce?”, a întrebat Harvath.

„Se pare că există un ultim apel seara. Va suna chiar când suntem pe cale să închidem.”

„Şi la ce oră închideţi de obicei?”

„În aproximativ o jumătate de oră”.

„Bine”, a spus Harvath. „Asta ne dă suficient timp să ne pregătim.”

CAPITOLUL 23 H arvath a ştiut că era Frank Leighton la celălalt capăt al firului când Leydicke a răspuns la întrebarea interlocutorului cu: „Alice? Alice? Cine naiba este Alice?” şi apoi i-a dat telefonul. Următoarele câteva secunde urmau să fie foarte delicate şi, deşi îşi petrecuse ultima jumătate de oră încercând să-şi dea seama ce să spună, Harvath trebuia să fie foarte atent. Din toate punctele de vedere, Leighton era, la propriu, o bombă cu ceas ambulantă. Ultimul lucru de care Statele Unite aveau nevoie era ca bomba să explodeze înainte de a fi pregătite.

„Domnule Saritsa”, a spus Harvath, folosind pseudonimul lui Leighton, „vreau să mă ascultaţi foarte atent. Am un mesaj de la Goaltender. Are nevoie de tine să rezişti. Repet. Are nevoie ca tu să rezişti”.

„Cine este?”, a spus Frank Leighton după o scurtă pauză.

„Pentru moment, îmi puteţi spune Norseman”, răspunse Harvath, folosind indicativul pe care îl dobândise în trupele SEAL şi care îl urmase şi în serviciile secrete. Îi fusese dat nu atât pentru că arăta ca un viking, deşi era un luptător la fel de feroce, ci mai degrabă datorită unui şir de însoţitoare de bord scandinave cu care se întâlnise în timpul zilelor sale de SEAL.

„Trebuie să mă asculţi. Persoana care ar fi trebuit să preia acest apel a dispărut. Goaltender m-a trimis să-l găsesc. Până atunci, trebuie să rămâi la locul tău”.

„De ce te-aş crede?”

„Pentru că a avut loc un deces în familia lui Alice. De fapt, cea mai mare parte a familiei a decedat în mod tragic. Înţelegi ce spun? Eşti singurul care mai poate conduce afacerea familiei. În memoria lui Alice, am dori să punem nişte oameni la locul lor în alte birouri, dar va dura ceva timp pentru a face asta.”

„Cât timp mai avem?”

„Nu prea mult.”

„Dacă eşti cine spui că eşti, vei şti cum să execuţi planul de contact în caz de urgenţă. Ai la dispoziţie douăzeci şi patru de ore, altfel mă rostogolesc”, a spus Leighton, care apoi a închis imediat telefonul.

Harvath i-a înmânat telefonul înapoi lui Leydicke. Ştia că Leighton nu va suna înapoi. În timp ce se aşeza pe scaun şi îşi masa tâmplele, se întreba cum naiba avea de gând să afle care era planul de contact de urgenţă între Gary şi agenţii săi.

„Şi?”, a întrebat Herman. „Cum a mers?”

„Pur şi simplu grozav. Avem la dispoziţie douăzeci şi patru de ore.”

„Şi după aceea?”

„După aceea, e după aceea. Să ne concentrăm pe ceea ce avem în faţă acum”, a spus Harvath, îngrijorat că poate tocmai l-a împins pe Leighton dincolo de reamintire.

Herman era pe punctul de a face un comentariu când i-a sunat telefonul mobil. „Ja?” a răspuns el după ce a deschis-o. A vorbit cu cineva câteva clipe în contradictoriu. Uitându-se la ceas, a spus: „ in eine halbe Stunde”, apoi a închis telefonul şi l-a pus înapoi în buzunar.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat Harvath.

„Era Sebastian.”

„El şi Max au primit filmarea?”.

„Da, trebuie să ne întâlnim cu ei peste o jumătate de oră”, a spus Herman, ridicându-se de pe scaun.

După ce au adunat valiza şi PDA-ul lui Gary Lawlor, Scot şi Herman l-au urmat pe Leydicke până în faţa barului, unde acesta a descuiat uşa, le-a strâns mâna şi i-a privit pe cei doi bărbaţi dispărând în zăpada care cădea constant.

Compania Küss (Kiss) Film und Video Produktion, cu numele ciudat, era situată într-o clădire veche şi abandonată, cu un depozit, într-o zonă destul de sărăcăcioasă şi degradată a fostului Berlin de Est. Herman a găsit un loc de parcare la câteva locuri distanţă de intrare şi el şi Harvath au mers până la o uşă de securitate întărită, unde Herman a sunat la interfon. O voce din difuzor a răspuns: „Wer ist da?”. Herman s-a legitimat şi un semnal sonor a sunat când încuietoarea automată a uşii s-a eliberat.

Harvath l-a urmat pe Herman înăuntru, trecând pe lângă numeroşi paleţi de lemn stivuiţi cu cutii mari de carton pe care era inscripţionat logo-ul deloc subtil al companiei – o pereche lucioasă de buze roşii şi roşii strânse într-un sărut. A observat benzi transportoare cu maşini de împachetat şi, în cealaltă parte a depozitului, uşi pneumatice transparente care duceau într-o cameră curată şi curată, cu rafturi de echipamente de duplicare video. De asemenea, numărase nu mai puţin de şapte camere de securitate de când intraseră pe uşa din faţă.

„Unde naiba suntem?”, a întrebat Harvath în timp ce el şi Herman se apropiau de o uşă mare, capitonată, în partea din spate a depozitului. Era acoperită cu piele roşie intensă şi plină de nituri cromate strălucitoare.

„Îl voi lăsa pe Max să vă explice. Aceasta este afacerea prietenului său”, a spus Herman în timp ce au deschis uşa şi au păşit într-o zonă de hol opulentă care contrasta puternic cu depozitul din spatele lor. Podelele erau acoperite cu marmură neagră atât de bine lustruită încât strălucea ca o oglindă. Agăţat pe perete, în spatele unui post de recepţioner din granit, se afla logo-ul companiei, realizat în neon strălucitor. O masă joasă, din aluminiu periat, se afla în faţa unui secţional opulent din piele albă, iar când Harvath a zărit o serie de postere de film înrămate pe perete, bănuielile sale cu privire la ce fel de filme şi videoclipuri producea compania au fost aproape confirmate.

Era pe punctul de a-i spune ceva lui Herman când Max a apărut de pe coridorul adiacent şi i-a chemat la el.

„Max, ce naiba e locul ăsta? Peter's Porn Emporium?”, a întrebat Harvath.

„De fapt”, a spus Max, „este Marc's Porn Emporium. Mai bine cunoscut sub numele de Küss Film und-”

„Video Produktion”, l-a întrerupt Harvath. „Ştiu. Am văzut semnul. Buzele sunt o notă frumoasă. Ce naiba facem aici?”

„Mă uit la videoclipurile tale. Marc a dezvoltat o nişă foarte interesantă pe piaţa postproducţiei din Berlin, dar cred că va fi mai interesant dacă ţi-o spune chiar el.

E în spate. Îţi arăt eu.”

Max s-a întors şi s-a întors pe coridor, cu Scot şi Herman chiar în urma lui. Au trecut pe lângă o scenă de sunet de ultimă generaţie, complet echipată, cabine pentru înregistrări audio, o cameră de control master şi mai multe suite de editare high-end. Chiar în ultimul apartament l-au găsit pe Marc Schroeder, preşedintele şi directorul general al Küss Film und Video Produktion, aşezat în faţa unui monitor de calculator cu ecran plat lat, lucrând din greu. Când au intrat oaspeţii săi, s-a răsucit în scaun şi s-a ridicat în picioare pentru a-i saluta.

Era înalt, cam de un metru optzeci, cu o ţinută curată, cu pantaloni kaki perfect încreţiţi şi o cămaşă oxford bine călcată – deloc imaginea pe care Harvath şi-o făcea în minte despre un producător porno.

„Marc, aş vrea să ţi-i prezint pe Scot Harvath şi Herman Toffle”, a spus Max.

Schroeder i-a strâns mâna lui Herman şi, după ce a dat mâna cu Harvath, a glumit: „Înţeleg că tu eşti motivul pentru care ne aflăm cu toţii aici. Ştiţi cât cer pentru a veni după orele de program ca acesta?”.

„Aş fi crezut că cel mai bine lucrezi noaptea”, a răspuns Harvath.

„Un om cu simţul umorului. Îmi place asta! Vă rog, luaţi loc”, a râs Marc, în timp ce îndepărta un teanc de manşoane de casete video de pe canapeaua de piele din spatele său.

„N-am de gând să mă ţin de asta, nu-i aşa?”, a întrebat Harvath.

Marc a continuat să râdă şi şi-a rostogolit scaunul înapoi spre postul său de editare proiectat ergonomic. „Iată din nou simţul umorului. Vouă, americanilor, vă place să glumiţi”.

„Cine glumeşte?”, i-a spus Harvath lui Herman, în sinea lui. „Marc”, a continuat Scot, încercând să facă lucrurile să avanseze, „Cum rămâne cu filmările noastre? Ai reuşit să scoţi ceva de acolo?”.

„Primul lucru la care m-am uitat când a sosit Max au fost fotografiile digitale de la camerele de supraveghere a traficului. Tot ce arată sunt maşini individuale în timp ce comit infracţiuni rutiere. Fără să ştim ce maşină anume căutaţi, nu este de mare ajutor. Camerele acoperă doar intersecţia şi nimic din cele parcate în susul străzii, aşa că am decis să le las deoparte.

„Pe de altă parte, imaginile de la bancă au fost mult mai promiţătoare. Banca foloseşte obiective cu unghi foarte larg pe camerele sale exterioare.”

Harvath a privit în timp ce imaginea din faţa lor se descompunea în sute de blocuri mici şi devenea neclară, în timp ce Schroeder derula înapoi până când a ajuns la punctul de pe bandă pe care îl dorea. „Am ajuns. Acum două zile.” A apăsat play şi s-a aşezat pe scaun.

Harvath s-a uitat câteva clipe şi apoi a spus: „Nu văd nimic. Mie mi se pare doar exteriorul băncii.”

„Priveşte partea de sus a ecranului”, a oferit Schroeder. „Vine în cinci secunde.”

Harvath a privit până când a văzut ceea ce părea a fi doi sau mai mulţi bărbaţi strânşi unul lângă altul mişcându-se rapid pe ecran. „Poţi să măreşti asta?”, a întrebat el, aplecându-se în faţă pe canapea, entuziasmat de ceea ce ar fi putut fi martor.

„Nicio problemă. Hai să ne uităm din nou cu zoom maxim”, a spus Schroeder, care a băgat o serie de comenzi în Avid-ul său.

L-au urmărit din nou şi de data aceasta era evident că erau trei bărbaţi, dintre care doi păreau să îl ducă pe jumătate în braţe pe un al treilea ca şi cum ar fi fost beat. Sau incapacitaţi de un Taser.

„Marc”, a spus Harvath, „mai arată-mi o dată, dar de data asta poţi să o rulezi cu încetinitorul?”.

„Bineînţeles”, a răspuns Schroeder, care a rulat-o din nou.

„La naiba”, a exclamat Harvath după ce l-a vizionat a treia oară.

„Intră pe o parte a cadrului şi în câteva secunde ies pe cealaltă parte. Nu se poate vedea nicio faţă. Este aproape ca şi cum ar fi încercat în mod intenţionat să evite camerele video.”

„Ori asta, ori au avut noroc”, a spus Herman.

„Mai poţi face ceva pentru a îmbunătăţi imaginea, Marc?”, a întrebat Harvath.

„Îl putem rula din nou cu un filtru matematic.”

„Fă-o.”

Harvath s-a uitat din nou şi, deşi imaginea era puţin mai bună, tot nu era suficient de bună. Caseta de supraveghere surprinsese trei bărbaţi care se deplasau împreună pe stradă, doi dintre ei părând că îl purtau pe jumătate pe altul, dar chiar şi cu toate îmbunătăţirile, calitatea nu era suficient de bună pentru a identifica pe vreunul dintre ei, nici măcar pe Gary. Dezamăgirea din cameră era palpabilă.

Harvath stătea acolo, privind fix la ecran, în timp ce filmarea continua să se deruleze. Nu-i venea să creadă că ajunseseră atât de departe doar pentru a fi întorşi din drum fără nimic.

Se pregătea să se ridice de pe canapea, când, deodată, a strigat: „Stop!”.

Atât Max, cât şi Herman se holbau la el când Marc a pus pe pauză transmisia.

„Dă caseta înapoi cinci secunde şi pune-o din nou”, a spus Harvath.

Schroeder a făcut cum i-a spus Harvath şi a rulat din nou filmarea.

„Nu văd nimic”, a spus Max.

„Nici eu”, a răspuns Herman. „La ce vă uitaţi?”

„Ruleaz-o din nou”, a fost răspunsul lui Harvath, „dar de data aceasta dă-o înapoi şi începe-o din momentul în care bărbaţii ies din cadru”.

Schroeder a derulat banda până la punctul corespunzător şi a lăsat-o să ruleze.

„Nimic”, a spus Max, frustrat.

„Scot, este o scenă de stradă goală”, a adăugat Herman.

Dintr-o dată, Marc Schroeder s-a aşezat mai drept pe scaun. Lui nu-i venea să creadă ce vedea. S-a rotit, s-a uitat la Harvath şi a spus: „Ecranul de jos, corect?”.

Harvath a dat din cap în replică.

„Ecranul de jos, corect?

„, a argumentat Herman. „Nu e nimic acolo.”

„Da, există”, a răspuns Schroeder. „Chiar pe margine. Nu-mi vine să cred că nu l-am prins. O să pun un reflector pe ea pentru tine.”

Câteva clipe mai târziu, cu porţiunea din dreapta jos a ecranului evidenţiată, au văzut-o cu toţii. Abia în cadru se vedea spatele unui BMW de ultimă generaţie, cu o parte a plăcuţei de înmatriculare vizibilă. Apoi a dispărut.

CAPITOLUL 24 Apartamentul lui K arl Überhof era situat chiar lângă Unter den Linden, cândva unul dintre cele mai cunoscute bulevarde din întreaga Europă şi artera preeminentă a Berlinului de Est.

Cu informaţiile pe care le obţinuseră din imaginile de la bancă, Marc Schroeder a putut să scaneze fotografiile digitale de la camerele de supraveghere a traficului până când au găsit ceea ce căutau. Un BMW negru trecuse, de fapt, pe roşu la intersecţia dintre Grunewaldstrasse şi Goltzstrasse. Comparând codul de timp imprimat pe fotografia digitală a camerei de trafic cu codul de timp de pe imaginile de la bancă, au ştiut că aveau o potrivire. Fotografia le-a oferit un număr de înmatriculare complet, care se potrivea cu cel parţial pe care îl aveau deja.

Cu un singur apel telefonic, Sebastian nu numai că a reuşit să obţină datele de înmatriculare ale maşinii, dar persoana de contact a reuşit să-i trimită prin fax fotografia permisului de conducere al bărbatului pe numele căruia era înmatriculată – Karl Überhof. Deşi calitatea nu era cea mai bună, era totuşi suficient de bună pentru scopurile lor.

Harvath se opusese să ia cu asalt apartamentul lui Überhof, mai ales după ceea ce se întâmplase la casa conspirativă Capstone. Deşi nu credea că Überhof avea habar că erau pe urmele lui, în acest moment, el era singura lor pistă. După ce a cântărit toate rezultatele potenţiale, Harvath a decis că ar fi mai bine să îl urmărească pentru a vedea unde ar putea merge.

Sebastian nu a fost de acord. El şi oamenii lui verificaseră parcarea lui Überhof şi constataseră că BMW-ul negru al acestuia se afla acolo, ceea ce însemna probabil că bărbatul dormea la etaj. Sebastian voia să-l surprindă pe Überhof în patul lui, să-l confrunte cu ceea ce ştiau şi să-l forţeze să vorbească.

„Şi dacă e un profesionist?” Harvath îl întrebase. Cât timp ar putea dura până când, în cele din urmă, îl vor face să cedeze? Şi dacă nu reuşeau să-l doboare? Dar dacă o dădeau în bară şi îl omorau? Şi atunci?

Nu , raţionase Harvath, era mai bine să-l lase pe Überhof să-i ducă direct la Gary Lawlor. Şi, deşi Sebastian fusese în cele din urmă de acord, adusese şi el un argument foarte bun. Dacă Gary se afla de fapt în apartamentul lui Überhof? Simpla pândă la locul lui nu avea să le spună asta. Ba mai mult, dacă Überhof şi oricine ar fi lucrat cu el îl torturau pe Gary?

Şi dacă atunci când ajungeau la el era prea târziu? Cât timp era pregătit Scot să stea afară fără să facă nimic?

Era unul dintre acele scenarii de manual „blestemat dacă faci, blestemat dacă nu faci" care se prezentau prea des în situaţiile de luare de ostatici. Greutatea deciziei nu era una pe care lui Harvath îi plăcea să o aibă pe umeri, dar şi-a acceptat totuşi responsabilitatea pentru ea. În cele din urmă, a fost de acord cu Sebastian că trebuia stabilită o limită de timp. Era decizia care avea cel mai mult sens din punct de vedere strategic. Dacă Überhof nu-şi arăta faţa până la ora stabilită, aveau să spargă uşa şi să dărâme apartamentul.

După ce nu dormise prea mult în ultimele două zile, Harvath a apreciat faptul că putea închide ochii pentru o vreme, chiar dacă aceasta se întindea în spatele camionului de brutărie simulat al MEK. Dormise în locuri mai rele şi, dacă era un lucru pe care îl învăţase antrenamentul său, acela era că somnul era o armă.

Din cauza leziunilor suferite de Harvath la coaste, Sebastian se oferise să-i ia tura şi să-i dea mai mult timp de odihnă, dar Harvath refuzase. S-a trezit la ora stabilită şi s-a îndreptat spre postul său de la o cafenea deschisă toată noaptea de cealaltă parte a Bebelplatz. A trecut pe lângă o operă de artă luminată – o cameră scobită cu rafturi goale care comemora faimoasa ardere de cărţi a naziştilor în acel loc, în mai 1933. S-a oprit să citească inscripţia lui Heinrich Heine, care şi-a văzut cărţile arse împreună cu alţi autori „subversivi", precum Sigmund Freud. Pe placă scria: „Nur dort wo man Bücher verbrennt, verbrennt man am Ende auch Menschen." Oriunde sunt arse cărţi, în cele din urmă sunt arşi şi oameni.

Harvath, la sugestia lui Herman, şi-a redus la minimum vorbirea limbii germane. S-a aşezat la o masă în colţ, lângă fereastră, şi a comandat pur şi simplu: „Ein Kaffee, bitte", iar când chelneriţa s-a întors cu micul vas care conţinea aproximativ două ceşti, cunoscut sub numele de Kännchen , a plătit-o şi apoi a luat ziarul de la masa goală de lângă el. S-a prefăcut că citeşte în timp ce privea strada de afară.

Actuala tură de agenţi MEK a fost plasată în mod similar în puncte strategice în jurul blocului, ideea fiind că, dacă Überhof făcea o mişcare, probabil că urma să se angajeze într-o manevră cunoscută sub numele de SDR – ruta de detectare a supravegherii. Cu alte cuvinte, avea de gând să se asigure al naibii de bine că nu era urmărit. Punând oameni plasaţi în diferite locuri, aceştia ar fi putut să-l urmărească pe Überhof, să sperăm că fără ca el să ştie.

După ce stătuse două ore pe scaunul ţeapăn din lemn de cafenea, Harvath era bucuros că tura lui se apropia de sfârşit. Afară se încălzise, transformând zăpada într-o ploaie rece, dar schimbarea neobişnuită de temperatură aducea cu ea un efect secundar foarte nedorit – ceaţa.

Dacă atunci când Harvath putuse să vadă clar peste Bebelplatz când intrase prima dată în cafenea, acum abia putea vedea un metru în afara ferestrelor acesteia. În timp ce a aşezat ziarul în faţa lui şi s-a dat la o parte de la masă, vocea unuia dintre agenţii lui Sebastian a răzbătut în cască. Überhof fusese zărit ieşind din apartamentul său şi se îndrepta spre Bebelplatz. Agentul îl urmărea, dar avea dificultăţi în a-l ţine la vedere în ceaţa groasă.

În timp ce Harvath se îndrepta spre uşile mari de sticlă gravată din faţa cafenelei, a vorbit în microfonul din mânecă şi l-a rugat pe agent să-i dea o idee despre locul în care se afla. „Staatsoper”, a răspuns bărbatul, referindu-se la teatrul de operă de cealaltă parte a pieţei, „vine spre tine.”

„Bine”, a spus Harvath. „Când ajungi la cafenea, îl iau eu.”

„Kein Problem. Te voi anunţa pe măsură ce mă apropii.”

Au trecut câteva clipe şi Harvath aştepta nerăbdător în vestibulul cafenelei, cu faţa întoarsă spre intrare, prefăcându-se interesat de un pliant pentru o întâlnire a unui consorţiu al unor muncitori. I se părea propagandă comunistă, dar pe de altă parte nu ar fi trebuit să fie surprins, Partidul Comunist era încă foarte viu şi bine în Europa. Cu ce-şi vor mai pierde oamenii timpul, se gândi el în sinea lui. Tocmai atunci, căştile sale au pocnit din nou la viaţă.

„Traversez strada acum. Ajungând la locaţia dvs....”, a spus agentul, dar transmisia i-a fost brusc întreruptă.

„Nu v-am auzit”, a spus Harvath, împingându-şi mai mult casca în ureche. „Mai spuneţi o dată”.

Harvath a aşteptat, dar nu a primit niciun răspuns. A încercat să-l apeleze din nou pe agent, dar tot nu se auzea nimic.

Un pocnet puternic i-a atras atenţia spre intrarea în cafenea. Uşile gravate au tremurat pe balamalele lor, iar Harvath s-a învârtit exact la timp pentru a vedea trupul însângerat al agentului MEK care îl urmărise pe Überhof alunecând pe geam. Micul grup de patroni dinăuntru a început să ţipe şi câţiva dintre ei s-au repezit spre ferestrele din faţa cafenelei pentru a vedea ce se întâmpla.

Harvath a fugit afară cu H&K-ul scos, dar nu l-a văzut pe Überhof nicăieri. Ceaţa era prea densă.

Abia îşi putea vedea mâna în faţa feţei. L-a tras pe agentul căzut departe de uşă şi l-a întors. „Om la pământ. Om la pământ”, a repetat el prin radio, dar era prea târziu. Gâtul bărbatului fusese tăiat de la o ureche la alta. Cum ar fi putut Überhof să ştie că avea o coadă? Pentru o clipă, un val de imagini a ameninţat să inunde mintea lui Harvath – chipurile oamenilor pe care îi pierduse în operaţiuni anterioare, oameni de a căror siguranţă fusese responsabil. Dintr-o dată, a simţit o mână mare apucându-i umărul. Harvath se roti, cu H&K-ul ridicat şi gata să tragă.

„Haideţi”, spuse vocea lui Herman Toffle. „Überhof scapă.”

„Aşteaptă”, a spus Harvath, în timp ce se întorcea spre agentul mort. „Ceva nu e în regulă aici.”

„Ştiu”, a răspuns Herman, „E mort. Să mergem. Îl voi anunţa prin radio pe Sebastian să vină după el.”

Radioul! Asta a fost tot. „Nu”, a spus Harvath. „Radioul lui a dispărut. Überhof l-a luat. Va şti fiecare mişcare pe care o facem.”

„Atunci ne vom gândi la altceva, dar trebuie să ne mişcăm.”

„Cum o să-l urmărim în situaţia asta?”.

Herman a ridicat un tub lung şi negru, cam de mărimea unei cutii de mingi de tenis, pe care Harvath l-a recunoscut imediat. Era un vizor portabil SpecterIR pentru arme cu imagini termice în infraroşu. Cântărind doar un kilogram şi jumătate, SpecterIR a folosit tehnologia de detectare a imaginii termice FPA hibrid nerăcit de ultimă generaţie, care a oferit o capacitate reală de „a vedea în întuneric” în infraroşu. Întunericul, fumul, praful, ploaia şi, cel mai important, ceaţa, toate erau făcute practic transparente pentru luneta simplu de manevrat.

„De unde ai luat asta?”, a întrebat Harvath.

„L-am împrumutat de la una dintre puştile cu lunetă din spatele dubei lui Sebastian”, a răspuns Herman, „dar nimic din toate astea nu va conta dacă nu ajungem în spatele tipului ăstuia şi nu vedem încotro se îndreaptă.”

„În regulă. Să mergem. Tu conduci.”

„Nu, tu conduci. Voi veţi fi ochii mei. Eu îl urmăresc cu luneta, iar tu mergi în faţa mea”, a spus Toffle, mult mai mare, în timp ce îşi punea laba lui robustă pe umărul lui Harvath şi îl împingea spre marginea pieţei. „Mişcaţi-vă.”

În timp ce Harvath deschidea drumul pe Unter den Linden, Herman îşi ţinea o mână pe umărul lui Harvath pentru echilibru, în timp ce atenţia lui era concentrată asupra ţintei lor, care se afla aproape un bloc întreg în faţa lor. Folosind opţiunea de imagistică termică BlackHot, orice obiect văzut prin lentila lui Specter cu o semnătură termică ridicată era redat în negru. Herman o prefera în locul opţiunii Fierbinte albă, pentru că era mai uşor pentru ochi în timpul unei utilizări atât de îndelungate.

Überhof ştia ce face şi se dovedea a fi un adevărat profesionist. Deşi se mişca cu o viteză bună, tot se oprea în mod repetat pentru a verifica dacă era urmărit. În ceaţă, însă, tot ce putea face era să asculte. Fără propriul său dispozitiv de imagistică termică, el putea vedea doar ceea ce se afla chiar în faţa lui. Din toate punctele de vedere, bărbatul era complet orb, dar atunci când un simţ este înlăturat, celelalte se acutizează, şi atât Harvath cât şi Herman ştiau că trebuiau să fie atenţi.

Şi-au dezvoltat rapid propriul limbaj taciturn.

O uşoară apăsare de umăr i-a spus lui Harvath să încetinească. O apăsare mai puternică cerea o oprire totală, deoarece indica faptul că Überhof se oprise undeva în faţă şi încerca să detecteze dacă era cineva în spatele lui.

La Friedrichstrasse, Überhof a făcut o curbă bruscă, iar Harvath şi Herman au fost nevoiţi să meargă cu grijă până la colţ, de teamă să nu-l piardă. Când l-au zărit din nou, acesta se îndrepta spre intrarea uneia dintre staţiile sistemului de metrou din Berlin, cunoscut sub numele de U-Bahn. Herman a băgat în buzunar luneta SpecterIR şi a sugerat să se apropie de staţie din direcţii diferite. Harvath a fost de acord şi a traversat strada.

Intrând în staţie, Harvath a aruncat o privire rapidă în jur, fără să-şi întrerupă pasul spre automatele de bilete viu colorate, dar până acum nu era niciun semn de Überhof. A desprins o bancnotă din teancul gros de euro pe care îl primise înainte de a părăsi Statele Unite şi a cumpărat un bilet pentru trei zone, pentru toată ziua, fără să ştie unde îi va duce această mică urmărire. Era pe punctul de a-şi valida biletul şi de a coborî pe scara rulantă până la peron, când Herman a fluierat discret pentru a-i atrage atenţia.

„Cam atât despre faptul că nu suntem împreună”, a mormăit Harvath în timp ce i s-a alăturat lui Herman în faţa cabinei de control vitrate a şefului de staţie.

Herman a luat o hartă a sistemului şi s-a prefăcut că le caută destinaţia în timp ce spunea: „Uită-te la camerele cu circuit închis ale şefului de gară. Ce vezi?”

„Îl văd pe omul nostru în picioare spre capătul peronului”, a răspuns Harvath.

„Ce altceva?”

„Nimic, de fapt.”

„Exact”, a răspuns Herman. „La această oră matinală, nu sunt mulţi oameni care să folosească U-Bahn-ul.

Sunt îngrijorat că, dacă coborâm prea repede pe peron, ar putea să ne vadă”.

„Ce ar trebui să facem atunci?”.

„Este pe peronul U6, aşteptând trenul care merge spre sud...” „Este trenul care merge spre aeroportul Tempelhof. Ce naiba are de gând să facă?”

„Nu ştiu, dar iată ce vreau să fac. Aşteptăm aici până când trenul intră în gară. Se pare că se va urca în ultimul vagon. Întotdeauna sunt oameni care se urcă în U-Bahn în ultimul moment. Şi noi facem la fel. Vom alerga până la peron, ne vom urca într-unul dintre vagoanele din faţă şi apoi ne vom întoarce ca să-l putem urmări.”

Lui Harvath nu i-a plăcut. Nu i-a plăcut nimic din toate astea. Să urmăreşti pe cineva în metrou era unul dintre cele mai dificile lucruri de făcut. Dacă subiectul a coborât şi tu l-ai urmărit şi apoi subiectul a sărit înapoi în ultimul moment, ce ai putea face? Nimic. Pe înţelesul tuturor, erai terminat. Harvath ajunsese prea departe ca să se lase tras pe sfoară în acest moment. Era măcinat de veşnica dilemă a supravegherii – Îl joci? Sau îl împuşcai? Cu un om deja mort, cu coastele care îl omorau şi cu un scenariu de supraveghere în sistemul de metrou din Berlin care nu era deloc optim, începuse să creadă că se

apropiau rapid de singura alternativă sănătoasă – să-l pocnească pe Überhof şi să se aplece asupra lui ca un C-17 Globemaster plin de cărămizi până când le spunea ce aveau nevoie să ştie.

Herman părea să simtă la ce se gândea. „Mai avem câteva minute până la sosirea următorului tren. O să-l sun pe Sebastian pe telefonul mobil şi o să-l anunţ ce facem. El poate spaţia oamenii de-a lungul liniei şi îi poate pune să urce în staţii diferite. Nu vă faceţi griji. Nu-l vom pierde”. Şi cu asta, Herman s-a întors spre scările de la nivelul străzii şi a pus mâna pe telefon.

Harvath a trebuit să recunoască, părea un plan pe jumătate decent. Schimbând membrii echipei de supraveghere, poate că ar putea să-l urmărească în continuare pe Überhof fără ca el să ştie şi poate că acesta îi va conduce la Gary Lawlor. Pe de altă parte, aşa începuseră toată treaba asta şi deja murise cineva. Dar poate că Überhof avusese pur şi simplu noroc. Poate că agentul o dăduse cumva în bară.

Niciuna dintre aceste idei nu-i convenea lui Harvath. Şi-a amintit cât de bine erau antrenaţi Sebastian şi oamenii lui. Să-l catalogheze pe agentul care fusese ucis ca fiind neglijent sau ghinionist, nu era corect. Acestea fiind spuse, faptul că Überhof sesizase o urmărire atât de repede şi într-o ceaţă atât de densă îl nelinişte cu adevărat pe Harvath. Überhof nu numai că era bun, dar era şi periculos, a decis Harvath. A-l subestima şi mai mult ar fi fost o mare greşeală.

Herman s-a întors de la telefonul dat chiar în momentul în care se auzea zgomotul unui tren care se apropia.

„Ai reuşit să dai de Sebastian?”, a întrebat Harvath, cu ochii lipiţi de monitorul alb-negru din cabina de sticlă a şefului de staţie.

„Da, şi el va face ceea ce i-am cerut, dar trebuie să ştii că el şi oamenii lui sunt foarte supăraţi şi îl vor pe Überhof mort.”

„Dacă ar fi ucis pe unul dintre coechipierii mei, l-aş fi vrut şi eu mort, dar aceasta este singura noastră şansă de a ajunge la Gary.”

„Şi ei înţeleg asta. Sunt profesionişti.

Vor face ceea ce trebuie să facă”, a răspuns Herman.

„Dar când se va termina”, a oferit Harvath, „nu-mi pasă ce fac cu tipul ăsta.”

„M-am gândit că ai putea simţi aşa. Să facem o mişcare pentru platformă. Trenul acela nu va sta acolo prea mult timp”.

Soneria, care semnaliza că uşile erau pe cale să se închidă, suna deja când cei doi au ajuns la baza scării rulante şi au alergat spre prima maşină. Au trecut pe lângă o oglindă mare montată la capătul peronului, care îi permitea mecanicului trenului să se uite înapoi pe toată lungimea trenului său şi să se asigure că toată lumea este la bord înainte de a ieşi din gară.

În timp ce săreau la bordul trenului, ceva din oglindă i-a atras atenţia lui Harvath.

„A coborât!”, a strigat Scot în timp ce se întorcea şi se năpusti spre uşile care se închideau.

Pasagerii speriaţi au privit cum cei doi bărbaţi au forţat uşile şi s-au strecurat afară din tren.

„Ar fi bine să fii sigur de asta”, a spus Herman în timp ce se uita în sus şi în jos pe peron, în timp ce trenul începea să se îndepărteze, „pentru că eu nu-l văd.”

„Dă-mi luneta”, a spus Harvath.

Herman i-a înmânat-o şi apoi s-a plimbat cu dezinvoltură de-a lungul marginii peronului studiind pe ascuns feţele din fiecare dintre vagoanele U-Bahn de un galben strălucitor, în timp ce trenul prindea viteză şi ieşea din staţie.

Harvath nu s-a obosit să examineze feţele pasagerilor de la U-Bahn. Ştia că Überhof coborâse. Fusese doar o străfulgerare în oglindă, dar Harvath era încrezător în ceea ce văzuse. De asemenea, era destul de sigur că ştia unde se dusese bărbatul.

Luneta Specter a avut nevoie de mai puţin de zece secunde pentru a se porni până la capăt. La capătul îndepărtat al peronului, Harvath l-a ridicat la ochi şi a privit în negura grea a tunelului de tren slab luminat.

„Dacă nu cumva era întins pe podea”, a spus Herman în timp ce se alătura lui Harvath, „nu era în trenul acela”.

„Ştiu”, a răspuns Scot în timp ce ajusta Specterul.

„Deci, unde este?”

Harvath i-a înmânat luneta lui Herman şi a spus: „La aproximativ cincizeci de metri mai jos, de-a lungul peretelui din partea dreaptă.

Uită-te şi tu.”

După ce l-a privit pe Überhof cum îşi croia drum prin tunel timp de câteva momente, Herman a întrebat: „Ce naiba pune la cale nemernicul ăla?”.

„Nu ştiu”, a răspuns Harvath, scoţându-şi H&K-ul şi înşurubând amortizorul, „dar cred că ar trebui să mergem să aflăm.”

CAPITOLUL 25 L-au urmărit pe Überhof mai bine de cincisprezece minute, până când a ajuns la o uşă de serviciu metalică scurtă şi a dispărut prin ea. Când au trecut prin uşă, au constatat că aceasta ducea spre un tunel lung, cu tavanul jos. Câteva minute mai târziu, acesta s-a deschis şi au fost uimiţi de ceea ce au văzut.

„Ce este locul ăsta?” a întrebat Harvath în timp ce-şi lumina lanterna SureFire în jurul staţiei de U-Bahn abandonate şi acoperite de pânze de păianjen.

„Geisterbahnhöfe”, a răspuns Herman. „Staţia fantomă. Nu credeam că mai există aşa ceva”.

„Ce naiba este o staţie fantomă ?”, a întrebat Harvath în timp ce se trăgea cu greu pe peronul murdar.

Cu gresia sa verde mohorâtă, cu semnele demodate şi cu afişele de propagandă din epoca comunistă atârnate deasupra băncilor, staţia părea că a fost îngheţată în timp – o adevărată relicvă a Războiului Rece. Harvath putea vedea un chioşc de ziare vechi care probabil că vânduse cândva ţigări şi reviste, dar care fusese transformat într-un cuib de mitraliere.

„Când sovieticii au construit zidul, au despărţit sistemul de metrou din Berlinul de Est în propria reţea.

Din cauza unei ciudăţenii în geografie, două dintre liniile Berlinului de Vest trebuiau să treacă pentru scurt timp prin Berlinul de Est înainte de a se întoarce în cerc spre Vest. Era foarte ciudat.

Puteai să mergi prin Berlinul de Est şi să vezi staţii ca aceasta complet abandonate, cu excepţia soldaţilor cu feţe posomorâte care stăteau pe peroane cu mitraliere.”

„Şi aceste staţii abandonate erau ceea ce voi numeaţi Geisterbahnhöfe?”.

„Da, dar după reunificare, se presupune că toate staţiile au fost redeschise.”

„Probabil că acesta nu a primit memo-ul”, a răspuns Harvath în timp ce-şi trecea degetul pe gresia murdară.

„Ştiţi, este ciudat”, a spus Herman. „Nici măcar nu ştiu pe ce linie este asta. Încerc să-mi dau seama ce ar putea fi deasupra noastră”.

„Ce zici de asta?”, a spus Harvath în timp ce a ridicat de pe podea un vechi indicator de direcţie din metal, a suflat praful de pe el şi i l-a arătat lui Herman. „Russische Botschaft? Ştiu că Russische înseamnă rus în germană, dar ce înseamnă Botschaft?”.

„Ambasada”, a răspuns Herman cu solemnitate. „Ambasada Rusiei. „Iisuse.

Harvath a studiat privirea serioasă de pe faţa lui Herman şi a întrebat: „Ce este?”.

„Ceva foarte rău. Pământul de sub Berlin este împânzit de buncăre şi de reţele de tuneluri”, a răspuns el. „Gestapo-ul le-a construit la ordinul direct al Führerului. Nu numai că erau folosite ca adăposturi antiatomice, ci şi ca facilităţi de interogare, unde se aplicau unele dintre cele mai îngrozitoare torturi pe care ţi le poţi imagina vreodată.

„După război, mulţi agenţi ai Gestapo-ului au fost absorbiţi de ruşi şi plasaţi în Ministerium für Statessicherheit.” „Vrei să spui Stasi?”, a întrebat Harvath. „Poliţia secretă est-germană?”

„Da. Vechii agenţi ai Gestapo-ului i-au antrenat pe mulţi dintre cei de la Stasi. Am auzit poveşti teribile când eram în GSG9 despre ce se întâmpla în aceste tuneluri şi buncăre uitate. Mulţi oameni au fost aduşi aici jos pentru a nu mai fi văzuţi sau auziţi vreodată de ei”, a spus Herman, care apoi şi-a dat seama de implicaţiile cuvintelor sale şi a tăcut.

Harvath a simţit un fior pe şira spinării în timp ce se resemna cu singurul motiv logic pe care Überhof îl putea avea pentru a-l ţine pe Gary Lawlor în acest fel de lume subterană oribilă.

Trăgând înapoi glisiera de la H&K-ul său, a verificat că avea un cartuş în cameră şi apoi a activat LaserLyte-ul ataşat la sistemul de şine de sub ţeavă.

Nu a fost nevoie să fie rostite cuvinte între cei doi bărbaţi.

Harvath a dat pur şi simplu din cap şi căutarea lor în staţia fantomă a început în mod serios.

Harvath îşi ţinea pistolul în faţă cu ambele mâini, în timp ce el şi Herman evacuau staţia. Deocamdată, era gol. Harvath era pe punctul de a sugera să coboare înapoi pe platformă şi să caute mai departe pe linia necunoscută, când a văzut ceva nelalocul lui în partea cealaltă a holului.

Era un automat de ţigări de epocă din epoca sovietică, cu o poză a tovarăşului Lenin care pufăia din marca sa preferată. Harvath s-a apropiat şi a început să o examineze din toate unghiurile.

„Ce faci?", a spus Herman în timp ce i se alătura, având grijă să vorbească mai încet. „Credeam că nu fumezi."

„Nu ştiu, dar nu vi se pare ciudat că pe peron era un chioşc care ar fi vândut ţigări şi că aici există şi un automat de ţigări?".

„Nu, nu chiar. Germanilor de pe atunci le plăcea să fumeze. De fapt, încă ne place să o facem".

„Şi faptul că în această staţie nu mai există nici un alt automat, nici un automat de bilete sau altceva nu vă deranjează?"

„Acum că ai adus vorba", a răspuns Herman, „un automat de ţigări, mai ales pe atunci, ar fi valorat o grămadă de bani. Dacă nu cumva, te-ai gândi că nişte soldaţi ar fi luat-o la un moment dat şi ar fi vândut-o pe piaţa neagră."

„Exact", a răspuns Harvath, care a pus umărul la aparat. „După cum este prins în această nişă, nu pot să-l fac să se mişte. Cred că trebuie să fie fixat în perete."

„Dă-te la o parte", a spus Herman. „Lasă-mă să încerc şi eu."

Harvath s-a dat la o parte, iar uriaşul neamţ şi-a înfipt picioarele şi apoi şi-a înfăşurat braţele uriaşe în jurul maşinii. A încercat de trei ori să o mute, fără succes.

„Acum ştiu de ce nu l-a furat nimeni niciodată", a spus el în timp ce a renunţat şi a inspirat adânc. „Ceva îl ţine de acel perete. Dar nu poţi ajunge la şuruburi.

Cum ai vrea să o serveşti?"

„Bună întrebare. Nu are sens, dacă nu cumva..." a spus Harvath, oprindu-se când i-a venit o idee şi a luminat cu lanterna butoanele de tragere de pe partea din faţă a maşinii.

„La ce te gândeşti?”, a întrebat Herman.

„Aveţi idee ce fel de ţigări fuma Lenin?”.

„Nu, de ce?”

„Pentru că sovieticii obişnuiau să infuzeze multe dintre operaţiunile lor clandestine cu simbolism. Ce zici de Sobranies?”

„Ţigările negre ruseşti?”, a răspuns Herman, confuz. „De unde să ştiu eu?”

„Hai să le încercăm”, a spus Harvath, care a tras de mâner şi a aşteptat să se întâmple ceva.

„Poate ar trebui să încerci să bagi nişte bani mai întâi”.

„Nu cred”, a răspuns Harvath, în timp ce alegea un alt mâner. „Ce zici de marca Sputnik?”.

Din nou nu s-a întâmplat nimic.

„Dacă mi-ai spune ce încerci să faci, poate te-aş putea ajuta”, s-a oferit Herman în timp ce îşi sprijinea umărul de perete şi încerca să înţeleagă ce făcea Harvath.

„Bineînţeles!”, a spus Harvath, având grijă să-şi amintească să vorbească mai încet. „Marca Leningradskie ar fi fost preferatul lui. Ce prost am fost!”.

Harvath a tras de mânerul pentru ţigări Leningradskie şi, spre surprinderea lui, a ieşit semnificativ mai departe decât celelalte. Nu s-a mai întâmplat nimic altceva.

„Poate ar trebui să încerci o marcă est-germană”, a glumit Herman.

„Nu pot face diferenţa”, a răspuns Harvath. „Care dintre ele este est-germană?”

„Trage de mânerul pentru ţigările F6. Obişnuia să fie destul de populară în Est”.

Harvath a făcut-o şi, la fel ca şi butonul pentru ţigările Leningradskie, şi acesta a ieşit semnificativ mai departe decât celelalte. S-a dat la o parte de lângă maşină şi s-a gândit un moment.

„Eu încă mai spun că trebuie să bagi nişte bani”, a glumit Herman.

„Şi cred că este mult mai uşor decât atât, odată ce îţi dai seama”, a spus Harvath în timp ce se apropia din nou de aparat cu o nouă idee şi trăgea butoanele pentru mărcile de ţigări Leningradskie şi F6 în acelaşi timp.

Dintr-o dată, din interiorul maşinii de ţigări s-au auzit o serie de zgomote care semănau cu nişte bare de metal grele care se loveau de dinţii unor butoaie groase de metal. S-a auzit un geamăt de metal pe metal, în timp ce întreaga alcov de gresie, cu tot cu aparatul de ţigări, a tresărit şi apoi a început să se balanseze spre interior.

„Deschideţi susanul”, a spus Harvath în timp ce şi-a ridicat H&K-ul şi l-a îndreptat drept înainte.

„

Fick mich , s-a alăturat Herman, scoţându-şi a doua armă.

Cu un pistol Beretta de calibrul 40, 96 Stock, în fiecare mână, arăta ca un fel de cowboy al zilelor noastre, iar Harvath i-a spus-o şi lui.

„O să te bucuri că le-am adus pe gemene”, a răspuns Toffle, sărutând pe rând ambele Beretta. „Oricine se chinuie atât de mult să ascundă ceea ce face nu va fi foarte fericit să ne vadă venind.”

„Atunci hai să ne asigurăm că nu o vor face, ai înţeles?”

„O am şi eu? Ce sunt eu, nou? Poate că ar trebui să mai verificăm o dată cu Helga şi Kristina aici, a spus Herman fluturându-şi pistoalele. „O aveţi, fetelor?”

„Foarte amuzant, Herman. Hai să nu o dăm în bară.”

Herman a clătinat din cap şi cei doi s-au deplasat înăuntru.

Urmărind tunelul slab luminat, au dat peste două camere abandonate, care păreau că nu fuseseră atinse de jumătate de secol. Praful şi pânzele de păianjen acopereau totul. S-au deplasat mai departe pe hol şi au descoperit o uşă ruginită care arăta ca un perete de navă. Deşi erau oarecum înăbuşite, Harvath putea distinge clar vocile care veneau din partea cealaltă. Cum vocile nu vorbeau în engleză, i-a făcut semn lui Herman să se apropie, iar Herman şi-a lipit şi el urechea de uşă.

„Câţi sunt acolo?” Harvath a întrebat.

„Cel puţin trei, poate mai mulţi”, a şoptit Herman după ce a ascultat câteva momente.

„Poţi să spui dacă Gary este acolo?”

„Nu ştiu. Unul dintre bărbaţi pare să dea toate ordinele, dar germana lui nu este foarte bună. Spune că a parcurs un drum lung şi că este foarte supărat că oamenii nu şi-au făcut treaba. Îl mustră pe unul dintre ei pentru că a întârziat. Cred că bărbatul întârziat este Überhof.

Spune că a întârziat pentru că a fost urmărit, dar s-a ocupat de problemă şi nimeni nu l-a urmărit până aici.”

„Bine”, răspunde Harvath, care apoi se ridică şi face semn că se duce să arunce o privire la restul holului.

Ţevi de diferite mărimi erau suspendate din tavan şi păreau să se întindă pe toată lungimea tunelului. La fel ca majoritatea buncărelor şi a adăposturilor antiatomice pe care le văzuse în cariera sa, Harvath a presupus în mod corect că ţevile erau folosite pentru a canaliza diverse utilităţi în tot complexul subteran.

A dat peste alte câteva camere, toate mai mult sau mai puţin în diferite stări de neglijenţă şi dezordine. Era greu de spus ce fel de funcţie ar fi putut îndeplini cândva.

Tot ceea ce conta era că în prezent erau lipsiţi de alte fiinţe umane.

La capătul holului, Harvath a fost oprit brusc de o altă uşă de explozie cu un semn roşu pe care scria Betriebsraum, care era încadrat de două fulgere. Deşi Harvath nu avea nicio idee despre ce însemna cuvântul în germană, şi-a dat seama că era probabil un fel de cameră mecanică. Privind în sus, a văzut că toate ţevile de utilităţi treceau prin roca solidă de deasupra uşii şi ajungeau în orice cameră aflată de cealaltă parte.

A încercat să învârtă manivela mare de pe partea exterioară a uşii, dar aceasta nu se mişca. Chiar şi atunci când şi-a băgat H&K-ul sub braţ şi a ignorat durerea usturătoare din coastă în timp ce încerca cu ambele mâini, nu s-a întâmplat nimic.

Harvath a decis să uite de uşă şi s-a întors rapid în tunel, spre locul unde Herman încă asculta lipit de uşa de la perete.

„Ceva nou?”, a întrebat el, luându-şi poziţia lângă Toffle.

„Cred că mai e cineva în cameră cu ei.”

„Ce te face să spui asta?”

„Pentru că, acum vorbesc în engleză.”

„Este Gary?”

„Aud doar ceea ce par a fi întrebări. Mi s-a părut că am auzit pe cineva răspunzând, dar acum nu mai e nimic.

Ce vrei să faci?” întrebă Herman, în timp ce se îndepărta de uşă.

„Ştii ce vreau să fac”, a spus Harvath, scoţând din buzunarul hainei două grenade flashbang. „Eşti gata?”

Herman Toffle şi-a mângâiat piciorul rănit, acelaşi picior care îl forţase să se retragă mai devreme din postul său iubit de GSG9, şi a răspuns: „Sunt pregătit pentru asta de mult timp.”

CAPITOLUL 26 Bărbatul puternic se învârtea în jurul scaunului lui Gary Lawlor ca un taur care se fixează la zero pe un matador rănit. Nu se prezentase când intrase în buncăr şi nici nu era nevoie să o facă. Deşi era foarte rău de tot, Lawlor era încă suficient de atent ca să ştie cine era omul. Cineva din Înaltul Comandament Militar Rus, mai ales cineva ca generalul Serghei Stavropol, era o persoană a cărei reputaţie îl preceda.

„Nu pari surprins să mă vezi”, a spus Stavropol.

„Era doar o chestiune de timp până să apară cineva de la Mama Rusia”, a mormăit Lawlor, buzele sale crăpate şi umflate dezvăluind o gură plină de dinţi sparţi şi deterioraţi. „Sunt doar surprins de nivelul slab al ajutoarelor pe care le angajezi pentru a-ţi face munca murdară în aceste zile.”

„Helmut s-a interesat personal de cazul tău. Poate fi foarte convingător, dar nu pare să aibă acest efect asupra ta. Nu-ţi face griji, totuşi, sunt aici acum şi sunt sigur că noi doi ne vom înţelege foarte bine.”

Lawlor a râs. A fost un cotcodăcit sec, hacking, cel mai bun de care era capabil, dar l-a înecat totuşi.

„Râzi. Doar nu crezi că vorbesc serios?”, a întrebat Stavropol.

„Poate că vorbeşti serios, dar nu vei avea succes”, a scuipat Lawlor între râsetele sale, care s-au transformat într-o criză de tuse.

„Nu suni prea bine. E posibil să fi aspirat o parte din propriul sânge. Sau poate că ai un plămân perforat? S-au purtat cam dur cu tine?”.

Subestimarea l-a făcut pe Lawlor să înceapă să râdă din nou, ceea ce, în starea lui, a dus invariabil la o nouă criză de tuse.

„Trebuie să vă relaxaţi. O să tuşeşti până la moarte, iar asta nu ar fi bine. Nu, cel puţin până când nu vom avea ocazia să vorbim.”

„Am manichiură peste o jumătate de oră, aşa că hai să ne apucăm de treabă”, a răcnit Lawlor.

„Foarte amuzant. Îţi place să glumeşti, nu-i aşa?”, a întrebat Stavropol. „Îţi place să te simţi bine?”.

„Este o întrebare retorică?”.

„Judecând după unele dintre fotografiile pe care le am, cred că da.”

Fotografii, se întrebă Lawlor. Despre ce naiba vorbeşte?

„Presupun că ai vrea să le vezi?”, a spus Stavropol.

„Am deja fotografii nud cu soţia ta”, a răspuns Lawlor.

„De fapt, acestea sunt fotografii ale soţiei dumneavoastră. Deşi nu este dezbrăcată, m-am gândit că aţi aprecia câteva dintre ultimele fotografii de supraveghere care v-au fost făcute amândurora înainte de tragicul ei accident.”

„Accident”, a repetat Lawlor, cu bila urcându-i-se în gât. „Du-te dracului.”

„Deci asta înseamnă că nu? Nu doriţi să vedeţi fotografiile? Ce păcat. Eram de fapt destul de mândri de acea operaţiune. Dar, totul a trecut, pot să înţeleg asta...”

„Nu e apă sub pod. Acum că ştiu că ai fost implicat, am să te omor şi pe tine.”

„Eu?”, a întrebat Stavropol, simulând surpriza. „Având în vedere situaţia ta actuală, ar fi ceva de văzut.”

„Mai întâi Draegar şi apoi tu”, a şuierat Lawlor.

„Toate la timpul potrivit”.

„Îţi promit că va veni.”

„Oricum ar fi, mai am şi alte fotografii pe care ai vrea să le vezi”, a spus Stavropol în timp ce scotea un alt set.

„Lipeşte-te de un nenorocit de album. Nu mă interesează.”

„Nu fiţi prea sigur. Sunt câteva persoane aici pe care s-ar putea să le recunoşti.”

Lawlor şi-a întors faţa şi Stavropol le-a făcut semn din cap lui Draegar şi Überhof, care au venit şi l-au apucat de cap pe Lawlor şi l-au obligat să se uite la poze.

„Eşti o adevărată enigmă, domnule Lawlor. Tu şi soţia ta nu aţi avut niciodată copii. Nu mai ai nici o altă familie de care să vorbeşti. Nici măcar nu eşti deosebit de apropiat de niciunul dintre colegii tăi, cu excepţia, a spus bărbatul care prezenta o nouă fotografie, a acesteia.”

Fotografia era cu unul dintre grătarele lui Gary Lawlor.

După unghiul din care a fost făcută, Lawlor şi-a dat seama că fotograful trebuie să fi folosit un obiectiv lung undeva în pădurea din spatele casei sale. Două lucruri din fotografie l-au deranjat profund. Una dintre ele era că poza trebuia să fi fost făcută cândva în toamnă, ceea ce însemna că îl urmăreau de câteva luni şi el nu o observase niciodată. Doi, şi acesta a fost probabil cel mai rău lucru, era persoana singularizată pe fotografie cu un cerc roşu desenat în jurul capului, completat cu o cruce simulată. Acea persoană era ca un membru al familiei pentru el.

„Tăcerea ta vorbeşte de la sine”, a spus Stavropol.

„Vă pot garanta că nu veţi ajunge niciodată la el”, a răspuns Lawlor.

„Serios? Deci este atât de bun? Este la fel de bun ca oamenii din echipa ta din Noaptea Întunecată?”.

Nu avea rost să se prefacă. Lawlor ştia că erau pe urmele operaţiunii Noaptea Întunecată. Cum, habar n-avea, dar cheia era să nu le dea nimic din ceea ce nu aveau deja, nimic care să îi ajute să oprească complet operaţiunea.

„E chiar mai bun”, spuse Gary.

„Ei bine, asta e bine pentru el, pentru că, din ce mi-au spus oamenii mei, ceilalţi agenţi ai tăi au fost unele dintre cele mai uşoare omorâri pe care le-au făcut vreodată.”

Lui Lawlor nu-i venea să creadă ce auzea. Nu era adevărat.

Stavropol minţea. Acesta era modul lui de a-l doborî, încercând să-l facă să vorbească.

„Vreţi să vedeţi poze?”, a întrebat Stavropol, în timp ce parcurgea o serie de fotografii care aproape că îi confirmau lui Lawlor că echipa lui era moartă. Cu excepţia uneia, se pare.

„Şi ce dacă?”, a spus Gary.

„Aşa că, dacă nu vrei să vezi că ceea ce li s-a întâmplat lor i se întâmplă acestui individ”, a răspuns Stavropol, în timp ce scotea din nou poza lui Harvath cu o cruce în cap, „îţi sugerez să-mi spui ce ai de gând să faci. Care era următorul pas dacă echipa ta eşua? Cu siguranţă că operaţiunea ta patetică nu era ultima speranţă a ţării tale”.

Stavropol era mult mai rece, mai controlat în interogatoriul său decât Draegar. Se referea la ceea ce voia să ştie mai degrabă decât la ceea ce avea nevoie. Asta îl făcea cu atât mai periculos în cartea lui Lawlor.

„Nu-mi pasă cât de buni vă credeţi”, a spus Lawlor. „Nu-l veţi prinde niciodată.”

„Serios?”, a întrebat Stavropol. „Dar cum rămâne cu Helmut? Mă gândesc să-l las să o facă. Cred că ar avea şanse foarte mari să reuşească”.

Gary ştia că Stavropol vorbea serios. Nu avea nicio îndoială că bărbatul îşi va îndeplini promisiunea neagră până la capăt. Şi-ar fi dorit să existe o modalitate de a-l putea avertiza pe Scot, dar asta nu părea că se va întâmpla.

Singurul lucru care îl putea consola pe Lawlor era că ştia că Scot Harvath îi va răzbuna moartea. Oricât de mult ar fi trebuit să îi mângâie, să îi favorizeze, să facă schimburi şi să pună presiune asupra oamenilor, Harvath avea să descopere adevăratul trecut al lui Gary şi, în cele din urmă, avea să dea de urma ucigaşilor săi. Gary spera doar că Harvath va face o treabă mai bună pentru a-i răzbuna moartea decât o făcuse cu cea a lui Heide.

Simplul fapt că Helmut Draegar era încă în viaţă, cu atât mai puţin că reuşise să pună stăpânire pe Gary şi să-l ia prizonier, era mai mult decât putea suporta. Nu, Scot era un agent mai bun decât fusese vreodată Gary. Scot avea grijă ca ucigaşii lui Gary să fie aduşi în faţa justiţiei – o justiţie corectă.

„Aşadar”, a spus Stavropol, scoţând de sub haina de costum un pistol magnific gravat, care strălucea cu o strălucire uimitoare în întunericul tulbure şi semiobscur, „ai de gând să-i uşurezi sau să-i îngreunezi situaţia prietenului tău?”.

Mintea lui Lawlor se zbătea sub greutatea a ceea ce i se cerea să facă. Era una dintre cele mai dureroase decizii cu care cineva se putea confrunta vreodată. Scot era ca un fiu pentru el. În acelaşi timp, nu era loc de alegere. Avea o misiune şi libertatea ţării sale atârna în balanţă. Singurul motiv pentru care Stavropol nu-l omorâse încă era pentru că avea ceva ce nu numai că doreau, dar aveau nevoie să ştie.

Nu avea de ales. Avea să ia informaţia cu el până la mormânt. Pe baza fotografiilor agenţilor ucişi din Noaptea Întunecată pe care le văzuse, nu ajunseseră la Frank Leighton. Şi dacă nu ajunseseră la Frank Leighton, atunci încă mai era o speranţă.

Gary şi-a curăţat gâtul şi a repetat: „Ca o fantomă.

Când vă veţi da seama că este în cameră, va fi prea târziu.”

„Vom vedea asta”, a spus Stavropol în timp ce a îndreptat arma spre pieptul lui Gary şi a armat ciocanul. „Nu am de gând să pierd timpul cu torturarea ta. Ori îmi răspunzi la întrebări, ori mori. Decizia ta este atât de simplă”.

„Nici că se poate să fiu mai de acord”, a răspuns Lawlor. „Du-te naibii!”

În acel moment, uşa ruginită a pereţilor etanşi s-a deschis brusc. S-a izbit de peretele interior, unde s-a crăpat şi a căzut din balamale. Draegar a strigat: „Grenadă!”, chiar în momentul în care două flashbang-uri au fost aruncate în încăpere.

Helmut şi Überhof s-au aruncat la adăpost, dar nu şi Stavropol.

Vuietul Tokarev-ului său a reverberat în toată încăperea în timp ce două flash-uri orbitoare de lumină însoţite de o pereche de explozii asurzitoare de contuzie au izbucnit de la flashbangs.

Cacofonia de sunete a ricoşat în pereţii de piatră şi s-a întors în fugă cu o amplitudine de două ori mai mare. În timp ce Harvath şi Herman intrau în cameră, Überhof şi Draegar, care îşi protejaseră ochii cu braţele şi îşi deschiseseră gurile pentru a contrabalansa efectul de suprapresiune al grenadelor, au început să tragă spre intrare din părţi diferite ale camerei.

Aerul se umpluse imediat de fum şi praf.

Având în vedere vizibilitatea redusă, era greu de spus unde se afla cineva, cu atât mai puţin cine era cineva. Singurul lucru cert era că încăperea era mult mai mare decât oricare dintre celelalte pe care le văzuseră în buncăr. Părea un fel de centru de comandă şi control abandonat.

Herman a dat drumul la un tir de baraj înalt din Berettas-urile sale gemene, în încercarea de a-i imobiliza pe adversari, în timp ce Harvath încerca să localizeze cu exactitate locul unde se aflau trăgătorii, astfel încât să-i poată elimina fără să-l lovească accidental pe Gary.

Ecoul împuşcăturilor care umplea camera era extrem de înşelător. Harvath ştia că erau în căutarea a cel puţin trei bărbaţi, dar intensitatea împuşcăturilor scăzuse rapid, astfel încât părea să provină doar de la o singură persoană. Trăgătorul trăgea în timp ce se deplasa de-a lungul celeilalte părţi a încăperii. Unde naiba erau ceilalţi doi? se întrebă Harvath.

Întrebarea lui a fost momentan uitată când Überhof, care se oprise să reîncarce, a deschis acum focul dintr-o nouă poziţie – ghemuit în spatele unui rând lung de echipamente de comunicaţii învechite. Pentru o clipă, Harvath aproape că şi-a putut imagina fantomele operatorilor care stăteau acolo cu căşti voluminoase călare pe căştile militare de pânză, dar un glonţ care i-a trecut pe lângă ureche l-a readus la seriozitatea momentului.

Consola de comunicaţii era cocoţată pe o platformă înălţată, lipită de peretele îndepărtat, ceea ce îl plasa pe Überhof la înălţime, ceea ce îi oferea un avantaj considerabil.

În timp ce Harvath studia poziţia bărbatului, a observat că în spatele consolei era atârnată ceea ce părea a fi o imensă hartă luminoasă a Berlinului, iar asta i-a dat o idee. După ce, în sfârşit, i-a atras atenţia lui Herman, a făcut semn spre hartă şi a indicat ce voia să facă. După ce a încărcat două noi încărcătoare, Herman a dat din cap şi a creat din nou o pătură de foc de acoperire.

Harvath s-a rostogolit din poziţia sa şi a început să tragă în cele două console care ţineau harta grea şi luminată de tavan. Când primul suport s-a spart şi a început să cedeze, şi-a îndreptat H&K-ul spre al doilea. Într-o ploaie de scântei şi metal răsucit, harta enormă s-a prăbuşit, umplând spaţiul îngust din spatele consolei de comunicaţii şi al peretelui, trimiţând în aer mai mult praf şi resturi.

Harvath şi Herman au aşteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Totul era liniştit. Prea multă linişte. Ştia că mai erau cel puţin doi răufăcători în acea cameră, dar unde erau? Harvath i-a făcut semn lui Herman să-i dea luneta Specter. A apăsat butonul de pornire şi a aşteptat ceea ce părea o eternitate până când dispozitivul s-a pornit. În timp ce scruta camera, a surprins o mişcare în colţul îndepărtat. Erau ceilalţi doi ostili sau unul dintre ei îl ţinea pe Gary sub ameninţarea armei, în timp ce altul rămăsese ascuns undeva în cameră? Asta era problema. Cu luneta Specter, nu avea cum să ştie.

„Nu mişca”, a strigat Harvath ridicând arma. „Opreşte-te unde eşti.”

Figurile din lunetă continuau să se mişte. Harvath era pe punctul de a trage un foc de avertisment, când, deodată, au dispărut din peisaj. N-avea niciun sens până când a auzit trântirea inconfundabilă a unei uşi grele de metal.

Fără să se gândească de două ori, Harvath s-a ridicat şi a fugit spre spatele camerei. Când a ajuns la uşă şi a încercat să ridice mânerul greu de fier, a ajuns prea târziu. Fusese deja încuiată din partea cealaltă. Încă o dată, a fost oprit brusc de o altă uşă explozivă cu un semn roşu pe care scria Betriebsraum, încadrat de două fulgere.

„La naiba”, a înjurat în sinea lui.

„Scot”, a strigat Herman. „Vino aici. Cred că l-am găsit pe Gary.”

Harvath s-a repezit la locul unde Herman încerca să taie cu fierăstrăul cătuşele flexibile care îl legau pe Lawlor de scaun. Scot l-a dat la o parte şi a îngenuncheat. Luând cuţitul de la el, a început să lucreze el însuşi la cătuşe şi a spus: „Verifică-l pe tipul din spatele consolei de comunicaţii, apoi întoarce-te aici. O să am nevoie de ajutorul tău.”

Gary fusese împuşcat. O pată roşie mare îi acoperea pieptul, iar respiraţia îi era lentă şi superficială. Fusese răsturnat pe spate în scaunul său şi, odată ce Harvath a tăiat cătuşele flexibile, l-a aşezat, încercând să-l facă cât mai confortabil posibil.

Uitându-se la faţa lui, Harvath a fost uimit că Herman îl recunoscuse pe Gary. Fusese bătut până la sânge. Amândoi ochii îi erau practic umflaţi şi buzele lui păreau că fuseseră umflate de cinci ori mai mari decât în mod normal. Faţa îi era acoperită de diverse tăieturi şi contuzii, iar părul îi era împleticit cu sânge uscat.

„Ce naiba ţi-au făcut?", a întrebat Harvath, mai mult pentru el însuşi decât pentru Gary.

Lawlor a încercat să vorbească, dar Scot i-a spus să tacă.

Gâfâia de parcă ar fi avut sânge în plămâni.

Harvath i-a rupt cămaşa lui Gary până la brâu şi a încercat să şteargă o parte din sângele din jurul plăgii de intrare. Asta era ceea ce te îngrijora întotdeauna într-o luare de ostatici – faptul că cei care îi luau pe ostatici puteau să se ducă la fund, începând cu un ostatic lipsit de apărare. Era coşmarul oricărui agent antiterorist – să nu ajungă la timp.

În timp ce Harvath evalua rănile lui Lawlor, bărbatul a încercat să-i împingă mâinile. Râgâia din nou în şoapta lui plină de fluide, pe care Harvath nu o putea înţelege.

Când Herman a început să se îndrepte spre ei, Gary a devenit şi mai insistent.

„Gary", i-a ordonat Harvath, „calmează-te. Aţi fost împuşcat. Trebuie să mă uit la rana asta. Acum nu te mai împotrivi".

Forţa lui Lawlor l-a uimit pe Harvath în timp ce acesta continua să încerce să reziste. Nu a avut niciun sens. Cu cât Herman se apropia mai mult, cu atât Gary începea să se zbată mai tare.

În cele din urmă, Lawlor a dat o ultimă împingere care a fost suficient de puternică pentru a-l răsturna pe Harvath şi i-a luat pistolul.

Înainte ca Harvath să-l oprească, Gary apăsase de trei ori pe trăgaci şi trăgea spre o altă siluetă care se strecura spre ei.

„E mort?", a şoptit Lawlor, în timp ce Harvath se uita la cadavru.

Când Harvath nu a răspuns, Lawlor a repetat cu mai multă insistenţă: „E mort?".

„Da", a spus Scot.

„Asigură-te."

„Gary, e mort."

„Asigură-te, la naiba!"

Harvath s-a apropiat şi i-a luat pulsul lui Überhof. Nu era niciunul. „Cu siguranţă e mort."

Lawlor a spus ceva care a sunat ca un „bine”, înainte de a arunca pistolul şi de a se prăbuşi în inconştienţă.

CAPITOLUL 27 Am crezut cu siguranţă că încearcă să mă omoare”, a spus Herman, în timp ce el şi Harvath stăteau chiar în faţa sălii de operaţie în care încă se lucra la Gary Lawlor. Era în operaţie de mai bine de nouă ore. Când, în sfârşit, au ieşit din sistemul U-Bahn şi l-au urcat pe Lawlor într-o ambulanţă, era trecut bine de zece dimineaţa.

Lawlor pierduse mult sânge, iar scoaterea lui din Geisterbanhöfe fusese un coşmar. Herman reuşise să găsească o targă veche în buncăr, dar, între piciorul său rănit şi coastele învineţite ale lui Harvath, le luase o veşnicie să se întoarcă pe urmele lor până la staţia funcţională de pe Friedrichstrasse, unde puteau să ceară ajutor.

O echipă de oameni ai lui Sebastian s-a întors la Geisterbanhöfe şi, după ce a securizat camerele goale, a folosit încărcături de formă pentru a arunca în aer uşile încuiate marcate Betriebsraum. Harvath avusese dreptate. Betriebsraum-ul era într-adevăr o cameră mecanică, cu generatoare şi un sistem de filtrare a aerului, dar mai era şi altceva – un pasaj ascuns cu o scară circulară de metal, care ducea până la Ambasada Rusiei. Odată ce oamenii lui Sebastian şi-au dat seama ce descoperiseră, s-au retras cu înţelepciune. Aveau deja destule explicaţii de dat superiorilor lor, mai ales cu unul dintre membrii echipei lor mort. În plus, chiar dacă ar fi vrut să pătrundă în Ambasada Rusiei, ceea ce mai mulţi dintre ei erau nerăbdători să facă, aceasta era considerată teritoriu suveran şi ar fi putut crea un incident internaţional grav.

În schimb, oamenii lui Sebastian au pus în siguranţă cadavrul lui Karl Überhof, care, sub jachetă, ascunsese un sistem de arme de lunetist de calibru mic, cu gloanţe de nouă milimetri cu carcasă integral metalică. Misterul celui care trăgea în ei de peste drum de casa sigură de pe Goltzstrasse părea cel puţin parţial rezolvat.

Cele două întrebări rămase erau cine naiba era Überhof şi pentru cine lucrase?

Sebastian îşi petrecuse restul zilei încercând să-şi ţină propriul fund, precum şi pe cel al oamenilor săi, departe de proverbialul foc. Nu avusese altă soluţie decât să se confeseze în faţa superiorilor săi. Cel puţin relativ curat.

Din respect, lăsase numele lui Harvath pe dinafară. I-a spus comandantului său că acţionaseră în urma unui pont primit de la un informator. Deşi povestea nu avea să ţină la nesfârşit, spera ca măcar să îi mai câştige puţin timp lui Harvath. Măcar atât simţea că poate face pentru el. Apelul telefonic despre puşca cu lunetă a lui Überhof şi despre scara ascunsă care ducea la Ambasada Rusiei sosise cu câteva momente în urmă şi era ultimul „favor” pe care Sebastian spusese că i-l putea face lui Harvath. El şi oamenii lui erau urmăriţi prea îndeaproape acum.

„Şi eu am crezut că încearcă să te omoare”, a răspuns Scot, întorcându-se spre Herman şi continuându-şi conversaţia, „până când l-am văzut pe Überhof venind în spatele tău.”

„Slavă Domnului că Gary l-a văzut, altfel am fi fost amândoi morţi acum.”

Harvath doar a dat din cap în timp ce reflecta la ceea ce trebuie să fi fost ultimele două zile pentru Gary.

Medicii au spus că era o minune că mai era în viaţă. Nimeni nu putea înţelege cum de supravieţuise. Nimeni, în afară de Scot Harvath. Gary a fost un luptător, un supravieţuitor. Era un lucru pe care îl aveau în comun.

„Dar ceilalţi băieţi ai noştri?”, a întrebat Herman, încercând să respecte tăcerea lui Harvath, dar dorind să lege unele dintre puncte. „Cei care au scăpat. Cine crezi că sunt?”

Herman i-a readus atenţia lui Scot în prezent.

„Luând în considerare faptul că glonţul scos din Gary era un M30 sovietic de 7,62, împreună cu accesul VIP la Ambasada Rusiei pe care îl aveau aceşti tipi, cred că este destul de sigur să excludem posibilitatea ca ei să fie de origine norvegiană.”

„Crezi că ruşii sunt implicaţi?”, a întrebat Herman.

„Ce legătură ar putea exista între teroriştii care vizează Statele Unite şi Federaţia Rusă?” „Ce legătură ar putea exista între teroriştii care vizează Statele Unite şi Federaţia Rusă?”

„O legătură mai mare decât crezi.”

„Glumeşti, nu-i aşa? Când aţi spus că aveţi de-a face cu terorişti, în ziua de azi am presupus automat că vă referiţi la teroriştii islamici. Acum spui că Federaţia Rusă se află în spatele ameninţării împotriva Americii?”.

„Herman, nu avem prea multe elemente pentru a continua aici.”

„Dintr-o dată, nu prea cred. Îl avem pe Karl Überhof – un cetăţean german decedat, în mod evident, şcolit în meserie, care a reuşit să elimine un agent MEK foarte bine pregătit, şi pe şobolanul nostru sovietic care trage cu muniţie în tunel şi care a fugit cu un prieten până în ambasada Rusiei. Vreau să mă priviţi în faţă şi să-mi spuneţi că nu vedeţi nicio legătură.”

Harvath şi-a aşezat scaunul înapoi pe jos şi s-a uitat direct la Herman. Era timpul să-i spună tot adevărul. „Cu câteva zile în urmă, am descoperit o bombă nucleară îmbunătăţită în valiză chiar lângă unul dintre marile noastre oraşe.”

Herman a fost şocat şi i-a luat câteva momente pentru a se linişti. „Ce vrei să spui prin potenţat?”, a întrebat el în cele din urmă.

„Capabilă de un randament mult mai mare decât cel asociat în mod normal cu dispozitivele nucleare portabile de către om.”

„Dumnezeule”, a spus Herman. „Şi asta este ceea ce au plănuit teroriştii?”.

„În acest moment, confirmăm prezenţa a nouăsprezece din douăzeci şi cinci de dispozitive posibile în interiorul Statelor Unite.”

„Iar balanţa poate fi în oraşele aliaţilor occidentali ai Americii?”.

„Da.”

„De unde au apărut aceste dispozitive?”.

„Unde credeţi?”, a răspuns Harvath.

„Rusia?”

„Bingo.”

„Dar eu nu înţeleg”, a spus Herman, aplecându-se în faţă pe scaun spre Harvath. „Cum rămâne cu distrugerea reciprocă asigurată?”

„Este suficient să spunem că ruşii au găsit o modalitate de a ocoli asta.”

„Cum este posibil aşa ceva?”

„Au dezvoltat un fel de sistem de apărare aeriană care este inexpugnabil.”

„Şi acum ce se întâmplă? Vor să cucerească Statele Unite?”

„Aproape. Vor să ne scoată de pe scena mondială pentru ca ei să poată umple golul şi să fie superputerea predominantă a lumii.”

Herman a rămas uimit. Totul a fost prea mult. Văzuse căderea Zidului Berlinului. De fapt, el chiar fusese acolo. El şi câţiva dintre colegii săi de echipă au călătorit la Berlin cu ciocane şi au petrecut ore întregi spărgând enorma barieră, împărţind bucăţi tuturor celor care le doreau. Văzuse cum oamenii treceau în flux peste ţara lui Nolan, cunoscută sub numele de banda morţii, pentru a se reuni cu prietenii şi cei dragi din Vest. Apoi, Uniunea Sovietică însăşi s-a prăbuşit.

La vremea respectivă, totul părea de necrezut, dar toată lumea se obişnuise în cele din urmă cu el. Dar ceea ce îi spunea Harvath acum depăşea absolut orice înţelegere. „Mai sunt şi altele?”, a întrebat el, uimit.

„Există implicarea lui Gary şi modul în care el se potriveşte în speranţa de a împiedica acest lucru să se întâmple, dar acest lucru trebuie să rămână secret”, a spus Harvath.

Amândoi bărbaţii s-au aşezat pe scaune, privind în direcţii diferite.

După câteva minute, Herman a fost cel care a rupt tăcerea. „Care este calendarul?”

„Termenul limită este discursul preşedintelui privind starea Uniunii, peste şase zile.”

„Şi sunteţi sigur că guvernul rus se află în spatele acestui lucru?”.

Harvath s-a desprins din ceea ce privea şi a spus: „Dacă nu ar fi fost sistemul de apărare aeriană, am fi putut avea îndoieli, dar există suficiente dovezi care îi indică pe cei de la vârf. Ei pretind că nu ştiu nimic despre ceea ce se întâmplă, dar noi credem altceva.”

„Ce aveţi de gând să faceţi?”, a întrebat Herman.

Harvath era pe punctul de a răspunde, când a observat că una dintre asistentele de la internări se îndrepta în direcţia lor.

„ Herr Harvath?”, a întrebat ea în germană în timp ce se apropia de cei doi bărbaţi care s-au ridicat imediat în picioare.

„ Ich bin Herr Harvath”, a răspuns Scot, întrebându-se de ce nu era unul dintre angajaţii sălii de operaţie care să iasă să îl pună la curent cu starea lui Gary. Dintr-o dată, a avut un presentiment rău.

„Es tut mir leid, Sie damit zu belästige -”, a început asistenta.

„Îmi pare rău”, a spus Harvath. „ Sprechen Sie Englisch bitte ?”

„Da, vorbesc engleza”.

„Bun. Ce se întâmplă?”

„Aveţi musafiri”.

„ Vizitatori? Nu aştept niciun vizitator. Cine sunt?”

„Nu ştiu. „Străini de un anumit fel.”

„Nu sunt germani?”, a spus Harvath, gândindu-se că ar putea fi Sebastian sau unul dintre băieţii din echipa MEK.

„Nu, aceşti oameni cu siguranţă nu sunt germani. Doar unul dintre ei a vorbit, iar germana lui este foarte proastă.”

Un om care vorbeşte foarte prost germana? Harvath i-a aruncat o privire lui Herman înainte de a continua. „Cum arată?”

„Mari”, a răspuns asistenta, ţinând mâinile larg deschise.

„Câţi sunt?” „Câţi sunt?”

„Sunt doi dintre ei. Le-am explicat că această zonă este interzisă şi că nu sunt bineveniţi aici. Le-am oferit sala de aşteptare din secţia de terapie intensivă, dar au refuzat. Mi-au cerut ceva mai intim”.

„Unde sunt acum?”

„În sala de conferinţe a chirurgilor, în capătul holului”, a spus ea arătând cu degetul. „Camera 311. Pot să vă arăt dacă doriţi.”

„Nu, mulţumesc”, a răspuns Harvath. „O pot găsi.”

Asistenta a zâmbit şi a plecat. După ce a dispărut din faţa ochilor, Harvath şi-a scos H&K-ul, s-a asigurat că un cartuş era încarcat, apoi l-a băgat la loc sub haină.

„Cine credeţi că este?”, a întrebat Herman.

„Nu ştiu, dar nu-mi place”.

„Vrei să vin cu tine?”

„Nu. Tu rămâi aici şi ai grijă de Gary. Orice s-ar întâmpla, nu-l părăsi. De acord?”

„De acord”, a spus Herman, punându-şi mâna pe umărul lui Scot. „Ai grijă.”

„Eu?” „Eu sunt întotdeauna atent”, a răspuns Harvath.

Herman şi-a forţat un zâmbet în timp ce Scot se îndepărta pe hol.

Ajungând în camera 311, Harvath a găsit uşa închisă.

A ascultat, dar nu a auzit nimic venind din partea cealaltă. Şi-a scos H&K-ul şi l-a înfăşurat într-un prosop pe care îl luase dintr-unul dintre dulapurile de lenjerie ale spitalului.

„Zimmermädchen”, a spus el, fără să ştie care era termenul potrivit pentru menajeră într-un spital german. În acelaşi timp, nu-i păsa, pentru că oricine se afla în această cameră nu era un vorbitor de germană foarte bun, pentru început. Scopul lui era să facă pe oricine se afla înăuntru să scoată capul afară, ca să poată să îi ia faţa.

„Danke, wir haben schon gegessen”, a răspuns o voce de dincolo de uşă. Mulţumesc, dar am mâncat deja.

„ Ich komme morgen zurück,” Mă voi întoarce mâine dimineaţă, a răspuns Harvath, care s-a prefăcut că pleacă, dar în schimb a păşit chiar dincolo de cadrul uşii şi a început să numere. Când a ajuns la zece, a apucat mânerul şi a aruncat uşa în aer.

Bărbaţii de pe partea cealaltă au întins imediat mâna după arme, dar apoi au lăsat mâinile în jos.

„Unde naiba ai învăţat germana?”.

„Liceul, Hogan's Heroes şi câte o excursie ocazională la Milwaukee, în vizită la unchiul meu pentru Oktoberfest”, a răspuns un bărbat înalt, musculos, cu părul blond şi ochii albaştri, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, care arăta de parcă locul lui ar fi fost pe o plajă din sudul Californiei sau într-o revistă Chippendales pe undeva.

„Ai avut încredere în tipul ăsta să vorbească în locul tău?”, l-a întrebat Harvath pe celălalt bărbat.

„Greşeala mea. El a spus că ştie să vorbească germana. Dacă aş fi înţeles ce spunea, nu l-aş fi lăsat să deschidă gura”, a răspuns al doilea bărbat care era la fel de înalt, dar ceva mai puţin musculos decât primul. Părea să aibă în jur de patruzeci şi ceva de ani, cu părul tuns scurt, negru ca jetul, cu un pic de griş la tâmple. Faţa lui impasibilă şi unghiulară ar fi putut fi sculptată dintr-un bloc masiv de granit, iar crăpătura adâncă din bărbie părea că fusese cioplită acolo cu un topor.

Harvath şi-a coborât arma. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să împuşte din greşeală doi prieteni. Gordon Avigliano era un băiat bun şi avea un viitor strălucit în faţă, iar Rick Morrell nu era doar un agent operativ priceput, ci şi o persoană pe care Harvath ajunsese să o respecte. Amândoi erau membri ai diviziei paramilitare a CIA, cunoscută sub numele de Special Activities Staff. Scot îl cunoscuse pe Rick Morrell în timpul zilelor sale de SEAL, când Morrell plecase pentru a se alătura CIA şi se reîntâlniseră în timpul unei operaţiuni ultrasecrete de urmărire a duo-ului terorist extrem de mortal din Orientul Mijlociu, Adara şi Hashim Nidal. „Ce naiba faceţi voi aici?”

„Ne-a trimis şeful”, a răspuns Morrell.

„Vaile?”, a spus Harvath, referindu-se la directorul CIA. „De ce naiba v-ar fi trimis aici?”

Apoi l-a lovit şi şi-a ridicat din nou H&K-ul. „Dacă a crezut că, pentru că suntem prieteni, voi doi puteţi intra aici şi să-l luaţi pe Gary în custodie, s-a înşelat amarnic. E încă în operaţie, pentru numele lui Dumnezeu. Nu pleacă nicăieri cu voi. Nici nu ai idee cât de departe de adevăr este şeful tău în această privinţă.”

„Uşurel, fată de acoperire”, a spus Avigliano. „Nu-l vom duce pe Gary nicăieri.”

„Prostii”, a spus Harvath, îndepărtându-se de cei doi bărbaţi. „De unde ai ştiut că suntem aici? Am făcut doar o singură comunicare şi ştiu că nu-l supravegheaţi.”

Harvath se referea la căsuţa vocală anonimă la care doar preşedintele avea acces şi unde Harvath putea lăsa actualizări codificate. Nu lăsase decât una, precizând că recuperase pachetul, dar că acesta era deteriorat. Cât de bine a putut, a explicat situaţia şi că va lăsa un alt mesaj după ce Gary va ieşi din operaţie.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Harvath. Vrei să te calmezi?”, a spus Morrell. „Nu Vaile ne-a trimis pe noi. De fapt, habar nu are că suntem cu toţii aici.”

„Noi cine suntem ?”

„Carlson şi DeWolfe s-au întors la hotel.”

„Atunci, dacă nu Vaile v-a trimis, cine a făcut-o?”

„Şeful nostru”, a repetat Morrell, în timp ce-şi flutura degetul arătător în cerc, cuprinzându-i pe toţi. „Goaltender.”

Morrell folosise indicativul de apel al preşedintelui care îi fusese atribuit ca parte a planului operaţional al Nopţii Întunecate.

„Şi care este mai exact misiunea voastră?", a întrebat Harvath, şi mai îngrijorat acum că era evident că Morrell şi echipa lui erau în interior.

„A avut loc o schimbare de planuri."

„Schimbare de planuri?"

„Se pare că s-a întâmplat ceva. Am fost instruit să vă spun că nu mai avem nicio piesă pentru a reechilibra tabla de şah. Cumva, cealaltă parte a aflat unde ne ascundeam jucăriile. Goaltender a spus că asta ar avea sens pentru tine. Chiar aşa?"

Lui Harvath i s-a răcit sângele. „Ne-au găsit rachetele nucleare?"

„Tocmai trebuia să-ţi dau mesajul ăsta.

Goaltender vrea să vorbească cu tine, a răspuns Morrell. „Am adus cu noi o radio-satelit, iar Carlson şi DeWolfe sunt ocupaţi cu stabilirea unei legături securizate."

„De ce tu?" întrebă Harvath. „De ce să vă trimiteţi echipa?"

„Pentru că ştie că ai încredere în noi şi, prin urmare, şi el are. Ştie că împreună ne vom face treaba."

„Şi ce treabă este asta?"

„Când ne întoarcem la hotel, îl poţi întreba chiar tu."

„Cum rămâne cu securitatea pentru Gary?", a spus Harvath. „Oamenii pe care îi urmărim s-ar putea să nu fi terminat încă cu el.

Se puteau întoarce. Am un prieten foarte vechi şi de încredere care are grijă de el acum, dar nu va putea să facă toate turele. Şi dacă tipii ăştia s-ar întoarce în forţă, oricât de bun ar fi tipul ăsta, nu pot garanta care ar fi rezultatul."

„Nu trebuie să vă faceţi griji. Am aranjat ca câţiva studenţi la medicină aflaţi în vizită să efectueze o rotaţie aici şi să-l supravegheze pe Gary", a spus Morrell, care i-a făcut semn lui Avigliano să deschidă uşa către camera alăturată suitei de conferinţe.

Lui Harvath nu-i venea să-şi creadă ochilor. În picioare, în halate chirurgicale şi halate albe de laborator, se aflau doi dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi din cadrul serviciului de securitate al Casei Albe, agenţii Serviciului Secret Tom Hollenbeck şi Chris Longo.

„Să fiu al naibii", a spus Harvath. „Dacă nu sunt doctorii Moe şi Larry...". Sunteţi doar voi doi? Nu ai putut să faci rost de un al treilea care să joace rolul lui Curly?"

În acel moment, din baia privată a apartamentului s-a auzit sunetul unei toalete trase, iar apoi uşa s-a deschis, dezvăluind un al treilea bărbat în halat alb, care îşi lega cordonul de la pantalonii de la halat.

„Aşa se vede”, a spus Harvath, când a recunoscut despre cine era vorba.

„Surpriză, surpriză!”, a cântat doctorul Skip Trawick cu un accent scoţian simulat. Medicul semipreparat din Forţele Speciale jucase un rol esenţial în a-l ajuta pe Harvath să-l salveze pe preşedinte de Gerhard Miner şi de echipa sa de mercenari elveţieni cu doi ani în urmă.

„Pentru că Longo şi Hollenbeck nu ştiu absolut nimic despre medicină”, a spus Morrell, readucând lucrurile pe drumul cel bun, „Goaltender s-a gândit că ar fi mai bine să avem cel puţin un doctor adevărat alături de noi.”

Satisfăcut că Gary se îndrepta acum către un nivel de securitate adecvat, Harvath a condus trioul de „doctori” la Herman Toffle, unde i-a explicat ce se întâmpla. În timp ce Longo, Trawick şi Hollenbeck se gândeau cum să se descurce cu turele, Morrell şi Avigliano i-au urmat pe Scot şi Herman până la Mercedesul lui Herman, unde Harvath a transferat bagajele lui şi ale lui Gary în portbagajul maşinii închiriate de Morrell.

„Ei bine, cred că asta este”, a spus Herman, întinzând mâna, cu o uşoară urmă de dezamăgire vizibilă în voce. Se simţea bine că se întorsese în joc, chiar dacă era de scurtă durată.

„De fapt, Herman”, a început Harvath, „speram să mai rămâi puţin pe aici. Sunt băieţi buni cei din camera lui Gary, dar nu au nici pe departe experienţa pe care o ai tu.”

Herman s-a luminat. „Şi, vorbesc o germană jalnică.”

„E adevărat”, a zâmbit Harvath. „Te-ar deranja să mai stai puţin cu ei?”. M-aş simţi mai bine dacă aş şti că eşti acolo sus cu Gary.”

„Cum aş putea să refuz un prieten la nevoie?”.

„Speram să te simţi aşa”, a spus Harvath. „Vreau să mă ţii la curent cu evoluţia lui Gary şi să mă suni imediat ce iese din operaţie. El este singurul care ne poate ajuta să luăm din nou legătura cu Frank Leighton.” Dacă Leighton mai este încă în viaţă , s-a gândit Harvath.

„Nu-ţi face griji”, a răspuns Herman. „O să te anunţ imediat ce aflu ceva.”

Ploua din nou când au ieşit din parcare şi, deşi ceaţa se risipise, seara încă se simţea densă şi impenetrabilă.

În timp ce micul sedan se încurca în traficul berlinez de seară, Harvath şi-a sprijinit capul de tetiera din piele şi a privit pe geamul plin de ploaie. Un sentiment greu de presimţire îi cântărea în minte. Lipsa de încredere a chirurgilor în prognosticul lui Gary Lawlor era cu siguranţă îngrijorătoare, dar mai mult decât atât, era îngrijorat de mesajul pe care Rick Morrell îl transmisese în numele preşedintelui. Toate piesele noastre au fost scoase de pe tabla de şah.

CAPITOLUL 28 R ick Morrell şi-a tras maşina în parcarea subterană a clădirii semicirculare distincte, cunoscută sub numele de Kempinski Hotel Bristol din Berlin. După ce a găsit o cabină liberă, Morrell şi-a folosit cardul pentru a chema liftul şi cei trei bărbaţi au urcat la etajul şase.

Când uşile liftului s-au deschis, Gordon Avigliano a condus-o pe holul somptuos mochetat până la o uşă de mahon bogat, unde a bătut un cod rapid.

„Menajere”, spuse Avigliano cu o voce ascuţită, intrând cu umărul în cameră în timp ce DeWolfe le deschidea uşa. „Să-ţi pufnesc perna? Ciocolată cu mentă?”

„Scot”, a spus DeWolfe, strângându-i mâna şi ignorându-l pe Avigliano. „Mă bucur să vă revăd.”

„Şi tu”, a spus Scot, cu adevărat bucuros să îl vadă pe agentul care îl ajutase să îl salveze din complexul terorist al lui Adara Nidal din deşertul libian anul trecut.

„Hei”, a strigat Carlson, care s-a apropiat şi l-a apucat pe Scot Harvath de ambii umeri ca să se poată uita la el, „de ce nu am fost surprins când mi-au spus că ai probleme?”.

„Şi eu mă bucur să te văd, Steve”, a răspuns Harvath.

„Acum că ne-am reîntâlnit cu toţii”, a intervenit Morrell, care încuiase uşa în urma lor şi se îndrepta spre centrul camerei. „Poate că putem începe.”

Morrell s-a întors spre DeWolfe: „Cum stăm?”.

Expertul în comunicaţii era aplecat asupra unei hărţi a lumii, completată cu linii de latitudine şi longitudine, pe care aşezase un diapozitiv din plastic transparent. „Tocmai lucrez la elevaţia şi azimutul nostru”, a răspuns el.

„Cum rămâne cu contramăsurile electronice?”.

„Am măturat camera de trei ori şi am plasat ECM-urile în poziţiile corespunzătoare, aşa că nu vă faceţi griji. Nu numai că nu ne ascultă nimeni, dar chiar dacă ar vrea, nu ar putea. Toate echipamentele funcţionează perfect şi totul este în perfectă stare de funcţionare.”

„Bine. Este pentru prima dată când sunt ales de preşedinte pentru o operaţiune şi nu intenţionez să o dau în bară. De fapt, aceasta este prima noastră comunicare bruiată cu el şi mă aştept să decurgă fără probleme. E clar?”

„Da, domnule, şefu'„, a răspuns DeWolfe. Ţinta era unul dintre sateliţii consacraţi ai Departamentului Apărării şi, în timp ce calcula cel mai bun unghi de „decolare” pentru transmisia lor, Carlson a asamblat o antenă de satelit din pânză de păianjen de sârmă de mărimea unei farfurii de cină, a conectat-o la radioul lor SATCOM Harris manpack complet digitalizat şi complet criptat, apoi a aşezat antena deasupra măsuţei de cafea.

Conform calculelor lui DeWolfe, mai aveau douăzeci de minute până să treacă în fereastra optimă de emisie, aşa că Morrell i-a permis lui Avigliano să alerge să ia comenzi de sandvişuri cu miel şi salată

ambalate în pâine pita, cunoscute sub numele de Döner Kebabs. Deşi Morrell ar fi preferat Coca-Cola, când Avigliano s-a întors cu câte o bere pentru fiecare dintre bărbaţi, a lăsat-o baltă.

Harvath îşi făcuse un duş şi un bărbierit rapid şi, după ce se îmbrăcase cu un pulover negru şi o pereche nouă de blugi, se alăturase restului echipei în sufragerie. S-a aşezat pe una dintre canapelele din piele, a deschis valiza lui Gary Lawlor aflată pe podea, în faţa lui, şi a început să o răsfoiască din nou.

Cu grijă, a scos fiecare piesă de îmbrăcăminte şi, după ce a examinat-o cu atenţie, a împăturit-o şi a aşezat-o pe canapeaua de lângă el.

„De unde ai luat asta?”, a întrebat DeWolfe, în timp ce Harvath goli conţinutul trusei de bărbierit a lui Lawlor.

„Ce?”, a spus Harvath, ţinând în mână un tub de pastă de dinţi.

„Asta?”

„Nu şi pasta de dinţi. Cealaltă chestie pe care o ai aşezată acolo, lângă hainele alea.”

„Organizatorul ăsta?”, a întrebat Harvath, întinzând mâna după PDA-ul supradimensionat care îl supăra de când îl găsise pentru prima dată în bagajul lui Gary.

„Da, lasă-mă să mă uit la el”, a spus DeWolfe, care a trecut pe lângă locul unde stătea Harvath şi i-a luat dispozitivul. „Interesant.”

„Ce este interesant?”

DeWolfe pornise aparatul şi răsfoia programele acestuia. „Nu am mai văzut aşa ceva de mult timp.”

„Ştiu. Este o antichitate”, a răspuns Harvath, în timp ce se uita peste umărul lui DeWolfe pentru a vedea ce făcea acesta.

„Gary urăşte aproape orice lucru computerizat, aşa că m-am gândit că organizatorul face parte cumva din acoperirea lui.”

„Vrei să-mi spui că nu ai mai văzut aşa ceva până acum?”.

„Bineînţeles că am văzut, dar când mi-am luat PDA-ul, avea cam un sfert din dimensiunea acestui lucru.”

„Când erai în trupele SEAL, nu ai lucrat niciodată cu un emiţător de explozie?”.

Ochii lui Harvath s-au mărit. „Un emiţător de explozie? Asta ar trebui să fie chestia aia?”

„Da. Foloseşte una dintre primele cartele modem cu mufă de telefon detaşabilă. Ai găsit vreun adaptor de telefon în geanta aia?”

„De fapt”, a spus Harvath ţinând în mână o mică cutie de plastic transparent, „da, dar de unde ştii despre toate astea?”.

„Când am studiat comunicaţiile şi supravegherea electronică la Agenţie, am avut ocazia să ne jucăm cu unul din acestea. Aparatul a fost configurat astfel încât să arate ca unul dintre primele PDA-uri. De fapt, a fost o modalitate destul de simplă şi destul de inteligentă de a camufla ceea ce, la vremea sa, era un transmiţător de ultimă generaţie cu explozie.”

„Apropo de camuflaj”, l-a întrerupt Morrell, care se apropiase să vadă la ce se uita DeWolfe.

„Unde este costumul Tabard IR pe care ţi l-am împrumutat în DC?”.

„Este pe mâini sigure”, a răspuns Harvath, cu atenţia concentrată în continuare asupra emiţătorului de explozie.

„Ale cui mâini? Eu sunt responsabil pentru asta, iar acele costume Tabard nu sunt ieftine.”

„Kate Palmer îmi păstrează lucrurile până mă întorc.”

„Agentul serviciilor secrete Kate Palmer?”, a întrebat Carlson.

„Cel care lucrează la Casa Albă?”.

„Da”, a spus Harvath, făcându-i semn lui DeWolfe să-i înmâneze dispozitivul înapoi. „De ce?” „O cunoşti.”

„Nu, dar este sexy. Nu crezi că atunci când ajungem acasă ai putea...” „Nici o şansă.”

„De ce nu?”

„Pentru că”, a răspuns Harvath, „nu eşti genul ei”.

„Ce vrea să însemne asta?”, a întrebat Carlson.

„Înseamnă că ştiu ce fel de băieţi îi plac şi tu nu eşti genul.”

„Oh, da? Ei bine, poate că te înşeli. Ce fel de tipi îi plac?”

„Băieţi ca Avigliano – înalt, blond şi arătos.”

„Oh, deci cu alte cuvinte nu are gusturi. De ce n-ai spus aşa?”

„Du-te dracului”, a spus Avigliano din cealaltă parte a camerei.

Harvath i-a ignorat şi s-a întors spre DeWolfe.

„Transmiţătoarele de explozie cu care am lucrat erau în combinaţie cu radiourile de teren, nu cu liniile telefonice. În plus, erau mult mai mici. De ce ar fi vrut să târască aşa ceva cu el? De ce să nu facem un upgrade şi să luăm ceva mai compact?”.

„Din câte am înţeles, operaţiunea Noaptea Întunecată a fost înfiinţată în anii optzeci şi, după căderea Uniunii Sovietice, echipa a fost retrasă, aşa că nu mai era nevoie de ea. Să nu mă înţelegeţi greşit, totuşi. Poate că acest lucru este puţin depăşit, dar este încă o tehnologie bună.”

„Nu am văzut niciodată unul ca acesta mascat cu tot acel software PDA. Ştiţi cum funcţionează?”, a întrebat Harvath.

„Sigur”, a spus DeWolfe, ejectând stylus-ul PDA-ului şi întinzând mâna peste Harvath pentru a atinge ecranul. „Să spunem că ai fi un manipulator ca Gary şi ai mai mulţi agenţi diferiţi cu care ar trebui să comunici informaţii sensibile. Transmiţătorul în rafală vă permite să vă tastaţi mesajul, să îl criptaţi şi apoi să îl trimiteţi într-o rafală rapidă prin telefon. Pentru cei neiniţiaţi, sună exact ca un ton de fax, dar dacă ai una dintre aceste mici frumuseţi şi cheia de criptare potrivită, poţi decripta informaţiile şi poţi citi mesajul de pe ecranul de aici.”

Un ton de fax, s-a gândit Harvath, amintindu-şi de tonul strident pe care îl auzise la telefonul de acasă al lui Gary Lawlor atunci când a reapelat ultimul număr pe care Gary îl sunase înainte de a dispărea. Asta trebuie să fi fost ceea ce auzea, o transmisie în rafală.

„În orice operaţiune”, a continuat DeWolfe, „ai vrea să o compartimentezi cât mai mult posibil, aşa că Gary ar fi avut un cod de criptare specific pentru fiecare dintre agenţii săi. Tot ce trebuia să facă era să selecteze acel program de cod şi să se asigure că este activat şi în funcţiune înainte de a vorbi, sau de a „exploda”, în lipsa unui termen mai bun, cu agentul respectiv.”

„Şi aceste programe de cod se află în acel dispozitiv?” întrebă Harvath.

„Ar trebui să fie. Software-ul nu este doar un tip de camuflaj, ci acţionează şi ca o poartă de acces la programele de criptare.”

„Cum aşa?”

„Pe aceste modele, era la fel de simplu ca şi cum ai fi scos funcţia de calendar şi ai fi mers la o anumită dată. Datul este poarta de acces propriu-zisă pentru programele de criptare.

Când aţi încerca să introduceţi o programare la data respectivă, vi s-ar cere să introduceţi un cod de securitate.

În mod normal, este vorba de un cod numeric din patru cifre derivat dintr-o anumită ecuaţie matematică; ceva care ar avea relevanţă atât pentru agent, cât şi pentru cel care îl manevra.

Pentru a debloca programul de criptare ar trebui să faci o problemă simplă de matematică şi apoi să foloseşti răspunsul ca şi cod. O introduceai, iar programul de criptare se activa apoi şi erai gata de plecare. Lucrul important de reţinut este că Gary avea o mulţime de agenţi.”

„Şi?”

„Aşadar, cu cât avea mai mulţi agenţi, cu atât mai multe informaţii despre coduri ar fi trebuit să ţină minte. Din experienţa mea, cu cât trebuie să atribui şi să memorezi mai multe coduri numerice, cu atât este mai probabil să începi să le atribui pe baza unor lucruri care îţi sunt din ce în ce mai uşor de reţinut, dar care nu ar avea nicio relevanţă pentru orice persoană neautorizată care încearcă să pătrundă în sistemul tău."

„Asta are sens", a spus Scot, amintindu-şi una dintre devizele preferate ale lui Gary. Era un acronim la care se referea mereu-KISS, Keep it simple, stupid.

„Dar ţineţi minte, este un proces în doi paşi. Ar fi trebuit să ştii cum să accesezi domeniul general al agentului, cum ar fi o dată de naştere, iar apoi ai fi avut nevoie de codul numeric pentru a deschide programul de criptare, astfel încât voi doi să puteţi comunica liber."

„Bănuiesc că ar trebui să ştiţi, de asemenea," a adăugat Harvath, „când şi unde trebuia să vă conectaţi."

„Asta se înţelege de la sine", a răspuns DeWolfe. „Ai putea avea toate celelalte informaţii, şi totuşi, dacă ai sta la un telefon public din gară aşteptând să sune, când ar fi trebuit să fii la un telefon public de la farmacie, ai fi fost un rahat de noroc."

Nu glumesc, se gândi Harvath. Chiar dacă acum înţelegea adevărata natură a emiţătorului de explozie, nu-i era de niciun folos dacă nu ştia cum să deblocheze programul de criptare al lui Frank Leighton sau care era planul de contact de urgenţă.

Pe măsură ce se apropia ora comunicării lor criptate cu preşedintele, DeWolfe a făcut o ultimă verificare a echipamentului său şi apoi l-a echipat pe Harvath cu o cască.

Morrell a tras unul dintre scaunele supraaglomerate până la măsuţa de cafea şi şi-a pus şi el o cască. Avigliano i-a înmânat o servietă şi apoi i-a strecurat trei dintre valizele mari de echipament cu carcasă tare din cealaltă parte a camerei.

„Îl am pe Goaltender pe linie", a spus DeWolfe. „Suntem gata să continuăm."

„Aici Norseman", a spus Harvath. „Dă-i drumul, Goaltender."

„Este BenchPress pe linie?"

„Da, el este", a răspuns Harvath, căruia nu-i păsa niciodată prea mult de numele de cod ridicol al lui Morrell; un nume de cod pe care ştia că Morrell nu-l primise de la superiorii sau colegii săi, ci mai degrabă şi-l alesese singur.

Chiar dacă Harvath ajunsese să îl placă pe Morrell, asta nu schimba faptul că omul putea fi un nemernic arogant şi insuportabil o mare parte din timp, iar numele său de cod părea să reflecte perfect sentimentul său de sine umflat. Deşi în multe ocazii Harvath fusese tentat să sugereze un alt nume de cod de două silabe care i s-ar fi potrivit mai bine omului, cum ar fi dipshit, dumbass , dumbfuck , sau dickhead, reuşise în mod miraculos să-şi ţină gura şi astfel se abţinuse să nu aducă daune unei prietenii care era încă foarte tânără.

„Norseman”, a continuat preşedintele Rutledge, „ai primit mesajul meu despre starea tablei de şah?”.

„Da, domnule. Dar eu nu înţeleg. Ce s-a întâmplat?”

„Cumva, cealaltă parte ştia unde erau ascunse dispozitivele noastre. Am trimis echipe să le pregătească şi să le pregătească pentru transport, dar deja dispăruseră.”

„Au plecat?”, a spus Harvath.

„Da, toate au fost furate.”

„Avem vreo pistă?”

„Ne uităm din nou pe imaginile din satelit, dar nu avem prea multe speranţe de a le recupera. Ruşii ar fi fost foarte atenţi în a-şi acoperi urmele.”

„Deci, ce vom face?”

„Am dezvoltat un plan, care mă rog la Dumnezeu să funcţioneze, numit Operaţiunea Minotaur”, a răspuns preşedintele.

„Operaţiunea Minotaur?”, a repetat Harvath.

„Da. BenchPress are dosarul şi vă va explica totul.”

„Domnule, cum rămâne cu agentul nostru rămas pe teren?

Mai are încă un ultim dispozitiv”.

„Din păcate, omul acela nu ne mai este de folos.

Trebuie să-l scoatem din joc înainte de a deveni un pericol şi mai mare. BenchPress vă va explica şi asta.”

A fost o pauză pe linie în timp ce preşedintele a respirat adânc şi a spus: „Lucrurile sunt foarte tensionate aici. Timpul se apropie pentru noi, domnilor, şi nu avem alte opţiuni disponibile. Asta este. Ori câştigăm, ori pierdem. Soarta Americii este în mâinile dumneavoastră. Nu ne dezamăgiţi”. S-a auzit un clic urmat de un şuierat de statică, în timp ce preşedintele încheia conexiunea.

Morrell s-a uitat la DeWolfe şi, referindu-se la starea transmisiei, a întrebat: „E clar?”.

„Suntem în regulă”, a spus DeWolfe.

„Operaţiunea Minotaur?”, a spus Harvath. „Despre ce este vorba?”

„Minotaurul este o creatură mitică...” „Din Grecia antică, care era jumătate om, jumătate taur, şi care a fost închis într-un labirint din Creta. Da, ştiu asta, dar despre ce este vorba în această nouă operaţiune?”, a spus Harvath.

„Este o găselniţă cu care au venit preşedintele şi echipa lui”, a răspuns Morrell. „Această operaţiune se va concentra pe taur, şi foarte mult.”

CAPITOLUL 29 C ar putem să ne întoarcem aici pentru o secundă?”, a întrebat Harvath. „Rick, porneşte chestia asta de la început pentru mine, vrei?”

„Bine, de la început. Secretarul Apărării şi preşedintele m-au informat despre Operaţiunea Noaptea Întunecată, precum şi despre situaţia privind focoasele nucleare portabile cu care ne confruntăm acasă. Fiind tacticianul care este, secretarul a continuat să facă referiri militare la şah. După cum probabil ştiţi, preşedintele...” „Nu joacă şah”, a răspuns Harvath, terminând fraza lui Morrell în locul lui. „E un om de poker. Am jucat mult când eram în echipa lui de protecţie.”

„Şi care este singurul lucru pe care îl poţi face la poker şi pe care chiar nu-l poţi face la şah?”.

Harvath s-a gândit o clipă, apoi a spus: „Bluf.”

„Corect din nou. Deşi există unele fente şi strategii înşelătoare pe care le poţi face la şah, toate piesele tale sunt la vedere pentru ca adversarul tău să le vadă.”

„Dar toate piesele noastre au fost scoase de pe tablă, cel puţin aşa a spus preşedintele.”

„Aşa este. Preşedintele a dat undă verde unei serii de echipe tactice pentru a merge în locaţiile europene în care erau ascunse focoasele noastre nucleare portabile, doar pentru a descoperi că toate fuseseră îndepărtate.”

„De către ruşi, bineînţeles.”

„Aşa presupunem şi noi”, a răspuns Morrell.

„Deci, unde ne lasă asta?”

„Rămânem doar cu o singură bombă nucleară operaţională.”

„A lui Frank Leighton”, a spus Harvath.

„Corect.”

„Dar dacă ruşii cunoşteau identităţile tuturor celorlalţi agenţi din Noaptea Întunecată şi locaţia focoaselor lor nucleare, cum de l-au ratat pe Leighton?”.

„Nu credem că l-au ratat”, a spus Morrell.

„Aşteptaţi o secundă. Crezi că nu numai că ştiu cine este Leighton, dar şi unde se află el şi bomba sa nucleară?”.

„Da.”

„Dar de ce l-ar fi lăsat intenţionat să scape din plasă?”

„Încă nu a trecut de tot.”

Harvath nu ne urmărea. „Pot înţelege că vor să pună mâna pe Gary. El conducea operaţiunea. Avea cunoştinţe care s-ar putea dovedi valoroase pentru ei. S-ar putea chiar să fi crezut că ştia mai mult decât despre operaţiunea lui, dar Leighton nu are niciun sens. Dacă l-au lăsat să ajungă atât de departe doar pentru a-l prinde, atunci...”

Morrell aproape că a putut să vadă cum i se aprinde beculeţul deasupra capului lui Harvath, în timp ce vocea lui se întrerupea.

„Atunci?”, a poftit Morrell, lăsându-se pe spate în scaun.

„L-ar fi prins pe Leighton, un american, în timp ce încerca de fapt să introducă ilegal un dispozitiv nuclear în ţara lor”, a spus Harvath, piesele începând să se pună la locul lor.

„Şi ar putea pretinde că a fost o tentativă secretă de prim atac din partea Statelor Unite.”

„Dar sunt sigur că am nega orice cunoştinţă despre Leighton. Ar fi fost greu de convins, dar un singur tip cu o bombă nucleară nu putea să dărâme o ţară întreagă. Ar fi oarecum jenant pentru noi, dar...” Harvath a lăsat propoziţia să atârne în aer în timp ce se gândea la ea pentru o clipă, apoi, realizând, a spus: „Rahat”.

„Ce?”, a întrebat Morrell.

„Dacă planul ruşilor de a ne şantaja ar eşua cumva, ar avea un as uriaş în mânecă. Cu alte zece bombe nucleare portabile de fabricaţie americană în posesia lor, ar putea minţi şi pretinde că le-au găsit ascunse în toată ţara. Nu ar fi de nici un folos pentru noi să ne dezicem de Leighton. Ar fi părut doar că era singurul agent american suficient de ghinionist pentru a fi prins şi că negam ceea ce toţi ceilalţi ar fi văzut ca pe un fapt. Adunaţi totul şi ruşii ar avea un caz copleşitor împotriva noastră ca fiind agresorii.

Având în vedere starea opiniei internaţionale împotriva noastră în aceste zile, restul lumii ar crede probabil povestea ruşilor, indiferent de ceea ce ar fi făcut ei pentru a începe totul. De aceea l-au lăsat în viaţă pe Leighton.”

„Asta e ceea ce credem noi.”

„Atunci trebuie să-l oprim pe Leighton. Probabil că ruşii îl supraveghează în acest moment şi aşteaptă doar să intre în apele lor teritoriale pentru a-l putea aresta.”

„Ei bine, aţi descoperit partea omului din Minotaur.

„Acum să ajungem la taur.”

În timp ce Avigliano strecura din dulap trei cutii de echipament cu cochilie tare şi deschidea capacele pentru ca Harvath să poată vedea ce conţinea, Morrell a continuat. „Replici funcţionale exacte ale bombelor nucleare americane pe care ruşii le au deja în posesie.”

„Frumuseţea lucrurilor este că nu au nici măcar un sfert din greutatea celui adevărat”, a adăugat Carlson. „O singură persoană poate ridica astea fără să transpire.”

„Dar asta e problema. Nu sunt reale”, a spus Harvath.

„Aveţi toate pregătirile, dar nu şi H.”

„Da, dar ruşii nu ştiu asta”, a răspuns DeWolfe.

„Ce avem de gând să facem, să plantăm bombe nucleare false în toată Rusia?”

„Nu numai că plănuim să o facem, dar o vom face”, a răspuns Morrell. „Carlson şi DeWolfe vor fi într-o echipă, iar Avigliano şi cu mine vom fi în cealaltă.

Vom efectua un tur fotografic fulgerător al cât mai multor zone din ţară şi al infrastructurii sale critice.”

„Arată grozav”, a răspuns Harvath, „dar tot sunt doar două”.

Morrell a golit conţinutul unui plic de manila căptuşit pe masă. „De aceea avem ceva la care îmi place să mă refer ca la multiplicatorul nostru de forţă”.

Harvath a examinat obiectele metalice pătrate.

„Plăcuţe cu numere de serie interschimbabile. Bună mişcare.”

„Ruşii vor îmbunătăţi fotografiile pe care le trimitem, aşa cum am făcut noi cu ale lor.”

„Să presupunem că ei o cumpără, unde ne va duce asta?”

„În cel mai bun caz, ei cred că America a mai avut un as în mânecă pe care nu l-au prins niciodată, iar tabla este reechilibrată.”

„Şi în cel mai rău caz?”, a întrebat Harvath.

„Dacă nu o cumpără, ar fi bine să-ţi îndeplineşti partea ta de misiune.”

„Adică?”

„Să le doborâm sistemul de apărare aeriană”.

„Ei bine, cel puţin eu am parte de o treabă uşoară”, a spus Harvath.

„Cât de mare e Rusia ca ţară, crezi?”.

„Şase milioane, cinci sute cincizeci şi două de mii, şapte sute de mile pătrate”, a oferit Avigliano. „Te rog să te asiguri că o anunţi pe agenta Kate Palmer că, pe lângă faptul că sunt înalt, blond şi arătos, am şi un cap destul de bun la geografie.”

„Aşa cum începusem să spun”, a răspuns Harvath. „Găsirea structurii de comandă şi control pentru acel sistem de apărare aeriană trebuie să fie ca şi cum ai căuta un ac într-un car cu fân de şase milioane, cinci sute cincizeci şi două de mii, şapte sute de mile pătrate. Avem vreo pistă? Mă ajuţi cu ceva în privinţa asta?”

Morrell şi-a deschis servieta şi i-a înmânat lui Harvath un dosar. „Când a izbucnit toată povestea asta, am efectuat o căutare în bazele noastre de date de informaţii. Căutarea a avut un singur rezultat. La mijlocul anilor '80, un ofiţer KGB rus, pe nume Viktor Ivanov, se ocupa din când în când cu schimbul de informaţii cu Statele Unite. A fost considerat o sursă oarecum de încredere, în ceea ce priveşte agenţii dubli, până când a prezentat CIA o teorie a conspiraţiei atât de ciudată, încât au ales să îl elimine ca fiind de încredere.”

„Care era teoria lui?”

„Ivanov a spus că a descoperit un complot al cinci dintre cei mai importanţi generali ai Uniunii Sovietice pentru a câştiga Războiul Rece prin convingerea URSS să se rostogolească şi să facă pe mortul în timp ce ei investeau într-un program secret de armament care le-ar fi permis să se întoarcă mai puternici decât SUA.” În acest moment, aţi văzut cam cum a decurs restul planului lor.”

Harvath a fost şocat. „Nimeni nu a verificat povestea acestui tip?”

„Bineînţeles că am făcut-o. CIA a luat-o în serios la început.

Ivanov nu le mai dăduse niciodată informaţii proaste înainte, dar ei se temeau că le-ar fi putut înscena o capcană.”

„Să le întindă o cursă pentru ce?”

„Cine ştie?”, a răspuns Morrell. „Pe atunci, toată lumea era suspicioasă. Erau mereu în căutarea nu numai a dublei, ci şi a triplei cruci. Pe scurt, agenţia a săpat foarte adânc, a atras o mulţime de contacte sovietice şi a încercat să confirme povestea lui Ivanov, dar nu a putut. Aşa că, în cele din urmă, i-au dat drumul şi au refuzat să-l mai folosească. Credeau că a luat-o razna şi nu voiau să-şi mai piardă timpul sau resursele cu el.”

„Deci unde îl găsesc?”, a întrebat Harvath.

„Nu se poate. El este mort.”

„Atunci ce este în acel dosar?”

„Nu ce, ci cine. Fiica lui Ivanov, Alexandra Ivanova.”

Morrell deschise dosarul şi i-l întinse.

Ochii lui Harvath au fost imediat atraşi de poza capsată în interior. Alexandra Ivanova era superbă.

„Fostă militară rusă, Ivanova a fost recrutată în urmă cu aproximativ opt ani de către Serviciul de Informaţii Externe al Rusiei, cunoscut sub numele de...” „SVR”, a adăugat Harvath absent, în timp ce se concentra asupra dosarului din faţa lui. „Urmează pe urmele familiei.”

„Într-adevăr. A fost detaşată în mai multe oraşe internaţionale, printre care Hong Kong, Londra şi Istanbul. Vorbea engleză, arabă şi mandarină pe lângă limba ei maternă şi, când era cu spatele la zid, se dovedise a fi o asasină extrem de mortală.

Nu vă lăsaţi păcăliţi de aspectul ei, această doamnă trebuie tratată cu cea mai mare precauţie.”

„Mie nu mi se pare atât de rea”, a răspuns Harvath.

„Oricum ar fi, trebuie să fiţi foarte atenţi cu ea. Nu o subestimaţi în niciun moment. Acum, tatăl ei o folosea din când în când pentru unele dintre cele mai delicate misiuni ale sale şi era cunoscută ca fiind un fel de confidentă pentru el. A fost obsedat de acest complot al generalilor şi, în cele din urmă, l-a costat slujba, deşi sovieticii nu au putut dovedi niciodată că a încercat să ne dea pontul. Aparent, Ivanov era foarte asemănător lui Hoover în dosarele pe care le ţinea despre oameni şi doar acest fapt era probabil singurul motiv pentru care nu fusese niciodată dat afară. Probabil că a speriat prea mulţi oameni cu ceea ce avea butonat. Credem că, cel mai probabil, i-a transmis fiicei sale o parte, dacă nu toate, din dosarele sale înainte de a muri. Cel puţin aşa cred analiştii noştri, după scurtul timp pe care l-au avut la dispoziţie pentru a se uita la dosarul său.”

„Şi ce te face să crezi că, dacă această femeie ştie ceva, îmi va împărtăşi mie?”

„Tatăl nu era comunist. A fost mai degrabă un naţionalist care a pus binele ţării sale, adesea în detrimentul carierei sale, înaintea dorinţelor egoiste ale guvernului său. Din ceea ce am văzut, fiica întruchipează o mare parte din aceeaşi ideologie. Dacă ea are vreo informaţie, preşedintele are cea mai mare încredere că veţi face tot ce este necesar pentru a o scoate de la ea.”

„Ce înseamnă asta?”, a întrebat Harvath, care, după ce a aruncat o ultimă privire la fotografia Alexandrei Ivanova, a aşezat dosarul pe măsuţa de cafea.

„Acestea sunt cuvintele preşedintelui, nu ale mele, aşa că luaţi-le în sensul pe care îl doriţi.”

„Pun pariu că ştiu ce înseamnă”, a spus Carlson, care luase dosarul şi se uita la fotografie.

„Doamne, puicuţa asta e tare. Ştii, când totul se va termina, Harvath, poate că ai putea...” „Pune dosarul jos”, a răbufnit Morrell. „Nu eşti autorizat să vezi ce se află acolo.”

„Dacă aşa arată o misiune „grea”„, a spus Carlson, lăsând dosarul, „fac schimb de locuri de muncă cu tine chiar acum, Harvath.”

„Mulţumesc, dar nu mulţumesc”, a răspuns Harvath. „Cred că pot să sufăr pentru asta.”

„Ce-o să creadă prietena ta despre faptul că te-ai apropiat de o rusoaică frumoasă ca asta?”, a întrebat Avigliano, care luase dosarul şi se uita acum la fotografie.

„În ceea ce mă priveşte”, a răspuns Scot, „ea nu va şti.”

„Bravo ţie”, a spus Carlson aruncând o privire peste umărul lui Avigliano pentru a se mai uita o dată la fotografie. „Ce se întâmplă în spatele Cortinei de Fier, rămâne în spatele Cortinei de Fier”.

„La naiba cu asta! Nimeni nu se mai atinge de acest dosar, am înţeles? De fapt”, a spus Morrell, în timp ce îi smulgea dosarul lui Avigliano şi se întorcea spre Harvath, „ai văzut tot ce trebuie să vezi aici?”

Harvath a dat din cap.

„Bine”, a răspuns Morrell. „DeWolfe, aruncă-mi un sac de arsuri”.

„Trebuie să văd mai întâi fotografia?”, a întrebat expertul în comunicaţii.

„Ce naiba e asta, „Să facem o afacere”? Nu, nu, nu poţi să vezi fotografia mai întâi. Tu îmi dai un sac de ars şi îţi păstrezi nenorocita de slujbă. Ce zici de asta ca să facem o înţelegere?”

„Hei, toţi ceilalţi trebuie să vadă cum arată rusoaica asta. Nu ştiu de ce am...”

„În regulă, la naiba. Dacă asta te face să taci naibii din gură, dă-mi punga cu arsuri şi te las să vezi poza. Iisuse, sunteţi o pacoste.”

DeWolfe i-a făcut cu ochiul lui Harvath în timp ce îi aducea lui Morrell unul dintre sacii speciali, grei şi căptuşiţi cu plumb. Ţinându-se de cuvânt, Morrell îi permise lui DeWolfe să arunce o privire rapidă asupra fotografiei înainte de a arunca întregul dosar în pungă. Spre deosebire de sacii de ardere diplomatici, în care erau introduse documente clasificate mărunţite şi apoi duse într-o cameră de incinerare pentru a fi arse ulterior, sacul de ardere de teren modificat pe care Morrell şi echipa sa îl aveau asupra lor oferea o singură oprire pentru distrugerea materialelor sensibile. După ce a sigilat partea de sus a pungii, Morrell a aşezat-o pe podea şi a coborât cu piciorul deasupra ei, rupând fiolele cu substanţe chimice corozive din interior, care au mâncat rapid dosarul şi nu au lăsat în urmă în pungă decât o pastă îmbibată.

„Deci cum îl întâlnesc pe acest agent rus de la SVR?”, a întrebat Harvath, readucând conversaţia pe drumul cel bun.

„Lucrăm la asta chiar acum, dar mai întâi trebuie să ne concentrăm să te ducem în Rusia”, a răspuns Morrell.

„Şi cum avem de gând să facem asta? Mai multe prostii?”

„Cam aşa ceva. Vii cu noi să-l luăm pe Frank Leighton”.

„Unde este el?”

„Operaţiunea lui a fost un pic diferită de a celorlalţi. Ştim că a lui a fost maritimă. Trebuia să navigheze cu bomba nucleară chiar în portul Sankt Petersburg, aşa că, dacă nu s-a mutat de unde era ascunsă bomba nucleară, ceea ce nu avem niciun motiv să credem că a făcut-o, în acest moment se află pe o

insulă mică şi nelocuită de pe coasta Finlandei. Dacă ruşii ştiu atât de multe despre el, nu ne mai este de folos.

Planul este ca noi să îl ducem pe el şi dispozitivul său în siguranţă pe continent, în timp ce tu îi duci barca în Marea Baltică spre Sankt Petersburg.”

„Direct în braţele marinei ruseşti. Asta nu mi se pare prea bine.”

„Nu-ţi face griji”, a spus Morrell, „Vei avea ajutor.”

„Ajutor de la cine?”

„Veţi lucra cu o echipă SEAL staţionată la bordul USS Connecticut.” Morrell a văzut schimbarea bruscă a expresiei lui Harvath. „Te simţi un pic mai bine acum?”

„Poate, dar cum ai de gând să ajungi la Leighton dacă ruşii îl supraveghează?”.

„Vom folosi noul sistem avansat de livrare SEAL al Marinei.”

După ce făcuse parte din Grupul de Dezvoltare a Războiului Special al Marinei Militare – un grup de reflecţie SEAL din Little Creek, Virginia, unde se dezvoltă noi arme, echipamente, sisteme de comunicaţii şi tactici, Harvath cunoştea foarte bine mini-submarinul de 65 de picioare lungime cunoscut sub numele de ASDS, care putea să depună agenţi în mod clandestin, practic la distanţă de scuipat de orice ţărm, oriunde în lume.

„Asta s-ar putea să te facă să intri sub radarul ruşilor”, a spus Harvath, „dar cum rămâne cu cel al lui Frank Leighton? Tipul ăsta e un fost agent de informaţii al armatei. Nu poţi să te duci direct la el şi să spui: „Surpriză!”. „Noi suntem băieţii buni şi a avut loc o schimbare de planuri. Dacă nu ştie că veniţi, cine ştie ce va face.”

„Ştim”, a spus Morrell. „ El se află într-o misiune de tip „pe viaţă şi pe moarte”, iar dacă este luat prin surprindere, opţiunile sale ar fi foarte limitate. Niciunul dintre scenariile potenţiale nu este unul pe care suntem dispuşi să îl acceptăm. De aceea trebuie să restabiliţi comunicarea şi să-l pregătiţi pentru sosirea noastră.”

„De ce eu?”

„Pentru că aţi vorbit deja o dată cu el. Dacă aruncăm pe altcineva în acest moment, ar putea arunca totul în aer.”

Având în vedere faptul că discutau despre o operaţiune pe apă, Harvath nu prea a ţinut cont de alegerea cuvintelor lui Morrell.

„Avem o problemă foarte serioasă”, a răspuns Harvath.

„Leighton se aşteaptă ca următorul nostru contact să se facă prin intermediul planului de contact de urgenţă stabilit de Gary Lawlor, iar eu habar nu am ce este acela.”

Mai rămăseseră mai puţin de patru ore şi Harvath se întreba care naiba va fi următoarea sa mişcare.

Scoţându-şi telefonul mobil, l-a sunat pe Herman Toffle de la spital pentru o actualizare a situaţiei lui Gary.

„Este încă în operaţie”, a spus Herman, „dar se pare că medicii se pregătesc să închidă. Aveam de gând să aştept până când terminau şi îl duceau cu rotile la reanimare înainte de a vă suna.”

„Cât timp?”, a întrebat Harvath.

„Din ce a spus asistenta, cam între patruzeci şi cinci de minute şi o oră, dar asta doar pentru finalizarea operaţiei. Este sub anestezie generală. Nu se ştie cât timp va dura până când îşi va reveni şi când va putea comunica.”

„Sunt pe drum”, a spus Harvath, închizând telefonul. Întorcându-se spre Morrell, a spus: „Am nevoie de cheile de la maşină şi de DeWolfe”.

„Care-i treaba?”, a întrebat Morrell în timp ce îi arunca lui Harvath cheile de la maşina închiriată.

„Am o idee despre cum am putea să punem puţin ruj pe acest porc. Dacă am dreptate, poate că putem împiedica lucrurile să devină prea urâte, prea devreme.”

CAPITOLUL 30 În timp ce Harvath a activat sistemul de navigaţie de la bordul maşinii de închiriat şi şi-a selectat destinaţia – campusul Virchow-Klinikum al Spitalului Charité din Berlin, situat pe malul canalului Spandau din Berlin, DeWolfe se juca cu transmiţătorul de explozie al lui Gary, încercând să găsească o cale de a intra în programul de criptare.

„Ai vorbit despre coduri numerice”, a spus Harvath, accelerând într-o intersecţie pentru a evita un semafor care se schimba. „În SEALs, în mod normal, aveam un cod din patru cifre cu un cod de rezervă, în cazul în care primul era compromis vreodată. Pentru ca sistemul nostru să funcţioneze, am lua oricare ar fi codul curent şi am scădea data din ziua respectivă. Asta a fost tot.”

„În esenţă, aşa funcţionează acest lucru. Misiunile voastre erau probabil asemănătoare cu cele în care am fost desfăşuraţi noi. Ar fi trebuit să facem doar transmisiuni în rafală către structura de comandă şi control, nu către alţi agenţi de pe teren, aşa că nu aveai nevoie de o mulţime de coduri suplimentare.”

„Exact.”

„Atunci e uşor. În calitate de om de comandă, am ajuns să stabilesc eu însumi codurile noastre de criptare. Am vrut ceva semnificativ pe care să mi-l amintesc mereu, aşa că, ori de câte ori am putut, mi-a plăcut să folosesc date importante din Războiul de Independenţă. Preferatul meu era 418.”

„18 aprilie?”, a întrebat Harvath.

„Da. 18 aprilie 1775. Scădeam 418 din 1775 şi apoi adăugam data din ziua în care transmiteam. Acesta era codul nostru. În ceea ce priveşte comunicaţiile, 18 aprilie 1775 a fost una dintre cele mai istorice.”

„19 aprilie a fost ziua în care au avut loc bătăliile de la Lexington şi Concord”, a spus Harvath, tăcut pentru câteva clipe în timp ce se gândea înainte de a răspunde. „Apoi, noaptea precedentă ar fi fost cea în care Paul Revere a fost însărcinat să ducă mesajul la Concord că vin englezii.”

„Foarte bine”, a răspuns DeWolfe. „Te pricepi”.

„Da, aş fi vrut doar să ştiu lucrurile lui Gary.”

„Se pare că îl cunoşti destul de bine. Aşa cum am spus, probabil că va fi ceva semnificativ pentru el şi uşor de reţinut pentru agenţii săi. Aveţi vreo idee despre ce numere ar fi fost memorabile sau semnificative pentru Gary? Ar trebui să fie numere la care oamenii lui să se poată raporta şi ei”.

Harvath îşi scotocea capul după şiruri de numere care ar fi însemnat ceva pentru Gary, dar care ar fi avut relevanţă şi pentru agenţii săi. Asta însemna, totuşi, că orice lucru personal pentru Gary, cum ar fi aniversările sau adresele sale, nu s-ar fi calificat şi astfel Scot le-a respins din start. Lucrul greu era că, pe lângă faptul că nu era un tip de calculator, Gary nu era nici un tip de numere. De fapt, se gândea Harvath, probabil că ar fi fost vorba de o tragere la sorţi între ce ura el mai mult – calculatoare sau matematică .

Când venea vorba de competenţă logistică şi organizatorică, Gary avea ambele calităţi din belşug, dar, fie că ne place sau nu, bătrânul ar fi trebuit să folosească un fel de matematică pentru a-şi organiza transmisiunile în rafală. Harvath s-a întrebat dacă nu cumva se gândea prea mult la problema pe care o avea în faţă. Keep it simple, prostule, a auzit el de undeva din adâncul minţii sale.

Şi-a petrecut restul drumului încercând să se asocieze liber, dar fără prea mult noroc.

Când au ajuns la spital, Herman îi aştepta la staţia asistentelor. Harvath îl prezentă rapid pe DeWolfe şi apoi îl urmă pe Herman pe hol până în camera de recuperare, unde Hollenbeck şi Longo stăteau de pază afară.

„Tocmai l-au adus pe Gary”, a spus Hollenbeck.

„Cum se simte?”, a întrebat Harvath. „Şi-a revenit?”

„Dr. Trawick este cu el. Este destul de grav”, a răspuns Longo, dându-se la o parte şi ţinând uşa deschisă pentru Harvath. În timp ce Herman şi DeWolfe încercau să îl urmeze, Longo a ridicat braţul. „Deja sunt prea mulţi oameni înăuntru. Sunt sigur că puteţi înţelege.”

Harvath s-a uitat înapoi şi le-a dat însoţitorilor săi un semn politicos din cap care arăta că se va descurca singur.

„Sigur”, a răspuns Herman. „Noi înţelegem. Scot, dacă ai nevoie de ceva, vom fi în sala de aşteptare.”

Scot a zâmbit de mulţumire şi a împins printr-un set de uşi duble, unde o asistentă i-a blocat prompt calea şi i-a indicat o chiuvetă unde trebuia să se spele.

Cu mâinile şi antebraţele spălate, Harvath a îmbrăcat un „costum de iepuraş” din hârtie sterilă, împreună cu o pălărie, ghetuţe şi o mască, apoi i s-a alăturat lui Skip Trawick lângă patul lui Gary Lawlor.

„Cum se simte?” a întrebat Scot când a auzit clicul ritmic al unui ventilator şi a văzut tubul care ieşea din gura lui Gary. O multitudine de monitoare, cu afişaje viu colorate, vâjâiau şi bipau în linişte în jurul capului patului lui Lawlor, ca şi cum s-ar fi adunat pentru a forma un fel de halo tehnologic protector.

„Nu e grozav”, a răspuns Skip. „Glonţul i-a ratat de puţin inima, dar a reuşit să facă pagube arteriale majore şi i-a crestat aorta. Acesta a intrat în stop cardiac hipotermic profund. A trebuit să facă un bypass cardiopulmonar”.

„Iisuse”, a spus Harvath. „O să fie bine?”

„În acest moment, nimeni nu este sigur. Nu arată prea bine.”

„Când credeţi că îşi va reveni?”.

„A fost o operaţie destul de lungă. Anestezistul mi-a spus că a folosit izofluran. Este un agent de inhalare, aşa că trebuie să aşteptăm ca plămânii lui Gary să îl excrete înainte de a-şi reveni.”

„Despre cât timp vorbim aici? Am câteva întrebări foarte importante de pus”, a răspuns Harvath.

„Douăzeci până la treizeci de minute probabil, dar Scot, trebuie să fii pregătit pentru faptul că s-ar putea să nu fie capabil să îţi răspundă la niciuna dintre întrebări.”

„Îl vor extuba când se va trezi, nu-i aşa?”.

„Probabil că nu. Vor dori să-l urmărească o vreme şi să vadă cum se descurcă şi apoi se va lua o decizie. Dacă nu cred că este suficient de puternic, îl vor lăsa la ventilaţie.”

„Va fi capabil să scrie? O să-i aduc un pix şi un blocnotes.”

„Scot, ascultă. Gary nu este un om tânăr. Pe lângă rana provocată de glonţ, a aspirat mult sânge şi au fost nevoiţi să-i introducă un tub toracic. De asemenea, a primit câteva lovituri foarte serioase la cap, ceea ce înseamnă că există o mare probabilitate ca el să aibă şi câteva leziuni intracraniene acute. Abilităţile sale, mai ales de comunicare, ar putea fi grav afectate.”

„Skip, dacă trebuie să stau aici şi să iau notiţe în timp ce omul clipeşte în cod Morse, atunci o voi face.

Informaţiile pe care le are în cap sunt esenţiale pentru misiunea noastră.”

„Înţeleg acest lucru şi, credeţi-mă, apreciez miza acestei situaţii. Vreau doar să fii pregătit în cazul în care nu-ţi poate fi de ajutor.”

„Dacă nu poate”, a spus Harvath, trăgând un scaun lângă patul lui Gary Lawlor şi aşezându-se, „vom avea cu toţii probleme mari.”

Una dintre asistentele din sala de recuperare a fost cea care a observat prima dată că pleoapele lui Gary Lawlor fluturau. A trecut pe lângă un Harvath adormitor şi a început să-i vorbească lui Gary în engleză în timp ce-i verifica semnele vitale. Trawick, care se afla în cealaltă parte a camerei vorbind cu una dintre celelalte asistente, a văzut agitaţia şi s-a îndreptat rapid spre pat. Harvath, acum complet treaz, şi-a strecurat scaunul înapoi şi s-a ridicat în picioare în timp ce o privea pe asistentă cum îşi liniştea pacientul ameţit şi îl îndemna să reziste impulsului de a scoate tubul.

Când Gary s-a trezit suficient de mult şi când a fost sigură că nu va încerca să-şi scoată tubul traheei din gât, ea i-a făcut un semn din cap doctorului Trawick şi apoi s-a îndreptat spre piciorul patului pentru a-i adnota fişa.

Dr. Trawick a aruncat o privire la semnele vitale ale lui Lawlor şi a clătinat din cap înainte de a se întoarce spre Scot şi de a-i spune: „Câteva minute cel mult, Scot. Eşti bine? Luaţi-o încet. Şi orice ai face, nu-l supăra”.

Harvath a dat din cap, asigurându-l pe Skip că a înţeles şi apoi şi-a strecurat scaunul înapoi lângă pat, în timp ce Skip şi asistenta îi lăsau singuri. Ochii lui Lawlor erau deschişi, dar nu părea să se concentreze asupra a ceva anume.

„Gary?”, a spus Scot, încercând să-i atragă atenţia. „Sunt eu, Scot. Mă auziţi?”

A durat o clipă, dar ochii lui Lawlor au urmărit încet până când au intrat în contact cu faţa lui Harvath. Scot nu putea fi sigur, dar credea că a detectat o sclipire de recunoaştere. Luându-l de mână pe bărbat, a spus: „Vei fi bine. Eşti în spitalul Charité din Berlin. Ai fost împuşcat, dar totul este în regulă acum. De îndată ce eşti stabil, te vom muta la Landsthul.”

Centrul medical regional Landsthul, situat la cinci kilometri sud de baza aeriană Ramstein, în landul german Rheinland-Pfalz, era cel mai mare spital american din afara Statelor Unite. Acolo, Lawlor avea să primească nu numai îngrijirea medicală continuă de care avea nevoie, ci şi securitate, deoarece LRMC se afla pe o instalaţie militară americană permanentă.

Lawlor i-a dat drumul mâinii lui Harvath şi a pantomimat slab că scrie. A vrut să-i spună ceva. Cam atât despre a lua lucrurile încet, s-a gândit Harvath.

A scos stiloul şi blocnotesul pe care le împrumutase de la una dintre asistente şi, ridicând mâna lui Gary, l-a ajutat să strângă stiloul în pumn şi l-a aşezat pe blocnotes, acolo unde îl putea vedea.

Fiecare mişcare a mâinii sale era extrem de greoaie şi orice făcea părea să dureze o veşnicie. În cele din urmă, a terminat şi a început să deseneze încet cercuri în jurul a ceea ce scrisese pe bloc. Harvath s-a uitat în jos şi a văzut literele HD urmate de un semn de întrebare. Nu aveau niciun sens pentru el şi a decis să insiste mai mult.

„Am vorbit cu Frank Leighton şi...”

Lawlor nu asculta. Începuse din nou să scrie.

H.E.L.M. Harvath s-a întrebat dacă Gary ştia măcar că se afla în cameră şi vorbea cu el.

Când a terminat de scris, Gary a făcut din nou un cerc pe bloc. Harvath s-a uitat în jos şi a văzut numele Helmut cu un alt semn de întrebare lângă el. Trebuia să se fi referit la Helmut Draegar, dar de ce? De ce, după atâţia ani, s-ar fi gândit la el? Harvath s-a oprit pentru o clipă şi şi-a dat seama că probabil că nu trecea o zi în care Gary să nu se gândească la el. Până la urmă, o omorâse pe soţia bărbatului.

„Helmut a plecat de mult”, a spus Scot. „L-ai ucis chiar tu.” A aşteptat vreun răspuns, dar tot ce a văzut a fost epuizare. S-a hotărât să meargă mai departe. „Rămâi cu mine, Gary. Am nevoie de ajutorul tău. Frank Leighton mă testează şi am nevoie...” Din nou, a fost întrerupt de scrisul chinuit al lui Lawlor. Asta nu-l ducea nicăieri. Lawlor pur şi simplu nu era de acord. Harvath a privit cum începea să deseneze un cerc mai mare în jurul numelui lui Helmut şi s-a hotărât să facă o ultimă încercare.

Punându-şi mâna peste cea a lui Gary, l-a oprit din cercul neîncetat pe care îl desena, care aproape că sfâşia hârtia, şi s-a uitat direct în ochii prietenului său. „Gary, este foarte important. Trebuie să mă asculţi. Fii atent la ceea ce spun”.

Epuizat de încercarea de a transmite mesajul său, corpul lui Lawlor s-a prăbuşit. Pleoapele lui păreau să se îngreuneze şi părea că este pe punctul de a adormi din nou.

„Gary”, a spus Scot. „Haideţi acum. Trebuie să iau legătura cu Frank Leighton prin intermediul punctului de contact de urgenţă. Trebuie să ştiu cum fac asta”.

Lawlor s-a luptat cu pleoapele căzute şi, apucând mai tare stiloul, a desenat o cutie şi apoi a desenat deasupra ei un U cu susul în jos. Harvath s-a uitat la el o secundă şi apoi a ghicit ce vedea.

„Asta e o valiză?”

Lawlor nu a spus nimic.

„Gary, vreau să atingi pixul o dată pentru da, de două ori pentru nu”.

A bătut o dată cu pixul.

„Este o valiză, bine. Este valiza lui Frank Leighton?”

Două atingeri – nu .

„Este valiza ta?”

Da.

„Ce-i cu ea? Este ceva în valiza ta?”

Da.

Harvath şi-a coborât vocea. „E vorba de transmiţătorul de explozie?”

Lawlor a tăcut pentru o clipă; singurul zgomot dintre ei era clicul metalic al ventilatorului.

Apoi a bătut o dată cu pixul pentru da.

„Bine, am luat transmiţătorul tău”, a spus Harvath.

Lawlor a trasat un semn de întrebare pe bloc.

„Tu şi Frank Leighton aveaţi amândoi în casele voastre căni de la pub-ul Leydicke. Am avut noroc.”

O singură atingere – da.

Harvath a zâmbit la răspunsul lui Gary. Poate că, până la urmă, era înăuntru acolo. „Să iau eu legătura cu Leighton sau să ia el legătura cu mine?”. Şi cum rămâne cu codul de criptare?”

Lawlor era frustrat şi a bătut încet şi repetat cu pixul.

„Îmi pare rău”, a spus Harvath. „Câte o întrebare pe rând”.

O singură atingere – da.

„Să-l sun pe Leighton?”

Două bătăi-nu .

„Atunci mă sună el pe mine?”

O atingere – da.

„Bine, unde?”

Lawlor i-a făcut semn lui Harvath să treacă la o pagină curată, iar când a făcut-o, Gary a început să încerce să scrie ceva, apoi a renunţat şi a desenat o coroană cu litera G în centru şi sub ea literele „Mme”.

Grozav, s-a gândit Harvath, încă o bolboroseală.

„Ăsta e un loc?”, a întrebat Harvath, urmărind stiloul pentru ca Gary să bată pe degete răspunsul său. Au trecut câteva momente.

Harvath şi-a ridicat privirea şi a văzut că ochii lui Gary erau închişi. „Haide, Gary. Mai am doar câteva întrebări.

Eşti cu mine?”

Harvath a auzit stiloul atingând blocul în ceea ce a crezut că era un răspuns afirmativ, dar când s-a uitat în jos şi l-a văzut căzând din mâna lui Gary, un fluierat strident a început să străbată aerul din camera de recuperare.

Trawick a alergat spre el, s-a uitat o dată la Gary, apoi a verificat monitoarele de deasupra patului său. „Rahat!”, a exclamat el. „Intră în fibrilaţie ventriculară. Soră!

Cod albastru. Adu-mi defibrilatorul”. Întorcându-se spre Harvath, a spus: „Afară. Acum!”

Harvath a adunat cu reticenţă caietul pe care Gary scria şi a ieşit din cameră cu spatele. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost o echipă de asistente medicale adunate în jurul patului, ajutându-l pe Skip să-l pregătească pe Gary, în timp ce defibrilatorul era adus cu roţile şi pus sub tensiune.

În afara sălii de recuperare, Hollenbeck şi Longo încă stăteau de pază. Harvath i-a pus la curent cu ce se întâmplase şi au rămas cu toţii în tăcere până când Skip a ieşit zece minute mai târziu cu vestea că Gary fusese dus înapoi în sala de operaţie. Nu arăta bine, iar Skip i-a sugerat lui Harvath să se facă confortabil, deoarece probabil că avea să mai dureze ceva timp.

Hollenbeck şi Longo l-au urmat pe Trawick până în sala de operaţie, în timp ce Harvath a pornit în căutarea lui Herman şi a lui DeWolfe. Le-a găsit uitându-se la televizor într-o mică sală de aşteptare chiar lângă Unitatea de Terapie Intensivăd.

„Cum se simte?”, a întrebat Herman când a intrat Harvath.

„Nu e bine”, a răspuns Scot. „A fost treaz în sala de recuperare doar câteva minute, apoi s-a prăbuşit. L-au dus înapoi în sala de operaţie.”

„Îmi pare rău să aud asta”, a spus DeWolfe în timp ce se ridica şi dădea volumul televizorului mai încet. „Ai reuşit să vorbeşti cu el?”.

„Nu chiar. Era încă intubat, iar Skip a spus că s-ar putea să fi suferit un traumatism cranian în timpul chinului. Tot ce am putut să fac a fost să pun întrebări în timp ce el mâzgălea pe acest carneţel”, a spus Harvath, ţinându-l în mână. „Nimic din toate astea, totuşi, nu prea are sens.”

Harvath a apucat un scaun şi a aşezat paginile din carneţel în poală. „După cum am spus”, a început el, „nimic din toate astea nu prea are sens. Gary voia doar să ştie despre bărbatul care i-a ucis soţia acum cincisprezece ani.”

„De ce crezi că ar face asta?”, a răspuns DeWolfe.

Harvath s-a mai uitat o dată şi a spus: „Habar n-am.

Cred că de asta încerca Skip să mă avertizeze. Este posibil ca leziunile de la cap să-i fi afectat capacitatea de a se concentra şi de a comunica în mod corespunzător.”

„Ştia că vorbeşti cu el?”.

„Aşa părea. Când îi puneam nişte întrebări de genul da sau nu, el bătea cu pixul pe bloc ca răspuns. „O dată pentru da şi de două ori pentru nu.”

„Ce este pe ultima pagină de acolo?”, a întrebat Herman.

„Asta are şi mai puţin sens”, a spus Harvath, ridicând bucata de hârtie şi uitându-se la ea. „A desenat-o după ce l-am întrebat unde era punctul de contact în caz de urgenţă. Ca să vă spun adevărul, mie mi se pare un semn de bandă.”

„Poate că este un loc sau un fel de locaţie”, a răspuns Herman.

„Sau un indiciu despre locul unde îşi ascundea prăjiturile când era mic”, a răspuns Harvath. „Nu pot să garantez pentru autenticitatea niciuneia dintre ele.”

„Dă-te înapoi o secundă. Cum arată desenul?”, a întrebat DeWolfe.

„Este o coroană cu un G în ea şi nişte litere dedesubt”, a răspuns Harvath.

„O coroană cu un G în ea?”, a spus Herman. „Lasă-mă să văd asta”.

Harvath i-a înmânat pagina lui Toffle, care a scos o pereche de ochelari din buzunarul hainei şi s-a uitat mai atent.

„Când ai început să porţi ochelari, Herman?”, a întrebat Scot.

„Nu e treaba ta şi nu ai văzut niciodată asta”, a răspuns Toffle.

„Hei”, a spus Harvath, „purtarea ochelarilor este treaba ta.

Şi dacă aşa vrei tu, atunci nu am văzut nimic.”

„Nu sunt ochelarii mei, Blöde Fotze. Acest simbol. N-ai mai văzut niciodată?”

Harvath, care era sigur că Blöde Fotze nu era un termen de afecţiune, s-a aplecat mai aproape de Herman pentru a se mai uita o dată la desenul lui Lawlor. „Categoric nu”, a spus el, după o inspecţie mai atentă. „Nu l-am mai văzut niciodată. Tu l-ai văzut?”

„Poate. Permiteţi-mi să vă întreb ceva despre prietenul dumneavoastră Gary Lawlor”.

„Herman, dacă ştii ce este acel simbol”, a spus Harvath, cu vocea sa amestecată de nerăbdare şi frustrare, „dă-mi-l încoace. Nu bateţi câmpii cu mine.”

„Cum să spun asta delicat?”, a răspuns Toffle.

„Herman. Dă-l naibii de delicat. Nu avem timp pentru asta.

Ce naiba este?”

Herman a făcut o pauză, fie pentru efect, fie pentru a se gândi la cea mai bună modalitate de a da glas descoperirii sale. Harvath bănuia că era vorba de aceasta din urmă, iar bănuiala i-a fost confirmată când Toffle a spus: „Este sigla unui bordel numit King George. Se află în cartierul Steglitz”.

„Eşti sigur?” întrebă Harvath.

„Pozitiv.”

Harvath cunoştea foarte bine înclinaţia prietenului său pentru femeile uşoare; o trăsătură de caracter pe care Herman Toffle susţinea că o jertfise din toată inima atunci când se căsătorise.

Toffle şi-a privit prietenul şi apoi a spus: „King George nu este de fapt o alegere rea pentru un punct de contact.

Este deschis la orice oră şi nu ar părea ciudat ca cineva să fie văzut intrând sau ieşind de acolo. Ceea ce mă derutează sunt aceste trei litere „M M M E” de sub logo”.

„Trebuie să reprezinte ceva.”

Harvath s-a uitat la cronograful său Kobold Phantom.

„Ei bine, avem mai puţin de două ore la dispoziţie, aşa că vă sugerez să ne punem căştile de gândire.”

„Lasă-mă să mă uit la asta”, a spus DeWolfe, în timp ce traversa camera, lua hârtia de la Toffle şi o studia. „Harvath, nu-mi vine să cred că ai ratat asta.”

„Ce anume?”

„Credeam că vorbeşti franceza”, a răspuns expertul în comunicaţii, înmânându-i desenul.

„Un pic, da.” Harvath s-a uitat mai atent şi apoi şi-a dat seama. Zâmbind, a spus: „Acum ştim de cine să întrebăm când ajungem la King George”.

„Cum ţi-ai dat seama de asta?”, a întrebat Toffle în timp ce lua pagina înapoi şi se uita la ea.

„ M-m-e , Herman”, a răspuns Harvath.

„Da, şi?”

„Este abrevierea franceză pentru Madame.”

CAPITOLUL 31 Întâi o unitate de producţie porno şi acum un bordel.

Harvath crezuse întotdeauna că Amsterdamul era cea mai colorată capitală a Europei, dar începea să-şi schimbe părerea.

King George arăta ca orice altă clădire de piatră gri cu cinci etaje din Berlin. Cu frumoasele sale balcoane şi feroneria decorativă fleur-de-lis care acoperă ferestrele mulate ale primelor trei niveluri, ar fi putut fi sediul unei multinaţionale de succes sau o locuinţă multifamilială.

După ce şi-au parcat maşina, trio-ul a urcat un scurt rând de trepte de piatră care dădeau spre o uşă mare vopsită într-un verde discret şi accentuată cu corpuri de iluminat din alamă.

Herman a sunat la sonerie şi, când o voce a revenit prin interfon, s-a anunţat ca fiind „Herr Toffle”.

„Mă duci în toate locurile cele mai bune”, a spus Harvath în timp ce uşa se descuia şi Herman o împingea.

„Nu glumi”, a răspuns Toffle. „Acesta este unul dintre cele mai bune locuri din tot Berlinul.”

Pragul foaierului de marmură era acoperit de un lung patinoar persan care ducea direct până la un detector de metale enorm. Flancând detectorul de metale se aflau doi agenţi de securitate colosali. Capetele lor rase şi constituţiile masive contrastau puternic cu costumele lor întunecate de la Savile Row, cu cravatele de mătase impecabil înnodate şi cu pantofii John Lobb făcuţi manual şi ajustaţi la comandă.

„Uh-oh”, i-a spus DeWolfe lui Harvath, în sinea lui.

„Poftim?” „Arăţi la fel de bine ca tipii ăştia şi cu zece mii în plus ai putea fi îmbrăcat la fel de bine”, a răspuns Scot.

„Foarte amuzant, Harvath. Mă refeream la detectorul de metale. Ceva îmi spune că aceasta nu este o afacere care să primească cu plăcere fierul greu.”

„Vrei să spui că ai venit înarmat?”

„Aşa este. Şi nu ai nimic mai mult decât personalitatea ta strălucitoare.”

„Nu-ţi face griji”, a zâmbit Harvath. „Sunt sigur că Herman s-a ocupat de toate astea.”

În acel moment, Toffle a trecut şchiopătând prin detectorul de metale, iar alarma acestuia s-a declanşat imediat. Harvath şi DeWolfe au stat deoparte şi au aşteptat.

Cei doi gardieni s-au apropiat de Herman şi i-au cerut să ridice braţele. Marele neamţ a zâmbit politicos şi a început să facă ceea ce i-au cerut. De îndată ce au fost suficient de aproape, mâinile lui au ieşit în afară într-o mişcare care părea să sfideze legile fizicii însăşi. Cei doi gardieni au rămas într-o încurcătură de ţesături zdrenţuite, dar scumpe, fără armele lor de mână, pe care Herman le avea acum îndreptate spre ei.

„Oh, rahat”, a spus DeWolfe, care şi-a scos repede arma pentru a-l susţine pe Toffle.

Au trecut câteva secunde tensionate. Apoi, atât agenţii de securitate cât şi Herman au început să râdă.

Cu degetele arătătoare în apărătoarea trăgaciului, Toffle şi-a eliberat strânsoarea şi a învârtit pistoalele astfel încât să le poată înapoia, cu fundul înainte.

„Ce naiba e asta?”, a întrebat DeWolfe, nefiind sigur de ceea ce vedea.

Harvath a început să râdă. Şi-a amintit când era SEAL şi îl întâlnise pentru prima dată pe Herman în cadrul unui exerciţiu de antrenament încrucişat. Lui Herman îi plăcea să se furişeze pe lângă oameni şi să le fure armele de mână fără ca aceştia să ştie.

Mai mult decât atât, avea o afinitate deosebită pentru asta. Harvath, însă, era singura persoană pe care nu o putea învinge niciodată. „Încă mai ai talent, Herman."

„Bineînţeles că ştiu. De fapt, nu l-am pierdut niciodată."

„Ce naiba se întâmplă?", a întrebat din nou DeWolfe.

„Pune arma deoparte", a spus Harvath, „înainte de a împuşca pe cineva."

DeWolfe a făcut cum i s-a spus. „N-am văzut niciodată aşa ceva."

„Toată lumea ar trebui să aibă cel puţin un truc bun", a spus Herman. „Acum, domnilor, aş vrea să vi-i prezint pe Kiefer şi Verner." Herman nu a oferit numele lui Harvath şi DeWolfe şi, fiind profesioniştii care erau, Kiefer şi Verner nu le-au cerut.

După ce bărbaţii şi-au strâns mâna, agenţii de securitate le-au făcut semn lui Harvath şi lui DeWolfe să treacă prin detectorul de metale.

„Eşti sigur că ai jurat să nu mai mergi în astfel de locuri?", i-a spus Harvath lui Herman, în timp ce mergeau pe un hol scurt spre o recepţie elegantă. „Băieţii de la uşă păreau să te cunoască foarte bine."

„Sunt foşti militari. Unchiul lor este un vechi prieten de-al meu.

Le-am obţinut locurile de muncă aici", a spus Herman, arătându-le celor doi colegi o anticameră frumos amenajată.

„Herr Toffle", a exclamat o blondă atrăgătoare, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, care a ieşit din spatele unui birou din lemn sculptat ornamental pentru a-şi întâmpina oaspetele. „Mă bucur să vă revăd." Era îmbrăcată într-un sacou perfect croit, cu o îmbrăţişare exact cât trebuie în jurul sânilor ei perfect conturaţi. Fusta ei, deşi ajungea puţin mai sus de jumătatea coapsei, avea totuşi o croială de bun gust şi călătorea cu măiestrie pe linia ispititoare dintre a dezvălui şi a ascunde totul în acelaşi timp.

„Bună, Nixie", a spus Herman, apucând cele două mâini pe care tânăra i le-a prezentat şi sărutând-o pe ambii obraji. „Ce mai faceţi?"

„Mă simt bine, Herr Toffle. Mulţumesc că aţi întrebat, a răspuns Nixie, care s-a întors spre Harvath şi DeWolfe şi a spus: „O să le răsfăţaţi pe fete aducând cu voi colegi atât de chipeşi. Poate că ar trebui să le cerem lui Kiefer şi Verner să te însoţească în această seară, pentru protecţia ta."

Harvath trebuia să recunoască, femeia era impecabilă – atât în aspectul exterior, cât şi în modul în care se purta cu clienţii. Ea i-a amintit de concierge-urile VIP pe care le văzuse în Las Vegas şi care erau însărcinate să aibă grijă de marii jucători ai unui hotel. A fost cam aceeaşi situaţie. Deşi vă tratau cu respect şi cu o doză sănătoasă de atenţie şi linguşeală, concluzia era aceeaşi. Voiau să cheltuieşti cât mai mulţi bani şi să te bucuri de ei, ca să te întorci din nou. Deşi era un bordel, Harvath a trebuit să recunoască faptul că, din câte văzuse până acum, era un bordel de clasă.

„Din păcate”, a spus Herman, „nu suntem aici pentru plăcere în această seară. Aceasta este mai mult un apel de afaceri”.

Pentru o clipă, Nixie a părut abătută. Dar, într-o clipă, comportamentul ei profesional a revenit, cu doar o urmă de bosumflare copilăroasă persistând pe buzele ei roşii extrem de pline.

Da, s-a gândit Harvath, femeia asta era chiar o profesionistă . Dacă restul femeilor de la King George's erau ca Nixie, nu putea să nu se întrebe cum de a mai ieşit vreun bărbat de acolo cu ceva bani în buzunare.

„Ei bine, când se va rezolva, poate că vei fi de acord să rămâi?”, a întrebat Nixie, vânzătoarea desăvârşită.

„Poate data viitoare”, a spus Herman cu un zâmbet. „Trebuie să vorbim cu Gerda. Este înăuntru, vă rog?”

Nu ar fi trebuit să-l surprindă pe Harvath faptul că Herman o cunoştea pe doamna după prenume, dar totuşi s-a mirat.

S-a uitat la DeWolfe, care stătea în faţa unui monitor cu ecran plat într-un cadru aurit, care arăta ceea ce părea a fi imagini de pe podiumul de prezentare de modă Victoria's Secret, dar ceea ce Harvath a presupus că era o piesă promoţională care punea în evidenţă personalul de la King George.

„Băiete, lui Carlson şi Avigliano o să le pară rău că au ratat asta”, a spus DeWolfe, ai cărui ochi erau lipiţi de ecran. „Cred că tocmai m-am îndrăgostit. Da. Oh, wow!

S-a întâmplat din nou. Aceste femei sunt incredibile”.

„Uşurel, Trigger”, a spus Harvath. „Oricât de bine finanţaţi aţi fi voi, băieţi, în niciun caz şmecherul Ricky nu v-ar lăsa să cheltuiţi aşa ceva. Şi ai putea să economiseşti diurna pe o săptămână şi să nu fii în stare să plăteşti ceea ce te uiţi acolo. Aşa că fă-ţi o favoare şi îndepărtează-te de monitor. Asta e, îndepărtează-te de monitor.”

DeWolfe a făcut cum i-a sugerat Harvath şi s-a alăturat colegilor săi la biroul lui Nixie.

Închizând telefonul, blonda atrăgătoare a spus: „Îmi pare rău, Herr Toffle, dar se pare că Frau Putzkammer a fost chemată în urmă cu puţin timp şi nu s-a întors încă.”

„Aveţi un număr de telefon mobil la care putem da de ea?”

„Am încercat deja să-i dau la îndemână, dar nu a răspuns.

Sper că nu este nimic grav.”

Herman s-a uitat la Harvath. „Cât timp avem la dispoziţie?”

„Mai puţin de patruzeci şi cinci de minute”, a răspuns Harvath, verificându-şi Koboldul.

„De fapt, Nixie”, a răspuns Herman. „Este foarte grav şi nu avem prea mult timp la dispoziţie.”

„Herr Toffle, dacă pot să vă fiu de ajutor în vreun fel, vă rog să o spuneţi.”

Herman s-a uitat din nou la Harvath, sfâşiat de întrebarea cât de mult ar trebui să împărtăşească cu Nixie. Când Harvath şi-a ridicat foarte uşor ceasul şi l-a bătut, Herman a decis că nu mai aveau timp decât pentru o abordare directă. „Cu ani în urmă, Gerda, Frau Putzkammer, a lucrat îndeaproape cu un grup de militari americani, iar acum unul dintre ei a fost foarte grav rănit aici, în Berlin. Credem că a fost un prieten al lui Frau Putzkammer şi că, dacă ar fi ştiut despre situaţia lui, ar fi vrut să-l ajute.”

„Bineînţeles”, a spus Nixie. „Ea a vorbit adesea despre militarii americani care au fost unii dintre cei mai buni clienţi ai ei.”

„Sunt sigur şi este foarte amabil din partea ei, dar aceşti oameni erau foarte serioşi, soldaţi de elită. Nu este vorba despre soldaţi americani obişnuiţi. De acest grup, Frau Putzkammer şi-ar aminti cu siguranţă.”

Faţada lui Nixie părea să se înmoaie. „Când ar fi fost aceşti bărbaţi în Berlin?”

„Înainte de căderea zidului. Era un grup mic însărcinat cu...” „Für die Sicherheit?”, a întrebat Nixie, întrerupând fraza lui Herman.

„Da”, a răspuns Harvath. „Dar de unde ştii tu asta?”.

„Lasă-mă să chem pe cineva să mă înlocuiască şi putem vorbi”, a spus Nixie în timp ce apăsă unul dintre multele butoane de pe telefon şi vorbi într-o germană rapidă.

Câteva clipe mai târziu, o roşcată uimitoare a ieşit pe o uşă laterală discretă pentru a o înlocui pe Nixie, care apoi le-a arătat oaspeţilor săi ieşirea din zona de recepţie şi intrarea într-un mic lift.

Au mers până la etajul cinci, unde liftul s-a deschis spre un apartament superb, plin de antichităţi, un penthouse.

Aceasta era o parte a Regelui George pe care nici măcar Herman nu o mai văzuse, se pare, până atunci. „Domiciliul lui Frau Putzkammer?”, a întrebat el.

„De fapt, este casa noastră”, a răspuns Nixie.

„Vrei să spui că tu şi Gerda sunteţi ?”

„Mamă şi fiică”, a spus Nixie, tăindu-l pe Herman înainte ca acesta să poată spune ce credea el cu adevărat că era relaţia lor. „Numele meu complet este Viveka Nicollet Putzkammer”.

„Habar n-aveam”, a oferit Herman, uimit.

„Nu mulţi oameni o fac. Aşa a vrut întotdeauna mama să fie. După internate private atât în Franţa, cât şi în Elveţia, mi-am luat diploma de licenţă la Universitatea din California de Sud şi MBA-ul la Kellogg din Chicago, apoi m-am întors acasă, la Berlin, pentru a ajuta la conducerea afacerii familiei."

„Şi după cum se vede", a răspuns Herman, „ai făcut o treabă foarte bună".

„Dar de unde ai ştiut de Für die Sicherheit?", a intervenit Harvath.

Nixie le-a făcut semn oaspeţilor ei să ia loc în sufrageria scufundată, în timp ce traversa o serie de frumoase covoare orientale şi prelua o halbă mare de bere din vârful uneia dintre numeroasele rafturi de cărţi care căptuşeau peretele din depărtare.

Întorcându-se cu cana, a zâmbit în timp ce i-o înmâna lui Harvath şi a spus: „Una dintre cele mai de preţ bunuri ale mamei mele."

Nu a fost nevoie să citească inscripţia de pe ea pentru a şti despre ce este vorba. Văzând bucata de sârmă ghimpată înfăşurată în jurul fundului a fost de ajuns.

„De unde a luat asta?", a întrebat Harvath.

„A fost un cadou", a răspuns Nixie.

Harvath şi-a amintit de halba pe care Hellfried Leydicke o avea deasupra barului său şi a presupus pe jumătate că Gerda Putzkammer fusese un alt susţinător extern util al echipei lui Gary. Dar când a întors stein-ul cu susul în jos şi a văzut numărul de serie, a rămas uimit. 10/12. Zece din douăsprezece. O adevărată cană de echipă . Un ping liniştit, subconştient, a răsunat în mintea lui Harvath, ca şi cum radarul său mental ar fi ricoşat din nou în ceva ce căutase.

„Bărbatul care i-a dat acea ştaif se numea John Parker", a spus Nixie. „Mama mea îl iubea foarte mult. Suficient pentru a-l lăsa să se întoarcă acasă, în America, când a fost rechemat după căderea zidului."

„Ştia că mama ta era însărcinată?" a întrebat Herman, făcând o presupunere.

„Nu. De fapt, mama mea nici măcar nu a ştiut până când el nu a plecat deja."

„Nu a încercat niciodată să ia legătura cu el?"

„Trebuie să o cunoaşteţi pe mama mea. Este o femeie foarte mândră. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ea ar fi fost ca oamenii să creadă că are nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea".

„Dar tu?", a întrebat DeWolfe. „Nu vrei să ai o relaţie cu tatăl tău?"

„Eu am una. Deşi nu de genul la care te gândeşti tu", a răspuns Nixie. „Mama mi-a spus că tatăl meu a murit la scurt timp după ce m-am născut şi, timp de mulţi ani, am crezut-o. Apoi, într-o zi, am găsit camera în care îşi ascundea jurnalele şi alte efecte personale. Am petrecut săptămâni întregi furişându-mă în acea cameră. Am citit tot ce mi-a căzut în mână şi, în cele din urmă, am descoperit cine era tatăl meu. De aceea am decis să-mi fac studiile de licenţă la USC.

„Am fost dădacă pentru familia lor din Thousand Oaks timp de patru ani minunaţi. Se căsătorise cu fosta lui iubită la scurt timp după ce se întorsese în State de la Berlin. Deşi aş fi preferat să se fi căsătorit cu mama mea, soţia lui a fost o femeie minunată, iar el este un bărbat minunat. Îmi place să cred că, dacă ar fi ştiut că mama mea rămăsese însărcinată, ar fi făcut ceea ce trebuia pentru ea. Dar a fost decizia mamei de a păstra lucrurile în linişte şi, cunoscând-o aşa cum o cunosc, pot respecta acest lucru.

Deşi tatăl meu nu ştia cu adevărat cine eram în timp ce lucram pentru el, m-a tratat totuşi ca şi cum aş fi fost una dintre fiicele lui. Încă păstrăm legătura prin e-mail".

Lui Harvath nu-i plăcea să o facă, dar a respirat adânc şi a spus: „Nixie, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta. John Parker este mort."

„Nu", a spus Nixie, pălind. „Nu poate fi adevărat."

„Mă tem că aşa este", a răspuns Scot. „Au ucis aproape toţi oamenii din echipa lui de la Berlin."

„Cine l-a ucis? Şi ce vrei să spui prin aproape toţi oamenii din echipa lui de la Berlin?".

„În acest moment, nu am libertatea de a-ţi spune cine ţi-a ucis tatăl, dar pot să-ţi spun următorul lucru. Două persoane din echipă sunt încă în viaţă. Unul dintre acei oameni a fost comandantul tatălui tău. Omul acela a fost ca un al doilea tată pentru mine şi aceiaşi oameni care l-au împuşcat şi ucis pe tatăl tău l-au împuşcat şi l-au torturat. În acest moment este operat într-un spital din Berlin şi nimeni nu poate spune cu siguranţă dacă va supravieţui."

Nixie făcea tot ce putea pentru a-şi controla emoţiile. „Cine este celălalt om?", a întrebat ea.

„Celălalt om", a spus Harvath, „este un alt coechipier al tatălui tău. King George a fost un punct de contact secret pentru ei cu mult timp în urmă."

„Asta nu este o surpriză. Întreaga clădire este plină de uşi şi pasaje secrete care au ajutat anumite persoane să se strecoare înăuntru şi afară în timpul Războiului Rece.

Mama mea era foarte mândră de implicarea sa în zădărnicirea ruşilor şi a omologilor lor est-germani."

„Şi aşa ar trebui să fie", spuse Harvath. „Dar ceea ce avem nevoie acum este ajutorul tău. Avem şansa de a-i opri pe cei care l-au ucis pe tatăl tău, înainte ca ei să mai ucidă pe altcineva. Ce părere aveţi?"

Nixie a rămas tăcută. A străbătut livingul scufundat până la un cărucior de cocktailuri, unde a aruncat o lingură de gheaţă pisată într-un shaker de oţel inoxidabil şi a umplut restul cu vodcă. Punând un capac deasupra, a scuturat bidonul în timp ce a recuperat un pahar de martini de pe unul dintre rafturile inferioare şi a pulverizat marginea cu un atomizor de vermut.

Umplând paharul, ea a inhalat pentru o clipă aroma profundă a martiniului, ca şi cum ar fi savurat un vin fin, apoi a dat o duşcă lungă, golind paharul. În cele din urmă, s-a întors spre Harvath şi a spus: „Da, te voi ajuta, dar cu o condiţie."

„Ce este?", a răspuns Scot.

„Când îl vei găsi pe omul care l-a ucis pe tatăl meu, vreau să-l omori. Fără proces, fără închisoare. Vreau să-mi promiţi că va muri.”

Harvath era pus pe jar şi ştia că nu putea da decât un singur răspuns. După o tăcere lungă, el a răspuns: „Promit”.

CAPITOLUL 32 Şi telefonul de pe birou este linia ei privată. Este cel mai sigur loc pe care mama mea l-ar fi putut pune la dispoziţia prietenilor voştri dacă ar fi avut nevoie să efectueze acest tip de convorbire”, a spus Nixie în timp ce le arăta bărbaţilor camera ascunsă pe care mama ei o folosea ca birou privat. „Ştiu că este confidenţial, aşa că te voi aştepta jos, în zona de recepţie. Mult noroc.”

Harvath i-a mulţumit lui Nixie în timp ce DeWolfe a găsit fişele telefonice corespunzătoare în mica valiză de plastic pe care o aduseseră cu ei. DeWolfe a ataşat transmiţătorul de explozie la linia telefonică mai întâi de la priză, apoi a mai întins un cablu de la transmiţător la telefon, astfel încât Harvath să poată vorbi sau să explodeze fără să fie nevoie să rearanjeze vreun echipament.

Transmiţătorul conectat, s-au aşezat cu o bucată de hârtie şi au încercat să descifreze codul de criptare pe care Gary l-ar fi stabilit cu Frank Leighton, în timp ce Harvath continua să se uite la ceas.

După ce văzuse stein-ul din sufrageria familiei Putzkammer, Scot se convinsese că codul implica cumva numerele de serie de pe fundul cănilor echipei.

„Şi atunci care era numărul lui Leighton?”, a întrebat DeWolfe.

„Era undeva la mijloc. Cinci sau şase, cred, a răspuns Harvath, încercând să-şi amintească de steagul pe care îl văzuse în spălătoria care servea drept biroul de acasă al lui Leighton în Maryland. „Nu, aşteaptă. Era numărul şapte.”

„Sunteţi sigur?”

„Da, sunt sigur”, a răspuns Harvath.

„Tot sunt doar trei cifre – şapte şi douăsprezece.”

„Nu şi dacă pui un zero în faţă”, a spus Herman, care se uita prin câteva dintre cutiile cu amintiri pe care Gerda Putzkammer le avea depozitate în biroul ei. „Acesta ar fi modul corect de a proceda.”

„Deci s-ar citi 07 din 12?”, a întrebat Harvath.

DeWolfe a notat şi a spus: „Asta ar merge, dar cum rămâne cu restul?”.

„M-am gândit şi eu la asta”, a spus Harvath.

„Gary era un fan al lui Patton. De fapt, el era mai degrabă un ciudat de Patton”.

„Ca în generalul Patton?”, a întrebat DeWolfe.

„Da, îl studiase pe tip în sus şi în jos. Îi ştia toate mişcările şi, la fel ca Gary, lui Patton nu-i păsa deloc de sovietici. De fapt, la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Patton a vrut permisiunea de a merge după ei. Spunea că dacă SUA ar fi fost în stare să se lupte cu el. i-ar fi dat zece zile, ar fi pornit un război cu ei care ar fi făcut să pară că e vina lor şi că SUA ar fi putut fi justificate să-i împingă până la Moscova."

DeWolfe, preocupat de timpul care li se scurgea, a spus: „Deci Gary îl plăcea pe Patton. Patton îi ura pe comunişti şi voia să scape de ei. Fiind băieţi din armată, probabil că şi oamenii lui Gary îl plăceau pe Patton. Aceasta este o legătură legitimă. Acum, ce putem lua de la el din punct de vedere numeric? Trebuie să fie ceva relativ uşor de reţinut".

„M-am gândit la asta", a spus Harvath. „Patton a comandat Armata a Treia în al Doilea Război Mondial şi au petrecut 281 de zile luptând în Europa."

„Posibil", a spus DeWolfe cu un anumit grad de scepticism, în timp ce o nota.

„A inventat sabia lui Patton din 1913."

DeWolfe a continuat să scrie. „Bine."

„Nu uita de tancurile M-46 şi M-47 Patton", a spus Herman, luând un alt catalog.

„Cred că ne întindem foarte mult cu astea", a răspuns DeWolfe.

„Pot să vă dau şi data naşterii sale, data morţii şi data la care a fost îngropat".

„Aşa e un pic mai bine. În regulă, vom încerca cu astea, dar dacă nu reuşim să le rezolvăm, va trebui să improvizaţi cu Leighton.

Simplul fapt că ai localizat punctul de contact de urgenţă corespunzător ar trebui să-ţi câştige ceva credibilitate în faţa lui."

Harvath a dat din cap în semn de răspuns, dar ştia că, dacă nu putea îndeplini termenii planului de contact de urgenţă, Leighton nu avea de gând să asculte nimic din ce avea de spus.

DeWolfe a pornit emiţătorul de explozie şi a aşteptat ca acesta să parcurgă ecranul de întâmpinare şi apoi l-a lăsat să intre în programul de calendar. „Bine. Suntem în funcţia de calendar. Aşa cum am mai spus, cheia aici este să apelezi la data corectă. Ce vrem să încercăm mai întâi?"

„Data naşterii", a spus Harvath. „11 noiembrie 1885."

„Programatorul nu merge atât de mulţi ani înapoi. Să ne concentrăm doar pe luna şi ziua actuale", a răspuns DeWolfe în timp ce a găsit 11 noiembrie şi s-a dus la programatorul de întâlniri.

„Orice?", a răspuns Harvath.

„Nu. Doar o pagină obişnuită".

„Nu se solicită un cod de securitate atunci când încercaţi să faceţi o programare?"

„Nu. Să încercăm o altă dată”.

Au încercat data morţii lui Patton, data înmormântării sale şi chiar data accidentului de maşină, fără niciun noroc.

„Cât timp ne-a mai rămas?”, a întrebat DeWolfe.

Harvath îşi verifică cronograful tactic. „Mai puţin de cincisprezece minute.”

„Ce vrei să facem?”

„Încearcă 22 iulie”.

„La ce corespunde?” a întrebat DeWolfe în timp ce derula până la dată.

„Capturarea Palermo de către Patton”.

Harvath şi-a dat seama, după privirea lui DeWolfe, că data nu era câştigătoare. „Încearcă 16 august. Capturarea oraşului Messina.”

„Nimic”, a spus DeWolfe.

„La naiba. 8 mai. Ziua Victoriei în Europa.”

„Tot nimic.”

„Ei bine”, a spus Harvath, „are cineva alte sugestii?”.

Herman şi-a curăţat gâtul de cealaltă parte a biroului şi a întrebat: „Aţi văzut vreodată filmul Patton cu George C. Scott?”.

„Sigur”, a răspuns Harvath, aruncând din nou o privire la ceasul său, „nu cunosc niciun militar american cu sânge roşu care să nu fi văzut, dar ce legătură are asta cu ceea ce încercăm noi să...” Deodată, i-a venit o idee. Întorcându-se către DeWolfe, a spus: „Încearcă 5 iunie”.

„Ce zi este 5 iunie?”

„Scena de deschidere a filmului este discursul pe care Patton l-a ţinut Armatei a treia înainte de invazia din Ziua Z. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme. Este probabil cel mai bun discurs pe care Patton l-a ţinut vreodată.”

„Cu plăcere”, a spus Herman, care s-a întors la citirea catalogului său.

„Bingo”, a exclamat DeWolfe. „Programatorul ne cere să introducem un cod. Şi acum?”

„Să începem să parcurgem câteva dintre numerele pe care le-am găsit. Încearcă numărul de stein al lui Leighton şi scade numărul de zile în care Armata a Treia a fost în Europa, plus data de astăzi.”

Harvath a aşteptat până când DeWolfe şi-a ridicat privirea de la transmiţător şi a spus: „Negativ”.

„Bine, numărul lui Leighton minus clasificarea sabiei din 1913, plus data de azi.”

Încă o dată, DeWolfe a răspuns: „Negativ”.

„Arma de mână a lui Patton era un Colt Peacemaker de calibrul 45.

Ce zici să înlocuim 45 cu 1913?”.

DeWolfe a rulat ecuaţia, dar tot nu a găsit nimic.

„Zero”, a spus el.

„La naiba”, a replicat Harvath, frustrarea lui crescând pe măsură ce minutele treceau. „Ştiu că Patton credea în reîncarnare şi că s-a identificat cu adevărat cu Hannibal, generalul cartaginez. Hannibal şi-a început marşul spre Roma în 218. Încearcă asta.”

„Scot, te întinzi mult prea departe aici”.

„Ai o idee mai bună?”

„Nu, dar...”

DeWolfe a fost întrerupt de un pufnit de Herman.

„Ce e aşa de amuzant?”, a răbufnit Harvath. „Ai o problemă cu Hannibal?”

„Nu râdeam de Hannibal”, a răspuns Herman.

„Atunci de ce râdeai?”.

„Nu contează.”

„Nu, ce este? Vreau să ştiu.”

„La începuturile Regelui George, Gerda Putzkammer se pare că le oferea clienţilor ei meniuri tipărite, ca la restaurant. Şi, indiferent despre ce era vorba, fiecare preţ se termina în şaizeci şi nouă de pfennings. Foarte kitsch.”

Harvath era pe punctul de a-i spune lui Herman că nu-l ajută, când a simţit din nou acel ping în cap şi de data asta a scuturat ceva. „Luaţi 68 şi scădeţi 0712 de la Leighton, plus data de astăzi”, i-a spus lui DeWolfe.

„Dar ce înseamnă 68?”, a întrebat expertul în comunicaţii.

„Fă-o şi gata.

Harvath stătea literalmente pe marginea scaunului până când DeWolfe şi-a ridicat privirea cu un zâmbet şi întorcând transmiţătorul spre el a spus: „Am intrat”.

„Serios?”, a spus Herman, lăsând jos materialele la care se uita şi mergând spre birou. „De unde naiba a apărut numărul 68?”.

„Nu mă întrebaţi pe mine”, a spus DeWolfe. „Întreabă-l pe Harvath. În cele din urmă şi-a dat seama de cod.”

Cu ochii lipiţi de transmiţătorul de explozie, Scot a răspuns: „Când ne întorceam la spital, DeWolfe şi cu mine vorbeam despre faptul că codurile de explozie trebuie să fie uşor de reţinut. Asta m-a făcut să mă gândesc la Patton şi la faptul că el spunea că atunci când voia ca oamenii lui să ţină minte ceva şi să se fixeze cu adevărat, folosea blasfemii elocvente. Uneori, la fel făcea şi Gary. Tocmai mi-ai amintit de o glumă veche de-a lui la care nu mă mai gândisem de mult timp. Ce este un 68? E ca un 69, doar că tu mă faci şi eu îţi sunt dator”.

„Eşti sigur că Gary nu a fost un SEAL?”, a râs DeWolfe.

„Cât timp ne-a mai rămas?”

„Trei minute.”

„Atunci ar fi bine să te apuci de scris mesajul tău.

Luaţi stylus-ul şi atingeţi pictograma pentru tastatură.

Când apare, scrie-l aşa cum am vorbit şi pune-l în dosarul de aşteptare pentru a fi trimis. Când este timpul să izbucneşti, trebuie doar să atingi pictograma de trimitere. Bine?”

„Pare destul de uşor”, a răspuns Harvath, care a scris mesajul cât de repede şi cât de succint a putut.

Mai puţin de trei minute mai târziu, telefonul lui Frau Putzkammer a sunat. Herman şi DeWolfe au rămas complet tăcuţi când Harvath a ridicat receptorul şi a spus: „Aici Norseman.”

După o secundă de ceea ce nu putea fi decât o tăcere şocată, Leighton a spus. „Deci ai reuşit.”

„Ţi-am spus că sunt pe bune”.

„Aşa o fi, dar nu sunteţi încă liber acasă”.

„Şi nici tu nu eşti. Sunteţi gata să primiţi transmisia mea?” a întrebat Harvath.

La 1.200 de kilometri distanţă, în Golful Finlandei, Leighton şi-a verificat emiţătorul de explozie şi a spus: „Spuneţi.”

Când mesajul a apărut pe ecran, Leighton a fost uimit de ceea ce citea:

Misiunea voastră a fost compromisă. Întreaga echipă a Nopţii Întunecate a fost terminată. Gary Lawlor a fost grav rănit.

Prognosticul nu era clar.

Parametrii misiunii s-au schimbat acum. Venim la tine. Vă vom explica la locaţia voastră. Păstraţi poziţia şi fiţi foarte precauţi. Sunteţi supravegheaţi.

Întreaga echipă a fost eliminată? Ei cred că sunt supravegheat? Deşi prin mintea lui Frank Leighton treceau un milion de alte întrebări, ştia că va trebui să aştepte pentru a primi răspunsurile, aşa că a tastat un răspuns concis şi profesionist:

Mesaj primit şi înţeles. Va continua să menţină poziţia. Care este timpul estimat de sosire?

Harvath a citit răspunsul lui Leighton şi a tastat:

În următoarele douăzeci şi patru de ore. Păstraţi toate armele în siguranţă. Vom face o inserţie secretă şi nu vrem să avem parte de focuri de armă prieteneşti. Lăsaţi pachetul pe loc până la sosirea noastră.

Fiţi gata de plecare.

În momentul în care Harvath se pregătea să atingă cu stylus-ul pictograma de trimitere, luminile s-au diminuat şi apoi s-au stins, cufundând camera într-un întuneric total.

„Ce naiba se întâmplă?”, a întrebat DeWolfe.

„Poate că prea multe vibratoare se reîncarcă în acelaşi timp”, a răspuns Herman.

„Foarte amuzant”, a spus Harvath, recuperându-şi lanterna SureFire. „Hei, DeWolfe? Acest emiţător de rafală are o funcţie de iluminare de fundal, ca să pot vedea mai bine?”.

„Ar trebui să fie aşa. Mergeţi la logo-ul cu stea din colţul din stânga sus şi faceţi clic pe el, apoi selectaţi setările şi ar trebui să existe o casetă cu funcţia de iluminare din spate. Selectează da şi ar trebui să pornească imediat”.

Harvath a urmat instrucţiunile lui DeWolfe şi ecranul a început să strălucească de un roşu intens. Era o culoare interesantă pentru un dispozitiv care se deghiza în produs civil, dar era perfect logic pentru un echipament secret care ar putea fi chemat să opereze în condiţii dificile pe timp de noapte, unde ar fi nevoie de cel mai puţin spectru de lumină vizibilă.

„Am înţeles”, a spus Harvath, care, după ce a mai apăsat de câteva ori pe ecran, a adăugat: „La naiba!”.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat DeWolfe.

„Primesc un mesaj care spune că nu există nici un operator ,” a răspuns Harvath în timp ce a început să spună în portativul telefonului: „Alo? Alo? Mă auziţi?”

„Niciun operator de telefonie?”, a continuat DeWolfe. „Asta ar putea însemna doar că...”

„Linia telefonică este moartă”, a spus Herman în timp ce-şi scotea de sub haină cele două Beretta Stock 96 gemene.

„Iisuse Hristoase”, a exclamat DeWolfe când a văzut armele. „Cine se plimbă cu o asemenea putere de foc?”

„Bine aţi venit în Republica Federală Germană”, a răspuns Harvath, deconectând transmiţătorul de rafale şi luminându-şi drumul în jurul biroului cu lanterna pentru a reconecta telefonul direct la priza de perete. „Dacă ţi se pare impresionant, ar trebui să vezi ce poartă verii lui.”

„Lasă-i pe verii mei”, a spus Herman în timp ce Harvath ridica receptorul şi asculta tonul de apelare.

„Care este situaţia cu telefonul?”

„Mort”, a răspuns el. „Aşadar, problema pare să fie la noi.”

„Împreună cu o pierdere convenabilă de electricitate. Nu-mi place.”

„Nici eu nu ştiu”, a spus Harvath, scoţând H&K-ul din husa tactică BlackHawk. „Ori o maşină de afară s-a întâmplat să lovească stâlpii locali de electricitate şi telefonie, ori avem o problemă.”

„Această parte a Berlinului nu are curent electric şi nici stâlpi de telefonie”, a răspuns Herman. „Totul este sub pământ.”

„Atunci avem o problemă”, a spus DeWolfe, ultimul care şi-a scos propria armă, un Beretta Model 93R „doar pentru comenzi speciale”.

„Vorbind despre putere de foc”, a glumit Harvath, privind încărcătorul extins cu douăzeci de cartuşe al pistolului de mână cu rol de mitralieră, în timp ce DeWolfe a coborât mânerul din faţă şi apoi a comutat selectorul de tragere pe rafale de trei cartuşe. „De unde ai luat chestia aia?”

„Am un prieten bun la Beretta şi o alocaţie sănătoasă pentru arme”.

„Aşa cum am spus. Când vine vorba de finanţare, voi, cei de la CIA, nu vă doare deloc.”

Harvath a băgat transmiţătorul de rafale în spatele blugilor şi a condus grupul afară din birou. Tăind înapoi prin sufrageria apartamentului, au găsit-o pe Nixie care le-a arătat o altă caracteristică ascunsă a King George, o scară ascunsă. Cu curentul întrerupt, liftul era exclus.

Erau la jumătatea drumului spre parter când au auzit împuşcăturile. Grăbit, grupul a luat-o pe scări cât de repede a putut. Pe măsură ce se apropiau de hol şi împuşcăturile se intensificau, Harvath a început să simtă o problemă cu totul nouă. Toffle, care preluase conducerea, în ciuda piciorului său bolnav, prindea viteză şi a coborât scările în fugă, două la rând. Părea hotărât să atace prin uşa holului, dar ceva nu era în regulă şi Harvath a strigat să se oprească.

Confuz, Herman s-a oprit brusc şi s-a întors să se uite la el în timp ce cobora în fugă ultimul rând de scări, urmat de DeWolfe şi apoi de Nixie. „De ce ne oprim?”, a întrebat Toffle.

„Nu o simţi?”, a răspuns Harvath.

„Ce să simt?”

„Aerul de aici. S-a subţiat”.

„Şi mai cald”, a spus DeWolfe în timp ce se alătura colegilor săi la baza palierului.

Herman s-a încruntat. „Pierdem timpul.”

Nixie a adulmecat aerul o clipă şi a adăugat: „Şi ce este acest miros?”.

În clipa în care a indicat-o, Harvath a ştiut ce era – accelerat. Împingându-şi drumul pe lângă Toffle, Harvath a întins mâna şi a pus-o uşor pe uşa scării.

Imediat, şi-a smuls mâna înapoi de la căldură şi a spus: „Este un foc de cealaltă parte a uşii.”

„Dumnezeule”, a răspuns Nixie. „Trebuie să-i scoatem pe toţi afară.”

„Să începem cu începutul”, răspunse Herman, ridicându-şi armele.

„Kiefer şi Verner s-ar putea să aibă probleme.”

„S-ar putea să avem cu toţii probleme. Hai să fim isteţi”, a răspuns Harvath în timp ce-şi trăgea mâneca jachetei de piele peste mână pentru a putea trage uşa. „Toată lumea înapoi. Când voi număra până la trei, voi deschide uşa încet. Sunteţi gata?”

DeWolfe şi Herman s-au repoziţionat astfel încât să-l poată acoperi pe Harvath şi apoi au dat din cap, în timp ce Nixie s-a aplatizat cât a putut de bine de peretele apropiat al scării.

Harvath a indicat numărătoarea inversă cu degetele şi apoi a crăpat încet uşa. Instantaneu, a fost aruncat în spate, în timp ce conflagraţia răcnită îşi făcea loc cu forţa în casa scării, disperată să se hrănească cu rezerva proaspătă de oxigen.

Instinctiv, DeWolfe şi Toffle s-au aruncat pe punte, dar Nixie a rămas înmărmurită de groază în timp ce privea cum mingea de foc clocotitoare se năpusteşte asupra ei şi o înghite în flăcări.

Harvath a fost primul care şi-a revenit şi a alergat spre Nixie, acoperind-o cu haina şi trântindu-o la pământ. El o rostogolea de pe o parte pe alta, lovindu-i corpul cu mâinile goale în timp ce încerca să stingă focul. După ce s-a convins că o scosese, a început să scoată jacheta şi a simţit imediat mirosul dezgustător de păr şi carne arsă care venea din corpul ei.

Costumul ei de designer, cândva elegant, atârna acum în fâşii carbonizate de trunchiul ei plin de băşici. Sprâncenele îi dispăruseră, la fel ca şi o mare parte din frumoasa ei coamă de păr blond de odinioară, dar era în viaţă. Harvath a făcut o evaluare rapidă a rănilor ei şi a constatat că nu reacţiona. Cel mai probabil, ea intrase în şoc. „Trebuie să o ducem pe Nixie la un spital, repede”, a spus Harvath, dar nici DeWolfe, nici Toffle nu-l ascultau. Ieşiseră din casa scării şi săriseră prin flăcări în foaierul hotelului King George.

Harvath a strigat la ei, dar se îndoia că putea fi auzit peste vuietul tunător al focului. Acum, că uşa era deschisă, nările îi erau umplute de mirosul inconfundabil al accelerantului pe care cineva îl folosise pentru a declanşa în mod deliberat acest incendiu. Înţepătura mirosului nociv era atât de înţepătoare, încât era ca şi cum ar fi primit o palmă peste faţă. Pe măsură ce fumul acru începea să se intensifice, Harvath s-a îngrijorat cât de sigur era să respiri un aer care se deteriora atât de rapid. A strigat din nou şi i s-a răspuns prin două rafale de trei focuri de armă semiautomată, pe care a presupus că erau de la Beretta lui DeWolfe.

Făcând-o pe Nixie cât de confortabilă a putut, a sprijinit-o de balustradă şi s-a strecurat spre uşă, unde şi-a îndreptat H&K-ul spre marea de foc portocaliu orbitor, exact la timp pentru a vedea o siluetă enormă care se îndrepta spre el. Prin lamele zimţate ale flăcării, a încercat să distingă cine sau ce era, dar intensitatea arzătoare a focului făcea acest lucru imposibil. În timp ce privea fix în infern, creierul lui Harvath încerca să desluşească ceea ce vedea, dar nu reuşea să clasifice.

Toate dimensiunile erau greşite. Din reflex, şi-a ridicat pistolul, gata să tragă.

Apoi, a auzit un răget jos, gutural, şi a luat decizia de ultim moment de a se rostogoli din drum, exact în momentul în care Herman Toffle a sărit prin peretele de flăcări care despărţea holul de casa scării. A aterizat cu o prăbuşire uluitoare, scăpând trupul lui Kiefer, paznicul, pe care îl cărase ca un pompier tot drumul înapoi prin flăcări.

„Verner e mort”, a spus Toffle, gâfâind în timp ce-şi bătea mâinile în jurul trupului, asigurându-se că nici părul, nici hainele nu-i ardeau.

„Unde este DeWolfe?”, a întrebat Harvath.

„A văzut pe cineva în foaier şi a fugit după el.”

„Cine?”

„Nu ştiu ce să zic. Nu l-am văzut”.

„Dar ceilalţi oameni din clădire?”

„Din câte văd, tot parterul e în flăcări.

„Nu se poate ieşi pe aici.”

„De ce nu au pornit încă aspersoarele?”

„Clădirea este de dinainte de al doilea război mondial. Probabil că nu are.”

„Bine, atunci”, a spus Harvath, gândindu-se. „Atunci singura cale pe care o putem urma este în sus. Poţi să ajungi?”

Herman tuşea şi, evident, suferea efectele inhalării fumului, dar fostul expert în terorism rezistent i-a arătat lui Harvath degetul mare în sus şi a încercat să forţeze un zâmbet.

Cu Harvath ajutând-o pe Nixie şi Herman cărându-l pe Kiefer, au urcat cu greu scările până la nivelul următor, unde uşa scării era de fapt o piesă falsă din lemn bogat gravat, deschisă spre un hol lung şi frumos lambrisat. Uşile erau distanţate uniform de-a lungul coridorului şi era uşor de observat că aici se desfăşura o bună parte din afacerile de la King George's, deoarece clienţii şi angajaţii în diferite stări de dezbrăcare alergau urlând în sus şi în jos pe coridor.

Reuşind să se orienteze, Harvath a găsit uşa unuia dintre dormitoarele despre care presupunea că dădea spre partea din faţă a clădirii şi a deschis-o cu piciorul. Trei tinere foarte atrăgătoare şi un bărbat de vârstă mijlocie chel şi supraponderal spărseseră fereastra şi încercau frenetic să desprindă feroneria decorativă fleur-de-lis care se afla între ei şi o cădere de un etaj spre libertate.

„Înapoi”, a ordonat Harvath în timp ce o aşeza pe Nixie pe pat şi a ţintit spre grilaj. A tras cinci focuri de armă în succesiune rapidă, trimiţând scântei şi bucăţi de zidărie în toate direcţiile.

Când Harvath a coborât pistolul, clientul de vârstă mijlocie s-a mutat rapid înapoi la fereastră şi a început să scuture feroneria cât mai tare. Era un om posedat şi, când grilajul nu a cedat, a început să plângă, convins că va muri. Epuizat, bărbatul a căzut pe podea şi a continuat să plângă.

„Passen Sie auf!”, a strigat Herman în timp ce l-a aşezat pe Kiefer pe podea şi, după ce a luat un birou antic, a alergat cu toată puterea spre fereastra acoperită cu fierărie.

S-a auzit un zgomot de lemn care se spărgea şi de metal care gemea, în timp ce berbecul improvizat îşi lovea ţinta în plin, iar grilajul cu flori de lis s-a smuls din legături şi a căzut cu zgomot pe trotuarul de dedesubt.

Şuierând, Herman a retras comoda de la fereastră şi a împins-o într-un colţ. Imediat, bărbatul plângând a început să se furişeze pe fereastră.

„Hei”, a strigat Harvath. „Treci înapoi aici”.

Herman s-a întins pe fereastră, l-a apucat pe bărbat de pantaloni şi l-a tras înapoi înăuntru.

„A fost?”, a implorat bărbatul.

„În primul rând, cu plăcere”, a răspuns Harvath.

„În al doilea rând, vorbeşti engleză?”

„Da, bineînţeles”, a răspuns bărbatul cu un puternic accent german.

„Bun. Vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră”.

„Dar aceasta este singura cale de ieşire. Am încercat deja să coborâm pe scări. Este prea mult foc. Te rog, trebuie să ne grăbim.”

„Ne vom grăbi, dar iată ce vreau să faci. Tu şi prietenul meu”, a spus Scot în timp ce îi făcea semn din cap lui Herman, „veţi aduna toate saltelele pe care le puteţi lua din camerele de la acest etaj şi le veţi arunca

pe fereastră pentru ca oamenii să aibă pe ce să aterizeze. Atunci vreau să-i anunţaţi pe oamenii din hol şi de pe scări că pot ieşi pe aici. Legaţi lenjeria de pat împreună şi folosiţi-o pentru a-i coborî pe răniţi."

„Ce ai de gând să faci?", a întrebat Herman.

„Mă duc să-l găsesc pe DeWolfe."

„Fiţi atenţi. Toate astea care se întâmplă imediat după ce am ajuns noi sunt un pic prea multe coincidenţe şi eu nu cred în coincidenţe."

„Nici eu", a răspuns Harvath, care a introdus un încărcător nou în H&K-ul său în timp ce se întorcea şi ieşea din cameră.

„Nici eu."

CAPITOLUL 33 T eritoriul se umpluse rapid de mai mult fum şi de mai mulţi oameni care ţipau, în timp ce Harvath îşi învârtea punctul roşu al vizorului laser al pistolului în fiecare cameră, căutându-l pe DeWolfe. În afară de faptul că încăperile păreau să aibă tavane neobişnuit de joase, nu mai era nimic altceva foarte remarcabil la ele.

În timp ce trecea pe lângă mulţimea panicată, i-a instruit, în cea mai bună germană posibilă, să rămână la pământ şi să se îndrepte spre dormitorul din care tocmai venise, aflat în partea din dreapta faţă a clădirii. Cu fiecare faţă pe care o privea, începea să crească în el conştiinţa că oricare dintre ei putea fi criminalul care declanşase incendiul, iar el nu ar fi ştiut niciodată acest lucru. Trebuia să-l găsească pe DeWolfe.

Harvath s-a luptat să-şi croiască drum pe una dintre scările publice şi a constatat că etajul al treilea era amenajat cam la fel ca al doilea. A verificat fiecare cameră, dar tot nu era nici urmă de DeWolfe.

Întors pe scări, auzea oamenii de sub el, dar marea îngrozită care îşi făcea drum în jos de sus se oprise. Să sperăm că toţi înţeleseseră mesajul şi se îndreptau spre etajul doi.

După ce a mai urcat încă două rânduri de scări, Harvath a deschis cu grijă uşa şi s-a strecurat în ceea ce se aştepta să fie un alt hol lung, asemănător cu cele pe care le cercetase la cele două etaje anterioare. În schimb, s-a trezit într-o cameră mare, cu podele din lemn masiv, tăiate grosier. Harvath a măturat rapid fasciculul roşu filtrat al lanternei sale în jurul camerei şi şi-a dat seama că se afla într-o machetă a unui fel de temniţă medievală.

Lanţurile atârnau de tavan şi existau diverse dispozitive de tortură împrăştiate prin cameră.

În timp ce Harvath se îndrepta spre uşa singuratică din partea cealaltă a camerei, a auzit un zgomot brusc în dreapta sa. Aplecându-se într-un genunchi, s-a învârtit şi şi-a îndreptat pistolul în direcţia din care venise sunetul.

Ridicând lanterna şi apăsând întrerupătorul degetului mare, Harvath a luminat o canapea lungă din piele şi, când a înclinat-o în sus, a descoperit forma neajutorată a lui DeWolfe, cu căluşul în gură şi încătuşat

de perete, dar care încă se lupta cu legăturile sale. Ochii bărbatului păreau să iasă din orbite, iar Harvath nu ştia dacă era din cauza fricii abjecte sau a furiei.

Cel care îl atârnase pe DeWolfe ca pe un trofeu probabil că nu era prea departe. Şi-a scos amortizorul din buzunar şi l-a înşurubat pe ţeava filetată a H&K-ului său. Ţintind cu grijă, a tras două gloanţe rapide în balamalele legăturilor metalice care fixau încheieturile expertului în comunicaţii de perete. Chiar în momentul în care şi-a coborât arma, cineva l-a lovit incredibil de tare chiar în partea mică a spatelui. Cel puţin aşa i se părea.

Fără să stea pe gânduri, Harvath a eliberat întrerupătorul degetului mare al lanternei sale, cufundând din nou camera în întuneric, şi a început să se rostogolească pe podea în direcţia în care venise. În timp ce făcea asta, a putut auzi pocnetul lemnului uscat în timp ce un şir de gloanţe de la o armă cu amortizor îi urmărea progresul, rupând o linie dreaptă prin scândurile podelei chiar spre el.

Fără fasciculul de la lanterna sa, Harvath era complet orb, şi s-a rostogolit cu putere în ceva mare şi robust, lovindu-se cu capul de ceea ce presupunea că era un fel de picior de masă. S-a zbătut să iasă din linia de tragere a atacatorului său şi ştia că singurul mod în care persoana respectivă putea să-i urmărească mişcările era cu ajutorul ochelarilor de vedere pe timp de noapte. Avea perfectă logică. Taie curentul şi orbeşte-ţi adversarul. Pune momeala în capcană aşa cum trebuie şi, când va veni la tine, să-l omori va fi mai uşor decât să răstorni francezi beţi la un festival Beaujolais. Acest plan, însă, avea o problemă majoră. Scot Harvath nu era atât de uşor de ucis.

Întinzând mâna pentru a găsi unul dintre picioare pentru a se orienta, Harvath s-a tras rapid sub masă. Respirând adânc, s-a aruncat în sus într-o manevră de ghemuire-împrăştiere, răsturnând masa şi oferindu-şi cel puţin aparenţa unei acoperiri mai bune. Deşi atacatorul său folosea o armă cu amortizor, cuvântul amortizat nu însemna complet lipsit de sunet, iar Harvath îşi făcuse cel puţin o vagă idee despre locul în care se afla.

Nu vedea decât o singură cale de scăpare. După ce a ridicat capacul cu filtru roşu cu balamale de la lanterna sa, s-a întins până la partea inferioară a spatelui şi şi-a scos PDA-ul dureros de mare din blugi. A pipăit de-a lungul suprafeţei netede a acesteia locul în care dispozitivul deviase împuşcătura şi îi salvase măduva spinării de la secţionarea ei şi a rostit un cuvânt rapid de mulţumire, apoi a trimis dispozitivul în arc în direcţia atacatorului său. Când a auzit-o izbindu-se de peretele îndepărtat, a sărit din spatele mesei şi a îndreptat puterea de 225 de lumeni a lanternei sale SureFire în aceeaşi direcţie, pentru a-şi orbi atacatorul. Fasciculul de lumină albă a străpuns întunericul camerei, luminând întreaga parte îndepărtată a încăperii, dar trăgătorul nu era acolo. Nenorocitul se mişcase.

Harvath s-a scufundat înapoi în spatele mesei chiar în momentul în care unul dintre picioarele superioare s-a sfărâmat în sute de scobitori neîndemânatice. Împuşcătura venise de deasupra umărului său drept. Trăgătorul era chiar în spatele lui!

Harvath s-a întors şi a deschis focul în timp ce se grăbea să iasă la lumină şi să găsească un nou loc unde să se ascundă, dar unde naiba putea să se ducă? Fără să-şi aprindă lanterna, nu a putut vedea nimic. Trebuia să formuleze un alt plan, şi repede.

Harvath s-a rostogolit pe jos înapoi spre locul unde îl văzuse prima dată pe DeWolfe. Trebuia să existe o cale de ieşire din asta. Când l-a găsit, DeWolfe era întins pe spate şi încerca să-şi tragă sufletul.

„Eşti bine?”, a şoptit Harvath.

DeWolfe a dat din cap, încet.

„Poţi să te ridici singur?”, a continuat Scot în timp ce deconecta vizorul laser de sub ţeava armei sale.

„Da.”

„E în regulă. O să-ţi dau vizorul meu cu laser ca să poţi atrage focul tipului ăstuia. Crezi că eşti în stare să faci asta?”.

DeWolfe a întins mâna pentru dispozitiv.

Harvath a zâmbit. „Bine. Mă gândesc că se află cam la ora noastră două, aşa că, atunci când spun „start”, vreau să ridici chestia aia deasupra canapelei şi să începi să o luminezi acolo ca şi cum am încerca să îl luăm la ţintă, bine?”

„Ce ai de gând să faci?”

„Am de gând să-l iau de pe el, ce altceva? Gata?”

DeWolfe a dat din cap.

„Hai!”, a spus Harvath în timp ce se rostogolea pe podea.

DeWolfe s-a aşezat şi a început să îndrepte ţinta laserului ca şi cum ar fi ţintit o armă proprie. Trăgătorul a muşcat momeala şi a tras imediat câteva focuri de armă în canapeaua pe care DeWolfe o folosea ca acoperire.

Scuipăturile înăbuşite au fost suficiente pentru a-i da lui Harvath o fixare a locaţiei trăgătorului. Harvath a apăsat comutatorul degetului mare al SureFire-ului său şi l-a aprins pe tip ca pe un deţinut care trece peste zidul de la San Quentin.

Aşa cum Harvath bănuia, agresorul său purta ochelari de vedere pe timp de noapte, dar ceea ce nu se aşteptase erau instinctele superbe ale bărbatului. În loc să se sperie şi să se întoarcă în raza de lumină a lanternei lui Harvath, bărbatul a renunţat la ochelari, s-a aruncat la pământ şi a început să tragă.

Harvath a fost nevoit să se rostogolească tare şi repede pentru a ieşi din linia de tragere. În timp ce se rostogolea, a tras o serie de focuri de armă, dintre care era sigur că unul dintre ele făcuse contact când şi-a auzit adversarul gemând de durere.

„Te-am prins”, a tuşit Harvath în timp ce se adăpostea în spatele unei bănci lungi acoperite cu ţepi metalici scurţi, ale căror întrebuinţări nici măcar nu putea începe să le înţeleagă.

Fumul umplea încăperea şi devenea din ce în ce mai greu de respirat. Focul se apropia tot mai mult. Harvath era îngrijorat că, dacă el şi DeWolfe nu se întorceau în curând la etajul doi, aveau să fie nevoiţi să găsească o altă cale de ieşire. Şi cu foarte puţine indicii despre dispunerea clădirii, Scot nu era tocmai înnebunit de şansele lor. Trebuia să facă ceva, dar ce?

Dintr-o dată, s-a auzit ceea ce părea a fi piese mari de mobilier târâte în grabă pe podea. Oare trăgătorul îşi crease mai multă acoperire? Era un fel de şiretlic? Harvath nu ştia ce să creadă.

Singurul lucru pe care îl ştia era că adversarul său putea mirosi fumul la fel de bine ca şi el şi era la fel de conştient de cât de aproape se apropia focul. În acelaşi moment, altceva l-a frapat pe Harvath. Dacă acest om declanşase incendiul, nu l-ar fi adus pe DeWolfe până la etajul patru fără un plan de scăpare. Dar unde să se ducă?

Ceva ce spusese Nixie despre King George îi răsuna brusc în minte: „Întreaga clădire este plină de uşi şi pasaje secrete pentru a ajuta anumiţi oameni să se strecoare înăuntru şi afară în timpul Războiului Rece”.

De ce nu? s-a gândit Harvath. Dacă grupul său folosise unul dintre pasajele secrete, de ce nu putea această persoană să folosească şi altele? Era posibil, dar nu numai că se punea întrebarea cum de ştia această persoană despre pasaje, dar şi cine naiba era şi ce voia?

Nu era timp pentru asta acum. Harvath trebuia să se concentreze pe scoaterea lui şi a lui DeWolfe din clădire în viaţă. A pipăit în jurul său şi a găsit o cutie mare de carton. Băgând mâna înăuntru, nu a fost surprins să găsească ceea ce părea a fi cozi de pisică de piele, măşti de vinil şi alte jucării S&M asortate, dar ceva din colţul îndepărtat al cutiei i-a dat o nouă idee.

Harvath a scos o cutie rotundă, cam de mărimea şi greutatea unei cutii mici de gel de ras. Deschizând capacul, a ştiut imediat ce era-Vaselina.

Conţinutul nu conta atât de mult cât mărimea, forma şi greutatea recipientului. Nu numai că semăna foarte mult cu o cutie mică de gel de ras, dar semăna şi cu o grenadă flashbang. Şi uneori, aşa cum învăţase Harvath în pregătirea sa antiteroristă cu mult timp în urmă, aruncatul unui ratat putea fi mai bun decât aruncarea unui dispozitiv viu.

Flashbang-urile, denumite mai corect în industrie ca NFDD-uri – Dispozitive de distragere a atenţiei prin flash-uri de zgomot, necesitau adesea folosirea surprizei pentru a fi pe deplin eficiente. Acestea fiind spuse, existau trei efecte fiziologice majore împotriva cărora nu se putea proteja rapid.

Flashbang-urile produceau o lumină incredibil de puternică – aproximativ două milioane de candela, care, chiar şi cu ochii închişi, ar fi provocat o albire a rodopsinei, purpura vizuală din ochi, creând petele şi orbirea temporară pe care majoritatea oamenilor le-au experimentat şi la care s-au referit sub numele de efectul flashbulb .

Apoi, mai era şi zgomotul, chiar în jurul valorii de 174 de decibeli, un vuiet de tunet care se afla chiar sub pragul de deteriorare a timpanului, dar care era totuşi susceptibil să producă un reflex de sperietură chiar şi la cei care se aşteptau la comoţie.

În cele din urmă, exista unda de presiune. Presiunea atmosferică din interiorul unei încăperi era ridicată astfel încât comprima corpul, provocând un nivel de disconfort sever.

Pentru cei care erau pregătiţi pentru aceasta sau care se antrenaseră intens în prezenţa lor, flashbang-urile nu erau o mare problemă, mai ales că majoritatea echipelor se antrenaseră să intre în încăperi imediat după flash şi concomitent cu bubuitura. Dar tocmai aici antrenamentul lui Harvath şi un mic truc pe care îl învăţase urmau să dea roade.

Harvath s-a asigurat că capacul de la cutia de vaselină era bine pus înainte de a striga: „DeWolfe, flashbang!” şi a aruncat recipientul spre locul unde auzise toată mobila fiind mutată.

Dacă cineva era familiarizat cu NFDD-urile, ceea ce Harvath bănuia că trăgătorul lor era, una dintre cele mai mari distrageri pe care să le prezinte era un dispozitiv inert care nu se declanşa. Atunci când un flashbang a fost lansat oriunde în apropierea ta, este aproape imposibil să nu-i acorzi atenţie, deoarece te aştepţi să detoneze. Când nu se întâmpla aşa, era extrem de deconcertant şi ajungeai să te concentrezi asupra lui şi a direcţiei din care venea, întrebându-te ce naiba s-a întâmplat. Tactica era ceva la care personalului de la Operaţiuni Speciale îi plăcea să se refere sub numele de UW – război neconvenţional – şi în acest caz a funcţionat de minune.

Harvath a numărat secundele potrivite şi apoi a apărut din spatele băncii cu lanterna aprinsă şi pistolul gata să tragă. De data aceasta, şi-a surprins adversarul în plină figură cu raza de la SureFire-ul său. Omul avea şaizeci de ani, dacă era o zi.

Avea un cap plin de păr cărunt şi o piele uzată şi coroiată – nu era deloc ceea ce se aştepta Harvath. De asemenea, în acest moment, pe faţa lui se citea o expresie de sfidare arogantă. Deşi Harvath nu-l mai văzuse niciodată, avea ceva familiar. A fost o presimţire şi învăţase de mult timp că aceste presimţiri rareori se înşelau.

Indiferent dacă îl cunoştea sau nu, omul era totuşi un ucigaş, iar Harvath nu se opunea să îl ajute să-l facă puţin mai aerodinamic, aşa că a ţintit şi a apăsat pe trăgaci.

Încă o dată, bărbatul s-a ferit cu măiestrie încercând să iasă din linia de tragere. Scot a ţinut lanterna asupra lui în timp ce trăgea, doar pentru a-l vedea dispărând chiar prin perete. Nu era prima dată când vedea acel truc şi Harvath începea să înţeleagă de ce omul putea să i se pară atât de familiar, dar mai era şi altceva – ceva ce nu-şi putea explica.

Târându-se înapoi sub bolta de fum până la locul unde îl lăsase pe DeWolfe, Harvath a întrebat: „Poţi să te ridici?”.

„Bineînţeles că pot să mă ridic”, a răspuns DeWolfe, furios.

„Tipul tocmai m-a luat prin surprindere. Asta e tot. Voi fi bine.”

„Unde ţi-e arma?”

DeWolfe a rămas tăcut.

„Deci ţi-a luat şi arma?”

„Nu începe cu mine, Harvath.”

Harvath şi-a ridicat mâinile. „Nu încep nimic.

Încerc doar să evaluez situaţia.”

„Nu am nevoie de o armă. Fundul lui e al meu. Îţi spun eu.

O să-l prind pe nenorocitul ăla chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac.”

Harvath putea înţelege frustrarea agentului.

Nimănui nu-i place să fie învins. „Bine, bine, dar trebuie să plecăm naibii de aici.”

Când au ajuns la scări şi au deschis uşa, fumul gros şi focul care se ridica rapid au făcut evident că vor trebui să găsească o altă cale de ieşire din clădire.

„Ce facem acum?” întrebă DeWolfe.

„Hai să vedem dacă putem să-ţi recuperăm arma.”

Harvath l-a condus pe DeWolfe spre locul în care îl văzuse pe atacatorul lor dispărând aparent prin perete.

„Ce căutăm?”, a întrebat DeWolfe.

„Un fel de uşă falsă sau un panou. L-am văzut pe tip dispărând, aşa că ştiu că trebuie să fie aici.”

În timp ce cei doi căutau, camera părea să devină mai fierbinte, iar aerul mai greu de respirat. DeWolfe, care lovise fiecare centimetru pătrat de perete cu degetele, a spus: „Harvath, nu văd nimic şi trebuie să plecăm naibii de aici.”

„Trebuie să fie ceva”, a răspuns Scot. „Continuă să cauţi.”

„Nu este nimic.”

„Deci îmi spui că omul care trăgea în noi a dispărut pur şi simplu? Eu nu cred asta.”

„Ei bine, dacă nu plecăm de aici în curând, o să credem amândoi.”

DeWolfe avea dreptate. Harvath s-a aplecat, cu mâinile pe genunchi, ca să ia o gură curată de oxigen şi atunci a văzut. Scăldat în raza strălucitoare a lanternei sale se vedea conturul aproape imperceptibil al unei mici trape. Harvath a aruncat o privire în jur la mobila grea deplasată şi a înţeles de ce trăgătorul mutase atât de frenetic lucrurile. Încerca să găsească această trapă.

Harvath i-a făcut semn lui DeWolfe să se apropie şi l-a instruit în tăcere să ridice uşa, în timp ce el îşi pregătea arma. Când expertul în comunicaţii a deschis trapa, Scot şi-a balansat pistolul şi lanterna înainte şi înapoi prin mica deschidere, dar nu era nimic acolo. Cu grijă, Harvath s-a strecurat în spaţiul de trecere, cu H&K-ul său pregătit să împuşte tot ce mişca. Întregul spaţiu arăta ca un fel de labirint în miniatură. Pe măsură ce Harvath se strecura, a găsit pasaje laterale în stânga şi în dreapta, care se ramificau la intervale regulate, la fel ca dormitoarele de la etajele doi şi trei.

Urmărind una dintre joncţiunile din dreapta sa, suspiciunile lui Harvath cu privire la scopul spaţiului de târâre au fost confirmate atunci când, la cinci metri înăuntru, a găsit un monoclu mare ataşat de un cablu împletit, montat pe podea în faţa lui. Harvath a aruncat o privire în monoclu şi i s-a acordat o vedere perfectă, deşi relativ întunecată, a dormitorului de dedesubt. Se pare că doamna Putzkammer nu se dădea în lături de la a-şi spiona clienţii.

În timp ce Harvath se uita în jur la echipamentul de supraveghere relativ învechit, dar încă foarte eficient, şi-a dat seama că King George nu era configurat doar pentru a face fotografii cu clienţii lor în acţiune, ci şi înregistrări audio şi video. Şi, după cum arăta, Frau Putzkammer probabil că se pregătea de foarte mult timp.

„Harvath!”, a strigat DeWolfe din pasajul principal din spatele lui. „Cred că am găsit-o pe doamna.”

Harvath s-a târât înapoi din tunelul său lateral şi s-a întors la DeWolfe. În interiorul unuia dintre celelalte tuneluri laterale se afla cadavrul unei femei împuşcate o dată în cap. Trebuia să fie mama lui Nixie. Asemănarea era inconfundabilă.

„Ce vrei să faci cu ea?”, a întrebat DeWolfe.

„Nu putem face nimic”, a răspuns Harvath. „Tunelurile sunt prea strâmte pentru a o târî cu noi”. După ce s-a întors, a început să conducă din nou drumul înainte. Treizeci de metri mai încolo, mirosul sufocant de fum se amesteca cu unde de altceva – aer proaspăt.

Pasajul principal se deschidea spre un puţ de ventilaţie mare care părea să se întindă pe toată înălţimea clădirii. Aruncând o privire în sus, Harvath putea vedea cerul nopţii printre paletele ventilatorului care oscila încet. A urcat în puţ, urmat de DeWolfe, şi şi-au croit drum cu grijă în sus şi au ieşit pe acoperiş.

Uitându-se peste parapetul complex turnat pe strada de dedesubt, Harvath putea vedea grămada de saltele care fusese folosită pentru a evacua ocupanţii clădirii. Se formase o mulţime de curioşi şi, cunoscându-l pe Herman aşa cum îl cunoştea, Scot se aştepta ca el să-i fi ajutat pe răniţi cât de bine putuse şi apoi să se fi estompat la o distanţă sigură de locul faptei. Fără îndoială că se afla undeva în apropiere, încercând să-şi afle soarta lui, precum şi a lui DeWolfe.

Prin apropierea celorlalte clădiri, nu era greu să-şi dea seama care fusese traseul pe care atacatorul lor îl luase în fuga sa. Harvath nu a putut ignora pulsaţia surdă, dar insistentă, din adâncul stomacului său. Îi spunea numele persoanei care îi atacase, dar nu voia să creadă. Era prea imposibil.

Sau nu?

CAPITOLUL 34 La trei străzi distanţă, Helmut Draegar s-a împiedicat în Volkswagen-ul său proaspăt închiriat, a închis uşa şi a pornit motorul ca să poată porni căldura. Cum am putut fi atât de prost? se întrebă el în timp ce îşi descheia cămaşa pentru a se uita la rană. Din fericire, glonţul îi zgâriase doar partea superioară a braţului stâng, chiar sub umăr. Nu intrase. Da, rana sângera, dar sângerarea avea să se oprească în cele din urmă. Întotdeauna exista posibilitatea unei infecţii, ca în cazul oricărei răni de glonţ, dar şi asta era uşor de rezolvat. Avea să conducă până când avea să găsească una dintre farmaciile de noapte din Berlin, de unde putea cumpăra nişte antibiotice. În acest moment, o infecţie era cea mai mică dintre preocupările sale.

Triajul rănilor sale finalizat, Draegar şi-a confecţionat un bandaj improvizat în jurul braţului şi s-a îndepărtat de bordură, mintea lui fiind o furtună de dezgust faţă de şirul de eşecuri pe care, în cele din urmă, nu putea să le pună pe seama nimănui altcuiva în afară de el însuşi.

La început, Überhof i se păruse lui Draegar o alegere inspirată. În timpul Războiului Rece, Überhof fusese stabilit în Berlinul de Est şi ataşat la unul dintre detaliile extrem de secrete ale Spetsnaz-ului sovietic. Spetsnaz erau unităţi ale forţelor speciale ruseşti însărcinate să facă ravagii maxime asupra inamicului în zilele premergătoare unui război prin distrugerea infrastructurii, a centrelor de comandă şi control şi a sistemelor de armament, precum şi prin asasinarea sau răpirea oficialilor militari şi diplomatici de rang înalt. Când echipa din Berlinul de Est nu se antrena, îşi lua adesea slujbe „independente” lucrând pentru KGB sau, în cazul lui Überhof, pentru Ministerium für Statessicherheit.

În timp ce lucra pentru Stasi, Überhof a intrat pentru prima dată în atenţia lui Helmut Draegar. Omul era un agent operativ excepţional şi, misiune după misiune, nu-l dezamăgise niciodată pe Draegar. De fapt, Überhof fusese cel care îi salvase viaţa lui Draegar.

Chiar dacă trecuseră cincisprezece ani de când unul dintre foştii contacte ai lui Draegar apăruse, pretinzând că are informaţii „valoroase” pentru el, încă părea că a fost ieri. Pentru că Draegar fusese suspicios, au ales să se întâlnească la rămăşiţele unei vechi mănăstiri de la periferia oraşului. Ploua în acea noapte şi existau un milion de alte locuri în care Draegar ar fi preferat să fie, dar, din nou, contactul său fusese întotdeauna de încredere şi reuşise întotdeauna să pună mâna pe materiale extrem de sensibile. Dacă nu altceva, Draegar trebuia măcar să vadă ce avea.

Când omul a sosit, l-a condus pe Draegar în adâncul bisericii în ruină, unde pretindea că a ascuns un pachet foarte special. Draegar a fost reticent, dar a înaintat totuşi şi l-a urmat pe bărbat în jos pe un set de trepte de piatră uzată, într-o criptă putredă şi mucegăită. Când Draegar s-a strecurat pe sub bolta cu morţişoare şi a intrat în subteranul degradat, a ştiut că premoniţia lui fusese corectă. Era o ambuscadă.

În picioare, în centrul camerei funerare, cu arma îndreptată spre el, se afla Gary Lawlor.

Draegar ştia de ce se afla acolo. O omorâse pe soţia lui Lawlor, iar bărbatul venise să se răzbune.

Nu avea nici măcar rost să-l întrebe pe viitorul său călău cum îl descoperise ca fiind şoferul din accidentul cu fugă de la locul faptei. Cineva îl trădase; cine, însă, habar nu avea. S-a întors să se uite la contactul său de încredere de odinioară, dar bărbatul a refuzat să-l privească în ochi.

Nu existau loialităţi când era vorba de comerţul cu informaţii. Lawlor i-a înmânat bărbatului un plic şi, după ce i-a verificat conţinutul, bărbatul s-a întors şi a dispărut pe scările prăbuşite ale criptei.

Draegar nici măcar nu a încercat să implore pentru viaţa lui. Poate că intrase singur în mănăstire, dar o făcuse purtând un microfon. Şi-a ales cuvintele cu grijă, în mod deliberat, transmiţând poziţia şi situaţia lui exactă în aşa fel încât Lawlor să nu-l observe, dar echipa lui da. Auzind schimbul de replici, era doar o chestiune de timp până când urma să sosească întăririle sale.

Ceea ce nu ştia Draegar era că pereţii groşi ai cavoului funerar subteran împiedicau semnalul de la transmiţătorul său fără fir. Tocmai de aceea îl alesese Lawlor. Se gândise că Draegar ar putea aduce întăriri, dar îi dăduse suficient credit agentului profesionist pentru a şti că îi va ţine departe de ochii lui. Singurul mod în care ar fi putut comunica cu ei era prin radio. Obstrucţionându-i transmisia, Gary a avut suficient timp să facă ceea ce avea de făcut – şi nu a irosit nici măcar un minut din el.

După ce i-a ordonat lui Draegar să-şi scoată arma, să o arunce pe jos şi să o lovească cu piciorul spre el, Lawlor i-a ordonat să se dezbrace. Atunci găsise microfonul. Nu era timp să scotocească prin buzunarele lui Draegar, iar Lawlor nu voia să rişte să îl percheziţioneze. Aproape instantaneu, Draegar a început să tremure din cauza frigului.

Gary l-a condus spre capătul îndepărtat al seifului, trecând pe lângă uşă după uşă veche de fier ruginită care proteja mici alcovuri funerare care fuseseră demult jefuite, până la un perete de piatră sub un inel mare de fier, unde l-a făcut să se aşeze.

Deşi Lawlor testase inelul pentru a se asigura că nu putea fi absolut deloc desfăcut, subestimase volumul braţelor şi umerilor groşi ai prizonierului său. Ar fi fost imposibil să treacă cătuşele prin inel şi să fixeze ambele încheieturi ale bărbatului.

Nu ar fi putut să pună mâna decât pe unul singur. Cum timpul se scurgea, Gary a decis să improvizeze.

Aruncându-i cătuşele lui Draegar, i-a ordonat bărbatului să îşi ataşeze una dintre brăţări la încheietura mâinii stângi şi apoi să îşi ţină braţul stâng deasupra capului.

„Să te ia naiba. Împuşcă-mă şi termină odată cu asta, răspunsese Draegar.

Lawlor a fost tentat, dar nu era genul de final pe care şi-l imaginase. Cu grijă, s-a apropiat şi, cu pistolul său armat şi apăsat pe fruntea lui Draegar, i-a încătuşat încheietura stângă a bărbatului şi a ataşat-o de inelul de fier. Deşi nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-l biciuiască cu pistolul pe ucigaşul soţiei sale, Lawlor s-a abţinut. Nu voia să rişte ca Draegar să-şi piardă cunoştinţa. Avea nevoie de el treaz pentru răzbunarea pe care o plănuise.

Cu mâna liberă, Lawlor a scos din haină o rolă de bandă adezivă şi şi-a folosit dinţii pentru a desface o secţiune lungă, pe care a înfăşurat-o de mai multe ori strâns în jurul gurii lui Draegar, înfăşurându-l complet.

Prizonierul său fiind acum în siguranţă, Gary şi-a lăsat pistolul pe un sarcofag din apropiere şi a luat o bucată mare de zidărie dislocată. Era cam de mărimea unui bloc de beton şi l-a doborât dintr-o lovitură zdrobitoare pe glezna stângă a lui Draegar. Agentul Stasi a urlat de durere în timp ce oasele i se sfărâmau şi pocneau, dar strigătele sale erau înăbuşite eficient de straturile de bandă adezivă.

Deşi i-ar fi plăcut să savureze momentul în continuare, Lawlor nu avea timp. A ridicat rapid blocul la loc şi a repetat tratamentul de schingiuire pe partea dreaptă a lui Draegar. În acest moment, bărbatul nu avea cum să stea în picioare, aşa că fuga era inutilă. Tot ce a putut face a fost să privească ultimele minute din viaţa lui, la propriu, cum se scurgeau până la moarte.

„Soţia mea”, a spus Gary, în timp ce golea conţinutul a trei saci de sac de voiaj şi îi asambla în grămezi, chiar în afara razei de acţiune a lui Draegar, „nu avea nicio idee că viaţa ei era pe cale să se sfârşească. Cred că, din acest punct de vedere, a fost norocoasă. Ţie, pe de altă parte, nu ţi se va acorda o astfel de milă.”

Draegar s-a holbat la pachetele de mărimea unei cărămizi învelite în ceea ce părea a fi hârtie cerată maro şi a ştiut exact ce erau – prăjituri de C4. Unde naiba e echipa de rezervă? A reuşit Lawlor să le scoată cu adevărat? Draegar a început să intre în panică.

Gary a fost încântat să vadă privirea de teamă din ochii bărbatului. Fusese pregătit ca ucigaşul soţiei sale să-şi păstreze un calm glacial până la capăt şi să nu-i acorde nicio satisfacţie în plus. Această schimbare bruscă în comportamentul lui era un bonus plăcut.

Lawlor a aranjat încărcăturile şi în faţa fiecărui teanc mic şi îngrijit de plastic a aşezat borcane de sticlă cu pioneze de şosea, în esenţă cricuri de copii prea mari, cu vârfurile lor şlefuite în ţepi ascuţiţi ca nişte brici. Deşi numai explozia a fost suficientă pentru a-l ucide pe bărbat, Gary a vrut să adauge ceva în plus pentru Draegar. Să sperăm că gândul că şrapnelul îi va sfâşia corpul va adăuga încă un strat la frica bărbatului.

Cu munca sa terminată, Lawlor a activat cronometrul şi a plasat un ecran LED mare, roşu, deasupra uneia dintre grămezi, astfel încât Draegar să poată urmări cum se topesc ultimele minute şi secunde din viaţa sa.

Gary îşi trecuse prin minte de un milion de ori ce avea de gând să spună în acel moment, dar, în timp ce-şi prelua arma din sarcofag şi se întorcea să vorbească, cumva ceea ce pregătise părea să nu mai conteze. Ar fi putut să râdă, ar fi putut pur şi simplu să zâmbească, dar în schimb i-a aruncat o ultimă privire bărbatului care îi omorâse soţia şi ochii lui au spus totul – Acum e rândul tău. Şi cu asta, s-a întors şi a părăsit camera funerară.

Pentru prima dată în viaţa lui, în ciuda întregii sale antrenamente intense, Helmut Draegar era de fapt îngrozit. Cătuşele lui nu cedau, cititorul LED ticăia şi, dacă nu ar fi văzut balamaua de fier ruginită de la

uşa alcovului din spatele lui, nu ştia ce ar fi făcut. Ştiind că balama nu va fi suficient de ascuţită pentru a tăia osul, mai întâi a trebuit să-şi rupă propria încheietură. Folosind o piatră mică, cam de mărimea unei mingi de baseball, a rupt radiusul, apoi ulna încheieturii mâinii stângi încătuşate şi, apoi, cu un garou primitiv la locul lui, a început inimaginabilul.

Überhof, îngrijorat de tăcerea radio prelungită, a fost primul din echipa de rezervă care a rupt acoperirea şi a investigat. L-a găsit pe Draegar, care se târâse singur din criptă, fără o mână, sângerând abundent şi foarte aproape de moarte pe pământul îmbibat de ploaie din ceea ce fusese cândva biserica mănăstirii. A reuşit să-l îndepărteze pe Draegar de ruine chiar în momentul în care grămezile de explozibil plastic au detonat în subsol şi au distrus ceea ce mai rămăsese din vechea structură religioasă.

Cincisprezece ani mai târziu, conducând pe străzile Berlinului unificat în căutarea unei farmacii deschise toată noaptea, lui Draegar îi era încă greu să retrăiască acea noapte. Ruşii îi oferiseră un refugiu în zilele şi anii de după eveniment. Se asigurase că poliţia est-germană a raportat că a găsit un cadavru îngrozitor de carbonizat printre dărâmături şi că s-a scurs către serviciile de informaţii că unul dintre cei mai buni agenţi ai Stasi a avut parte de un joc murdar.

După ce şi-a revenit, ruşii l-au folosit pe Draegar şi abilităţile sale excepţionale pentru a-i antrena nu doar pe agenţii lor, ci şi pe agenţii de spionaj ai guvernelor cu care erau prieteni. Până când evenimentele recente îi impuseseră evacuarea, el fusese în Irak, instruindu-i pe ofiţerii de informaţii irakieni şi ajutându-i să obţină vize pentru a putea călători în ţările occidentale. De asemenea, el le furnizase liderilor despotici din regiune liste de asasini care puteau facilita „lovituri” pentru ei în Occident, precum şi prezentări la companii ruseşti dispuse să furnizeze echipamente militare sensibile şi interzise, cum ar fi sisteme de bruiaj prin satelit menite să interfereze cu armele americane.

În ceea ce priveşte lumea, Helmut Draegar era mort. Şi cum le-a mulţumit binefăcătorilor săi pentru că i-au oferit o nouă şansă la viaţă? El a făcut acest lucru dând peste cap una dintre cele mai importante operaţiuni pe care le întreprinseseră vreodată. Draegar nu reuşise să obţină informaţiile de care avea nevoie de la Gary Lawlor, ceea ce, la rândul său, îl forţase pe generalul Stavropol să vină la Berlin. Überhof, la fel de bun cum fusese cândva, fusese alegerea lui Draegar, dar nu numai că ratase ocazia de a-i elimina pe bărbaţii care apăruseră în apartamentul de pe Goltzstrasse, dar se lăsase urmărit până la Geisterbahnhöfe, compromiţându-i pe toţi şi sfârşind prin a fi omorât în acest proces. Nu numai că îl pierduseră pe Gary Lawlor şi şansa mult aşteptată de Draegar de a se răzbuna, dar în furia de la doborâre, Stavropol, care venise la Berlin pentru a ajuta la interogatoriu, îşi scăpase cel mai de preţ bun, un pistol special gravat, dăruit de Înaltul Comandament rus – ceva la care ţinea mai mult decât la orice altceva.

Stavropol era incredibil de furios şi a dat vina pe Draegar.

Berlinul fusese operaţiunea lui până la urmă, dar i se dăduse o şansă de a se răscumpăra şi acum o irosise. Temându-se de securitatea pe care presupunea că fusese stabilită la spital, Draegar a decis să-l urmeze pe agentul Scot Harvath. Când tânărul agent american, despre care Stavropol îl pusese la curent, condusese la King George, Draegar ştia că americanii stăpâneau situaţia mai bine decât se aşteptase oricare dintre ei. Dacă aveai de gând să descâlceşti o serie de fire, era logic să începi de unde a început

primul, dar întrebarea rămânea în continuare: Ce anume făcea Harvath acolo? Cum de descoperise el locul unde fusese pus la cale întregul lor plan?

O şantajistă măruntă şi de mică anvergură, Gerda Putzkammer habar n-avea că, în urmă cu douăzeci de ani, Draegar şi oamenii lui nu numai că descoperiseră unde ascunsese informaţiile pe care le colecţiona despre clienţii ei, dar că multe nopţi se strecurau ei înşişi prin târâtoare pentru a culege cât mai multe informaţii de la clientela de profil înalt care frecventa King George.

Cea mai inteligentă mişcare a fost atunci când unul dintre oamenii lui Draegar sugerase să pună microfoane în apartamentul de lux al lui Putzkammer. Mult timp, au mers fără să descopere nimic de valoare, dar, în cele din urmă, eforturile lor au dat o bijuterie deosebit de preţioasă – un agent american pe nume John Parker.

Deşi Parker nu a discutat niciodată nimic în detaliu, lucrurile pe care le-a spus, împreună cu supravegherea celorlalţi membri ai echipei s-au dovedit extrem de utile pentru a pune cap la cap imaginea de ansamblu. De fapt, suspiciunile lui Heide Lawlor asupra propriului ei soţ au fost cireaşa de pe tort. Ascultându-le pe Heide şi pe asistenta ei socială, ruşii au obţinut detaliile de care aveau nevoie. Dacă femeia nu ar fi insistat atât de mult pe lângă asistentul ei social că soţul ei punea ceva la cale, poate că nu ar fi fost atât de necesar să o ucidă. Dar, în ritmul în care mergea, în cele din urmă ar fi aruncat în aer operaţiunea soţului ei, iar ruşii nu puteau tolera asta. Ajunseseră prea departe. Era o prună prea coaptă pentru a o lăsa să se strice.

Heide trebuia să fie eliminată şi trebuia să pară că a fost făcută din alte motive. Cu ea scoasă din peisaj, operaţiunea Noaptea Întunecată ar fi putut continua şi ei ar fi putut să fie cu ochii pe ea.

Dar de ce se întorcea acum acest Scot Harvath la King George? Ce anume căutau? Deşi Draegar nu apucase să-l interogheze personal, spera că, dând foc clădirii, îl împiedicase pe Harvath să obţină ceea ce urmărea.

Ar trebui să fie suficient de bună. Berlinul nu mai era sigur pentru Draegar. Trebuia să se întoarcă în Rusia.

CAPITOLUL 35 S OMEWHERE OFF THE F INNISH COAST S TATE OF THE U NION ADRESA-5 ZILE Sistemul avansat de livrare SEAL, sau ASDS, se deplasa în linişte prin apele îngheţate ale Mării Baltice. Acesta fusese livrat la o bază navală secretă suedeză de pe insula Gotland, prin intermediul unui avion cargo Lockheed Martin C5 Galaxy al Forţelor Aeriene americane, în ceea ce guvernul suedez credea că era un exerciţiu de antrenament NATO improvizat şi secret. Harvath şi echipa sa au zburat cu un avion privat de la Berlin la Gotland, unde s-au urcat la bordul ASDS cu echipamentul lor şi s-au întâlnit cu USS Connecticut, un submarin de atac cu propulsie nucleară din clasa Seawolf, care aştepta la două mile în larg. ASDS a putut fi ataşat la submarinul mai mare prin intermediul unei camere de intrare/ieşire din podeaua acestuia şi a unui adăpost de punte uscată montat în spatele turnului de comandă al lui Connecticut. Această combinaţie de trape etanşe a permis trecerea liberă între Connecticut şi Advanced SEAL Delivery System în timp ce Connecticut se afla sub apă şi se apropia de zona lor ţintă.

Uriaşul submarin de atac cu propulsie nucleară a fost proiectat punând accentul pe operaţiunile de mare viteză şi de mare adâncime. Silenţiozitatea motorului său, sistemele de luptă, sistemele de senzori şi capacitatea de încărcare au fost mult îmbunătăţite faţă de predecesorii săi, submarinele de atac din clasa Los Angeles. A fost o investiţie în tehnologie care a menţinut Marina americană în vârful de lance al războiului maritim, iar în această seară, această investiţie şi-a dovedit mai mult decât valoarea.

În condiţiile în care un număr neobişnuit de nave din Flota Baltică a Rusiei dădea târcoale Golfului Finlandei, s-a apelat la toate capacităţile extraordinare de furtişag ale Connecticut-ului pentru a-l manevra fără a fi detectat într-o poziţie în largul coastei finlandeze, de unde să poată lansa ASDS-ul.

Minisubmarinul uscat până la os, complet închis, cu o lungime de şaizeci şi cinci de metri, a fost considerat unul dintre cele mai tari echipamente pe care Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale al SUA le-a pus vreodată în funcţiune. Se putea deplasa la distanţe de până la 125 de mile, cu o viteză de puţin peste opt noduri, cu ajutorul unei serii de baterii de litiu-ion-polimer. Sistemele sale integrate de control şi afişare, calculatoarele de control al zborului cu dublă redundanţă, software-ul operaţional, sonarul cu vedere înainte pentru detectarea obstacolelor naturale şi artificiale, precum şi sonarul cu vedere laterală pentru detectarea minelor şi cartografierea terenului/fondului, toate erau de ultimă generaţie. Pe lângă un pilot de submarin certificat de Marina şi un navigator SEAL, ambarcaţiunea putea găzdui între opt şi şaisprezece SEAL, în funcţie de cantitatea de echipament necesară misiunii lor. În această seară, însă, Harvath, Morrell, DeWolfe şi Carlson ocupau cea mai mare parte a camerei.

Când au ajuns în raza de acţiune a obiectivului lor, pilotul, căruia Carlson îi spunea neîncetat „Căpitanul Nemo” de când se îmbarcaseră în Gotland, le-a spus pasagerilor săi să înceapă să se pregătească să se ude.

Din cauza cantităţii de echipamente pe care trebuiau să le transporte, au fost limitaţi să iasă în perechi din camera de intrare/ieşire din podeaua ASDS.

Toţi cei patru bărbaţi purtau costume de scufundare amfibie nou-nouţe, dezvoltate de laboratorul Comandamentului pentru soldaţi şi produse chimice biologice al armatei din Natick, Massachusetts. Costumele de scufundare amfibie acţionau şi arătau ca şi costumele uscate tipice, concepute pentru a le menţine căldura purtătorilor lor, împiedicând apa să ajungă la piele, dar în acest caz, odată ce purtătorii ieşeau din apă, membrana polimerică în trei straturi, pe bază de poliuretan, era, de asemenea, concepută să se înmoaie şi să devină mai amorfă, astfel încât moleculele de transpiraţie să poată trece prin ea şi transpiraţia să iasă, împiedicând supraîncălzirea purtătorilor. Trecuseră zilele în care trebuiau să se schimbe într-un set separat de haine pentru operaţiunile de pe uscat.

Acestea fiind spuse, apele Mării Baltice erau absolut îngheţate în această perioadă a anului şi, ca o asigurare suplimentară, bărbaţii au purtat un strat suplimentar de fleece pe sub costumele lor.

Respirătoarele lor LAR VII cu circuit închis au fost completate de măşti militare complete cu câmp vizual neîngrădit, care au oferit o protecţie facială suplimentară împotriva apei îngheţate. Rebreathers au fost întotdeauna sistemul ales pentru operaţiunile secrete. Echipamentul de scufundare obişnuit nu numai că emana nori de bule mari şi vizibile, dar era şi zgomotos. Pe de altă parte, aparatele de rebreathers cu

oxigen cu circuit închis erau silenţioase, nu emanau bule şi filtrau dioxidul de carbon expirat de utilizator, reîncărcând cu oxigen pulsat gazul de azot rămas, care constituie o mare parte din aer. Acest sistem economic permite unui scafandru să rămână scufundat timp de patru ore sau mai mult. Cu toate acestea, principalul dezavantaj este că scafandrul este limitat la operarea în ape de mică adâncime, deoarece oxigenul pur începe să devină toxic la adâncimi mai mari de 30 de picioare.

Sacii de luptă impermeabili protejau mitralierele M4 ale echipei, o versiune uşoară a M16, care poseda o ţeavă mai scurtă şi o crosă pliabilă.

„Cordonul fictiv ataşat" la fiecare om, pentru a nu putea fi scăpat în timp ce se afla sub apă, era o armă extrem de secretă fabricată de Heckler & Koch, care nu apărea în niciunul dintre cataloagele lor – H&K P11.

P11 era un pistol special, care putea trage cinci săgeţi de calibru 7,62 atât deasupra, cât şi sub apă. Însă, după ce au fost trase cele cinci focuri de armă, reîncărcarea P11 durează chiar mai mult decât a unei puşti antice cu praf negru, deoarece trebuie trimisă până la fabrica H&K.

Pentru a naviga printre curenţii puternici din jurul insulei Aidata, fiecare om a comandat un Farallon MkX DPV-Diver Propulsion Vehicle. Modelul Farallon MkX DPV a fost rezultatul unui proiect comun de cercetare între comunitatea de operaţiuni speciale din SUA şi Farallon pentru a oferi scafandrilor de luptă americani o rază de acţiune extinsă şi o viteză maximă mai mare decât cea oferită de DPV-urile comerciale normale. Unul dintre cele mai mari beneficii ale unui DPV era că, deoarece un scafandru nu trebuia să se propulseze singur până la un obiectiv, nu făcea niciun efort, astfel încât aerul său putea rezista cu până la cincizeci la sută mai mult – dublându-şi practic timpul de scufundare.

Dispozitivele arătau ca nişte minitorpedee. Pentru că au încorporat un nou sistem revoluţionar de propulsie pe bază de hidrogen, spre deosebire de bateriile de zinc-argint folosite de alte companii, acestea au fost mult mai rapide decât orice produs anterior.

Odată ce Harvath, Morrell, DeWolfe şi Carlson s-au aflat cu toţii în afara mini-submarinului, şi-au activat monoclurile de vedere pe timp de noapte impermeabile, şi-au alimentat DPV-urile şi şi-au urmat afişajele GPS pe cursurile prestabilite spre insula Aidata.

CAPITOLUL 36 Deşi şterse de mult mesajul, ultima transmisie pe care Frank Leighton o primise de la Berlin încă îi plutea în minte:

Misiunea ta a fost compromisă. Întreaga echipă Dark Night a fost eliminată. Gary Lawlor a fost grav rănit.

Prognoza era neclară.

Parametrii misiunii au fost schimbaţi. Venim la tine. Vă vom explica la locaţia voastră. Păstraţi poziţia şi fiţi foarte precauţi. Sunteţi supravegheaţi.

Frank Leighton şi-a petrecut cea mai mare parte a ultimelor 22 de ore luptându-se cu o multitudine de întrebări. Cine îi omorâse colegii de echipă? Cine anume îl urmărea?

Au fost ruşii? Ce se întâmplase cu Gary Lawlor? Cum fusese compromisă operaţiunea Noaptea Întunecată? Cine era acest nou jucător, Norseman?

Şi de ce transmisia sa de rafală a fost întreruptă atât de brusc?

Deşi Norseman reuşise să descopere locaţia de contact de urgenţă şi codul pentru transmisia de explozie, Leighton nu era încă sută la sută convins că era cine spunea că este şi a decis să încline terenul de joc cât mai mult în favoarea sa.

Când Norseman a spus: „venim la voi”, fără îndoială că se referea la faptul că va sosi cu un fel de echipă. Dacă erau cu adevărat îngrijoraţi că vor fi observaţi, probabil că ar fi sosit la adăpostul întunericului şi cel mai probabil prin apă.

Primul lucru pe care Leighton l-a făcut a fost să pună o capcană în locul unde îşi ascunsese bomba nucleară. Dacă se întâmpla ce era mai rău şi era capturat, putea cel puţin să-şi marşeze răpitorii într-o ambuscadă şi poate reuşea să scape.

În continuare, s-a asigurat că barca sa era gata de plecare. A trecut în revistă întreaga ambarcaţiune de la pupa la pupa şi s-a asigurat că totul era literalmente în perfectă stare de funcţionare. După aceea, nu mai era nimic de făcut decât să aştepte.

Ascunsă într-un mic afloriment de stâncă de pe marginea golfului unde era ancorată barca sa, era o fisură îngustă, suficient de mare pentru ca Leighton să se poată strecura şi să fie ascuns. Aşteptarea părea să dureze o veşnicie, dar el a avut răbdare. Noaptea era întunecată şi nu oferea prea multă lumină ambientală, ceea ce reducea foarte mult eficienţa vechiului binoclu de vedere pe timp de noapte pe care îl ţinea acum în mâini. Când, în sfârşit, a observat ceva lângă plajă, a crezut că ochii obosiţi îi jucau feste. Leighton şi-a strâns ochii timp de câteva secunde, încercând să risipească o parte din „arsura portocalie” atât de frecventă în cazul folosirii opticii de vedere pe timp de noapte.

Când s-a uitat din nou prin binoclu, formele păreau să nu se fi mişcat. Probabil că sunt doar grămezi de alge aduse de maree, s-a gândit el în sinea lui. Marea Baltică era renumită pentru marile păduri de alge marine care îi populau fundul mării. Apoi, pe când era pe punctul de a coborî binoclul şi de a-şi odihni din nou ochii, a observat – mişcare. Erau aici.

În timp ce Leighton se extrăgea din ascunzătoare, i-au trebuit câteva minute pentru ca sângele să îi circule din nou în picioare. Deşi locul îi oferise un punct de observaţie excepţional, ar fi trebuit să se întindă mai des. Corpul său nu mai era la fel de îngăduitor ca înainte.

Cu pistolul său JatiMatic PDW de fabricaţie finlandeză scos, Leighton s-a strecurat în linişte spre plajă. Şi-a croit drum de-a lungul ţărmului zimţat, străbătând bălţi îngheţate până la genunchi, în timp ce se folosea cât putea de bine de abundenţa de stânci mari pentru a se acoperi.

Când s-a apropiat de câmpul de pietre netede şi zdrobite de ocean care funcţiona ca plajă a golfului, Leighton s-a ghemuit în spatele ultimei stânci mari care se afla între el şi spaţiul larg deschis. În timp ce valurile se izbeau de ţărm şi îi udau şi mai mult pantalonii deja uzi, el a ridicat din nou binoclul de vedere pe timp de noapte şi a studiat cele două forme pe care le privise mai înainte. La o inspecţie mai atentă, încă nu-şi putea da seama dacă erau grămezi de alge sau ceva mai mult. Dar văzuse mişcare. Era sigur de asta.

În acel moment, o voce venită din spate şi din stânga l-a luat complet prins cu garda jos. „Domnul Leighton, presupun?” Leighton s-a înţepenit de surpriză.

„Vă rog să lăsaţi jos arma şi să vă întoarceţi încet”, a continuat vocea.

Leighton a făcut cum i s-a spus. În timp ce se întorcea, bărbatul care i se adresase lui a coborât M4-ul pe care îl avea îndreptat spre el, a tras de sforile de alge de camuflare care atârnau de costumul său uscat şi a făcut restul paşilor până la ieşirea din apă. „Eu sunt Norseman”, a spus bărbatul, întinzând o mână înmănuşată.

Leighton rămăsese fără cuvinte. Nu auzise nici măcar o undă din apă. Oricine ar fi fost tipul ăsta, era bun. Deşi a strâns cu prudenţă mâna bărbatului, Frank Leighton încă nu era convins că erau de aceeaşi parte.

Harvath şi-a pus arma la umăr şi şi-a scos aripioarele, ascunzându-le sub braţul stâng. Scoţându-şi mănuşile, le-a strecurat sub centura cu greutăţi, apoi a făcut semn spre plajă şi spre traulerul ruginit cu un mic stroboscop IR rezistent la apă. Când semnalele sale au fost returnate, Harvath şi-a scos masca de protecţie şi i-a spus lui Leighton: „Pare o noapte frumoasă pentru o plimbare cu barca. Să mergem.”

Pe plajă, s-au întâlnit cu cele două grămezi de alge ale lui Leighton, agenţii Morrell şi DeWolfe. Faptul că ştia că reperase cel puţin o parte din echipă îl făcu pe Leighton să se simtă doar puţin mai bine. Deşi abilităţile sale erau încă bune, nu mai erau nici pe departe ceea ce obişnuiau să fie.

Renunţând la politeţea unei prezentări, Morrell a întrebat: „Unde este dispozitivul?”.

„Să ne stabilim mai întâi nişte bona fides”, a răspuns Leighton.

„Credeam că am făcut deja asta.”

„Am început bine, dar dacă credeţi că am de gând să îmi predau responsabilităţile unui grup de oameni-broască care apar şi care se întâmplă să vorbească engleza fără accent şi să pretindă că sunt de partea mea, vă înşelaţi amarnic.”

„Ascultă”, a răbufnit Morrell. „Nu-mi puneţi la încercare nenorocita de răbdare. Costumul ăsta mai este bun doar pentru încă vreo zece minute, după care căldura corpului meu, pe care o ridicaţi prematur, va începe să se scurgă. Sunt sigur că prietenii noştri ruşi de acolo, de pe apă, folosesc imagistica termică pentru a supraveghea acest loc.

Dacă observă mai mult de un corp cald pe această insulă, s-ar putea să se gândească că are loc un mic grătar pe plajă şi să vrea să intre pentru o privire mai atentă. Nu putem lăsa să se întâmple asta.”

Leighton, departe de a fi un fricos, s-a luat la trântă cu Morrell şi i-a spus: „Atunci ar fi bine să-ţi păstrezi calmul.”

Morrell şi-a ridicat M4-ul şi l-a îndreptat direct spre pieptul lui Leighton. „Nu, cred că ar fi mai bine să te apuci de program.”

„Tipul ăsta are mereu o gură ca asta?” întrebă Leighton, întorcându-se spre Harvath.

„Nu de obicei. Probabil că şi-a pierdut tezaurul în timpul înotului.”

„Foarte amuzant”, a spus Morrell. „Acum avem nouă minute şi numărătoarea continuă. Ori faci parte din soluţie, ori te voi împrăştia pe plajă şi vei putea deveni parte din peisaj.”

„E serios, nu-i aşa?”, a întrebat Leighton.

Harvath a dat pur şi simplu din cap.

„Am câteva întrebări la care vreau să mi se răspundă mai întâi. Şi, aşa cum am spus, vom începe prin a stabili buna credinţă.”

„Şi, după cum am spus”, a revenit Morrell, „nu avem timp pentru rahatul ăsta. Ne-am dovedit deja că suntem serioşi. Suntem cu toţii în aceeaşi echipă aici.”

„Ei bine, fără mine în echipă, îţi va fi greu să găseşti ceea ce cauţi, aşa că îţi sugerez să cooperezi, să-ţi iei câteva minute şi să-mi răspunzi la întrebări.”

Morrell a scos un mic dispozitiv portabil. „Am coordonatele GPS pentru ceea ce caut, aşa că nu prea am nevoie de cooperarea voastră, nu-i aşa?”.

Leighton a zâmbit. „Coordonatele astea s-ar putea să vă ducă acolo, dar asta e tot ce vă vor duce.”

„De ce? Ce aţi făcut?”

„Să spunem doar că ceea ce cauţi este foarte bine protejat.”

Ochii lui Morrell s-au mărit. „Ai pus o capcană, nu-i aşa?”.

Leighton a continuat să zâmbească.

„Carlson”, a strigat Morrell prin microfonul de gât în timp ce se întorcea cu faţa la traulerul ancorat în golfuleţ. „Am nevoie de tine pe plajă, cât mai repede posibil.”

Carlson, care, împreună cu Avigliano, pregătea Rebecca cu o surpriză specială, a crezut că are o idee mai bună şi şi-a exprimat opinia.

„Nu, nu-l trimit pe Harvath să o facă”, a lătrat Morrell ca răspuns la vocea lui Carlson în căşti. „Dă-l naibii de antrenamentul lui SEAL. Tu eşti expertul în demonstraţii, aşa că mişcă-ţi fundul aici, acum.”

Leighton s-a uitat la oamenii de pe plajă. „Cine este Harvath?”

„Ce dracu' îţi pasă?”, mârâi Morrell.

„Aveţi un SEAL pe nume Harvath. Vreau să ştiu cine este.”

„Vrei, vrei, vrei, vrei. Ştii ceva?

Du-te dracu'!”

„Uşurel, Rick”, a spus Scot, intervenind pentru a-i separa pe cei doi bărbaţi. „Eu sunt Harvath.”

Binoclul îi prăjise ochii lui Leighton mai rău decât crezuse. După ce a strâmbat din ochi o clipă, a spus: „Bineînţeles că da. Arăţi exact ca el. Şi tu vorbeşti ca el. Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama din prima.”

„Despre ce naiba vorbeşti?”, a întrebat Morrell.

Leighton l-a ignorat. „Eşti fiul lui Mike Harvath”.

„Îl cunoşteai?” întrebă Scot.

„Da, în Vietnam, când eram în serviciul de informaţii al armatei. Gary ne-a făcut cunoştinţă. Am făcut câteva operaţiuni comune împreună. A fost un om bun.”

„Da, a fost”.

Era linişte pe plajă. Morrell şi-a ridicat sprâncenele şi s-a uitat de câteva ori înainte şi înapoi de la Harvath la Leighton. „Ne-am stabilit buna credinţă acum?”.

Deşi nu-i păsa prea mult de Morrell, asemănarea pe care Harvath o avea cu tatăl său era suficientă pentru a-l convinge pe Leighton că aceşti oameni erau cine spuneau că sunt. „Suntem în regulă. Urmaţi-mă.”

„Fabulos”, a rânjit Morrell, care şi-a activat microfonul de gât şi, adresându-se lui Carlson, a spus: „Ştergeţi ultimul ordin. Tu şi Avigliano terminaţi de pregătit barca. Mergem să luăm pachetul. Fiţi gata de plecare.”

CAPITOLUL 37 H arvath a făcut o ultimă verificare a tuturor lucrurilor de pe Rebecca înainte de a ridica ancora şi de a naviga cu vechiul trauler prin canalul îngust al insulei şi de a ieşi în largul mării.

Fumul albastru nociv al motoarelor diesel care tuşeau nu putea masca mirosul aerului încărcat de sare. Mirosul a stârnit un val de amintiri în Harvath. În ciuda cantităţii de timp pe care o petrecuse în şi în jurul oceanului ca adult, mirosul acestuia îi amintea întotdeauna de timpul petrecut cu tatăl său în copilărie. De când îşi putea aminti Harvath, oceanul făcuse parte din viaţa lor. Trăiau în apropierea ei, înotau în ea,

pescuiau în ea şi navigau pe ea. În timp ce unii taţi şi fii vorbeau şi legau prietenii la baseball sau în alte activităţi sportive, tatăl lui Scot, care nu era un om foarte comunicativ la început, reuşea întotdeauna să vorbească despre ocean.

Şi-a petrecut ore întregi învăţându-şi fiul despre navigaţia după stele şi curenţi, sextant şi busolă. Tânărul Harvath avea o memorie incredibilă şi putea numi orice tip de navă a Marinei din portul San Diego după ce o văzuse doar o singură dată. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cuirasatele, fregatele şi altele asemenea, pe care tatăl său le arăta în cărţi. Până la vârsta de doisprezece ani, Harvath citise toate romanele lui Hornblower, graţie vastei biblioteci maritime a tatălui său. De fapt, Scot bănuia de mult timp că, dacă nu ar fi fost Marina, tatăl său ar fi ales foarte probabil o altă profesie de marinar care l-ar fi ţinut în legătură cu amanta pe care o iubea atât de mult.

Şi nu exista nicio îndoială în mintea lui Scot că marea era amanta tatălui său. De multe ori, în tinereţea sa, Scot a simţit că marea conta mai mult pentru el decât propria familie, dar apoi, Scot însuşi se înrolase în Marină şi începuse propria aventură cu ea. Deşi Scot se bucurase foarte mult de cariera sa de schior de competiţie, dacă era sincer cu el însuşi, trebuia să recunoască faptul că întotdeauna îi lipsise ceva.

Echipa de schi a Statelor Unite, oricât de mult ţinuse la coechipierii săi, nu era de fapt nicio echipă. Fiecare bărbat şi fiecare femeie erau pentru ei înşişi. Tot ceea ce conta eraţi voi şi judecătorii. S-ar putea să nu fi existat niciun „eu” în echipă, dar exista „eu”. Harvath fusese dornic să facă parte din ceva mai mult decât propriile căutări egoiste, iar SEAL-urile îi oferiseră această oportunitate.

Pentru prima dată în viaţa lui, descoperise adevăratul sens al cuvântului echipă şi ce însemna să faci parte din ceva mai mare decât tine însuţi. Nu i-a luat mult timp să îşi dea seama ce însemnase SEAL-urile pentru tatăl său. Într-un fel, timpul petrecut de Scot în echipe îi dăduse un sentiment de ceva ce nu mai experimentase până atunci, un sentiment de apartenenţă – apartenenţa la ceva care conta cu adevărat şi care făcea cu adevărat o diferenţă în lume. La SEALs, caracterul, onoarea, integritatea, loialitatea şi datoria însemnau ceva. Nu erau doar cuvinte goale. Şi, deşi îi plăcea adesea să lucreze pe cont propriu, faptul că putea să facă acest lucru tot ca parte a unei echipe, unde toată lumea avea un obiectiv comun şi unde performanţa fiecărui participant conta, era una dintre cele mai satisfăcătoare întreprinderi pe care le urmărise vreodată.

Când se gândea la asta acum, se întreba dacă nu cumva decizia sa de a călca pe urmele tatălui său a fost mai puţin o căutare a ceva de la tatăl său şi mai mult o căutare a ceva în el însuşi.

Preocuparea lui Harvath cu privire la misiunea sa îi atrase mintea înapoi la probleme mai relevante. În timp ce se uita în spatele timoneriei pentru a verifica vehiculul său de propulsie pentru scafandri, care fusese legat de partea din spate a traulerului, spera ca restul echipei să fi ajuns în siguranţă la obiectivul lor.

După ce bomba nucleară a lui Frank Leighton a fost recuperată şi adusă pe plajă, a fost plasată într-un tub lung şi aerodinamic, pe care Carlson şi Avigliano l-au strecurat uşor în apă şi l-au conectat prin intermediul unor cabluri de remorcare la DPV-urile lor. După ce Leighton a fost echipat cu propriul costum uscat, înotătoare, mască de protecţie şi rebreather, bărbaţii s-au scufundat sub apă şi s-au

îndreptat spre Sistemul avansat de livrare a înotătorului care aştepta la câteva mile în larg. De acolo, a fost o croazieră scurtă până la continentul finlandez, unde un grup de trei maşini îi aştepta cu bani şi instrucţiuni despre cum trebuiau să treacă în Rusia, precum şi despre care erau noii parametri ai misiunii lui Leighton.

În timp ce Harvath se îndrepta mai departe în estul Golfului Finlandei, a monitorizat sistemul radar învechit al traulerului şi a încercat să evalueze apropierea bărcilor de patrulare ruseşti despre care ştia că îl urmăreau. Echipamentul de pe Rebecca era inutil. Insule aleatorii, bărci de pescuit, bărci de patrulare... toate arătau la fel pe ecranul verde şi crăpat. Era doar o chestiune de timp până când ruşii aveau să fie deasupra lui.

Aproape ca şi cum s-ar fi grăbit să înfrunte provocarea din plin, Harvath a împins mai mult înainte cele două manivele duble ale traulerului, încercând să scoată cât mai multă viteză de la vechile motoare care se zbăteau.

Trei ore şi douăzeci şi şapte de minute mai târziu, după o scurtă oprire pentru a schimba marcajele de înmatriculare ale traulerului din finlandeză în rusă şi pentru a înlocui steagul unei ţări cu cel al alteia, Harvath se afla la mai puţin de trei kilometri în interiorul apelor teritoriale ruseşti, când a fost declanşată capcana. O singură navă de patrulare de mare viteză din clasa Sokzhoi a Serviciului Federal de Poliţie de Frontieră apăruse practic de nicăieri şi se îndrepta spre el dinspre tribord. Harvath, conform planului schiţat de Rick Morrell, a întors rapid Rebecca şi a încercat să se îndrepte înapoi în apele finlandeze. Chiar dacă ştia că nu-i va depăşi niciodată, asta îl făcea să pară vinovat ca naiba şi exact asta trebuia să se întâmple.

Un al doilea Sokzhoi s-a alăturat urmăririi şi a tras un foc de avertisment din tunul său de 30 de milimetri peste prova Rebeccăi. Deşi planul prevedea ca Harvath să revină la neutru în acest punct, a decis să-şi forţeze norocul puţin mai mult. Apa baltică era îngheţată şi cu cât mai scurt ar fi putut să înoate mai mult, cu atât mai bine. În plus, presupunerea dominantă era că ruşii voiau să-l prindă viu pe Frank Leighton. Dacă ar fi aruncat în aer vasul pe care credeau că se află, nu numai că le-ar fi pus serios la pământ planurile, dar ar fi putut detona şi dispozitivul pe care credeau că îl avea la bord. Harvath a aruncat o privire spre Sokzhoi şi a sperat că avea dreptate.

Apăsând manetele de acceleraţie cât mai mult înainte, Harvath a auzit motoarele gemând în semn de protest. Chiar în acel moment, un alt glonţ de 30 mm a fost lansat, aterizând mult mai aproape de prova decât cel precedent, aruncând o mare pânză de spray care a acoperit timoneria. Harvath a început să-şi dea seama că, viu sau mort, ruşii nu aveau nicio intenţie de a-l lăsa să plece.

Cu ambarcaţiunile de mare viteză privindu-l drept în faţă, decizia lui Harvath de a se întoarce în apa rece a fost mult mai uşoară. A stins toate luminile de pe Rebecca şi apoi a „aprins lumânările”, după cum spusese Carlson, pe „tortul” special pe care îl pregătise pentru ruşi.

Blocuri de C4 fuseseră plasate strategic pe tot vasul, cu o atenţie specială concentrată asupra sălii motoarelor şi a rezervelor de motorină rămase. În timp ce Harvath a luat pistolul de semnalizare al vasului şi a ieşit din timonerie, a activat un cronometru rezistent la apă legat la încheietura mâinii.

Acesta era sincronizat cu fitilul digital al lui Carlson de la bordul lui Rebecca , care începuse deja propria numărătoare inversă mortală.

Ajungând în partea din spate a traulerului, Harvath a fost luminat brusc de unul dintre cele mai puternice proiectoare pe care le văzuse vreodată. O voce prin difuzoare i-a ordonat mai întâi în rusă şi apoi în engleză să se oprească acolo unde se afla şi să se pregătească pentru a fi abordat. Slabe şanse să se întâmple asta , şi-a spus Harvath în timp ce pregătea pistolul de semnalizare. Ţintind-o deasupra bărcilor de patrulare, a apăsat pe trăgaci.

Semnalul de semnalizare de un roşu aprins s-a înălţat sus pe cerul nopţii şi spera să ducă cu el ochii agenţilor Gărzii Federale de Frontieră atât de hotărâţi să îl captureze. Plasându-şi regulatorul în gură şi răsturnându-se peste bord, Harvath se afla mult sub suprafaţă când echipajele Sokzhois au început să mitralieze apa cu gloanţe din mitralierele lor de 14,5 mm.

Întrucât nu mai avea asupra sa M4-ul, cea mai mare parte a echipamentului lui Harvath era acum cuprinsă într-un sac de flotabilitate de dimensiuni medii, care putea fi umflat parţial prin intermediul unei mici sticle de aer ataşate, ceea ce făcea ca sacul să fie lipsit de greutate sub apă. Harvath l-a umflat până la flotabilitatea adecvată şi, folosind carabiniere, a fixat sacul de două receptoare de tip eye-hook montate sub DPV-ul său.

Tăind cablul care lega Vehiculul de propulsie cu scafandru Farallon de Rebecca, s-a lăsat să plutească în derivă câţiva metri în jos, până când s-a orientat înainte de a porni DPV-ul.

Punctul său de întâlnire era în largul unei alte insule, chiar în interiorul graniţei maritime ruseşti, la aproximativ cinci kilometri distanţă.

Era un port mic şi nesemnificativ, în care pescarii se aprovizionau cu combustibil şi provizii, precum şi aşteptau să treacă furtunile sau să îşi repare bărcile înainte de a se întoarce pe mare. Nava pe care Harvath o întâlnea, împreună cu echipa SEAL care o rechiziţionase, se potrivea perfect.

În timp ce Harvath îşi stabilea locaţia cu ajutorul sistemului de poziţionare globală al DPV-ului, nu a fost surprins să audă mârâitul scăzut al motoarelor diesel de mare viteză Zevzda venind de la una dintre bărcile de patrulare Sokzhoi de la suprafaţă. Acesta se îndreptase direct spre Rebecca în momentul în care abandonase nava. Era exact ceea ce se aştepta.

Apăsând comutatoarele de declanşare ale DPV-ului său, Harvath a început să se îndepărteze cât de repede putea de Rebecca şi de echipa de abordaj rusă care probabil că se căţăra deja pe bordajul ei.

În ciuda costumului său uscat şi a tuturor celorlalte măsuri de precauţie pe care şi le luase, apa era încă îngheţată. Nu numai că costumul nu-i ţinea atât de cald pe cât şi-ar fi dorit, dar, împreună cu sacul de flotabilitate suspendat de partea inferioară a DPV-ului, crea şi multă rezistenţă.

Dacă ar fi fost mai aerodinamic, ar fi putut scăpa mult mai repede de ceea ce urma să se întâmple.

Luminând cronometrul legat la încheietura mâinii, Harvath a numărat ultimele secunde înainte ca Rebecca să explodeze. Când cronometrul a ajuns la zero, şi-a spus: „do svidaniya, nenorociţilor", dar nu era pregătit pentru incredibilul val de comoţie care a urmat.

Dacă nu ar fi existat manşetele de blocare a antebraţelor de la MkX, Harvath ar fi pierdut cu siguranţă DPV-ul. Îi ţiuiau urechile şi era complet dezorientat. S-a luptat să se agaţe de conştiinţă în timp ce schimbarea de presiune îi trântea corpul într-o rotire mortală. A fost ca şi cum ar fi fost prins sub cel mai mare val pe care şi-l imaginase vreodată. S-a întors iar şi iar, în timp ce forţa exploziei ameninţa să-l stoarcă de viaţă. Regulatorul îi fusese smuls din gură şi habar n-avea care era direcţia de sus.

Simţea o strângere în piept şi, în timp ce se lupta cu negura care îi cuprinsese capul, şi-a dat seama că ţinea trăgaciul DPV-ului într-o strânsoare mortală ca o viziune şi că acesta îl trăgea drept în jos. Harvath i-a dat drumul şi elicea maşinii s-a oprit. Descătuşându-şi unul dintre braţe, şi-a localizat regulatorul şi l-a pus înapoi în gură. Timp de câteva secunde, tot ce a făcut a fost să respire, dar aerul avea un gust ciudat şi îi ardea plămânii. S-a uitat la indicatorul de adâncime legat de cealaltă încheietură şi a văzut că arăta patruzeci şi trei de picioare. Depăşise pragul de treizeci de picioare şi oxigenul îi devenea toxic. Avea nevoie să se caţere.

În timp ce DPV-ul îl trăgea într-o ascensiune treptată spre suprafaţă, Harvath a simţit cum presiunea de pe corpul său scade şi mintea a început să i se limpezească. Era imposibil ca explozia pe care o simţise să fi fost de la Rebecca, era prea departe când se ridicase. Trebuia să fie altceva.

Apropiindu-se de suprafaţă, Harvath a putut auzi din nou mârâitul scăzut al motorului diesel al uneia dintre bărcile de patrulare Sokzhoi. Acesta era foarte aproape. Deşi a fost tentat să arunce o privire, a decis să nu o facă. Îndreptând DPV-ul în direcţia opusă, a apăsat pe trăgaci şi s-a apucat să pună cât mai multă distanţă între el şi ruşi.

În mod surprinzător, sunetul motoarelor nu s-a estompat. De fapt, se auzea din ce în ce mai tare. Harvath a schimbat din nou cursul şi la fel şi nava de patrulare. Era ca şi cum ar fi avut un fel de localizare asupra lui, dar cum? Apoi şi-a dat seama -sonar.

Sokzhoi era una dintre cele mai eficiente şi mai bine echipate bărci de patrulare pe care le aveau ruşii. Nu exista nicio îndoială că ar fi fost echipată cu toate clopotele şi fluierele, iar cu DPV-ul său, Harvath emitea fără îndoială o semnătură sonară mică, dar distinctă. Deşi o ţintă mică şi în mişcare era greu de nimerit, dacă agenţii Gărzii Federale de Frontieră foloseau grenade pentru a-l forţa să iasă la suprafaţă, nu trebuiau să fie perfect precise, doar să fie în vecinătatea generală ar fi fost de ajuns. Harvath trebuia să acţioneze rapid.

Scufundându-se, Harvath a împins limitele toxicităţii pentru rebreaterul său cât de departe a îndrăznit. La puţin sub treizeci şi doi de picioare, a plutit şi s-a pregătit pentru impact. Câteva momente mai târziu, au venit exploziile. Primele două erau destul de departe, dar a treia l-a zdruncinat atât de tare, încât aproape că şi-a pierdut cunoştinţa.

Folosindu-se de sunetul motoarelor diesel de mare viteză ca ghid, Harvath s-a îndreptat încet spre suprafaţă. În timp ce reflectorul luminos al navei de patrulare mătura apa în căutarea lui, Harvath a localizat umbra întunecată proiectată de corpul navei. Acum, totul era doar o chestiune de sincronizare.

Harvath s-a scufundat din nou şi s-a descătuşat din cătuşele de braţ ale DPV-ului. Vasul de patrulare se afla chiar deasupra lui şi se oprise complet, în timp ce proiectorul său de căutare continua să cioplească apa. Ducând vehiculul de propulsie pentru scafandri până la marginea umbrei Sokzhoi, Harvath a deschis apoi sticla de aer a sacului de flotabilitate ataşat până la limita maximă şi a eliberat-o.

Carabinierele s-au prins bine şi sacul de flotabilitate a început să tragă DPV-ul în sus, în timp ce Harvath înota spre prova ambarcaţiunii şi începea să urce.

Când DPV-ul a ieşit la suprafaţă, a fost reperat imediat de mai mulţi agenţi federali înarmaţi până-n dinţi ai Gărzii Federale de Frontieră care se înghesuiau pe balustrada navei. Cu atenţia lor distrasă, primul lucru pe care Harvath l-a făcut a fost să ţintească spre reflectorul Sokzhoi.

Săgeata silenţioasă a curs din pistolul subacvatic H&K P11 şi şi-a atins ţinta în plin. Reflectorul a explodat într-o ploaie de scântei care a căzut pe puntea din faţă a navei de patrulare. Pentru moment, Harvath avea avantajul, dar nu avea să dureze prea mult.

Chiar sub suprafaţa apei, şi-a activat monoclul de vedere pe timp de noapte şi a ţintit spre bărbaţii de pe balustradă. Primii trei au fost doborâţi cu împuşcături în piept, în timp ce al patrulea, care aşeza un alt cartuş de 40 mm în lansatorul său de grenade, l-a nimerit în stomac.

Harvath l-a privit pe bărbat cum se răsuceşte şi se sprijină de balustrada de cablu a bărcii de patrulare. Impulsul său de înaintare l-a purtat peste bord şi în apă, unde a aterizat cu un strop zgomotos. Alarmele răsunau şi oamenii se grăbeau să iasă pe punţi, dar nu puteau face nimic pentru a-şi salva camarazii căzuţi, mai ales bărbatul din apă.

După ce l-a eliberat pe muribund de armă, pe care şi-a pus-o în spate, Harvath a recuperat DPV-ul şi a început să cureţe aerul din sacul de flotabilitate. Proiectoare puternice de mână au fost distribuite echipajului rămas al bărcii de patrulare, dar în momentul în care au început să lumineze apa din jur, Harvath nu mai era de găsit.

Plutind chiar în afara vizibilităţii, a văzut cum fasciculele de lumină ale proiectoarelor au trecut de la o dezordine dezorganizată la o concentrare definită în direcţia lui generală. Motoarele bărcii de patrulare au mârâit din nou la viaţă şi Harvath şi-a dat seama că sonarul lor trebuie să fi recepţionat din nou semnalul lui. În orice clipă, tunurile grele de 30 mm şi mitralierele de 14,5 mm aveau să pornească şi urmărirea avea să înceapă din nou.

Desprinzând lansatorul de grenade, Harvath a ţintit şi a aşteptat. Avea o singură şansă. La mai puţin de o jumătate de milă depărtare, rămăşiţele în flăcări ale Rebecca şi ale celeilalte nave de patrulare ardeau în tandem, pictând cerul nopţii cu o strălucire portocalie sinistră.

În timp ce Sokzhoi rămaşi se îndreptau spre el, Harvath şi-a ochit arma, a respirat adânc şi a apăsat pe trăgaci.

Cu o rază de acţiune efectivă de 350 de metri, s-a îngrijorat că poate a tras prea mult, dar apoi a văzut podul lui Sokzhoi explodând într-o minge de foc colosală, trimiţând o grindină de resturi incendiare în toate direcţiile.

În momentul în care prima bucată de epavă în flăcări a atins apa, Harvath era deja înapoi la suprafaţă, îndreptându-se spre punctul de întâlnire.

CAPITOLUL 38 CĂTRE H OUSELE ALBE Rezidentul Jack Rutledge era mai mult decât epuizat. În timp ce majoritatea personalului său superior îl implorase să se odihnească, Rutledge îşi suflecase mânecile şi îşi petrecuse fiecare moment în Sala de situaţii de sub Casa Albă, alături de o gamă largă de experţi care veneau şi plecau non-stop pentru a-şi spune părerea despre cum ar putea fi abordată cel mai bine criza cu Rusia.

În cele din urmă, Rutledge se săturase. Mulţumindu-le politicos experţilor vizitatori, a cerut să fie conduşi afară şi apoi a restricţionat imediat orice alt acces în Sala de Situaţii pentru reprezentanţii Şefilor de Stat Major şi ai Consiliului său de Securitate Naţională. Mai erau mai puţin de cinci zile până la discursul despre starea Uniunii şi încă nu aveau un plan solid.

După câteva ore de somn de recuperare, Rutledge şi-a convocat „consiliul de război" şi nu a pierdut timpul să treacă la treabă. „Doamnelor şi domnilor, voi reprezentaţi cei mai buni şi mai străluciţi oameni pe care îi are această ţară şi viitorul acestei ţări ar putea foarte bine să depindă de ceea ce sunteţi capabili să găsiţi în această cameră.

În următoarea jumătate de oră, vreau să aud care sunt opţiunile noastre posibile. Totul este permis. Dacă va trebui să smulgem coada Diavolului însuşi, o voi lua în considerare, hai să aruncăm totul acolo şi să vedem cu ce ne putem alege. Acesta este cel mai rău scenariu posibil şi vreau să aud tot ce puteţi spune."

Ceasul a depăşit cu mult jumătatea de oră, ideile vehiculate fiind de toate, de la introducerea în Rusia a unei tulpini de virus Ebola proiectate în avans şi apoi punerea în carantină a întregii ţări cu o blocadă terestră şi navală fără precedent, până la lansarea unui atac de bombardament total cu avioane şi arme nucleare din epoca celui de-al Doilea Război Mondial, despre care mulţi credeau că nu vor fi afectate de noul sistem de apărare aeriană al ruşilor, care părea să afecteze sistemele moderne de ghidare electronică.

După ce Rutledge s-a săturat să vorbească despre sateliţi ucigaşi, comandouri suspendate de paraşute propulsate de avioane cu reacţie şi chiar şobolani infestaţi de ciumă cu rucsacuri care împrăştie ciumă, s-a retras la reşedinţă pentru o masă liniştită cu fiica sa, Amanda, pe care o scosese de la şcoală şi pe care o ţinea sub pază atentă la Casa Albă în jurul orei de program – un lucru deloc uşor de făcut cu o tânără care tocmai trecuse de şaptesprezece ani.

„Tată”, a spus ea, după ce stewardul le-a aşezat salatele şi apoi a ieşit în linişte din cameră, „America a fost fututǎ cu F mare?”.

În timp ce preşedintele era cunoscut pentru faptul că, în privat, acorda o anumită libertate de manevră personalului său în ceea ce priveşte selecţia vocabularului, această politică nu se extindea cu siguranţă la fiica sa. „În primul rând”, a început el, „nu-mi pasă cât de apropiate vi se par USC şi viaţa de colegiu, nu vreau să mai aud niciodată acest limbaj. Am înţeles?”

Reproşul a fost extrem de jenant pentru Amanda Rutledge. Fusese una dintre primele ei incursiuni într-o conversaţie adultă cu tatăl ei şi eşuase lamentabil. După ce auzise doi dintre agenţii din detaşamentul ei de la Serviciul Secret vorbind, ea crezuse că ar putea să îl abordeze pe preşedinte la un nivel de adult, dar încercarea se prăbuşise şi arsese. În loc să relaţioneze cu ea ca un tânăr adult bine informat, tatăl ei o închisese imediat ca pe un copil a cărui părere nu conta. Cu toate acestea, Amanda Rutledge nu se lăsa descurajată. „Poate că nu am folosit cel mai bun limbaj, tată, dar nu fac decât să repet ceea ce am auzit deja. Este America în pericol?”

„Bineînţeles că nu”, a spus preşedintele, asigurându-se că zâmbea în timp ce întindea mâna după sosul pentru salată.

„Atunci de ce m-ai scos de la şcoală? Nu sunt prost, să ştii.”

Rutledge a picurat sosul de salată pe farfurie cât a putut de mult timp şi şi-a dorit pentru a mia oară ca cancerul la sân să nu-i fi răpit niciodată soţia. Ea se descurca mult mai bine decât el la aceste lucruri.

A aborda adevărul frontal era punctul său forte, dar a-l descompune în aşa fel încât să nu spulbere complet lumea unui copil de şaptesprezece ani, era aproape în totalitate dincolo de domeniul său de expertiză.

Oricât de mult şi-ar fi dorit ca lucrurile să fie altfel, totuşi, soţia lui nu mai era cu ei. Nu avea de ales decât să îi explice lucrurile fiicei sale. „Amanda, nu am de gând să te mint. America se confruntă în acest moment cu o ameninţare potenţial serioasă, dar indiferent de ce se va întâmpla, tu vei fi bine. Îţi promit.”

„Dar tu?”, a întrebat ea.

„Şi eu voi fi bine. Vom fi amândoi împreună. Aşa că nu-ţi face griji. Bine?”

„Tată?” a continuat Amanda în timp ce-şi înfigea furculiţa în salată. „Cum rămâne cu restul oamenilor din America? Şi ei vor fi bine?”

„Fac tot ce pot pentru a mă asigura că sunt”, a răspuns preşedintele.

„Ştiu că eşti”, a spus ea, înainte de a-şi întoarce atenţia la salata ei.

După câteva minute de tăcere încordată între ei, Amanda a întrebat: „Tată, vom muri?”.

CAPITOLUL 39 S T . P ETERSBURG, R USSIA S TATATEA U NIONULUI ADRESA-4 ZILE Primul lucru pe care Harvath l-a observat la ieşirea din gara murdară din Sankt-Petersburg, cunoscută sub numele de Finlandsky Vokzal , a fost statuia de bronz a lui Vladimir Ilici Lenin care stătea în vârful unei maşini blindate. Harvath a urmărit degetul statuii până la locul unde aceasta arăta ironic peste râul Neva îngheţat spre o clădire mare şi portocalie cu o antenă înaltă – Bolshoi Dom, literalmente Casa Mare, sediul Ministerului de Interne şi sediul local al FSB. Pentru o ţară care se presupunea că a renunţat la comunism, lui Harvath i se păruse întotdeauna ciudat câte statui şi monumente proeminente din acea epocă mai afişau. La rândul lor, ruşii susţineau că, după ce fuseseră definiţi de comunism atât de mult timp, era imposibil să şteargă orice urmă a acestuia. La urma urmei, comunismul fusese cel care le adusese proeminenţa, oricât de notorie, în lumea modernă şi, fie că ne place sau nu, experienţa de a trăi sub comunism devenise parte din sufletul rusesc.

Ei bine, lui Harvath nu i-a plăcut. Ceea ce părea până acum ca o agăţare idiosincratică de un experiment politic eşuat căpătase o nouă şi mai gravă semnificaţie pentru el în ultimele zile. Ideea că sovieticii ar fi putut să însceneze capitularea, doar pentru ca acum să-şi ţină ţara ostatică din interior, îi făcea rău la stomac.

Trecând pe lângă statuie, Harvath a observat un câine vagabond de talie mică ridicându-şi piciorul şi urinând împotriva bătrânului Vlad. „Bun băiat”, a şoptit el, în timp ce îi arunca câinelui ultima prăjitură din pachetul pe care îl cumpărase de la unul dintre nenumăraţii vânzători de pe trenul şubred, cunoscut de localnici sub numele de elektrichka. Se simţea bine să găsească un spirit înrudit atât de repede după sosirea sa în Rusia. Spera doar ca fiica lui Viktor Ivanov să se dovedească a fi şi ea una.

Agenţia de Informaţii a Apărării avea un agent care lucrase cu ea înainte şi, prin intermediul acelui agent, acceptase să se întâlnească cu el. Harvath conta pe disponibilitatea ei de a-l ajuta cu tot ce ştia. În acest moment, ea era singura lui pistă, iar timpul se scurgea rapid. Mai erau doar patru zile până la discursul privind starea Uniunii.

Deşi ar fi putut să ia metroul din Sankt Petersburg, Harvath a vrut să se informeze asupra împrejurimilor înainte de întâlnire. Urmând harta turistică ieftină pe care o luase din gară, s-a îndreptat spre sud şi a traversat râul Neva prin podul Liteynyi. Aerul era rece şi umed, mult mai umed decât fusese în Berlin. Nori gri, grei, încărcaţi de zăpadă, se îngrămădeau pe cer, în timp ce un strat subţire de fulgi argintii acoperea străzile şi trotuarele.

În timp ce mergea, Harvath a reflectat la tot ce se întâmplase în ultimele patru zile, culminând cu aventurile sale nefericite de pe Marea Baltică cu cele două nave de patrulare ale Serviciului Federal de Poliţie de Frontieră din Rusia. După o lungă perioadă de timp petrecută în apă, se întâlnise în sfârşit cu echipa Navy SEAL desemnată să îl aducă restul drumului în Rusia. Operau cu o barcă de contrabandist rechiziţionată, care, din fericire, avea o bucătărie complet echipată. După ce şi-a schimbat costumul de uscat, Harvath a dat pe gât aproximativ un litru de apă, apoi a mâncat o masă de ouă prăjite, însoţită de o ceaşcă de cafea neagră şi o bucată de pâine de secară.

L-au lăsat chiar în susul coastei, în dreptul unui oraş numit Zelenogorsk, unde a luat elektrichka spre Sankt Petersburg. Purta un pulover cu guler înalt de pescar, blugi, cizme şi geaca sa neagră de piele. De

asemenea, purta un rucsac tehnic KIVA superuşor, care conţinea un sistem de hidratare, un schimb de haine şi alte câteva bunătăţi pe care i le furnizaseră SEAL-urile.

În timp ce tăia prin Grădinile Mikhailovsky, Harvath a văzut al treilea grup de elevi ruşi şi a decis că vinerea în Sankt Petersburg trebuie să fie ziua excursiilor. Dincolo de grădini, se afla destinaţia sa – maiestuosul Muzeu Hermitage.

Muzeul era unul dintre cele mai mari din lume, al doilea doar după Louvre din Paris, şi ocupa şase clădiri de-a lungul Nevei. Cea mai impresionantă dintre aceste clădiri era cunoscută sub numele de Palatul de Iarnă, fosta casă a ţarilor ruşi. Intrând în Palatul de Iarnă verde şi alb de-a lungul digului Dvortsovaya, Harvath a cumpărat un bilet de 300 de ruble şi şi-a croit drum prin Galeria Rastrelli în stil baroc rusesc, cu coloanele sale masive şi tavanul complex boltit, până când a ajuns la Hermitage Café.

A comandat de la ghişeu un sandviş mic, cu faţa deschisă şi o sticlă de apă minerală, apoi a ales una dintre puţinele mese rămase libere. Şi-a glisat scaunul astfel încât să poată sta cu spatele la perete şi, după ce a marcat unde erau toate ieşirile, a scos din rucsac ediţia de vineri a ziarului St. Petersburg Times şi a aşezat-o în stânga tăvii, aşa cum fusese instruit.

Acum era timpul să aşteptăm.

În timp ce îşi mânca sandvişul, Harvath alterna între a privi pe ferestrele mari care dădeau spre curtea centrală a Palatului de Iarnă şi a studia feţele celorlalţi patroni din cafenea. Muzeul era plin astăzi, iar alegerea cafenelei, cu tavane înalte, podea de piatră şi zgomotul ambiental aferent, a fost o alegere inspirată pentru o întâlnire. Chiar dacă cineva ar fi vrut să asculte o conversaţie pe furiş, ar fi fost extrem de dificil, dacă nu imposibil.

Harvath a continuat să urmărească feţele oamenilor care intrau şi ieşeau din cafenea. Când Alexandra Ivanova a sosit în sfârşit, era aproape imposibil să nu o remarci.

Era chiar mai uimitoare decât în fotografie.

Pe măsură ce se deplasa prin sală, unul dintre primele lucruri pe care Harvath le-a observat a fost înălţimea ei. El a estimat că avea în jur de un metru optzeci şi cinci, poate mai înaltă, dar cu cizmele pe care le purta era greu de spus. Îi ajungeau până aproape de jumătatea gambei şi erau doar începutul ţinutei ei. Purta jambiere de iarnă şi o fustă scurtă, care nu prea reuşeau să îi mascheze picioarele lungi şi foarte atrăgătoare. Un pulover strâmt, cu nervuri, era parţial expus sub o haină grea de shearling, iar pentru a termina totul, purta o pereche de ochelari de soare funky fără ramă de culoare mov şi o şapcă bronzată croşetată care părea să provină de la un concert de revigorare ABBA, sub care părul ei blond atârna în două împletituri lungi.

Nu era tocmai subtilă, s-a gândit Harvath în timp ce se apropia de masă, dar nu avea cum ca o femeie atât de arătoasă să ascundă cât de atrăgătoare era.

„Se pare că sunteţi singură”, a spus Ivanova. „Pot să mă alătur vouă?”

„Cu peste trei milioane de opere de artă în acest muzeu, cu greu m-aş considera singur, dar sunteţi binevenit să luaţi loc”, a răspuns Harvath, folosind expresia pe care o primise pentru a-şi stabili buna credinţă în faţa Ivanovei.

„Din nefericire, doar un mic procent din ea este expus la un moment dat”, a revenit ea, aşezându-şi tava lângă cea a lui Harvath şi luând loc. „Acesta este un muzeu la care trebuie să te întorci de nenumărate ori pentru a-l aprecia cu adevărat.”

„O să ţin minte asta”, a spus Harvath, bona fides-ul lor fiind acum stabilit. „Aţi întârziat.”

„Am fost ocupat.”

„Ocupată cu ce?”

„Asta nu este treaba ta”, a răspuns Alexandra. „Nu am toată ziua la dispoziţie, aşa că hai, cum spuneţi voi, americanii, să trecem la subiect.”

Sunt foarte puţine lucruri în lume atât de plăcute la ureche ca engleza vorbită de o rusoaică. Experienţa devine de două ori mai plăcută dacă femeia în cauză este la fel de atrăgătoare ca Alexandra Ivanova.

Din cauza accentului ei foarte atrăgător, Harvath aproape că o putea ierta pentru că era atât de nepoliticoasă. Aproape.

„Îmi pare rău dacă vă reţin de la ceva”, a răspuns Scot, cu condescendenţa evidentă în glas. „Voi face tot posibilul să fiu scurt.”

Ivanova a dat pur şi simplu din cap cu dezinteres şi a început să sufle în ceaiul ei.

„Am nevoie de ajutorul tău. Există informaţii pe care tatăl tău le-ar fi putut avea şi care ar putea...” „După toţi aceşti ani, americanii au decis că el este din nou o sursă viabilă”, a răspuns ea, uitându-se peste ceaşca de ceai. „Voi fi bucuros să vă dau adresa unde îl puteţi găsi, deşi nu prea mai este un mare amator de conversaţii.”

Harvath îşi dădea seama încotro se îndrepta situaţia şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a o dezamorsa. „Ascultă, văd că eşti supărată...” „Nu, ascultă-mă tu pe mine. Nu ai idee cum mă simt sau prin ce a trecut tatăl meu din cauza voastră.”

„Poate că nu, dar asta era lumea în care trăia tatăl tău. În domeniul serviciilor secrete, dubla negociere este o afacere complicată.”

Alexandra şi-a lăsat jos ceaşca de ceai. „O faci să sune ca şi cum cum cumva ar fi fost neloial. Fiecare lucru pe care l-a făcut a fost pentru binele ţării sale. Voi l-aţi vândut.”

„L-a vândut? Despre ce vorbeşti?”

„Ştiţi despre ce vorbesc. Serviciile voastre de informaţii i-au dat drumul şi apoi au dezvăluit KGB-ului că a cooperat cu ei.”

„Asta e ridicol. Noi nu am fi făcut niciodată aşa ceva.

Nu e stilul nostru. Noi nu recompensăm oamenii în acest fel”, a spus Harvath.

„KGB-ul nu a putut niciodată să dovedească oficial acest lucru, dar cumva au ştiut ce făcuse şi l-au pedepsit oricum pentru asta. Spuneţi că scurgerea de informaţii nu a venit din partea voastră. De ce să vă cred?”

„Pentru că v-am spus, nu aşa facem noi afaceri.”

„Eşti un mincinos”.

Doamne, femeia era o prinţesă de gheaţă. „Hei, nu sunt eu cel cu care ai ceva de împărţit. Nici măcar nu mă cunoşti.”

„Oh, nu?”

„Nu”, a răspuns Scot.

„Scot Harvath. Fost membru al echipei americane de schi freestyle de la nivel internaţional, care a părăsit circuitul la scurt timp după moartea tatălui său. Ai plecat să studiezi ştiinţe politice şi istorie militară la University of Southern California, unde ai absolvit cum laude înainte de a te înrola în Marină şi de a trece selecţia pentru a deveni SEAL. După ce ai fost detaşat atât la echipele doi, cât şi la şase, cunoscute şi sub numele de Dev Group, ai fost recrutat la Secret Service pentru a contribui la îmbunătăţirea operaţiunilor de la Casa Albă şi a securităţii prezidenţiale. Postul tău actual este necunoscut.”

Harvath a fost uimit. „De unde naiba ştii toate astea?”

„Ţin o evidenţă foarte bună a persoanelor care mi-au trecut pragul, agent Harvath.”

„V-aţi încrucişat? Nu v-am încrucişat. „Nici măcar nu te cunosc.”

„Nu ştii?” întrebă Ivanova, fluturându-şi genele.

Mişcarea nu era deloc cochetă. A fost nepotrivit şi s-a vrut a fi insultător.

„Crede-mă”, a răspuns Scot, încercând să rămână calm şi să nu muşte la momeală, „dacă drumurile noastre s-ar fi intersectat, mi-aş fi amintit.”

„Îţi aminteşti de Istanbul?”, a întrebat ea. „Cu cinci ani în urmă. Un important om de afaceri american şi familia sa luaţi ostatici?”.

Bineînţeles că-şi amintea, dar de unde să ştie ea despre asta?

Scenele au revenit cu repeziciune. Harvath făcea parte din echipa SEAL 6 la acea vreme şi fusese însărcinat cu schimbul de răscumpărare. A apărut cu ceea ce răpitorii au presupus că sunt banii, dar în

realitate era un pistol mitralieră H&K MP5K montat pe ascuns în interiorul unei serviete cu mecanismul de tragere încorporat în mâner.

Expresiile de şoc şi surpriză de pe feţele răpitorilor abia apucaseră să se înregistreze înainte ca Harvath să-i elimine până la ultimul dintre ei. Nu se aşteptaseră niciodată la aşa ceva. Când restul echipei lui Harvath a luat cu asalt clădirea, nu le-a mai rămas nimic de făcut decât să ajute la escortarea omului de afaceri şi a familiei sale în siguranţă până la Ambasada SUA.

„Despre ce este vorba?” Harvath a întrebat-o pe femeie.

„Am fost staţionat în Istanbul.”

La fel ca Londra şi Hong Kong, Harvath îşi amintea din informarea lui Rick Morrell. „Deci?”

„Aşadar, răpitorii pe care i-aţi eliminat făceau parte dintr-o reţea de armament pe care o investigam şi care era responsabilă de contrabanda cu armament greu către mai multe grupări rebele din Caucaz.”

„Şi?”

„Ei erau intermediarii. Aveau de gând să ne pună alături de cei care conduceau organizaţia, dar tu i-ai ucis.”

„Scuze”, a spus Harvath, întorcându-şi palmele în sus.

„Eu am fost responsabil de acea investigaţie.”

„Îmi pare rău, din nou”, a răspuns Scot.

„Aveam un agent în interior şi l-aţi ucis.”

Harvath habar n-avea. În ciuda dezinteresului său recent faţă de ruşi, faptul că omorâse un om nevinovat nu-i convenea. „Nu am ştiut. Îmi pare rău. Dar, în acelaşi timp, ce naiba căuta amestecat cu o răpire? Ar fi trebuit să ştie mai bine. Nu ar fi trebuit să fie acolo când a avut loc schimbul.”

„Nu era”, a spus Alexandra.

„Ce?”

„El nu era acolo. Lucra la pregătirea întâlnirii noastre cu membrii de vârf ai organizaţiei.”

„Deci, nu era posibil să-l fi ucis atunci.”

„Nu în mod direct, dar pentru că era nou, organizaţia era deja suspicioasă faţă de el. Absenţa lui evidentă de la baia de sânge care a fost schimbul de răscumpărare a fost suficientă pentru a le stârni paranoia şi l-au împuşcat.”

„Cuvântul cheie aici este „ei”, a intervenit Harvath.

„Ei l-au împuşcat.”

Alexandra a întrebat: „Ştii cât timp ne-a luat să intrăm în acel grup?”.

„Probabil mai mult decât să îi eliminăm noi.”

„Asta nu e amuzant, agent Harvath.”

„Eu cred că este. Vrei să mă învinovăţeşti pentru lucruri asupra cărora nu am avut absolut niciun control. Dacă tot eşti aici, de ce nu vorbeşti despre Jocurile Olimpice de iarnă din 1980 şi despre cum am stricat totul pentru echipa sovietică de hochei şi le-am oferit americanilor Miracolul pe gheaţă?”.

„Cred că am terminat aici”, a spus Alexandra, împingându-şi scaunul înapoi.

Lucrurile se prăbuşeau rapid. „Stai puţin”, s-a oferit Harvath, revenindu-şi sub control. „Îmi cer scuze. Aţi pierdut un agent şi aţi avut o anchetă serioasă compromisă. Nu e ceva pe seama căruia să faci glume.”

„Aveţi dreptate, nu este”, a răspuns Ivanova.

„Atunci de ce nu ne întoarcem la problema de faţă?”.

„Informaţiile pe care tatăl meu le-ar fi putut avea.”

„Exact, deşi nu se pune problema dacă e posibil să o fi avut sau nu. Ştim că a făcut-o.”

„Vrei să spui că acum ştii că a făcut-o.”

Harvath înţelegea furia pe care o simţea în numele tatălui ei pentru că fusese mustrată şi ulterior renegată, dar asta nu însemna că încăpăţânarea ei nu-i intra pe sub piele. Şi-a amintit de ce se afla acolo şi ce urmărea – ceea ce atârna în balanţă. „Tatăl tău avea informaţii despre un complot al celor cinci generali ruşi de a lua ostatici Statele Unite.”

„Aşa îl vede ţara ta? Ca o luare de ostatici? Cât de american”.

„Ce ar trebui să însemne asta?”, a întrebat Scot.

„Întotdeauna am înţeles că o situaţie de luare de ostatici implica potenţialul de negociere. Din câte am înţeles, scopul era capitularea completă şi totală a Statelor Unite.”

„Aşadar, tatăl tău te-a luat în încredere.”

Nu înainte de a muri, se gândi Alexandra, dar asta nu era treaba lui Harvath. „Numele tău de cod este Norseman, nu-i aşa?”, a întrebat ea.

„Ce legătură are numele meu de cod cu ceva?”

„Cunoaşteţi cuvântul rusesc „Varangians”?”, a continuat ea.

„Cunoştinţele mele de rusă sunt oarecum limitate.”

„Varangians este numele nostru pentru prinţii nordici invitaţi să restabilească ordinea în Rusia în Evul Mediu. Nu mai avem nevoie de alţi Norsemen aici. Putem să ne rezolvăm singuri problemele.”

Harvath se săturase în sfârşit de ea. „Aceasta nu este doar problema ta, ci şi a noastră. Dacă nu facem ceva, aceşti oameni vor începe al treilea război mondial.”

„Cine spune că nu fac ceva?”, a întrebat Alexandra.

„Nu ştiu. Habar n-am ce faceţi, pentru că nu mi-aţi spus nimic. Vrei să spui că tu şi FSB-ul sunteţi la curent cu ceea ce pun la cale generalii şi că lucraţi pentru a le pune capăt?”

„Nu sunt sigur dacă FSB-ul este conştient sau nu de ceea ce se întâmplă. Sunt sigură că la un anumit nivel există cunoştinţe despre plan. La urma urmei, stimatul nostru preşedinte rus a fost cândva şeful predecesorului FSB.”

„Vrei să spui că preşedintele rus este implicat în toate astea?”

„Bineînţeles că este, dar există straturi de ceea ce în America numiţi negare plauzibilă pentru a-l ţine izolat.”

Harvath a fost şocat. „Şi sunteţi de acord cu ceea ce fac?”

Ivanova şi-a tras scaunul înapoi la masă şi s-a pus direct în faţa lui Scot. „Nu, nu sunt de acord”, a răbufnit ea. „Este, fără îndoială, cel mai rău lucru pe care ţara mea l-ar putea întreprinde vreodată. Este un plan nebunesc pus la cale de nişte bătrâni nebuni dintr-o cu totul altă epocă. Ar putea la fel de bine să fie de pe altă planetă, cu toată logica pe care o au, dar planul a fost deja pus în aplicare şi nu poţi face nimic în privinţa asta.”

„Pe naiba nu există”, a răspuns Harvath.

„Oh, chiar aşa? Ce aveţi de gând să faceţi?”

„Orice e nevoie pentru a-i opri.”

„Mult noroc”, a răspuns Alexandra, alunecându-şi din nou scaunul de la masă.

„Aşteaptă o clipă. Ai spus că ai crezut că acesta este cel mai rău lucru pe care Rusia l-ar putea întreprinde vreodată.”

„Şi am vorbit serios.”

„Şi atunci de ce nu faci nimic?”.

„Eu sunt. De unul singur.”

Nu avea niciun sens. „Atunci ce ai vrut să spui cu „acum că planul a fost pus în aplicare şi nu mai putem face nimic în privinţa asta?”.”

„Am spus că nu puteţi face nimic în privinţa asta.”

„Bine, aşteaptă o secundă. Ne tot pierdem concentrarea aici.”

„Nu pierd nimic, agent Harvath, în afară de răbdarea mea de a mi se irosi timpul.”

„Înţeleg”, a răspuns Scot. „Înţeleg, după ce i s-a întâmplat tatălui tău, indiferent cine a fost responsabil pentru scurgere, de ce ai fi reticent să-mi spui ceea ce ştii.”

„Poţi?”

„Da, pot, dar trebuie să lucrăm împreună la asta.”

„Şi de ce anume? Ai vreun fel de informaţie care mi s-ar putea dovedi utilă?”.

„Poate”, a răspuns Harvath.

„Cred că minţiţi. Nu cred că ai absolut nimic de oferit. Dacă aţi avea, nu aţi fi aici.”

Avea dreptate. Ea îl avea. Ea a fost singura lui pistă.

Trebuia să o facă să coopereze. „Indiferent de ceea ce crezi, nu poţi face asta singur. Te pot ajuta.”

„Există totuşi o mică problemă”, spuse Ivanova.

„Ce anume?”

„Nu am încredere în tine.”

„Dar nici măcar nu mă cunoşti.”

„Eşti americancă, iar asta îmi este de ajuns.”

„Atunci de ce ai mai acceptat să te întâlneşti cu mine?”, a întrebat Harvath.

„Pentru că am vrut să văd privirea de pe faţa ta când îţi voi spune nu.”

„Ce? Din cauza Istanbulului?”

„Nu. Când am acceptat întâlnirea, nu ştiam că te trimit pe tine.”

„Atunci ce a fost?”

„Îţi voi spune ce a fost. Am vrut să mă uit în ochii unui american, un reprezentant al măreţei ţări a Statelor Unite şi să văd că singurul motiv pentru care ţara lui îl trimisese la mine era pentru că fusese umilită şi nu mai avea unde să se întoarcă. Am vrut să văd că guvernul tău recunoaşte în sfârşit că a făcut o greşeală cu tatăl meu.”

„Deci e vorba de răzbunare?”

„Nu, este vorba despre satisfacţie.”

„ Satisfacţie? Câtă satisfacţie vei simţi dacă milioane de oameni nevinovaţi, atât în America, cât şi în Rusia, vor sfârşi prin a fi ucişi pentru că resentimentele tale meschine te-au împiedicat să faci ceea ce trebuie?”.

„Nu voi lăsa să se întâmple asta.”

„Şi nici eu nu sunt. Oricât de ciudat ar suna, noi doi jucăm pentru echipe diferite, dar suntem amândoi de aceeaşi parte. Putem realiza mai multe lucrând împreună decât separat.”

„Avem o vorbă în limba rusă”, a spus Alexandra, ridicându-se de pe scaun. „După ce a fost ars de lapte, se suflă în vodcă.”

„Odată ars, de două ori timid”, a răspuns Scot.

„Exact. Intenţionez să continui să suflu în vodcă.

La revedere, agent Harvath, şi mult noroc.”

Alexandra Ivanova s-a întors şi a ieşit din cafeneaua Hermitage, lăsându-i lui Harvath o singură opţiune.

CAPITOLUL 40 D eoarece din cauza latitudinii nordice a Sankt Petersburgului, soarele apunea foarte devreme în timpul iernii. Adesea, sosirea serii era însoţită de vânturi brutal de reci, iar această seară nu făcea excepţie.

Cerul era complet întunecat când Harvath şi-a strâns rucsacul şi a urmat-o pe Alexandra Ivanova la ieşirea din Hermitage. Părea să se rătăcească fără ţintă, ceea ce, având în vedere vremea, nu avea niciun sens. După ce s-a plimbat pe faimoasa Nevsky Prospekt şi a răsfoit câteva magazine, a făcut cale întoarsă şi s-a îndreptat spre frumoasa Biserică a Învierii lui Hristos, cu boltă de ceapă. Harvath a aşteptat câteva clipe şi apoi a intrat, rămânând ascuns în spate, de unde putea continua să o observe. Deşi nu era la fel de cald cum fusese la Ermitaj, era fericit că măcar scăpase de frig.

După ce a aprins o lumânare, Ivanova s-a aşezat singură pe una dintre băncile lungi din centru şi a închis ochii. La început, Harvath s-a gândit că poate venise să se roage, dar, pe măsură ce ea a furat în repetate rânduri priviri furtive la ceasul ei, şi-a dat seama că ceea ce făcea de fapt era să omoare timpul. Fie că venea cineva să o întâlnească, fie că se întâmpla altceva.

Harvath a privit cum un flux de credincioşi şi turişti se deplasa prin biserică, fiecare ghidat de propria chemare, dar niciunul dintre ei nu a încercat să ia contact cu Ivanova. După ce a trecut o oră, s-a uitat pentru ultima oară la ceas, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat încet spre ieşire.

Când a ieşit, Harvath era deja secretizat pe marginea micii esplanade şi o aştepta. Când a chemat un taxi din apropiere, Harvath i-a urmat rapid exemplul, spunându-i şoferului în rusa lui oarecum pasibilă: „Sleduytyeh za toy zhenshchinoy”. Urmăriţi-o pe femeia aceea .

S-au oprit într-un cartier de fabrici dărăpănate, aşezate obraz lângă obraz. În faţă, Harvath putea vedea un şir de oameni care stăteau în frig sub un panou din aluminiu periat pe care scria BREATHE.

Harvath a privit cum Ivanova a mers până în fruntea cozii, i-a spus ceva portarului şi a primit permisiunea de a intra în club. După ce a fost înăuntru, Harvath a plătit cursa şi a coborât din taxi. A aşteptat până când taximetristul a plecat înainte de a cerceta perimetrul clădirii şi de a găsi un loc unde să-şi ascundă rucsacul. Ocolind coada, aşa cum făcuse Ivanova, Harvath s-a apropiat de paznic, i-a strecurat o bancnotă de o sută de dolari şi l-a întrebat dacă era posibil să obţină o masă.

Paznicul l-a condus pe Harvath înăuntru, unde o hostess îmbrăcată sumar l-a condus la o masă, i-a prezentat un meniu şi i-a urat o seară plăcută.

Aruncând o privire în jurul clubului de noapte aglomerat, Harvath a putut vedea că acesta fusese cândva o turnătorie sau o fabrică de vreun fel. Punctul central era o cuvă enormă nituite cu hublouri mari, în jurul căreia fusese construit barul. Harvath putea vedea patroni cu măşti încleştate pe faţă care se lăsau pradă ultimei tendinţe de a mătura oxigenul cu miros de Rusia.

Când chelneriţa a sosit pentru a-i lua comanda, Harvath a fost tentat să ceară un martini, dar s-a gândit mai bine când şi-a dat seama că gheaţa va fi făcută din apa urât mirositoare, cu gust neplăcut, plină de poluant şi infestată cu giardia din Sankt Petersburg. Vodca rusească putea ucide o mulţime de lucruri, dar Harvath se îndoia că ar putea învinge ceea ce se târa din spiţele locale. A optat în schimb pentru o bere.

Până la sosirea lui Vena Porter, Harvath alungase politicos trei prostituate. Evident, vestea se răspândise rapid că la masa numărul unu se afla un american bogat. Ştiind că era mult mai dificil să nimereşti o ţintă în mişcare, a lăsat nişte bani pentru băutură şi s-a ridicat să verifice restul clubului.

Clientela era formată în totalitate din noi ruşi, care purtau cele mai noi tendinţe în materie de modă de designer. Deşi ţinuta Ivanovei i se păruse puţin cam exagerată la Hermitage Café, acum avea un sens complet. Deşi era o blondă înaltă şi superbă, erau multe blonde înalte şi superbe aici, iar ea se dovedea foarte greu de localizat. Harvath a încercat să se pună în locul ei. Dacă avea de gând să desfăşoare o întâlnire clandestină într-un club de noapte aglomerat şi zgomotos, ar fi vrut să se poziţioneze undeva la marginea acţiunii, un loc cu cea mai bună privelişte posibilă, dar suficient de ascuns pentru ca întâlnirea să nu atragă atenţia în mod nejustificat.

Harvath s-a apropiat de ringul de dans mare şi şi-a păstrat atenţia asupra grupurilor de scaune de pe cealaltă parte. DJ-ul abia începuse să pună „One Nation Under a Groove” de George Clinton and the Funkadelics când mulţimea s-a despărţit şi Harvath a zărit-o pe Ivanova. Stătea într-o cabină oarecum retrasă şi tocmai i se alăturase un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum prost şi pieptănat şi mai prost. Arăta de parcă ar fi fost mai degrabă acasă la o convenţie de legătorie decât într-un club de noapte rusesc la modă, dar oricine ar fi fost, Ivanova se chinuise mult să-l cunoască şi, prin urmare, Harvath voia să-l cunoască şi el.

Şi-a croit drum pe marginea ringului de dans, încercând să se mişte prin mulţimea densă, dar când a ajuns cam la jumătatea drumului spre cabină, ceva nu era în regulă.

Ivanova dispăruse.

Câteva momente mai târziu, o voce din spate a spus: „De ce nu sunt surprins?”, în timp ce Harvath a simţit ceva tare înfipt în spate.

„Dintre toate barurile cu oxigen din toate oraşele din lume...” a mormăit el când s-a uitat peste umăr şi a văzut-o pe Alexandra folosindu-şi haina pentru a ascunde pistolul pe care îl ţinea în mână.

„Linişte”, i-a răspuns ea, întorcându-l. „Am avut senzaţia că sunt urmărit.”

„Vinovat”, a răspuns Harvath, în timp ce încerca să afişeze cel mai fermecător zâmbet al său, „dar acum că sunt aici, ce-ar fi să mă prezinţi prietenului tău din cabină?”.

„Nu prea am de ales, nu-i aşa?”, a spus Ivanova în timp ce scruta ringul de dans aglomerat. „Dacă te las să pleci, o să stai pe aici şi o să-l aştepţi, nu-i aşa?”.

„Probabil”, a răspuns Harvath, în timp ce o privea pe Alexandra scanând încă o dată ringul de dans. Părea nervoasă şi foarte încordată. „Aştepţi pe altcineva?”

„Nu ştiu.”

Întâmplările neplăcute păreau să emane o anumită electricitate pe care Harvath reuşea adesea să o sesizeze. Părul de pe ceafă a început să i se ridice şi câteva secunde mai târziu a auzit pe cineva ţipând.

Alexandra nu a pierdut timpul. A scos de sub haină pistolul Walther P4 cu amortizor şi a fugit spre cabină.

Când, în cele din urmă, şi-a croit drum prin mulţime, l-a găsit pe bărbatul în costum prost zăcând prăbuşit în cabină şi sângerând abundent din cauza mai multor plăgi înjunghiate în gât şi în piept. În curând a fost un pandemonium complet, cu patroni care ţipau şi alergau spre partea din faţă a clubului. Neştiind cât de aproape era atacatorul, Alexandra s-a întors şi şi-a măturat arma înainte şi înapoi, căutând în mulţime orice chip care nu arăta bine.

Harvath era la doar doi paşi în urma ei. A ajuns la cabină cu H&K-ul scos. Atât el, cât şi Ivanova l-au văzut pe atacator în acelaşi timp, dar era prea târziu.

Folosindu-se cu pricepere de mulţimea în debandadă ca acoperire, bărbatul a zâmbit înainte de a dispărea în marea de oameni grăbiţi. Harvath mai văzuse faţa bărbatului. Era acelaşi bărbat care reuşise atacul de la King George, dar cum de l-a urmărit pe Harvath până la Sankt Petersburg? Era imposibil.

Harvath a aruncat o privire spre bărbatul prăbuşit în cabină şi s-a aplecat pentru a-i simţi pulsul. Era foarte slab, iar Scot a fost luat prin surprindere când bărbatul s-a întins brusc şi l-a apucat rugător de braţ. I-a spus să rămână calm, că ajutoarele vor sosi în curând, dar bărbatul doar a dat din cap. A scos

ceva din buzunar şi l-a apăsat în mâna lui Harvath. A deschis gura să vorbească, dar s-a prăbuşit înainte de a putea scoate cuvintele. Harvath a pipăit din nou pulsul bărbatului, dar nu avea niciunul. Era mort.

„Acoperiţi-l pe Nesterov!” spuse Ivanova în timp ce-şi ţinea arma îndreptată spre haita de clienţi care se risipea rapid şi fugea.

„Nu e nimic de acoperit”, a răspuns Harvath în timp ce se îndepărta de cabină. „E mort.”

„La naiba”, a jurat Ivanova.

„Cine a fost?”

„Un om de ştiinţă.”

„La ce lucra?”

„Nu mai contează acum.”

„Nu este important? Evident, cineva a crezut că e suficient de important ca să-l omoare. Ai vreo idee cine trăgea în noi?”

Ivanova s-a ridicat şi a spus: „Armata rusă”.

„Ei bine, asta are sens”, a răspuns Harvath.

„Dacă aţi cunoaşte profunzimea a ceea ce se întâmplă aici, ar avea sens”, a răbufnit Ivanova.

„Cred că înţeleg destul de bine. Omul care l-a ucis pe omul vostru de ştiinţă, l-am mai văzut înainte. A încercat să mă ucidă acum două nopţi în Berlin.”

„Helmut Draegar a fost în Berlin? Ce căuta acolo?”

Harvath a fost uimit. Gary Lawlor nu a fost un dezmăţ.

Încercase să-l avertizeze. „Asta nu are nici un sens”, a continuat Harvath. „Helmut Draegar a fost ucis acum cincisprezece ani.”

„Nu ştii prea multe, nu-i aşa?”.

„De ce nu mă pui la curent?”.

„Nu mai e timp”, a răspuns Ivanova în timp ce scruta nervos camera.

Harvath auzea ceea ce părea a fi mai mulţi bărbaţi în cizme grele care se îndreptau spre ei. Probabil că gorilele clubului au venit să investigheze. „Trebuie să plecăm de aici.”

„Nu putem. Nu încă, a răspuns Ivanova, întorcându-se spre cabină. „Trebuie să-i verific buzunarele. Trebuia să aibă ceva pentru mine.”

„Aşa?”, a spus Harvath, întinzând bucata de hârtie împăturită pe care i-o dăduse Nesterov.

Alexandrei nu-i venea să creadă ochilor.

„Se pare că vom lucra împreună până la urmă”, a spus Harvath în timp ce o apuca de braţ. „Acum să ne mişcăm.”

CAPITOLUL 41 D upă ce au părăsit barul de oxigen şi au recuperat rucsacul lui Harvath, Scot şi Alexandra au căutat un loc unde să se odihnească şi să decidă care va fi următoarea lor mişcare. Hotelul Oktyabrskaya era situat într-un cartier aglomerat chiar vizavi de gara Moskovsky din Sankt Petersburg şi era un loc perfect pentru ei să se adăpostească în timp ce aşteptau dimineaţa.

Harvath a luat un stilou şi un mic bloc de hârtie de lângă telefonul din dormitor şi a început să reexamineze biletul lui Nesterov. După mai multe minute de înlocuire a literelor chirilice cu caracterele corespunzătoare din alfabetul englezesc şi de rearanjare a unor bucăţi din rândurile de text, Harvath a putut în sfârşit să-l citească.

„Universal Transverse Mercator.”

„Mercator? Ca în latitudine şi longitudine?”

„Exact. Orele, minutele şi secundele atât la nord cât şi la est. Ceea ce vedem este o coordonată geo.”

„O coordonată Geo pentru unde? Spre ce indică?”

„Conform notei sale”, a răspuns Harvath, „cineva pe nume Albert.”

„Îţi sună cunoscut?”

„Nici una”, a spus Alexandra.

Harvath a pus biletul deoparte. „Atunci, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să identificăm aceste coordonate.”

„În Sankt Petersburg există o cafenea cu internet 24 de ore din 24, numită Quo Vadis. Tot ce ar trebui să facem este să ne conectăm la unul dintre computerele lor şi să găsim un site web unde să introducem coordonatele.”

„Nu-mi place. Cu aceste sisteme în reţea e prea greu să-ţi ştergi urmele. Am lăsa o urmă de firimituri de pâine electronice. Nu există o librărie pe Nevsky Prospekt, vizavi de Catedrala Kazan?”.

„Da, se numeşte Dom Knigi.”

„Bine”, a spus Harvath. „Vom aştepta până la o jumătate de oră după ce au deschis şi apoi vom intra separat. Eu o să cumpăr câteva cărţi, dintre care una va fi un atlas, iar tu o să te duci la raionul lor de papetărie şi o să cumperi nişte creioane, un caiet şi, cel mai important, o riglă.”

Alexandra înţelegea acum ce voia să facă Harvath.

„Vom trasa coordonatele în mod tradiţional”.

„Exact. Mi-aş dori să avem o modalitate de a ne descurca.

Există prea multe dezavantaje potenţiale în a închiria o maşină în acest moment.”

„Nu trebuie să o facem”, a răspuns Alexandra. „Eu am deja o maşină. Am parcat-o într-una dintre parcările pe termen lung de lângă aeroport. Este mai uşor să te deplasezi prin Sankt Petersburg fără ea.”

„Nu putem să o facem. Este prea periculos. Dacă sunt pe urmele tale, îţi vor căuta şi maşina.”

„Din punct de vedere tehnic, nu este maşina mea. E un Grand Cherokee frumos care a aparţinut cuiva care a încercat să mă omoare acum câteva zile. E o poveste lungă.”

„Ei bine, mai avem câteva ore până la deschiderea magazinului”, a spus Harvath, care a apucat un scaun din apropiere şi s-a aşezat. Şi-a pus picioarele pe pat, apoi a întins mâna şi a deschis minibar-ul de unde a luat o bere rece ca gheaţa pentru el şi o minivodcă pentru Alexandra, pe care i-a aruncat-o şi i-a spus: „Simte-te liberă să sufli în a ta înainte să începi”.

Nu ştia dacă a fost sau nu convingerea ei că va putea să-l părăsească pe Harvath imediat ce va obţine ceea ce avea nevoie, dar dintr-un motiv oarecare a considerat că era în regulă să vorbească cu el. La urma urmei, neavând nicio idee în cine putea avea încredere în SVR, disponibilitatea lui Harvath de a asculta prin ce trecuse a fost o uşurare mai mare decât s-ar fi aşteptat.

Alexandra i-a povestit lui Scot despre dosarul tatălui ei şi despre cum acesta îl ţinuse secret faţă de ea până la moartea lui. Ea a explicat întâlnirea de la cabana de vânătoare din afara Moscovei, unde îl văzuse pe Stavropol târând afară trei cadavre împreună cu ajutorul unui alt bărbat al cărui chip nu-l putea vedea foarte bine, dar despre care credea că ar putea fi Draegar. Ea a povestit cum a ajutat la salvarea vieţii generalului Karganov, doar pentru ca Milesch Popov să vină cu pistolul său strident Pit Bull şi cu gloanţele sale perforante pentru blindate şi să-i pună capăt. În timp ce scotea pistolul din interiorul hainei şi i-l arăta, i-a detaliat cum recuperase cartela SIM de pe telefonul mobil al lui Popov şi că presupusul ei ucigaş fusese suficient de prost încât să stocheze numărul Stavropolului sub numele real al generalului. Prin scanarea jurnalului de apeluri, era uşor de stabilit cu cine vorbise Popov atunci când îl captase. Negociase preţul pentru uciderea ei, precum şi a lui Karganov, iar bărbatul de la celălalt capăt al firului era nimeni altul decât Serghei Oleg Stavropol.

Deşi era sigură că Stavropol nu avusese iniţial nicio idee despre implicarea ei atunci când îl trimisese pe Popov la vânătoare după generalul Karganov, nu exista nicio îndoială că acum ştia despre asta.

Alexandra s-a gândit în linişte la faptul că nu numai că faptul că fusese văzută cu Nesterov era suficient pentru a-i cimenta vinovăţia, dar dacă Draegar îl recunoştea pe Harvath, ceea ce Alexandra era destul de sigură că făcuse, atunci Stavropol ar fi presupus automat că lucra cu americanii. Era doar o chestiune de timp până când acesta a pus toţi ofiţerii de poliţie şi militarii din ţară să o caute. Într-o clipită, îşi pierduse anonimatul pe care se străduise atât de mult să-l păstreze şi devenise echivalentul rusesc al inamicului public numărul unu.

Lucrurile nu se mai puteau întoarce niciodată la ceea ce erau.

Nu exista cale de mijloc, nu acum că ştiau că ea era pe urmele lor. Nu aveau să se odihnească până când nu era moartă, iar ea trebuia să fie la fel de neobosită în eforturile ei de a-i opri. Îi plăcea sau nu, începea să pară nu doar că ar putea fi nevoită să lucreze cu agentul Scot Harvath, ci că ar putea chiar să aibă nevoie de el. Ori reuşea în demersul ei, ori murea.

„Povesteşte-mi despre omul de ştiinţă, Nesterov”, a spus Harvath, umplând golul, deoarece Alexandra încetase să mai vorbească şi mintea ei părea să fi călătorit în altă parte.

„Nesterov?”, a repetat ea, aducându-şi concentrarea înapoi în prezent. „M-am gândit că ar putea fi de ajutor.”

„Deci l-ai urmărit şi a fost de acord să se întâlnească cu tine, pur şi simplu?”, întrebă Harvath. „Trebuie să-i fi spus ceva care să-l facă să rişte atât de mult.”

Alexandra a rămas tăcută şi pentru câteva momente şi a părut din nou foarte departe. „Nesterov era unul dintre cei doi oameni de ştiinţă care lucrau la acest proiect şi despre care tatăl meu crezuse că ar putea fi cooperant cu investigaţia sa; oameni de ştiinţă care considerau că datoria lor este în primul rând faţă de ţara şi compatrioţii lor şi nu neapărat faţă de guvernul lor.”

„Ei bine, oricine ar fi acest Albert”, a spus Harvath în timp ce îşi aşeza H&K-ul pe piept şi închidea ochii, „să sperăm că simte la fel când îi vom da de urmă mâine.”

CAPITOLUL 42 S OMEWHERE OUTSIDE P ETROZAVODSK , R USSIA S TATATEA U NIONULUI ADRESA-3 ZILE Plecând de la librăria Dom Knigi din Sankt Petersburg cu două cărţi de pescuit la muscă şi un atlas rusesc gros, Harvath s-a oprit la un magazin local de articole sportive şi apoi s-a întâlnit cu Alexandra la staţia de metrou Moskavskya, unde au luat autobuzul de transfer pentru Aeroportul Pulkovo.

Jeep-ul Grand Cherokee verde pădure al lui Popov nu era atât de rău pe cât crezuse Harvath că va fi. De fapt, vehiculul era relativ neînsemnat într-o ţară în care consumul ostentativ făcea ravagii.

Le-a luat ceva mai mult de patru ore şi jumătate de condus spre nord-nord-est pentru a ajunge la destinaţie. Micuţa capelă cu boltă bizantină stătea singură în zona rurală puternic împădurită de la marginea oraşului Petrozavodsk. Petrozavodsk, situat pe malul vestic al lacului Onega – al doilea cel mai mare lac din Europa –, a fost centrul administrativ al Karelia, o republică autonomă din Federaţia Rusă. Oraşul nu era doar sediul Universităţii de Stat din Petrozavodsk, ci şi o filială a Academiei de Ştiinţe a Rusiei. În dosarul său, tatăl Alexandrei identificase Petrozavodsk ca fiind locaţia în care oamenii de ştiinţă ruşi lucrau la sistemul secret de apărare aeriană.

În timp ce Alexandra a tras Cherokee-ul pe marginea drumului, Harvath a făcut o ultimă verificare a hărţii şi a coordonatelor sale.

„Asta este?”, a întrebat ea, privind pe parbriz la mica biserică. „Aici ar trebui să îl găsim pe Albert al lui Nesterov?”.

„Aşa se pare”, a răspuns Harvath, în timp ce a aşezat una dintre cărţile sale de pescuit la muscă pe bordul maşinii şi a aruncat-o neglijent pe cealaltă pe bancheta din spate. Împreună cu undiţele, mulinetele, vâslele şi alte unelte pe care le cumpărase şi le lăsase în zona de marfă, pentru oricine ar fi dat peste ele, el şi Alexandra ar fi arătat ca doi noi ruşi care urmăreau cea mai tare nebunie sportivă care a cuprins ţara de la golf încoace. Chiar şi iarna, pescuitul cu musca era încă o îndeletnicire foarte populară, mai ales în regiunea Karelia, unde iernile erau mult mai blânde decât în restul Rusiei. Dacă se întâmpla ca cineva să întrebe ce treabă aveau la biserică, ar fi declarat pur şi simplu că făceau o pauză în drumul lor spre pescuitul unuia dintre multele râuri populare care alimentau lacul din apropiere.

Aşa cum era, nu trebuiau să se îngrijoreze să dea nimănui povestea lor de acoperire, pentru că biserica era complet goală. De fapt, dacă nu ar fi fost aprovizionarea cu lumânări proaspete, Harvath ar fi jurat că fusese abandonată cu totul.

Alexandra a lăsat o monedă şi a aprins una dintre lumânări. A închis ochii pentru câteva clipe şi, când i-a deschis, a văzut că Harvath o privea.

„Pentru părinţii mei”, a spus ea.

Harvath a dat din cap şi a început să se plimbe în jurul micii biserici, care era formată într-un cerc perfect.

Mirosea a pământ şi a piatră rece, solidă, de parcă ar fi fost acolo de la începutul timpului şi ar fi continuat să stea în picioare până la sfârşitul lui. Pereţii albi erau decoraţi cu panouri pictate care înfăţişau vieţile sfinţilor şi diverse evenimente religioase.

„Cine foloseşte acest loc?”, a întrebat Harvath în timp ce continua să studieze copiosul material artistic. „Nu există case pe o rază de kilometri în jur”.

„Oamenii de la ţară, cel mai probabil, deşi, uneori, oamenii dintr-un oraş sau dintr-un orăşel din apropiere adoptă o bisericuţă şi ajută la întreţinerea şi menţinerea ei, precum şi la cumpărarea sau donarea altor lucruri de care ar putea avea nevoie”, a răspuns Alexandra din cealaltă parte a încăperii.

„Asta ar merge mult mai repede dacă am şti care este legătura acestui Albert cu această biserică”, a spus Harvath în timp ce a abandonat examinarea picturilor. „De ce crezi că Nesterov a ales acest loc?”.

„Cine ştie? Este suficient de aproape de Petrozavodsk şi de Academia de Ştiinţe pentru a fi convenabil pentru el, dar suficient de îndepărtat pentru a ţine bine ascuns ceea ce făcea. Poate că Albert este preotul, a răspuns Alexandra în timp ce continua să ocolească marginea încăperii, examinând picturile şi artefactele.

Alexandra făcea a doua trecere a lucrărilor de artă, de data aceasta acordând mai puţină atenţie imaginilor şi mai multă atenţie titlurilor acestora. Când a ajuns în faţa unui iconostas destul de neimpresionant şi a citit plăcuţa scrisă cu grijă care proclama că se afla în faţa „Sfântul Albert în agonie de Andrey Rublyov”, ceva nu i s-a părut în regulă. S-a dat înapoi pentru a examina tripticul decolorat

care semăna foarte mult cu Madona de pe stânci a lui Da Vinci şi, după câteva momente, a spus: „Cred că am găsit ceva”.

„Ce este?”, a întrebat Harvath în timp ce se apropia să i se alăture.

„Conform plăcuţei de titlu, această operă de artă este realizată de Andrey Rublyov şi se numeşte Sfântul Albert în agonie”.

Bingo, s-a gândit Harvath, dar mai era şi altceva în legătură cu titlul care îi suna cunoscut. Era ca şi cum ar mai fi auzit numele sfântului înainte, cândva, cu mult timp în urmă, în trecutul său. „Ce anume?”

„Ei bine, în primul rând, nu cred că Biserica Ortodoxă Rusă are un Sfântul Albert”.

„Sunteţi sigur?”

„Sunt destul de sigur.”

Şi Harvath era destul de sigur. Destul de sigur că ştia acest nume şi că Alexandra avea dreptate. Nu avea ce căuta în această biserică. Apoi i-a venit în minte. „Sfântul patron al oamenilor de ştiinţă.”

„Ce?”, a spus Alexandra.

„Sfântul Albert. Este patronul oamenilor de ştiinţă. Ştiam că ştiu acest nume. Am fost la o şcoală primară catolică, iar poza Sfântului Albert era atârnată în laboratorul nostru de ştiinţe. Profesorul îşi ridica privirea şi se referea la el la propriu, zilnic.”

„Atunci acesta trebuie să fie Albert al lui Nesterov”, a spus Alexandra.

„Ce altceva ar putea face un sfânt catolic într-o biserică ortodoxă rusă?”.

„Stai cu ochii pe competiţie?”, a oferit Harvath în timp ce smulgea ecranul de pe perete.

Alexandra nu a răspuns. Ignorând placa adiacentă care recunoştea familia Nworbski pentru donaţia generoasă, Ivaona a smuls fără ceremonii tabloul cu balamale de pe perete şi l-a aruncat pe podea.

„Nu prea eşti un iubitor de artă, nu-i aşa? Bănuiesc că nu ai văzut balamalele?”, a spus Harvath în timp ce s-a aplecat şi a răsturnat cu uşurinţă una dintre piesele laterale, dezvăluind un plic de manila lipit cu bandă adezivă pe spatele ei.

„Deci poate că sunt un pic prea zelos”, a răspuns Alexandra, rupând plicul şi scuturându-i conţinutul pe podea.

Harvath nu s-a obosit să argumenteze. În schimb, a ajutat-o să răsfoiască documentele, care cuprindeau pagini de scheme, pagini tipărite şi un teanc de notiţe scrise de mână.

„Vorbesc rusa mult mai bine decât o citesc, ceea ce nu înseamnă mare lucru”, a oferit el în timp ce i-a înmânat bileţelele Alexandrei şi s-a întors la scheme. „Anunţă-mă dacă e ceva interesant acolo.”

Alexandra a răsfoit paginile şi a citit relatarea lui Nesterov despre modul în care a devenit progresiv conştient de adevăratul scop al proiectului la care lucra. După ultima lui însemnare meticuloasă, tipărită cu laser, se aflau o serie de note scrise de mână. „Scot?”, a spus ea, atrăgându-i atenţia. „Trebuie să te uiţi la asta.”

Harvath a pus jos schemele pe care le privea şi şi-a îndreptat atenţia către Alexandra. „Ce este?”, a întrebat el.

„Notele din partea de jos a acestei pagini. Au data de ieri. Nesterov trebuie să se fi oprit aici în drum spre Sankt Petersburg pentru...” a făcut o pauză.

„La ce?”

„Pentru a-şi actualiza memoriile în caz că i se întâmpla ceva.”

„Lasă-mă să le văd”, a spus Harvath în timp ce întindea mâna.

Alexandra a înmânat pagina, iar Harvath s-a uitat la însemnarea înscrisă în grabă. În mod evident, notiţele se refereau la întâlnirea sa cu Ivanova, dar exista şi o referire la implementarea finală a tehnologiei la care el şi oamenii de ştiinţă care îl urmau lucrau.

Părea a fi un sistem de comandă şi control capabil să transmită comenzi până la o serie de sateliţi militari ruşi. Când Harvath a citit că sistemul fusese conceput pentru a fi mobil, sângele din venele lui s-a răcit. Dacă era mobilă, putea fi oriunde.

În partea de jos a paginii, Nesterov scrisese două cuvinte şi pusese un semn de întrebare lângă fiecare – Arkhangel? Gagarin?

„Cunoaşteţi semnificaţia acestor cuvinte?”, a întrebat Harvath.

„Arkhangel . În engleză înseamnă acelaşi lucru, arhanghel.

Poate că este numele programului”.

„Dar de ce ar fi pus Nesterov un semn de întrebare lângă el?”. Nu ar fi trebuit să cunoască numele programului?”.

„Nu neapărat. Poate că oamenilor de ştiinţă nu li s-a spus.

Poate că l-au numit Proiectul 243 sau ceva de genul ăsta.”

„Adevărat”, a spus Harvath. „Cum rămâne cu Gagarin?”

„Primul lucru care îmi vine în minte este Iuri Gagarin.”

„Cosmonautul sovietic?”

„Da. A fost prima fiinţă umană care a zburat în spaţiu şi a devenit un erou naţional pentru întreaga Rusie."

„Iar sistemul de apărare aeriană încorporează sateliţi, aşa că poate că există o legătură."

„Sau...", a spus Alexandra, trăgând de timp.

„Sau ce?"

„Sau este un loc. Poate că are legătură cu locul unde se află centrul de comandă mobil. Există un oraş care poartă numele lui Gagarin la sud-vest de Moscova, în Smolensk", a spus ea, entuziasmul ei dispărând rapid, „dar există şi Centrul de pregătire a cosmonauţilor Gagarin în Star City, chiar în afara Moscovei, şi cred că există chiar şi un munte submarin Gagarin undeva în Oceanul Pacific."

„Minunat", a răspuns Harvath. „Un alt ac în carul cu fân proverbial."

„Asta nu e tot. Arkhangel este, de asemenea, un loc. De fapt, este următoarea regiune, chiar la est de aici. Capitala sa, numită tot Arkhangel, este un port important pe Marea Albă."

„Marea Albă?", a repetat el, aşezându-se mai drept.

„Asta ar avea sens."

„Ce ar fi?"

„Uite", a spus el, întinzând desenele în faţa ei, „Nu pot să cred că un echipament de o asemenea amploare este considerat mobil în primul rând. Orice ar folosi pentru a-l transporta trebuie să fie foarte mare. Numai antenele de satelit de care are nevoie sunt de mărimea unei case."

„Şi ce? Crezi că se află pe un fel de navă de marfă?".

„Poate. Mai ai informaţiile de pe cartela SIM a lui Popov?".

„Da", a răspuns Alexandra, scoţând din buzunar bucata de hârtie împăturită. „Dar ce-ţi va spune asta?".

„Nu ştiu, deocamdată. Care dintre aceste numere este al Stavropolului?".

În timp ce ea arăta spre ea, Harvath făcu câteva însemnări pe spatele uneia dintre scheme şi apoi îşi luă rucsacul.

„Unde te duci?", a întrebat ea, în timp ce el se îndrepta spre scările care duceau în cupola bisericii.

„Să dea un telefon. Cred că aş putea şti unde se află sistemul nostru mobil."

CAPITOLUL 43 Am analizat scenariile cele mai grave ale FEMA", i-a spus preşedintele lui Harvath prin intermediul unei legături criptate prin satelit, „şi nu numai că nu există nicio modalitate sigură de a evacua oraşele pe care credem că ruşii le-ar putea viza, dar dacă vor lovi mai mult de patru dintre marile noastre zone metropolitane, capacităţile noastre de răspuns în caz de urgenţă vor fi solicitate la

maximum. Chiar dacă vor detona doar o fracţiune din dispozitivele pe care le au, acesta va fi cel mai mare dezastru pe care l-a văzut vreodată lumea. Nu numai că pierderile de vieţi omeneşti şi răniţii vor fi îngrozitoare, dar vă puteţi imagina avioanele şi elicopterele ONU fiind prezentate la televizor aducând alimente şi medicamente pentru că infrastructura Americii a fost atât de grav decimată încât nu putem avea grijă de propriii cetăţeni?

„Nu putem permite absolut deloc să se întâmple asta. Mă înţelegeţi? Nu putem lăsa să se întâmple acest lucru”.

După ce a fost de acord, Harvath a ascultat cum preşedintele a continuat să vorbească şi apoi l-a predat diferiţilor experţi şi analişti de la CIA şi de la Departamentul Apărării, care l-au informat că Rick Morrell şi echipa sa îşi încheiau operaţiunea şi erau trimişi să se întâlnească cu el pentru următoarea misiune.

Trei ore mai târziu, Harvath a reuşit, în sfârşit, să închidă trapa de lemn a domului şi să pună în rucsac antena de câmp pliabilă şi radioul prin satelit.

Coborând scările, Harvath s-a alăturat Alexandrei în biserică.

„A fost o convorbire telefonică foarte lungă”, a spus ea.

„Ştii cum e când nu ai mai vorbit cu oamenii de ceva vreme”, a răspuns Harvath.

„Ai spus că s-ar putea să ştii unde se află sistemul de comandă mobil. Ai găsit-o?”

„M-am descurcat mai bine de atât. Am găsit şi Stavropol”.

„Cum?”

„Locaţia sistemului mobil a fost mai mult o bănuială decât orice altceva. În timpul Războiului Rece, navele spaţiale ale Uniunii Sovietice erau în vârful de lance al informaţiilor prin semnale, dar în epoca modernă, modul în care se colectau informaţiile le-a făcut pe cele mai multe dintre ele învechite şi au fost relocate în alte sarcini. Asta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva una dintre aceste nave spaţiale a fost folosită pentru a transporta sistemul mobil de comandă. Am învăţat destul de multe despre ei în Marină. Existau clasa Bal'zam, clasa Primor'ye şi apoi mi-am amintit de o altă clasă – clasa Gagarin.

„A fost construită o singură navă din clasa Gagarin – Cosmonat Yuri Gagarin. Aceasta a fost adaptată din corpul neterminat al unui petrolier pentru a controla navele spaţiale şi sateliţii sovietici din largul oceanului. Şi, cel mai bun lucru, are patru antene parabolice uriaşe fiecare...” „De mărimea unei case?”, a întrerupt-o Alexandra.

„Şi încă ceva.”

„Dar cum poţi fi sigur că Gagarin este ceea ce căutăm?”

„Pentru că Biroul nostru Naţional de Recunoaştere are imagini din satelit cu ea împreună cu trei spărgătoare de gheaţă nucleare care au părăsit portul din Arkhangel acum două zile.”

„Asta tot nu înseamnă că...” Acum era rândul lui Harvath să ne întrerupă. „Ştiaţi că Stavropol folosea un telefon prin satelit?”

„Nu. Am presupus că folosea o celulă.”

„Telefoanele mobile vor funcţiona uneori până la câteva mile în larg, dar depinde de cât de dezvoltată este reţeaua pe uscat. Un telefon prin satelit este mult mai fiabil în acest caz, iar Stavropol ştia asta. „Ceea ce nu ştia era că tu vei putea face rost de numărul lui.”

„De ce? Aţi reuşit să-l localizaţi?”

„Da.”

„Dar am crezut că aceste telefoane sunt criptate”, a spus Alexandra.

„Sunt”, a răspuns Harvath, „standard de criptare digitală pe 128 de biţi, dar el foloseşte unul dintre aceleaşi modele pe care reporterii încorporaţi le-au folosit în timpul războiului din Irak. Armata americană a trebuit să le spună să le închidă în multe situaţii pentru că puteau transmite poziţia lor prin GPS.”

„Şi aşa l-ai găsit?”.

„Aşa l-am găsit. NSA a reuşit să folosească numărul de identificare al telefonului său mobil şi să-i localizeze locaţia”.

„Deci, unde este?”

„În Marea Albă, în largul peninsulei Kola.”

„Cea mai mare parte se află la nord de Cercul Arctic şi este aproape sfârşitul lunii ianuarie”, a răspuns Alexandra. „Ce ar trebui să facem?”

„Ar trebui să-l oprim, bineînţeles”, a spus Harvath.

„Bineînţeles. Şi cum ar trebui să facem asta?

Aşteaptă, câte un lucru pe rând. De ce nu începi prin a-mi spune cum ar trebui să ajungem la o navă care pluteşte în mijlocul unei mări acoperite de gheaţă. Oare unul dintre submarinele voastre americane ne va duce acolo?”.

„Nu atâta timp cât Peninsula Kola este încă sediul Flotei de Nord a Rusiei.”

„Atunci cum?”

„Stavropol ne va ajuta.”

„Ce drăguţ din partea lui”, a spus Alexandra, cu vocea încărcată de sarcasm. „De ce ar face asta?”

„Pentru că ai ceva ce sunt sigură că va dori”.

„Şi cum anume?”

Harvath a zâmbit înainte de a răspunde. „Eu.”

Alexandra a rămas tăcută. Oare îşi pierduse minţile? Voia să se predea la Stavropol? Omul l-ar fi ucis într-o clipă.

„Oh”, a continuat Harvath, „şi ca să îndulcim înţelegerea, vom adăuga o mică şi frumoasă armă nucleară portabilă de om. Ţi se pare corect? Credeţi că va accepta?”

Acum ştia că era nebun. „Despre ce vorbiţi? Voi nu aveţi nicio armă nucleară portabilă.”

„Nu încă. Noi doi vom lua una”.

„Aşa, pur şi simplu?”

„Aşa, pur şi simplu.”

„Şi unde ar trebui să aibă loc această ridicare?”

Harvath a început să meargă spre uşa din faţă a bisericii. „Nu vom ridica chiar unul. Este în curs de livrare. Aţi mai fost vreodată în oraşul Arkhangel?

O să vă fac cinste cu cina pe drum şi o să vă explic restul planului.”

Alexandra l-a urmat pe uşă şi a ieşit în zăpadă. Soarele apusese şi aerul devenise foarte rece. Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă cele trei ore petrecute de Harvath în cupola bisericii nu-i afectaseră cumva creierul.

CAPITOLUL 44 S OMEWHERE OFF THE K OLA P ENINSULA, W HITE S EA, R USSIA S TATE OF THE U NION ADRESA-2 ZILE A doua zi, când numele lui Milesch Popov a apărut pe ID-ul de apelant din Stavropol, s-a gândit că trebuie să fie un fel de glumă. Nu numai că Popov era mort, dar poliţia îi găsise şi telefonul mobil ciuruit de gloanţe lângă locul crimei.

Nu avea cum să fie el cel care suna. Imediat, Stavropol a intrat în gardă. Cumva, cineva făcuse legătura între el şi acel dispreţuitor bătăuş de stradă. Aceasta era o distragere a atenţiei de care nu avea nevoie în acel moment, deoarece era deja preocupat să pună crimele generalilor Primovici, Karganov şi Varensky pe seama lui Popov şi a unui complice „rătăcitor”. În acest moment, tot ceea ce trebuia să facă era să îl localizeze pe complice. Draegar îi asigurase că avea situaţia sub control, dar, la fel ca la Berlin, îi dezamăgise din nou.

Stavropol ajunsese la concluzia că Draegar s-ar putea să nu mai fie un activ de încredere şi că va trebui să facă el însuşi treaba, aşa că şi-a activat telefonul prin satelit şi a preluat timid apelul. „Da?”

„Tovarăşe general, sper că nu vă prind într-un moment nepotrivit”, a spus vocea de la celălalt capăt al firului.

Stavropol nu avea nevoie să întrebe cine suna. Putea să ghicească cui aparţinea vocea în clipa în care a auzit primele cuvinte. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. A fost mai bine decât ar fi putut spera. Era persoana perfectă pe care să o însceneze drept complicele rătăcitor care îl ajutase pe Popov la uciderea lui Primovici, Karganov şi Varensky. „Agent Ivanova. Este o plăcere să vă aud, dar cum aţi făcut rost de numărul meu de telefon?”

Alexandra ştia că se juca cu ea, dar fusese sfătuită să se joace cu el, până la un punct. „Am scos cartela SIM din telefonul lui Milesch Popov imediat după ce a încercat să mă ucidă.”

„O neînţelegere nefericită”, a spus Stavropol, care nici măcar nu se gândise la cartela SIM. Când intrase în posesia raportului poliţiei care detalia dovezile de la locul crimei, inclusiv telefonul deteriorat, presupusese că Popov dusese cu el în mormânt secretul relaţiei lor.

Evident, se înşelase.

„Cred că neînţelegerea de aici”, a continuat Alexandra, „constă în faptul că nu aţi recunoscut ce bun util aş putea să mă dovedesc a fi.”

Stavropol a zâmbit. „Acum sunteţi voi cei care trebuie să mă iertaţi pentru neîncredere. Ştiu foarte bine ce ţi-a spus, cel mai probabil, tatăl tău.”

„Într-adevăr. Tatăl meu mi-a spus totul şi, în ceea ce mă priveşte, a fost un prost că a încercat să-ţi stea în cale. A lăsat sentimentele sale greşite să prevaleze asupra datoriei şi obligaţiei faţă de ţara sa.”

„Foarte convingător, agent Ivanova. SVR-ul te-a învăţat bine, deşi nu poţi crede că am căzut sub vraja ta atât de uşor. Ştiu ce faci.”

„Ce fac?”

„Aţi fost văzut cu doctorul Nesterov, precum şi cu americanul Scot Harvath. Ai fost de acord cu ei pentru a realiza scopurile nesăbuite ale tatălui tău.”

„Şi eu ţi-am spus că tatăl meu era un prost. Îl foloseam pe Nesterov ca momeală.”

Stavropol a fost luat momentan prin surprindere. „Momeală? Cum aşa?”

„L-am folosit ca momeală pentru a-l atrage pe american.”

„Dar de ce? De ce să te implici?”

„Pentru că eram interesat să reabilitez numele tatălui meu. Până la moartea lui, auzisem doar zvonuri şi insinuări despre răzvrătirea lui. Când îl întrebam, el nega întotdeauna. Apoi, pe patul de moarte, m-a pus la curent cu un dosar pe care îl alcătuise.”

Stavropol bănuia acelaşi lucru, dar echipele sale de curăţenie nu reuşiseră niciodată să găsească nimic. Nu era nimic în biroul lui Viktor Ivanov sau în reşedinţa sa.

„Ce dosar?”

„Familia mea a închiriat un teren de grădină în afara oraşului. A îngropat dosarul acolo.”

Stavropol era furios. Exista un dosar, iar oamenii lui nu-l găsiseră. Viktor Ivanov fusese, într-adevăr, un agent viclean. Stavropol a vrut să-l ucidă cu mult timp în urmă, când au avut ocazia, indiferent de informaţiile pe care le-ar fi putut compila, dar ştia că dispariţia prematură a omului, oricât de accidentală ar fi părut, ar fi cauzat mai multe probleme decât ar fi meritat. În schimb, l-au eliminat în tăcere din KGB. Aşa stând lucrurile, atunci când americanii i-au întors spatele lui Ivanov, iar Stavropol a reuşit să divulge povestea, un nor de trădare a planat asupra lui Viktor Ivanov până în ultima lui zi de viaţă şi a fost suficient pentru a garanta că nimeni nu va mai avea încredere în el şi cu atât mai puţin îl va mai asculta vreodată.

„Şi dosarul acela este cel care v-a condus la generalul Karganov?”, a întrebat Stavropol, încercând să pună piesele laolaltă.

„La fel ca şi doctorul Nesterov.”

„Unde este dosarul acum?”

„Am ascuns-o undeva pentru a o păstra în siguranţă.”

În cea mai mare parte, cea mai mare parte a conţinutului dosarului avea să fie în curând lipsită de importanţă, dar existau încă moduri în care putea fi foarte dăunătoare. Dosarul trebuia să fie îngropat definitiv şi Alexandra Ivanova odată cu el, dar până când nu era îngropat, Stavropol nu avea de ales decât să se ocupe de ea. „De ce vorbim?”, a întrebat el.

Era timpul ca Alexandra să îşi expună cazul. „Fiecare dintre noi are ceva ce celălalt vrea.”

Stavropol a râs. „Ce ai putea avea tu ca eu să vreau?”.

Ea nu a pierdut timpul să treacă la subiect. „Un agent american pe pământ rusesc cu o armă nucleară tactică. Cu siguranţă, aţi dori să îl aveţi pe acest om şi arma lui în custodia dumneavoastră”.

Au existat câteva momente de tăcere încordată, în timp ce Stavropol se gândea la asta. Deşi îi repugna să negocieze cu ea, se părea că numai ea avea puterea de a-i livra premiul care îi scăpase pe Marea Baltică şi care provocase pierderea a două dintre navele lor de patrulare – un agent american care introdusese clandestin o armă nucleară în ţara lor. Nu avea nici un pic de încredere în Alexandra Ivanova, dar ea îi flutura un morcov foarte atrăgător căruia era greu să-i reziste.

Mereu tactician, Stavropol a continuat să vorbească în timp ce mintea lui lucra la elaborarea unui plan pentru a obţine avantajul. „Aţi spus că fiecare dintre noi avea ceva ce celălalt dorea. Ce doreşti de la mine?”

Alexandra s-a ţinut de scenariu, exact aşa cum i-l prezentase Harvath. „În primul rând, iertarea. Deşi acţiunile tatălui meu au fost greşite, motivaţiile sale au fost corecte. Şi-a pus ţara mai presus de orice şi pentru asta vreau ca numele lui să fie reabilitat. Să aibă parte de o înmormântare adecvată, cu recunoaşterea deplină a loialităţii sale şi a anilor de serviciu în slujba Mamei Rusia.”

„Ce altceva?”

„Apoi, vreau garanţia dvs. personală, în scris, că voi fi recunoscut public pentru cooperarea şi loialitatea mea.”

„Asta e tot?”, a întrebat Stavropol.

„Nu, asta nu e tot. În plus, vreau o promovare în cadrul SVR, cel puţin până la funcţia de director adjunct, cu un salariu pe măsură, un apartament nou şi un automobil nou.”

„Capitalismul îşi ridică în sfârşit capul urât”.

„Nu, nu a fost aşa”, a răspuns Alexandra. „Deşi susţin întoarcerea îndelung aşteptată a ţării noastre la comunism, cred, de asemenea, că serviciile deosebite aduse statului trebuie recompensate. Dar dacă nu sunteţi de acord cu mine, aş fi fericit să îl eliberez pe agentul Harvath şi arma sa nucleară şi să vă las să încercaţi să îl recâştigaţi înainte ca americanii să execute ceea ce plănuiesc.”

De data aceasta, Stavropol nu a ezitat. „Categoric nu”, a răspuns el. Dacă Ivanova era într-adevăr pregătită să îşi respecte oferta, Stavropol nu-şi putea permite să o lase să plece. „Unde eşti?”

„Oraşul Arkhangel”, a răspuns ea.

Stavropol i-a spus să aştepte, în timp ce el a înmănuncheat portavocea şi s-a consultat cu unul dintre bărbaţii care stăteau lângă el. Nu avea timp să se ducă la ea. Ea trebuia să vină la el. El i-a dat o oră şi indicaţii despre o locaţie aflată chiar în afara satului Tova de pe malul mării, la aproximativ 150 de kilometri în sus pe coastă de oraşul Arkhangel, apoi a întrerupt fără menajamente conexiunea.

Înainte ca Alexandra să-şi poată deconecta telefonul mobil şi să schimbe cartela SIM a lui Popov, Harvath îşi scosese deja atlasul şi pornea cu viteză cu Jeep Cherokee spre destinaţia lor. Trebuiau să se grăbească. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i dea suficient timp lui Stavropol să pregătească o ambuscadă.

CAPITOLUL 45 O furtună de iarnă, însoţită de un front rece brutal, era în plină desfăşurare atunci când Scot şi Alexandra au lăsat restul echipei şi apoi au tras pe un câmp dezolant al unui fermier, mărginit din toate părţile de copaci, la periferia localităţii Tova.

În timp ce ştergătoarele Jeep-ului se luptau să ţină pasul cu zăpada care cădea abundent, Harvath a alternat între a se uita la temperatura indicată, care ajunsese acum la minus cincisprezece grade Celsius, şi a privit pe parbriz spre marginea îndepărtată a câmpului.

Când a sosit ora stabilită, a auzit zgomotul staccato whump, whump, whump, whump al paletelor rotorului elicopterului care despicau aerul îngheţat. Acoperişul de nori joşi şi vremea neprielnică făceau imposibilă observarea aeronavei în timp ce aceasta se învârtea deasupra lor şi apoi se îndepărta spre marginea îndepărtată a câmpului, unde plutea încă nevăzută.

Harvath a presupus că elicopterul era echipat cu infraroşu cu vizibilitate frontală, cunoscut şi sub numele de FLIR, şi chiar acum scana perimetrul zonei de aterizare.

Spera că foloseau doar tehnologie de primă generaţie, pentru că dacă era ceva mai bună decât atât, aveau să fie literalmente morţi.

Cu capacitatea FLIR de primă generaţie, nu era imposibil să te amesteci printre copaci şi să eviţi detectarea. Pentru a avea succes, însă, trebuiau luaţi în considerare mai mulţi factori, cum ar fi cât timp a stat o persoană în frig, cu ce era îmbrăcată, cât de multă activitate suferise cu puţin timp înainte de angajament şi dacă avea asupra sa ceva fierbinte, cum ar fi o armă recent trasă. Deşi FLIR de a doua generaţie putea chiar să detecteze semnătura termică a unei amprente de mână recent depuse şi să activeze un sistem automat de detecţie şi ţintire, păcălirea unui elicopter cu zboruri joase, îmbunătăţit cu FLIR de primă generaţie, nu era deloc o plimbare în parc. Era încă una dintre cele mai greu de învins piese de tehnologie de pe câmpul de luptă.

Alexandra a ridicat o pereche de cătuşe flexibile din plastic şi a întrebat: „Sunteţi gata?”.

„Nu chiar, dar nu prea avem de ales, nu-i aşa?”, a răspuns Scot, în timp ce îşi punea mâinile la spate.

„Nu uitaţi a cui a fost ideea asta”, a spus ea în timp ce îi fixa lejer încheieturile mâinilor.

„Nu-mi aminti”, a răspuns Harvath.

Ieşind din Cherokee, Alexandra a trecut rucsacul lui Harvath pe umăr şi şi-a îndemnat „prizonierul” înainte.

Au mers spre mijlocul luminişului în timp ce un vânt muşcător le sfâşia hainele. Cu braţele la spate, tot ce a putut face Harvath pentru a evita vremea a fost să îşi cocoaţeze umerii şi să îşi bage bărbia în piept. Alexandra şi-a ţinut Walther-ul cu amortizor îndreptat spre el pe tot parcursul drumului.

Dintr-o dată, sunetul rotoarelor a devenit mai puternic, iar Harvath a privit în sus prin zăpadă pentru a vedea partea inferioară a unui elicopter de asalt Mi-17-1V de fabricaţie rusească, în timp ce două rânduri lungi au fost scoase pe uşă şi o pereche de comandouri s-au aruncat rapid la sol de fiecare parte.

„Spetsnaz”, a dat din gură Alexandra, care apoi şi-a cimentat pe faţă o privire de un profesionalism auster.

Harvath şi-a întors privirea de la ea şi a privit cum bărbaţii, intimidanţi în uniforme întunecate şi cagule negre, se desfăşurau în evantai cu puştile de asalt AS de nouă milimetri cu amortizor ridicat şi pregătit. Apropiindu-se de Alexandra, i-au cerut să lase arma jos. A făcut cum i s-a ordonat şi a privit cum unul dintre bărbaţi îl percheziţiona pe Harvath, în timp ce altul îl ţinea fix în vizor.

„L-am verificat deja”, a strigat ea în rusă, ţinând în mână rucsacul lui. „Arma lui se află aici, împreună cu alte câteva echipamente furnizate de guvernul său.”

„Ordinele”, a pocnit agentul Spetsnaz, care apoi s-a îndreptat spre ea. Făcându-şi semn cu mâna înmănuşată, i-a indicat într-un mod foarte condescendent să predea arma. „De asemenea, ordine.”

Alexandra a făcut o demonstraţie de mare nemulţumire faţă de tratamentul ei. După care, agentul Spetsnaz a început să o percheziţioneze într-un mod foarte nepotrivit.

După ce s-a atins de sânii ei de nu mai puţin de trei ori şi după ce s-a asigurat că era curată, a scos un walkie-talkie şi a transmis prin radio elicopterului să aterizeze. Apoi, s-a întors spre Alexandra şi a spus: „Presupun că dispozitivul nuclear este în maşină?”.

Alexandra a dat din cap.

„Şi cheile?”

„Şi în maşină”, a răspuns ea.

„Nu puteai să parchezi mai aproape?”

„Şi dacă ar fi venit cineva în timp ce aşteptam şi ne-ar fi întrebat de ce am ieşit de pe şosea pe câmp? Ce ar fi trebuit să le spunem?”.

„Bine spus”, a spus soldatul care a revenit la walkie-talkie. A instruit a doua echipă de soldaţi Spetsnaz, care securizase zona de aterizare, să meargă să ia Cherokee-ul şi să îl conducă până la elicopter pentru a putea încărca dispozitivul nuclear la bord. În timp ce-şi termina comunicarea, şi-a desprins puşca din umeri şi i-a îndreptat pe Harvath şi pe Alexandra spre elicopterul care tocmai ateriza.

„E prizonierul meu!”, a insistat Alexandra în timp ce se apropiau de pasăre şi l-a împins pe Harvath înaintea soldatului, „Mă voi ocupa de el.” De îndată ce au urcat la bord, s-a dezlănţuit iadul în spatele lor.

Văzându-i pe Harvath şi pe Alexandra urcând în elicopter, Morrell a dat comanda de start prin microfonul de gât.

„Locul de joacă este al nostru. Repet, terenul de joacă este al nostru”.

Avigliano, care era ascuns în pădure, lângă Morrell, i-a doborât pe ambii soldaţi Spetsnaz aflaţi cel mai aproape de elicopter cu focuri perfecte în cap din M4-ul său cu amortizor, în timp ce Carlson şi DeWolfe, care erau ascunşi de cealaltă parte a câmpului, au făcut acelaşi lucru cu ceilalţi doi soldaţi care se apropiau de Cherokee.

Înapoi în elicopter, Harvath nu a pierdut timpul să se strecoare din cătuşele flexibile şi să se încarce în cabina de pilotaj.

Când pilotul a aruncat o privire în cala de marfă şi l-a văzut pe Harvath alergând pe culoar, s-a dus imediat după pistolul Gyurza de nouă milimetri legat de costumul său de zbor, dar era prea târziu. Harvath era deja deasupra lui.

Harvath a aplicat un pumn violent în falca bărbatului şi i-a smuls pistolul chiar în momentul în care copilotul a apucat microfonul de la cască pentru a cere ajutor prin radio.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost mai mult un reflex decât orice altceva. Nu a avut timp să se gândească. Harvath a apăsat pe trăgaciul pistolului Gyurza şi a trimis două gloanţe în capul copilotului, omorându-l pe loc. Întorcând pistolul înapoi spre pilot, Harvath a deconectat comlink-ul de pe casca bărbatului şi i-a spus: „A avut loc o mică schimbare de planuri”.

După ce Morrell şi restul echipei i-au dezbrăcat pe soldaţii Spetsnaz de uniforme şi le-au depozitat trupurile goale în pădure, au tras SUV-ul lângă elicopter, au descărcat arma nucleară tactică improvizată şi apoi au abandonat maşina.

Când toată lumea a fost la bord, Alexandra s-a urcat pe scaunul copilotului şi, cu Walther P4-ul ei cu amortizor îndreptat chiar spre părţile intime ale pilotului, i-a ordonat acestuia să decoleze.

CAPITOLUL 46 Zborul nu a fost doar lung, ci şi extrem de inconfortabil. Furtuna de iarnă crease o mulţime de aer agitat şi mulţi dintre pasagerii elicopterului voiau să vomite din cauza călătoriei accidentate, dar erau cu toţii prea macho pentru a o face, inclusiv Alexandra. Când s-au apropiat de destinaţia lor de pe Marea Albă, pilotul a fost instruit să zboare într-un cerc larg în jurul Cosmonatului Iuri Gagarin.

A fost un vas incredibil. Cu un deplasament de peste 45.000 de tone, Gagarin avea o lungime de 774 de picioare şi o lăţime de puţin peste 101 picioare. Nava era echipată cu două antene de comunicaţii şi antene parabolice de urmărire stabilizate Ship Shell cu diametrul de optzeci şi opt de picioare şi jumătate şi cu două antene stabilizate Ship Bowl cu diametrul de patruzeci şi unu de picioare, precum şi cu două sisteme de comunicaţii HF cu tuburi Vee şi patru antene Yagi Quad Ring. În timp ce treceau pe lângă aparatele enorme, DeWolfe a povestit pe baza experienţei şi a informaţiilor recente care îi fuseseră trimise de la Washington. Harvath, pe de altă parte, era mai puţin preocupat de ceea ce se afla pe navă decât de ceea ce era în jurul ei.

Deşi a furat ocazional priviri către nava în sine, ochii îi erau concentraţi cu precădere asupra sistemelor de urmărire şi afişare ale elicopterului de asalt. Din câte şi-a dat seama în timp ce treceau, Gagarin era supravegheat nu numai de cele trei spărgătoare de gheaţă nucleare, ci şi de nu mai puţin de trei submarine ruseşti. Ieşirea se va dovedi mult mai dificilă decât intrarea.

În timp ce elicopterul se înclina şi se apropia de pista de aterizare a lui Gagarin , au mai trecut încă o dată în revistă planul lor. Viteza, surpriza şi forţa de acţiune copleşitoare erau cheile pentru un rezultat de succes, deşi fiecare dintre ei avea rezerve tăcute cu privire la faptul că acest lucru chiar avea să funcţioneze.

Când Mi-17-1V a aterizat pe puntea din spate a Gagarinului, Carlson a desfăcut rapid centura de siguranţă a pilotului şi l-a tras în zona de încărcare. I-a scos casca bărbatului şi apoi l-a doborât cu un pumn rapid în cap. „Trebuie să fii cel mai prost pilot cu care am zburat vreodată”, a spus Carlson, care apoi şi-a ridicat privirea spre restul echipei care se holba la el. „Ce?” Ne-a făcut intenţionat cursa aia de rahat. „Dă-l naibii.”

Nimeni nu a fost de acord. Avigliano şi Morrell i-au pus rapid căluş bărbatului, l-au legat şi l-au ascuns în spatele elicopterului. În mâna copilotului mort fusese pus un pistol, iar acesta era poziţionat în aşa fel încât, dacă cineva s-ar fi întâmplat să privească pe unul dintre geamuri, să pară că stătea cu sârg de pază la o valiză mare de plastic.

Când au fost gata de plecare, Morrell şi oamenii lui şi-au dat jos propriile cagule negre, şi-au pregătit puştile de asalt ruseşti şi au deschis una dintre uşile laterale ale elicopterului. Carlson şi Avigliano au sărit primii şi li s-a alăturat Alexandra. A urmat DeWolfe, care l-a împins pe Harvath pe punte şi a ţinut arma asupra lui în timp ce Morrell a glisat uşa în spatele lui.

În timp ce doi dintre membrii echipajului de pe Gagarin s-au grăbit să se ocupe de elicopter, Alexandra le-a lătrat să se retragă. Le-a spus că pilotul şi copilotul primiseră instrucţiuni să îşi păzească încărcătura cu preţul vieţii şi să împuşte pe oricine, în afară de ea sau de generalul Stavropol, care se apropia prea mult. Ea a întrebat unde îl putea găsi pe general, iar unul dintre bărbaţi i-a dat instrucţiuni despre cum să găsească centrul de control. Apoi, el şi colegul său de navă s-au dat imediat înapoi. Până acum, totul era în regulă.

Centrul de control era situat chiar sub punte, lângă prova navei. Pe măsură ce grupul impunător de presupuse trupe Spetsnaz, o frumoasă femeie blondă şi prizonierul lor intrau la nivelul punţii principale şi se îndreptau intenţionat spre înainte, fiecare suflet pe care îl întâlneau sărea să se dea la o parte din calea lor.

Întreaga echipă – Harvath, Ivanova, Morrell, Carlson, DeWolfe şi Avigliano – a înregistrat mental măsurile de securitate, punctele de evacuare, componenţa echipajului şi efectivele forţelor în timp ce mărşăluiau spre prova. Din ceea ce puteau vedea, o bună parte din navă fusese modernizată, deşi din când în când se mai vedeau câteva elemente din epoca sovietică. De la infirmeria de ultimă generaţie şi cinematograful până la restaurant, clubul de sănătate şi piscina interioară, Gagarin fusese proiectată pentru a rămâne în staţionare şi complet autosuficientă pentru perioade foarte lungi de timp.

Dând un colţ, au ajuns la liftul pentru centrul de control, iar Carlson şi DeWolfe au dispărut imediat pe o scară adiacentă în măruntaiele navei, în timp ce Morrell şi Avigliano i-au însoţit pe Alexandra şi Harvath la întâlnirea cu generalul Stavropol.

Uşile liftului s-au deschis într-o încăpere enormă, slab luminată, plină de tehnicieni aşezaţi pe scaune cu spătar înalt, proiectate ergonomic, la posturi de lucru înfăşurate, cu totul la îndemâna lor. Scaunele îi aminteau lui Harvath de cele de pe navele pentru operaţiuni speciale Mark V ale Marinei, care au fost concepute pentru a-i menţine pe SEAL stabili şi confortabili în timpul inserţiilor, extracţiilor şi patrulărilor prelungite, chiar şi pe cele mai agitate mări.

În timp ce Alexandra îl împingea afară din lift, Morrell şi Avigliano îl urmau imediat după ea. Au păşit pe o podea supraînălţată care a fost proiectată pentru a găzdui încâlceala masivă de cabluri şi fire de calculator care treceau dedesubt. Deşi afară era absolut frig, un sistem de aer condiţionat funcţiona la putere maximă pentru a împiedica supraîncălzirea cantităţii masive de echipamente din încăpere.

Deşi Harvath se aşteptase să vadă ceva care semăna cu Controlul Misiunilor NASA din Houston, Texas, ceea ce a găsit a fost ceva complet diferit.

În loc de secţiuni etajate, grupate în ordinea importanţei şi orientate spre un set comun de ecrane în partea din faţă a încăperii, existau reţele semicirculare de staţii de lucru grupate în jurul a ceea ce putea fi numit doar ecrane de vizualizare. Erau bucăţi concave de plexiglas care nu numai că erau monitoare full-color, cu două feţe, cu imagini diferite redate pe ambele părţi, dar erau şi complet transparente în funcţie de unghiul din care le priveai. Tehnicienii manipulau datele nu prin conectarea la tastaturi tradiţionale, ci prin intermediul unor sisteme de intrare fără cheie, cum nu mai văzuse Harvath până atunci. De fapt, cu cât se uita mai mult prin încăpere, cu atât îşi dădea seama că tehnologia pe care o vedea s-ar simţi mai degrabă acasă la bordul navei spaţiale Enterprise decât pe o navă de cercetare din epoca sovietică. Sofisticarea tuturor acelor lucruri era literalmente dincolo de imaginaţia lui, iar Harvath avea o imaginaţie destul de bună.

Ultimul lucru pe care l-a observat a fost lipsa totală de securitate. Oricine era responsabil de această operaţiune se simţea destul de încrezător.

„Agent Ivanova", a spus un bărbat cu o tunsoare de culoare sare şi piper, care şi-a învârtit scaunul şi s-a ridicat de la una dintre staţiile de lucru. Avea o înălţime de cel puţin un metru optzeci şi trei de centimetri şi un kilogram bun de 275 de kilograme. Trecând dincolo de nasul malformat, care fusese în mod evident spart în mai multe rânduri, şi de pielea plină de coşuri, Harvath a privit ochii întunecaţi şi pătrunzători ai generalului şi a înţeles de ce omul uriaş fusese poreclit Rasputin. Avea o prezenţă extrem de intimidantă.

„General Stavropol", a răspuns politicos Alexandra. „Iată-mă aici, aşa cum am promis."

„Excelent", a zâmbit el.

„Cum rămâne cu recompensa mea?"

„Ce-i cu ea?", a întrebat el, zâmbetul nu-i părăsea faţa.

„V-am adus americanul, aşa cum aţi cerut, iar dispozitivul său nuclear se află în elicopter. Piloţii au fost instruiţi să nu lase pe nimeni în afară de tine sau de mine să se apropie de el."

„Foarte îngrijit şi ordonat, dar nu sunteţi de acord că este oarecum neobişnuit să ceri o recompensă după ce ţi-ai trădat ţara?".

„Nu am făcut aşa ceva", a răspuns ea, păstrându-şi calmul. „Avem o înţelegere şi mă aştept ca tu să-ţi onorezi partea ta de înţelegere."

„E amuzant, având în vedere faptul că tatăl tău...” „Nu mă confunda cu tatăl meu”, a întrerupt-o Alexandra, în timp ce privirea ei de gheaţă se înfipse în cea a lui Stavropol.

„Nu numai că v-am livrat americanul şi arma lui, aşa cum am promis, dar am riscat totul venind aici.”

„Serios?”, a răspuns Stavropol. „Ce ai riscat?”

„Viaţa mea. Cariera mea. Totul.”

„Sau cel puţin aşa vrei să ne faci să credem.”

„Dacă nu mă credeţi pe mine, credeţi-l pe Helmut Draegar. A fost unul dintre cei care au încercat să mă omoare.”

„Ne-a spus deja.”

„Şi încă mai pui la îndoială loialitatea mea?”, a întrebat Alexandra.

„Depinde”, a răspuns Stavropol. „Ce ţi-a spus Nesterov?” „Ce ţi-a spus Nesterov?”.

„Nesterov? Nu mi-a spus nimic. Abia am apucat să vorbesc cu el înainte ca Draegar să-l ucidă. Este ridicol. Unde este Draegar? Vreau să vorbesc cu el personal. Nu vreau ca loialitatea mea să fie pusă la îndoială în felul acesta.”

„Este în America în acest moment. Din nefericire, unul dintre agenţii noştri pare să se fi speriat, dar nu e treaba ta. Draegar va avea grijă de asta, zâmbi Stavropol.

Asta era tot ce Harvath avea nevoie să audă. Planul său fusese să localizeze locul unde se afla Draegar la bordul navei, astfel încât să-l poată elimina şi pe el, dar acum, cu el dispărut, nu mai exista niciun motiv pentru a întârzia restul misiunii lor.

„Bine, timpul a expirat”, a spus Harvath în timp ce-şi scotea H&K-ul de la micul său spate şi îl îndrepta spre fruntea lui Stavropol. „Vreau nume, descrieri, totul despre toţi adormiţii voştri. Vreau să ştiu unde se află, cum îi contactaţi şi unde sunt ascunse dispozitivele lor nucleare.”

„Eşti foarte curajos, agent Harvath, dar şi foarte prost”, a răspuns Stavropol. „Chiar crezi că oamenii mei te vor lăsa să preiei pur şi simplu controlul?”

Acum era rândul lui Harvath să zâmbească. „Aceştia nu sunt oamenii tăi”, a răspuns el cu o mişcare a capului spre Morrell şi Avigliano, care şi-au scos apoi cagulele şi şi-au îndreptat armele spre el.

Zâmbetul lui Stavropol nu s-a clintit. „Nu despre acei oameni vorbesc”. Dintr-o pocnitură din degete, zeci de soldaţi îmbrăcaţi în civil, care fuseseră amestecaţi printre tehnicieni, s-au ridicat şi şi-au îndreptat armele spre Harvath şi grupul său. Erau copleşitor de bine dotaţi şi se ştiau învinşi.

Stavropol a ridicat un walkie-talkie la gură şi a lătrat o serie de ordine înainte de a se întoarce spre Harvath şi de a spune: „Am primit imaginile trimise de guvernul dumneavoastră despre mai multe

dispozitive nucleare portabile amplasate în jurul ţării noastre. Nu pot decât să presupun că ai făcut parte din acel efort?”

Harvath nu a răspuns.

„Auzisem că eşti un agent foarte priceput, dar, sincer, sunt dezamăgit.”

„Eu nu m-aş supăra prea tare din cauza asta. S-ar putea să vă dovedesc că încă vă înşelaţi”.

„Vom vedea asta”, a spus Stavropol în timp ce uşile liftului se deschideau şi doi tehnicieni scoteau un cărucior care transporta presupusa bombă nucleară portabilă de om a lui Harvath. Fusese dezmembrat şi zăcea în bucăţi.

„Voi, americanii, încă ne subestimaţi. Credeai că pilotul nostru nu va găsi o cale de a ne transmite un mesaj?”

„La naiba”, a spus Morrell.

„Dar am auzit tot ce a spus”, a replicat Alexandra.

„Nu era nimic care...”

„Nu a fost ceea ce a spus”, a întrerupt Stavropol. „A fost ceea ce nu a făcut. Când nu a reuşit să dea codurile de apropiere corespunzătoare, am ştiut că ceva nu era în regulă. Pentru o clipă, am dezbătut pentru scurt timp ideea de a vă împuşca elicopterul direct din cer, dar acum mă bucur că nu am făcut-o. „Nu am auzit nimic.

„În ceea ce priveşte dispozitivul în sine, americanii par să fi uitat că noi avem deja toate dispozitivele, cu excepţia unuia, din programul lor „Noaptea Întunecată”. Este nevoie de o anumită atenţie pentru a le demonta, dar a devenit curând evident că nu era nevoie de atenţie cu aceasta. Este un fals. Până când nu am fost siguri că aceasta nu se va transforma într-o misiune sinucigaşă şi că dispozitivul tău nuclear a fost plasat în modul de siguranţă, nu puteam face altceva decât să ne jucăm rolul.

„Am să presupun atunci că dispozitivele din fotografii sunt de asemenea false, ceea ce înseamnă că doar Frank Leighton şi dispozitivul său sunt încă în libertate. Echipele noastre îl vor găsi în curând. Între timp, am înţeles de la echipajul de pe punte că mai erau doi oameni cu tine, care au venit la bord cu tine şi sunt încă în libertate. Sunt convins că vi se vor alătura în scurt timp.”

„Nimic din toate astea nu va funcţiona”, a spus Harvath. „America nu se va da bătută pentru voi.”

Generalul a zâmbit încă o dată. „Nu mă aşteptam ca ei să facă asta. De fapt, dacă nu ar fi rezistat, aş fi fost foarte dezamăgit.”

Cu asta, Stavropol a făcut semn unui grup de soldaţi să preia controlul prizonierilor şi să-i transporte sub punte pentru a fi păstraţi în siguranţă. În timp ce o făcea, Harvath a văzut sub jacheta generalului fundul fin gravat al unui Tokarev TT-30, o armă cu cameră pentru a trage cu glonţul sovietic M30 de 7,62 mm.

Ceva îi spunea lui Harvath că se uita la arma care îl ajutase pe Gary Lawlor să ajungă în spital, agăţându-se de viaţa însăşi.

CAPITOLUL 47 C ând Carlson şi DeWolfe au fost aruncaţi în celula îngustă de detenţie, împreună cu Harvath, Morrell şi Avigliano, primul lucru pe care l-au observat a fost absenţa Alexandrei.

Era întrebarea pe care şi-o puneau cu toţii, dar la care niciunul dintre ei nu dorea cu adevărat să afle răspunsul. „Este ţinută în altă parte", a oferit Harvath.

„Este o fată mare şi se descurcă singură. Acum avem alte lucruri de care să ne facem griji, a spus Morrell, concentrând atenţia echipei asupra problemei în cauză.

Cu toate că se îndoia că bariera improvizată era cablată pentru sunet, nu avea rost să riscăm.

Stavropol şi echipa lui se dovedeau a fi nişte adversari foarte pricepuţi, aşa că şi-a coborât vocea când s-a întors spre Carlson şi a întrebat: „Au luat detonatorul?".

„Încărcăturile au fost deja plasate, dar au luat tot ce a mai rămas în geanta mea", a răspuns expertul în demolări, „inclusiv detonatorul".

„La naiba", a răspuns Morrell, care s-a întors apoi spre DeWolfe. „Dar tu? Aţi reuşit să sabotaţi sistemul de apărare aeriană?"

DeWolfe şi-a încrucişat degetele şi le-a ridicat pentru ca Morrell să le vadă.

„Atunci asta e tot", a spus Harvath. „Acum aşteptăm".

„La naiba cu asta", a şoptit Carlson în timp ce începea să scaneze camera. Părea să fi fost un fel de unitate de refrigerare la un moment dat. „O să găsim o cale de ieşire de aici."

„Ne-am uitat deja. Uşa aceea este, a răspuns Avigliano.

„Deci, ce? Renunţăm pur şi simplu?"

„Nu", a spus Morrell. „Continuăm să încercăm să găsim o cale de ieşire de aici."

Carlson s-a uitat la ceas. „Ei bine, orice am face, avem şase minute să ne adunăm. Am ţintit sursa lor principală de energie, precum şi cea auxiliară. Habar n-aveam că vom ajunge într-o încăpere al cărei aer depinde de un sistem de ventilaţie mecanică."

„Bine", a spus Morrell, preluând controlul situaţiei, „deci mai avem şase minute şi numărătoarea inversă. Putem face asta.

Toată lumea să-şi pună căştile de gândire şi nu vreau să aud niciun cuvânt, decât dacă are legătură cu modul în care putem ieşi de aici."

În încăpere a fost linişte deplină, în timp ce bărbaţii o revizuiau centimetru cu centimetru. Sistemul de ventilaţie în sine era prea mic pentru ca vreunul dintre ei să se strecoare prin el, aşa că şi-au petrecut

timpul căutând panouri de tavan slăbite sau o modalitate de a declanşa mecanismul de închidere din partea lor de uşă. Eforturile lor, însă, au fost în zadar.

Carlson avea ochii lipiţi de ceasul său, în timp ce ultimele secunde de electricitate se scurgeau înainte de oprirea curentului principal. Sistemul de rezervă a revenit momentan la viaţă, apoi s-a oprit şi el. DeWolfe a încercat să-şi liniştească colegii explicându-le că, din câte reuşise să afle, sistemul de apărare antiaeriană, la fel ca şi sistemul de alarmă de incendiu, avea o baterie de rezervă şi, prin urmare, partea lui de operaţiune va reuşi în continuare. Răspunsul la revelaţia sa a fost cel puţin lipsit de strălucire, oamenii făcându-şi eforturi pentru a-şi conserva oxigenul.

Primul lucru pe care l-au observat a fost căldura sufocantă.

Cantitatea de căldură care putea fi generată de cinci oameni într-un spaţiu atât de mic şi închis era uimitoare.

Condensul s-a acumulat pe tavan şi fie s-a scurs încet pe deasupra lor, fie s-a scurs pe pereţi în rigole subţiri.

În timp ce au început să respire în respiraţii scurte, DeWolfe s-a întrebat dacă nu cumva răpitorii lor nu aveau habar că nu mai aveau oxigen. A bătut în uşa de oţel până când şi-a pierdut sensibilitatea în ambele mâini, apoi a lovit-o cu piciorul până când a fost atât de ameţit de hipoxie încât a trebuit să se aşeze la loc.

Pe măsură ce timpul trecea, Harvath a dezvoltat o durere de cap zdravănă, însoţită de ameţeli puternice, dar ceea ce l-a speriat cel mai mult a fost senzaţia de euforie care începea să-l cuprindă. A auzit o voce undeva în adâncurile minţii sale avertizându-l că, după euforie, venea a patra şi ultima etapă a hipoxiei, în care victimele îşi pierdeau cunoştinţa şi sucombau rapid la moarte. A încercat să se lupte cu oboseala şi să se mobilizeze împotriva unei alte voci care prindea rapid putere în mintea lui. Îi spunea că nu putea face nimic şi că ar trebui să se relaxeze şi să lase lucrurile să se întâmple.

Nu avea de ce să se teamă.

Harvath ştia că mesajul era o minciună; că nu trebuia să-l asculte. Şi-a închis mintea în faţa întunericului şi a încercat să se concentreze asupra respiraţiei sale. Trebuia să îşi încetinească ritmul cardiac şi respiraţia. Probabil că echipajul navei lucra deja la restabilirea energiei şi că în curând vor avea din nou aer respirabil. Aer respirabil. A continuat să-şi repete cuvintele până când întunericul hipoxiei l-a cuprins în cele din urmă.

CAPITOLUL 48 S-au auzit cuvinte ciudate, neinteligibile, urmate de o explozie de căldură în plămânii lui. Apoi tăcere. În curând, a urmat o altă explozie, însoţită de alte cuvinte şi de o greutate în piept. O lumină strălucitoare plutea în derivă la marginea câmpului său vizual.

Explozia de căldură a venit din nou, dar a existat şi o altă senzaţie, ceva moale, ceva umed. I-a amintit lui Harvath de apă şi şi-a amintit brusc că îi era sete. S-a dus să-şi lingă buzele, dar umezeala s-a îndepărtat rapid.

A mai tras o dată aer în piept şi şi-a dat seama ce se întâmpla. Respira. În timp ce Harvath gâfâia cu lăcomie după aer, conştiinţa i-a revenit încet. A auzit voci, voci de femei. Cuvintele care fuseseră atât de neinteligibile cu doar câteva clipe înainte îşi găseau acum locul în mintea lui – limba rusă. Lumina pe care o văzuse era o lanternă ţinută de una dintre femei în timp ce compatrioata ei se ocupa de ceilalţi bărbaţi din cameră. Încet, s-a aşezat în picioare în timp ce continua să aspire mari guri de aer.

„Eşti bine?”, a spus o voce în engleză în timp ce o rază de lumină îi strălucea pe faţă. Harvath a recunoscut vocea ca fiind a Alexandrei.

„Cred că da”, a răspuns Harvath în timp ce încerca să se ridice în picioare.

„Cum ne-aţi găsit?”

„Nu am făcut-o”, a răspuns Alexandra, întinzându-i o sticlă de apă pe care o găsise într-una dintre camerele de depozitare adiacente. „Raisa a făcut-o. Ea cunoaşte nava pe dinafară şi pe dinăuntru”.

„Este una dintre oamenii de ştiinţă?”

„Da. A fost şi amanta lui Nesterov, dar au ţinut secret absolut.”

„Este ea...”, a oftat Harvath, care s-a oprit pentru a mai lua o gură lungă de apă.

„Al doilea om de ştiinţă de care a pomenit tatăl meu?”, a spus Alexandra, terminând gândul pentru el. „Fără îndoială.

Mi-a povestit despre comunicările periodice pe care le avea cu el.”

Harvath a coborât sticla şi, în timp ce-şi ştergea gura cu mâneca, a aruncat o privire în jurul camerei şi i-a observat pe restul echipei în diferitele lor stări de recuperare.

„Ce-i cu Stavropol?”.

„Toată lumea înnebuneşte la etaj din cauza sacului de demolări pe jumătate gol cu care a fost găsit Carlson. Toate punţile inferioare din apropierea locului unde l-au găsit sunt cercetate în căutarea unor bombe pe care le-ar fi putut pune. Trebuie să plecăm de aici.”

„Dar în camera de control?”

„Ceva a intrat în sistem”, a oferit Raisa.

„Nu-şi pot da seama. Ei cred că ar putea fi un vierme.”

„Nu un vierme”, a tuşit DeWolfe în timp ce Harvath îi înmâna sticla de apă, „o bombă logică”.

„O bombă logică? Cum a intrat?”

„Schemele pe care doctorul Nesterov le ascunsese în biserică arătau locaţia unui terminal de acces la distanţă.

Sistemul vostru este complet autonom, aşa că a trebuit să fie spart din interior. Dr. Nesterov ştia acest lucru şi a programat un cod în sistemul de operare care să permită accesul indiferent dacă utilizatorul avea sau nu un cont stabilit. A fost nevoie doar de o parolă."

Raisa nu-i venea să creadă ce auzea. Nesterov nu discutase niciodată despre asta cu ea. „Dar avem măsuri de protecţie. Facem în mod constant curăţări ale sistemului pentru a elimina orice astfel de uşi ascunse."

„Prin eliminarea codului sursă al compilatorului şi apoi recompilarea lui, nu-i aşa?".

„Exact."

„Acesta a fost geniul a ceea ce a făcut doctorul Nesterov. El l-a configurat astfel încât, de fiecare dată când are loc o curăţare, compilatorul să conecteze pe ascuns codul la loc. S-a perpetuat. Dacă ştiai unde să cauţi, uşa din spate era larg deschisă. Dacă nu ai fi făcut-o, nu ai fi putut găsi nicio urmă în codurile sursă. Este complet invizibil. Un hack moby destul de bun, dacă pot să spun aşa."

„Care este scopul bombei tale logice?"

„Am descărcat ceva pe sistemul tău, pe care tocilarii de la Fort Meade îl numesc „Hipopotamul înfometat". În acest moment răzbate prin tot sistemul tău, înghiţind tot ce întâlneşte."

„Dar", a spus Raisa, „după ce îţi vor izola bomba, vor închide sistemul şi îl vor reporni."

„Până atunci", a răcnit Morrell, „nu va mai fi nimic de repornit. Dar acum, sunt de acord cu Alexandra, trebuie să plecăm naibii de aici."

Raisa i-a condus pe un coridor lung şi printr-o serie de pereţi etanşi de oţel. „Ce s-a întâmplat cu tine?"

Harvath a întrebat-o pe Alexandra în timp ce continuau să se mişte.

„Nu vreau să vorbesc despre asta", a răspuns ea.

„Ţi-a făcut Stavropol ceva?"

„Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta".

Înainte ca Harvath să poată insista mai mult, au ajuns la o scară metalică abruptă. Raisa a căutat sub ea şi a scos pachetul tehnic al lui Scot şi sacul demonstrativ al lui Carlson. „Cred că astea sunt ale tale", a spus ea în timp ce le înmâna.

„Unde ai găsit asta?", a întrebat Harvath.

„Şeful echipei de securitate le-a lăsat în biroul său pentru a fi păstrate în siguranţă."

„Şi, în grabă, şi-a lăsat uşa larg deschisă?".

„Nimeni nu are încredere în nimeni la bordul acestei nave. Toate uşile sunt întotdeauna încuiate."

„Atunci cum ai intrat?”

„În acelaşi mod în care am intrat în cabina lui Stavropol pentru a o elibera pe Alexandra”, a zâmbit Raisa în timp ce ţinea în mână un inel de chei.

„Ai fi surprinsă să afli cât de neglijenţi pot fi inginerii de pe navă cu bunurile lor.”

Harvath a scos din rucsacul său Walther-ul cu amortizor, Pit Bull-ul şi H&K-ul cu amortizor. „Aceasta este măsura puterii noastre de foc în acest moment. Acum tot ce trebuie să facem este să găsim un fel de diversiune care să ne permită să ieşim de aici.”

„Pun pariu că aş putea găsi o modalitate de a aprinde un foc cald”, a răspuns Carlson în timp ce scotea din sacul său un sul de cordelină de detentă.

CAPITOLUL 49 În timp ce Carlson se pregătea să pornească diversiunea lor, Alexandra i-a spus lui Harvath: „Scot, trebuie să vezi asta.”

„Mai târziu”, a răspuns el.

„Cincisprezece secunde”, a strigat Carlson.

„Nu, trebuie să o vezi acum”.

Harvath a aruncat o privire la caietele pe care le examina, pe care le luase din cabina lui Stavropol.

Înghesuită între pagini era o poză cu el, cu capul încercuit în roşu şi cu o cruce de vizor prin el. Nu se punea problema de unde fusese luată.

„Din câte îmi dau seama”, a spus Alexandra, „lui Draegar i s-a dat o copie a acestei fotografii împreună cu adresa dumneavoastră de acasă”.

„Acum că ştiu că vine, va trebui să mă grăbesc să mă întorc şi să-i fac o prăjitură”, a răspuns Harvath.

„E timpul să ne mişcăm”, a ordonat Carlson, tăind orice altă conversaţie în timp ce făcea să sară scânteile din partea de jos a bobinelor sale de siguranţă temporală.

Harvath a apucat fotografia şi a băgat-o în buzunar în timp ce Alexandra a strâns jurnalele şi toată lumea s-a îndreptat spre pasarelă. Afară, au format o coadă de conga, cu Morrell şi Carlson în frunte, iar Avigliano acoperindu-i pe cei şase. Scopul era acum să ajungă la elicopter, pe care Morrell era suficient de calificat pentru a-l pilota. Avuseseră nevoie de pilotul rus doar pentru a pilota elicopterul din oraşul Arkhangel şi pentru a se ocupa de orice trafic radio pe drum, dar acum, că erau pe drum de plecare, Alexandra putea să se ocupe de orice întrebări radio şi, sperăm, să ţeasă destule rahaturi pentru a-i proteja până când ajungeau la graniţa cu Norvegia şi ieşeau în siguranţă din spaţiul aerian rusesc.

Nu erau nici măcar la jumătatea drumului spre mijlocul navei când au dat de prima lor problemă. Carlson, purtând ochelarii de vedere pe timp de noapte care se aflau în rucsacul lui Harvath, a observat

mişcare în faţă şi a ridicat pumnul, indicând că coloana ar trebui să se oprească. „Contact”, a şoptit el în timp ce ridica Walther P4-ul cu amortizor al Alexandrei şi îl îndrepta spre coridor.

Morrell s-a aplecat în apropiere şi a spus: „Nu apăsa pe trăgaci decât dacă eşti sigur că ai zărit un ostil. Nu vrem să avem victime în rândul echipajului sau al tehnicienilor.”

„Aceştia doi sunt cu siguranţă ostili”, a răspuns Carlson. „Amândoi par să aibă arme de asalt.”

„Eşti sigur?”

„Pozitiv.”

„În regulă, luaţi-i.”

Arma lui Carlson a zvâcnit de două ori în mâinile sale mari, însoţită de două tuşe înăbuşite. „Tangourile unu şi doi jos”, a spus el.

„Să-i dezbrăcăm”, a spus Morrell în timp ce făcea semn echipei să înainteze.

Soldaţii Spetsnaz purtau într-adevăr arme de asalt, două mitraliere PP-90M de nouă milimetri.

Harvath a luat unul, iar Avigliano l-a schimbat pe Alexandra Pit Bull pentru celălalt. Soldaţii aveau asupra lor şi câteva grenade cu fragmentare, precum şi grenade flashbang, pe care Morrell le-a împărţit între membrii echipei. Deşi le-ar fi ajutat acoperirea dacă i-ar fi putut îmbrăca pe Harvath şi pe Alexandra în uniformele Spetsnaz cu cagule negre şi ar fi putut pretinde că Raisa îi ajuta să-i ghideze prin navă, nu era timp pentru asta.

Trebuiau să continue să înainteze spre elicopterul parcat pe puntea din spate.

În cele din urmă, unul dintre ingineri a reuşit să restabilească iluminatul de urgenţă, iar holurile au căpătat o nuanţă roşie sinistră. Raisa a privit cu multă teamă cum treceau pe lângă patru bărci de salvare conturate cu bandă reflectorizantă chiar în faţa ferestrelor. Începuse să se îndoiască dacă Alexandra Ivanova şi colegii ei aveau de gând să se ţină de partea lor de înţelegere sau dacă erau mai preocupaţi să-şi salveze pielea şi să se strecoare fără urmă. „Trebuie să dăm alarma”, a spus ea. „Oamenii de pe această navă au nevoie de timp pentru a evacua. Acum există puţină lumină, asta va ajuta, dar trebuie să înceapă. Focul vostru se va răspândi foarte repede”.

„Odată ce vom avea elicopterul la vedere”, a spus Morrell, „vom da alarma, dar nu până atunci”. Văzând expresia de îngrijorare de pe faţa ei, el a adăugat: „Nu-ţi face griji.

Colegii tăi vor avea destul timp să abandoneze nava.”

„Şi odată ce o vor face? Şi apoi ce se va întâmpla? Afară e sub zero grade afară.”

„Sunt trei spărgătoare de gheaţă nucleare şi două submarine care aşteaptă acolo. Credeţi-mă, acesta este un grup de oameni pe care Rusia nu va dori să îl piardă.”

Raisa a acceptat cu reticenţă răspunsul lui Morrell şi s-a aşezat din nou în rând, încercând să ignore bărcile de salvare rămase pe lângă care treceau.

Se aflau la mai puţin de cincizeci de metri de puntea din spate când Gordon Avigliano s-a lăsat în genunchi şi a strigat: „Avem companie”, în timp ce deschidea focul cu arma la foc automat.

Harvath s-a întors şi a văzut cel puţin cinci soldaţi Spetsnaz în timp ce plonjau prin uşile deschise de o parte şi de alta a coridorului din spatele lor. „Să ne adăpostim repede”, a strigat el.

Morrell a răspuns imediat: „Nu există alt loc unde să mergem decât la pupa.”

Harvath era pe punctul de a spune ceva, când doi dintre soldaţii ruşi şi-au îndreptat armele spre sală şi au apăsat pe trăgaci.

Coridorul a acţionat ca o pâlnie uriaşă, canalizând focul ucigaş direct spre ei. Din fericire, gloanţele Spetsnaz au fost înalte şi au ratat echipa în timp ce se scufundau la podea.

„Mergeţi”, le-a strigat Avigliano colegilor săi. „Îi voi reţine eu.”

„În niciun caz”, a răspuns Harvath. „Mergem cu toţii împreună”.

„Nu putem. Cineva trebuie să-i ţină încolonaţi. Nu am de gând să mă cert pe tema asta.”

„Gordy, ascultă”, a început Harvath, care apoi s-a oprit când a simţit o mână care se întindea în buzunarul hainei sale. Înainte ca el să o poată opri, Alexandra scoase cele două grenade cu fragmentare pe care i le dăduse Morrell şi trase ambele ştifturi.

„Bărbaţi”, a pufnit ea în timp ce arunca dispozitivele pe hol, spre locul unde se ascundeau trupele Spestnaz.

Harvath a strigat „Grenadă”, dar nu era deloc necesar.

Nu numai că restul echipei văzuse ce făcuse Alexandra, dar se ridicase deja în picioare şi alerga spre elicopter.

Câteva secunde mai târziu, grenadele cu fragmentare au explodat, neutralizând trupele Spetsnaz din spatele lor şi declanşând un nou incendiu. De data aceasta, Raisa nu a mai aşteptat permisiunea lui Rick Morrell. La următoarea alarmă de incendiu pe lângă care au trecut, a tras-o şi a fugit.

Chiar înainte de a da buzna afară, pe puntea din spate, auzeau deja freamătul puternic al rotoarelor elicopterului de asalt. „Se pare că altcineva încearcă să plece fără noi”, a spus Carlson.

„La naiba”, a pocnit Morrell, întorcându-se spre expertul în demolări. „Loveşte încărcăturile din carenă şi trimite-l pe nenorocitul ăsta pe fundul oceanului chiar acum.”

Carlson a băgat mâna în sacul său demonstrativ şi a scos un emiţător uşor, cam de mărimea unui MP3 player portabil, care făcea parte dintr-un sistem îmbunătăţit de muniţie cu activare la distanţă, sau RAMS (Remote Activation Munition System). Dezvoltat de Laboratorul de Cercetare al Armatei din Adelphi, Maryland, RAMS permitea echipelor de Operaţiuni Speciale să detoneze muniţii de la distanţă de la o distanţă de peste doi kilometri. În acest caz, nu distanţa conta, ci cantitatea de metal pe care trebuia să o străpungă semnalul pentru a activa cu succes detonatoarele de pe încărcăturile lui Carlson.

A apăsat butoanele în succesiune rapidă. O serie de lovituri răsunătoare au început la prova şi au venit în viteză spre ei. Întreaga navă s-a cutremurat în timp ce exploziile în surdină semnalizau o gaură deschisă după alta care se făcea în corpul uriaşei nave. Chiar dacă echipajul se grăbea să sigileze pereţii etanşi ai compartimentelor care se umpleau acum cu apă îngheţată, nu ar fi putut împiedica Gagarin să îşi găsească soarta.

Încărcând pe punte, echipa a constatat că, în timpul cât au stat înăuntru, furtuna se înrăutăţise mult. Zăpada groasă era împinsă în plăci grele de un vânt arctic tăios. Vizibilitatea fusese grav afectată, dar nu în aşa măsură încât să nu-l poată vedea pe generalul Stavropol în timp ce ajungea la uşa elicopterului. Harvath şi-a ridicat arma, dar înainte de a putea trage, echipa a fost atacată de sus.

Alte trupe Spetsnaz, de data aceasta înarmate cu AK-105, trăgeau asupra lor de pe puntea superioară. În timp ce Morrell şi restul echipei făceau manevre pentru a riposta la foc, Harvath, împreună cu Alexandra, îşi menţineau poziţiile.

Vântul feroce era neîncetat şi, combinat cu zăpada groasă, făcea aproape imposibilă găsirea unei ocazii de a trage în momentul în care au auzit elicopterul decolând. Pe măsură ce a făcut-o, zăpada spulberată s-a retras şi, prin geam, Alexandra nu numai că l-a văzut pe generalul Stavropol teafăr şi nevătămat la bord, dar şi zâmbetul dezechilibrat întins pe faţa sa plină de pojghiţe.

Ignorând faptul că fuselajul Gagarinului se umpluse în mod constant cu apă îngheţată, Alexandra a ţintit, dar chiar în momentul în care a apăsat ultima dată pe trăgaci, s-a auzit un geamăt asurzitor şi nava a luat o înclinare abruptă la tribord. Pit Bull-ul s-a descărcat, dar glonţul şi-a ratat complet ţinta, iar Alexandra s-a prăbuşit cu putere pe puntea periculos de înclinată şi a scăpat unul dintre caiete. În timp ce o făcea, spălarea rotorului elicopterului i-a măturat pe ceilalţi complet peste bord.

Alexandra s-a năpustit asupra caietului rămas şi a simţit că alunecă pe punte spre balustrada de fier a lui Gagarin. Şi-a aruncat braţele în afară şi s-a luptat să găsească orice fel de apucături, dar a fost inutil. Nu era nimic între ea şi balustrada care se apropia cu repeziciune pentru a o opri sau măcar pentru a-i încetini viteza tot mai mare.

A simţit că alunecă sub balustradă şi, ca şi cum ar fi fost un nor, a devenit perfect imponderabilă. Stomacul ei a sărit, la fel cum o făcea atunci când lua o pantă abruptă prea repede în maşină, şi apoi, brusc, a simţit o durere mare în braţ. Dar acest lucru era imposibil. Ştia că a alunecat sub balustradă. Apoi a auzit vocea şi şi-a dat seama cât de mult se înşelase.

„Alexandra, ajută-mă! Nu mă pot ţine de tine.”

Era Harvath.

Alexandra a deschis ochii şi a privit în sus. Harvath se aplecase peste marginea navei. El o ţinea de încheietura mâinii stângi.

Durerea de a o suspenda la temperaturi sub zero grade la câteva etaje deasupra Mării Albe era imprimată ca un neon roşu aprins pe trăsăturile lui. „Alexandra!”, a strigat el din nou. „Întinde-te cu cealaltă mână!”.

Alexandra a încercat, dar nu a putut. Ea a deschis gura să vorbească, dar oricât de mult ar fi încercat, nu ieşea niciun sunet. Simţea cum Harvath îi scăpa din strânsoare şi era paralizată de frică.

„Îmi pierd aderenţa”, a gemut Harvath, cu braţele simţindu-se de parcă urmau să i se smulgă din corp în orice moment. Adunându-şi până la ultimul strop de putere pe care îl mai avea, Harvath a răcnit şi a dat o ultimă smucitură, care a reuşit să o tragă pe Alexandra restul drumului înapoi pe puntea îngheţată, unde a zăcut grămadă lângă ea, complet epuizat.

Harvath nu i-a observat pe cei doi soldaţi Spetsnaz decât atunci când au ajuns chiar deasupra lui şi, până atunci, era prea târziu. Harvath a vrut să se apuce de armă, dar unul dintre bărbaţi i-a pus bocancul pe mână.

„Uşurel”, a spus Morrell. „Suntem noi.”

Morrell l-a ajutat pe Harvath să se ridice, în timp ce Avigliano o asista pe Alexandra.

Reîntâlnindu-se cu DeWolfe şi Carlson, Morrell le-a dat lui Harvath şi Alexandrei să aleagă cadavrele Spetsnaz şi le-a spus să se dezbrace de hainele lor şi să îmbrace uniformele Spetsnaz cât mai repede posibil, înainte să apară alte trupe. După cum s-a dovedit, nu de mai mulţi soldaţi trebuiau să se îngrijoreze, deoarece elicopterul Mi-17-1V, care plutise pe puntea din spate, s-a întors şi a revenit înăuntru cu capsulele sale de tunuri de 23 de mm în flăcări.

„Se apropie!”, a strigat Morrell în timp ce echipa s-a aruncat la adăpost.

Elicopterul a împânzit nu numai puntea din spate, ci şi jumătate din carcasa sa, împroşcându-i cu sticlă spartă, lemn sfărâmat şi metal răsucit.

În timp ce elicopterul se rotea şi se pregătea să facă o nouă cursă, Harvath a întins mâna după armă, dar altceva i-a atras atenţia. Sprijinit de o grămadă de frânghie înfăşurată era Pit Bull-ul Alexandrei.

Elicopterul se afla la cincizeci de metri şi se apropia rapid atunci când Morrell şi restul echipei au ţintit şi au început să tragă. Mi-17-1V a răspuns cu propriul baraj mortal de focuri, dar când a ajuns la o distanţă mică şi când Harvath a putut să-l vadă cât de cât prin perdelele orbitoare de zăpadă, a început să tragă.

Unul, apoi două, urmat de o treime din gloanţele perforante şi-au găsit ţinta, iar elicopterul de asalt a explodat într-o enormă minge de foc.

„Asta a fost pentru Gary, dobitocule”, a spus Harvath în timp ce privea elicopterul în flăcări prăbuşindu-se în mare.

În timp ce echipa se regrupa, Carlson a comentat cum principalul lor mijloc de scăpare era acum carbonizat şi se scufunda pe fundul oceanului.

Întotdeauna tactician, Morrell a trecut rapid în revistă posibilităţile de scăpare şi a spus: „Avem opţiuni”, a spus el, „Vom găsi o soluţie”.

„Orice ar fi”, a spus Carlson, „ar fi bine să o facem repede”.

Alexandra şi-a curăţat gâtul şi a sugerat: „Ce zici de Vyesna?”.

„Ce este Vyesna?”, a întrebat Avigliano.

„Este unul dintre spărgătoarele de gheaţă nucleare”, a spus ea, arătând peste partea laterală a lui Gagarin prin zăpadă. „Cea mare şi roşie de la prova babord.”

„Crezi că Marina rusă ne va lăsa să plecăm cu ea?” a întrebat DeWolfe.

„În primul rând, nu trebuie să ştie că ne aflăm pe ea”, a răspuns Alexandra, „şi în al doilea rând, Marina rusă nu are prea multe de spus despre asta. Mai ales dacă ei cred că Vyesna are o problemă cu reactorul său”.

DeWolfe începea să înţeleagă ce avea în minte.

„Dar vor dori să pună pe ea unul dintre oamenii lor ca să o verifice.”

„Mă îndoiesc. Spărgătoarele de gheaţă nu fac parte din marina rusă. Toate sunt deţinute în proprietate privată de un conglomerat rusesc numit Murmansk Shipping Company.

Vyesna este una dintre cele mai vechi din flota lor. Ar fi trebuit să fie retras de mult timp. Părerea mea este că, dacă va avea loc un accident la bord, cu tot cu ameninţarea unei scurgeri de radiaţii, Marina rusă nu va dori să se apropie de acel vas. Vor dori să o scoată din zonă imediat.”

„Totuşi, se vor aştepta ca acesta să se întoarcă în port”, a spus Carlson.

„Pe asta mă bazez. Baza de serviciu a Companiei de Transport Naval Murmansk se află în Peninsula Kola, la doar o sută de kilometri sud de graniţa norvegiană. Odată ajunşi pe uscat, putem găsi o maşină, un camion sau orice este disponibil şi să plecăm. Acolo sus, sunt încă cele două luni de întuneric constant cunoscute sub numele de noapte polară, aşa că vom avea o acoperire suplimentară.”

Cu alarma de incendiu încă bubuind şi cu Morrell aşteptându-se ca mai mulţi soldaţi să apară în orice moment, s-a uitat la Harvath, apoi a studiat echipa şi a spus: „Eu votez să luăm cea mai apropiată barcă de salvare şi să plecăm naibii de aici. Dacă cineva are vreo idee mai bună, acum este momentul.” Când nimeni nu a oferit o alternativă, el a pus la umăr unul dintre AK-105 şi a instruit echipa să le păzească spatele în timp ce plecau.

Cincisprezece minute mai târziu, odată ce se aflau la o distanţă sigură într-una dintre bărcile de salvare ale lui Gagarin, Harvath şi restul echipei s-au uitat împreună înapoi şi au privit cum uriaşa navă s-a rostogolit complet pe partea sa de tribord şi a început să alunece sub apa îngheţată.

În timp ce coechipierii săi se felicitau unii pe alţii pentru scufundarea sistemului de apărare aeriană pe care Uniunea Sovietică îl crease pentru a şantaja Statele Unite şi îndreptau barca de salvare spre spărgătorul de gheaţă nuclear cunoscut sub numele de Vyesna, Harvath era neobişnuit de tăcut.

Ceva, nu ştia ce, îi spunea că America nu ieşise încă din pădure. Nici pe departe.

CAPITOLUL 50 C u corpul său de oţel blindat cu grosimea de nouăsprezece centimetri şi cu două motoare cu turbină cu abur, spărgătorul nuclear de gheaţă Vyesna a parcurs cei patru sute cincizeci de kilometri până la Murmansk în puţin mai puţin de şaptesprezece ore. Încărcăturile fictive pe care Carlson le-a montat în camera reactorului şi în alte puncte strategice de pe navă, pe care a ameninţat că le va detona prin telecomandă dacă vor apărea probleme, au fost suficiente pentru a se asigura de cooperarea totală a echipajului. Bărbaţii erau marinari profesionişti, nu soldaţi, şi nu aveau nicio dorinţă de a muri.

Prin intermediul mesajelor criptate transmise de la un capăt la altul la Washington, Harvath a aflat că ameninţarea unui atac rusesc iminent începuse deja să se scurgă. În America, oamenii strângeau alimente, apă şi provizii medicale, în timp ce milioane de oameni fugeau din marile zone metropolitane, nefiind siguri că au fost ţinta atacurilor.

Acum că Harvath reuşise să dezactiveze sistemul de apărare aeriană inexpugnabil al Rusiei, preconizat anterior, şoimii din cabinetul lui Rutledge cereau un prim atac total pentru a-i neutraliza pe ruşi şi a calma temerile de acasă. Cu toate acestea, preşedintele era încă îngrijorat de bombele nucleare sovietice ascunse pe teritoriul american şi l-a îndemnat pe Harvath să se întoarcă la Washington cât mai repede posibil. Mai erau mai puţin de două zile până la discursul privind starea Uniunii.

În momentul în care Vyesna s-a prăbuşit în golful Kola, generalul Paul Venrick, din cadrul Comandamentului comun american pentru operaţiuni speciale, stabilise un punct de întâlnire chiar dincolo de graniţă cu o echipă a forţelor speciale norvegiene.

După ce DeWolfe a dezactivat echipamentul de comunicare al navei, iar Carlson, cu Alexandra în traducere, a avertizat că ar putea totuşi să-şi detoneze explozibilii de la o distanţă de până la douăzeci de kilometri dacă echipajul ar face vreo prostie, echipa a coborât una dintre bărcile gonflabile rigide ale spărgătorului de gheaţă peste bord şi s-a îndreptat spre uscat.

Au acostat chiar în josul unui orăşel numit Platonovka, unde Avigliano a localizat un vehicul de teren vechi marca UAZ şi, văzând că nu este nimeni prin preajmă, l-a „rechiziţionat” imediat. Oprindu-se la două benzinării, Alexandra şi Harvath au intrat înăuntru, unde au permis însoţitorilor să îi audă vorbind în engleză.

Alexandra a cerut apoi indicaţii în limba rusă către un sat de la graniţa cu Finlanda, la aproximativ două sute de kilometri spre sud-vest. În niciun moment nu au permis însoţitorilor să vadă maşina pe care o conduceau.

Cu o pistă falsă suficient de bine pusă la punct pentru a ocupa poliţia şi armata până când vor reuşi să iasă din ţară, s-au îndreptat spre graniţa Rusiei cu Norvegia, folosind drumuri secundare ori de câte ori era posibil.

Două ore mai târziu, au rămas fără drum şi nu au avut de ales decât să abandoneze UAZ-ul şi să parcurgă restul drumului pe jos. Când au ajuns la punctul de întâlnire, unitatea forţelor speciale norvegiene le-a permis câteva minute să-şi tragă sufletul înainte de a-şi face cunoscută prezenţa. Harvath, după ce fusese repartizat la Echipa SEAL Doi – experţii în vreme rece ai Marinei, cunoscuţi şi sub numele de SEAL-uri polare – era bine versat în războiul de iarnă şi i-a observat pe soldaţi înaintea tuturor. Restul echipei a fost luat oarecum prin surprindere, deoarece bărbaţii au apărut practic de nicăieri.

Odată ce identităţile au fost stabilite, comandantul unităţii a chemat un elicopter Bell 412 al Forţelor Aeriene Regale Norvegiene pentru a-i extrage. Au fost transportaţi la aeroportul din Kirkenes, la aproximativ patruzeci de kilometri distanţă, unde Cessna Citation X al CIA Air Branch, cu care Harvath zburase la Berlin cu şase zile în urmă, era dezaburit şi îi aştepta.

Mach .92 Citation X a călătorit aproape cu viteza sunetului. Cu o rază de acţiune de trei mii de mile marine, era necesar ca ei să aterizeze în Groenlanda pentru a se realimenta. S-au oprit la aeroportul Sondre Stromfjord şi au stat la sol mai puţin de cincisprezece minute înainte de a fi din nou în aer. Harvath şi Alexandra abia au observat mica întrerupere şi au refuzat să iasă din aeronavă pentru a-şi dezmorţi picioarele, rămânând în schimb la bord şi continuând să răsfoiască jurnalul Stavropolului.

Poate că omul ţinea notiţe amănunţite, dar nu era un prost. Informaţiile sensibile erau codificate cumva şi abia acum, după aproape trei ore şi jumătate şi două mii de mile de zbor, Alexandra începea să le înţeleagă. Faptul că bărbatul scria în chirilică cursivă şi, pe deasupra, avea un scris groaznic, l-a relegat pe Harvath pe bancheta din spate, în timp ce Alexandra îşi răsucea părul în noduri, rupea vârf de creion după vârf de creion şi uzura mai multe gume de şters încercând să descifreze codul lui Stavropol. Codul în sine nu ar fi fost o problemă atât de mare dacă nu ar fi pierdut primul jurnal. Multe dintre informaţiile criptate păreau să aibă legătură directă cu însemnările anterioare din celălalt caiet.

La ieşirea din spaţiul aerian al Groenlandei, Harvath primise o actualizare a informaţiilor. I s-a spus că starea lui Gary Lawlor se stabilizase şi că fusese transportat la Centrul Medical Landstuhl din sud-vestul Germaniei, în apropiere de baza aeriană Ramstein. Aceasta era vestea bună. Apoi a venit partea proastă. Nu numai că niciunul dintre dispozitivele nucleare ruseşti nu fusese descoperit, dar până când acestea nu erau blocate în mod verificabil, preşedintele Rutledge nu-şi asuma niciun risc. Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore rămase până la discursul privind starea Uniunii, consilierii săi pregăteau două discursuri separate. Deşi ţinerea discursului dorit de ruşi ar fi creat un haos financiar la nivel mondial şi ar fi făcut un rău incomensurabil economiei americane, nu era dispus să rişte daunele mai mari pentru vieţile şi infrastructura americane care ar fi fost create de detonarea armelor nucleare pe teritoriul american.

Fiind închis într-un avion la peste două mii de kilometri de casă, Harvath nu se simţise niciodată în viaţa lui atât de neputincios. Faptul că stătea cu mâinile în sân îl înnebunea.

Se aflau deasupra Newfoundland când Alexandra a început să răsfoiască entuziasmată teancul de notiţe, scoţând câteva pagini în special şi aşezându-le în faţa ei. În continuare, rupse patru pagini din jurnalul lui Stavropol şi le aşeză pe cele de lângă ea. Fără să-şi ridice măcar privirea de la ceea ce făcea, i-a spus lui Harvath să se ducă să-i mai găsească hârtie.

Când s-a întors, ea a luat o foaie din vârful micului teanc pe care îl ţinea în mâini şi i-a spus să se aşeze. S-a strecurat pe scaunul de vizavi de masa ei şi a întrebat: „Ce este?”.

„În sfârşit mi-am dat seama”, a spus ea în timp ce a aşezat una dintre paginile din jurnal alături de o bucată de hârtie albă şi a început să scrie. „Este o combinaţie între ceva ce noi numim Poluslovitsa, sau jumătate de cuvânt, unde anumite litere sunt lăsate intenţionat lipsă, şi o formă veche de caractere ruseşti scrise rapid.”

Harvath a privit-o cum completa cuvintele lipsă din rusă şi apoi traducea textul în engleză. Pe măsură ce semnificaţia ei devenea clară, Harvath a mâzgălit un mesaj şi l-a trimis în grabă lui DeWolfe, care i-a criptat cuvintele şi le-a trimis în faţa avionului spre Washington.

CAPITOLUL 51 Cînd Cessna Citation X a aterizat la doar cîţiva kilometri la sud-est de Washington, DC, la Baza Andrews Air Force, a fost întîmpinat de un contingent de agenţi de la Grupul de Răspuns la Incidente Critice al FBI.

Înfiinţat în 1994, CIRG reprezenta cele mai înalte resurse tactice şi de investigaţie ale FBI. Echipele CIRG ar putea fi desfăşurate oriunde în ţară pentru a gestiona incidente critice care necesită o reacţie imediată din partea forţelor de ordine, cum ar fi luări de ostatici, răpiri de copii, revolte în închisori şi atacuri teroriste. Una dintre cele mai cunoscute unităţi ale CIRG a fost faimoasa echipă de salvare a ostaticilor a FBI, care avea un elicopter în aşteptare pentru a-l transporta pe Harvath şi pe restul echipei la sediul central al FBI din 935 Pennsylvania Avenue.

În timp ce elicopterul Bell 412 gonea pe cerul întunecat al Metro DC, agenţii Unităţii de Analiză Comportamentală i-au pompat pe Harvath şi pe Alexandra pentru a afla tot ce ştiau despre Helmut Draegar care le-ar fi putut da un avantaj în a-l opri înainte ca acesta să-şi îndeplinească misiunea.

Întrebările au continuat în timp ce aceştia coborau cu liftul de pe platforma de aterizare improvizată de pe acoperiş şi se îndreptau spre Centrul de Informaţii şi Operaţiuni Strategice al FBI, sau SIOC.

Zona principală de operaţiuni pulsa de activitate, în timp ce agenţi harnici lucrau simultan la telefoane şi la terminalele de calculator. Monitoare mari, cu ecran plat, înconjurau sala şi urmăreau totul, de la traficul stradal la traficul aerian. Departamentele de utilităţi şi lucrări publice erau monitorizate, la fel ca şi principalul centru de apeluri de urgenţă 911. Au fost prezenţi reprezentanţi ai Echipei de reţinere şi intervenţie de urgenţă a poliţiei Capitoliului, precum şi reprezentanţi ai echipei SWAT a poliţiei parcurilor din SUA, ai Grupului de operaţiuni speciale al Serviciului federal al şerifilor, ai Echipei de intervenţie de urgenţă a Departamentului de poliţie metropolitană din Washington, DC, ai Echipei de

combatere a atacurilor, ai Echipei de intervenţie de urgenţă a diviziei de uniforme şi ai Echipei de combatere a lunetiştilor a Serviciului secret, ai Echipei de sprijin în caz de urgenţă nucleară a Departamentului de energie, ai Şefilor de Stat Major, ai Consiliului de securitate naţională şi ai unei serii de alte agenţii.

Securitatea era întotdeauna extrem de strictă înainte de un discurs despre starea Uniunii, dar cu o ameninţare teroristă nucleară confirmată în curs de desfăşurare, CIRG funcţionase la o capacitate epuizantă, aproape supraîncărcată, în ultima săptămână.

Harvath şi Alexandra au fost conduşi într-o sală de conferinţe aflată deasupra etajului principal frenetic, în timp ce Morrell şi restul echipei sale au fost duşi într-o altă parte a centrului pentru a fi informaţi atât de către oficialii CIA, cât şi de cei ai Departamentului Apărării.

Când uşa sălii de conferinţe aglomerate s-a deschis, prima voce pe care Harvath a auzit-o a aparţinut directorului Securităţii Naţionale, Driehaus. „Dacă este găsit la timp.”

„Dacă nu este aşa, atunci preşedintele este pregătit cu reticenţă să evacueze Congresul şi să ţină discursul de la Casa Albă”, a răspuns şeful de cabinet, Charles Anderson.

„Înregistrat, bineînţeles.” a spus directorul CIA Vaile. „Oamenii tăi pot înregistra acum şi apoi să o difuzeze în seara asta, în timp ce el este în siguranţă la bordul Air Force One.”

„Preşedintele nu este foarte încântat de această opţiune”, a răspuns Anderson. „Nu este stilul lui. Nu-i place ideea de a se ascunde în timp ce milioane de vieţi americane sunt în pericol.”

„Dar, fie că vă place sau nu, este de datoria lui să rămână în viaţă”, a intervenit Driehaus. „Dacă acest lucru se va prăbuşi, poporul american va dori să apeleze la el pentru îndrumarea şi conducerea sa în perioada următoare.”

„Nu aveţi niciun argument împotriva mea”, a spus Anderson.

„Oricum, dacă nu suntem sută la sută siguri că ameninţarea a fost neutralizată, el le dă ruşilor ceea ce vor şi merge pe discursul alternativ.

Piesele internaţionale şi economice vor trebui să cadă acolo unde trebuie.”

„Aşteaptă o secundă”, a spus Driehaus când a observat-o brusc pe Alexandra stând lângă Harvath în pragul uşii. „Cine naiba i-a autorizat să fie aici?”

„Ba da”, a răspuns directorul FBI Sorce, care le-a indicat celor doi nou-veniţi să ia loc.

„Este un agent SVR rus, pentru numele lui Dumnezeu!”.

„Care ne-a dat una dintre cele mai mari şanse în acest caz.”

Driehaus era revoltat. „Şi dacă e o plantă? Şi dacă tot ce ne-a dat ea este dezinformare? Vreau să se consemneze în mod oficial că mă opun prezenţei ei aici şi cred că prezenţa ei la această întâlnire pune în mare pericol securitatea noastră naţională.”

„Am luat notă”, a răspuns Sorce.

„Pentru ce?”, a replicat Driehaus. „Ea a decodificat deja şi ne-a furnizat lista de agenţi adormiţi şi locaţiile lor înainte ca ea şi agentul Harvath să aterizeze în DC.”

„Adevărat”, a răspuns Sorce, „dar noi încă nu avem mijloacele prin care să-i contactăm şi, prin urmare, credem că ea poate fi încă utilă. Nu se ştie cât de mult avans are deja Draegar faţă de noi în activarea lor.”

„Dar cu cei care dorm aici, în DC?”, a întrebat Harvath, nerăbdător să evite o dispută prelungită între Sorce şi Driehaus. „Ce aţi reuşit să aflaţi despre ei?”.

Directorul FBI a respirat adânc înainte de a răspunde. „Mă tem că în acest moment va trebui să fiu de acord cu secretarul Driehaus. Va trebui să discutăm despre cei doi în particular.” Privind-o pe Alexandra, el a spus: „Avem o echipă aici, în zona principală de operaţiuni, care coordonează ridicarea agenţilor adormiţi din întreaga ţară. Pe măsură ce îi arestăm, agenţii noştri de teren vor transmite în direct imagini video de la interogatoriile lor şi de la percheziţiile maşinilor, locuinţelor şi aşa mai departe. În fiecare echipă de teren se află un agent care ştie să vorbească rusă, în cazul în care Draegar încearcă să ia legătura cu el. Acestea fiind spuse, ne-aţi fost de mare ajutor până acum şi, dacă putem să vă convingem să ne ajutaţi în continuare, am avea nevoie de ajutorul dumneavoastră jos, la parchet.”

Alexandra a fost de acord, iar Sorce l-a pus pe unul dintre asistenţii săi să o conducă la zona din care erau gestionate echipele de preluare a agenţilor adormiţi. După ce a ieşit din sala de conferinţe şi uşa s-a închis în urma ei, directorul FBI s-a uitat la Harvath şi a spus: „Dintre numele pe care ni le-aţi dat, unul este mort şi unul este dispărut”.

„Cine sunt ei?”, a întrebat Harvath.

„Mortul deţinea un magazin de antichităţi de mare succes pe Wisconsin Avenue, în partea superioară a oraşului Georgetown. Lista sa de clienţi seamănă cu cea a celor din Washington. Fără antecedente, nu şi-a deranjat niciodată vecinii, frecventa regulat biserica, fără datorii restante, ştiţi profilul.”

„Era rus prin naştere sau l-a adus cineva aici?”.

„Asta e ceva la care încă lucrăm”.

În timp ce Sorce îi înmâna dosarul, Harvath s-a uitat peste el şi a spus: „Draegar face curăţenie în casă. De ce?”

„Ruşii îşi aranjează lucrurile”, a oferit Driehaus.

„Părerea mea este că tipul de la antichităţi s-a răzgândit", a spus Sorce. „Ăsta este întotdeauna riscul pe care îl ai cu un agent care doarme pe termen lung. Când s-a ajuns în punctul în care a fost chemat efectiv la acţiune, nu a vrut să o facă.

Ideologia lui se schimbase. Îi plăcea ceea ce se întâmpla aici şi nu voia să renunţe, aşa că Draegar a intrat în apartamentul lui şi l-a ucis."

„Unde locuia?", a întrebat Harvath în timp ce continua să scaneze dosarul.

„Într-o clădire de apartamente de lângă Dupont Circle."

„Dar celălalt tip?"

„Ăsta e cel care înţeapă cu adevărat", a spus directorul FBI în timp ce îi înmâna celălalt dosar. „Numele lui este David Patrick. Este un consilier al secretarului executiv adjunct al Consiliului Naţional de Securitate. Se pare că a plecat la Moscova cu o bursă Fulbright."

„Dolarii noştri americani plătiţi din taxe la lucru", a răspuns Harvath.

„Slujba lui la NSC îl punea într-o poziţie perfectă pentru a strecura biletul de răscumpărare în documentele de informare ale preşedintelui."

Harvath a închis dosarul şi i l-a strecurat înapoi directorului FBI: „Deci, unde este omul nostru acum?".

„În acest moment, nimeni nu mai ştie nimic. Am aruncat o plasă foarte intensă pentru el. Dacă este acolo, îl vom prinde."

„Presupun că aveţi o echipă la apartamentul lui Patrick", a spus Harvath, „în caz că se întoarce."

„Îl ştim. I-am redistribuit pe cei pe care îi aveam în locul lui Gary.

De ce? Te gândeşti să te duci acolo?"

„Aş vrea ca agentul Ivanova să-l vadă, precum şi casa şi biroul anticarului. Are instincte bune şi s-ar putea să îşi dea seama de ceva ce ne-a scăpat nouă."

„Acum că este în clădire", a întrerupt-o secretarul pentru securitate internă, „nu ştiu dacă îmi place ideea ca ea să o părăsească".

Sorce nu a avut de ales decât să fie de acord, era prea periculos.

Harvath, însă, nu era de acord. „Ştiu că ideea ca un agent SVR să umble liber în timp ce noi ne confruntăm cu o ameninţare majoră din partea ruşilor este puţin neortodoxă, dar vă spun că are un ochi foarte bun. Tocmai pentru că este rusoaică, ea ne poate fi de ajutor. Ea poate aborda această problemă dintr-un unghi complet diferit".

„Şi dacă încearcă să iepurească?", a întrebat Sorce, făcând pe avocatul diavolului.

„Nu o va face.”

„Dar dacă o are?”, a împins Driehaus.

„Atunci o să-i trag un glonţ în cap”, răspunse Harvath. „Oricât de sigur aş sta aici, dacă agentul Alexandra Ivanova încearcă să fugă, vă dau cuvântul meu că o voi ucide chiar eu.”

CAPITOLUL 52 Au sfârşit prin a-şi petrece jumătate din zi în SIOC.

Având în vedere cunoştinţele Alexandrei despre Helmut Draegar, despre serviciile secrete ruseşti şi despre evenimentele care se petrecuseră, ea a fost brusc considerată un bun prea valoros pentru a fi lăsat să plece. În timp ce Harvath privea, ea răspundea la întrebare după întrebare şi îşi dădea cu părerea agenţilor care doborau agenţi adormiţi despre orice, de la tacticile de interogare până la potenţialele ascunzători ale bombelor nucleare ruseşti. Curând, nimeni nu mai făcea nicio mişcare fără să se consulte mai întâi cu ea. Deşi schimbarea controlului operaţional i-a neliniştit pe unii dintre superiorii FBI-ului, o singură privire la ceea ce făcea Alexandra a fost suficientă pentru a-i convinge că încrederea pe care agenţii lor o acordau ei era bine întemeiată. Sfaturile ei erau solide.

Vestea bună era că echipele de preluare ajunseseră la cei adormiţi înaintea lui Draegar. Vestea proastă era că aceştia se dovedeau extrem de hotărâţi. În toată ţara, odată capturaţi, aceştia nu ofereau decât foarte puţine sau chiar deloc informaţii.

În cele din urmă, Harvath a văzut destul. Ţara lui avea nevoie de el. Dacă Alexandra Ivanova dorea să continue să se joace de-a oracolul la Delphi, nu avea nimic împotrivă, dar trebuia să verifice celelalte piste pe care le aveau. Să stea degeaba era mai mult decât putea să suporte.

Lui Harvath i-a mai trebuit încă o oră pentru a da de directorul FBI-ului, dar odată ce a reuşit, bărbatul s-a angajat să-i ofere tot sprijinul de care avea nevoie.

Primul lucru de care Harvath avea nevoie era un elicopter care să poată intra şi ieşi din spaţii înguste – un elicopter care să poată ateriza pe o clădire fără heliport sau în mijlocul unei străduţe înguste din DC, iar HRT Bell 412 care stătea pe acoperişul sediului central al FBI pur şi simplu nu se potrivea.

În plus, celelalte păsări ale HRT erau deja folosite. A fost nevoie doar de un singur apel la Baza Andrews Air Force pentru a da de urma unui MH-6 Little Bird şi a unui pilot Nightstalker din cadrul Regimentului 160 de Aviaţie pentru Operaţiuni Speciale al Armatei, care era gata să vadă ceva acţiune.

De asemenea, Harvath avea nevoie de o echipă de sprijin în care să aibă încredere, iar Rick Morrell şi Compania, aflaţi încă în clădire în rezervă, erau mai mult decât bucuroşi să-l ajute. Un intendent şi un armurier de la Quantico au fost trimişi sus pentru a se ocupa de toate nevoile echipei. Echipa a fost echipată în haine de trening Nomex negre, ignifuge, mănuşi tactice de asalt HellStorm şi veste antiglonţ First Choice. În ascunzătoarea pusă la dispoziţie de armurier se aflau mai multe carabine futuriste Beretta CX4 Storm de calibru .40 recent sosite, precum şi pistoale Beretta Vertec Model 96, tot de calibru .40. Era ceva în faptul că putea să le schimbe încărcătoarele pe care Harvath îl găsea foarte reconfortant.

Un sistem de şine Picatinny i-a permis să echipeze CX4 Storm cu un vizor laser montat sub el şi o lunetă Leupold montată deasupra. Şi-a îndesat în buzunarele goale cât de multă muniţie suplimentară a putut pune mâna şi, după ce a luat o pereche de ochelari de vedere pe timp de noapte, s-a îndreptat spre acoperiş împreună cu restul echipei.

După ce au fost cu toţii la bord, MH-6 Little Bird îmbunătăţit, cu noul rotor cu şase pale şi motorul modernizat şi redus la tăcere, a decolat şi s-a îndreptat spre nord-vest, spre Georgetown superior şi magazinul de antichităţi.

Pilotul a găsit o parcare relativ pustie unde a putut să aşeze Little Bird şi, imediat ce patinele au ajuns la mai puţin de un metru de sol, echipa a pornit la drum. Mai erau mai puţin de opt ore până la discursul privind starea Uniunii.

Au fost întâmpinaţi la magazin de un detaşament de criminalişti FBI care a stat respectuos deoparte în timp ce atât Harvath cât şi Alexandra căutau orice lucru ieşit din comun.

Atunci când aveau întrebări despre înregistrările telefonice, conţinutul hard disk-ului computerului din biroul magazinului sau cine fuseseră clienţii predominant de lux ai anticarului, unul dintre agenţii criminalişti lua una dintre numeroasele planşete ale detaliului, răsfoia paginile şi, odată ce le găsea, livra informaţia cât mai repede şi mai succint posibil. Mesajul fusese transmis clar şi răspicat: Harvath şi Alexandra se grăbeau şi nu era timp de pierdut.

Magazinul de antichităţi a fost un eşec, la fel ca şi apartamentul din apropiere al lui David Patrick. Ultima lor oprire a fost un imobil de lux numit Park Connecticut, unde anticarul locuise până când fusese ucis. Acesta era situat într-o zonă din DC cunoscută sub numele de Northwest şi ocupa o bucată de imobil de primă mână chiar deasupra Dupont Circle, de-a lungul Rock Creek Park. Pilotul Nightstalker aterizase cu Little Bird pe terasa de pe acoperişul Park Connecticut, iar echipa coborâse pe scările de incendiu până la etajul nouă.

O altă echipă de criminalişti i-a întâmpinat pe Harvath şi pe colegii săi la uşă şi i-a condus prin holul grandios, trecând pe lângă bucătăria gourmet cu blaturi de granit şi intrând în livingul spaţios, care fusese înghesuit de frumoasele piese de mobilier antic din lemn de esenţă tare sculptate manual.

Bilete de mulţumire înrămate de la diplomaţi, hoteluri de lux, colecţii private şi clienţi individuali care recunoşteau măiestria şi ochiul comerciantului pentru piesele rare se întindeau pe un perete întreg. Deşi acest detaşament al FBI era încrezător că vor găsi ceva care să lege criminalul de locul crimei, nu aveau nicio idee despre imaginea de ansamblu.

Ştiau cine îl omorâse pe anticarist. Era Draegar. Ceea ce nu ştiau era unde se afla acum Draegar şi ce avea de gând să facă în continuare. Acesta era tipul de indiciu pe care trebuiau să-l găsească.

Apartamentul includea un şemineu cu gaz şi uşi franţuzeşti care se deschideau spre balcon. Pe lângă somptuosul dormitor principal, mai existau un birou şi două băi de marmură. Harvath şi Alexandra au început rapid să scotocească locul bucată cu bucată. Au scotocit prin dulapuri, sertare şi biblioteci în

timp ce au lansat întrebări agenţilor criminalişti pentru a încerca să obţină o imagine mai bună a anticarului.

Au studiat cada pătată de sânge în care fusese găsit cadavrul bărbatului, împuşcat de două ori în faţă. Uitându-se la Kobold-ul său, Harvath a observat că se apropia ora cinci seara – exact la ora aproximativă la care, ieri, criminaliştii au susţinut că anticarul fusese ucis.

După ce a răscolit complet baia, Harvath s-a întors în sufragerie şi l-a întrebat pe unul dintre agenţii criminalişti: „Avem o copie a casetei de supraveghere a clădirii de ieri, nu-i aşa?”.

„Bineînţeles că avem”, a răspuns bărbatul, scotocind într-o cutie de probe şi scoţând-o la vedere pentru Harvath. „Am căutat deja prin ele şi nu este nimeni acolo care să corespundă descrierii lui Helmut Draegar”.

„Cât de departe te-ai întors?”

„Orele, doar în cazul în care s-ar fi strecurat aici mai devreme şi ar fi stat la pândă pentru victimă.”

Harvath a pornit televizorul şi videorecorderul anticarului. Caseta arăta imagini de la patru camere diferite amplasate în toată clădirea, inclusiv la uşile din faţă şi din spate, precum şi în garaj.

„Vă spun eu”, a spus agentul criminalist, „am parcurs caseta şi nu am găsit niciun semn al omului dumneavoastră pe ea. Dacă ar fi existat, l-am fi prins.”

„Nu şi dacă n-a vrut el”, a răspuns Harvath, în timp ce a început să deruleze caseta înainte.

„Tocmai ai trecut cel puţin cinci tipi pe acolo”, a spus Avigliano, întrebându-se cum putea Harvath să dea sens vreunei imagini la această viteză.

Dar, cumva, Morrell ştia ce făcea Harvath şi a declarat: „Nu căutaţi băieţi, nu-i aşa?”.

„Nu căutaţi bărbaţi? Despre ce vorbiţi?”, a întrebat DeWolfe.

„Ar fi exact ca Draegar”, a spus Alexandra. „Un sistem de operare perfect. Se împrietenea cu cineva, probabil un alt chiriaş, şi apoi se folosea de el.”

În cele din urmă, Harvath a găsit ceea ce căuta şi a pus caseta pe pauză. Ieri după-amiază, la ora 16:07, un cuplu a intrat în clădire prin garaj. Faţa bărbatului era complet ascunsă la vedere de femeia care părea să-l ajute să care mai multe pachete.

„Iisuse”, a spus DeWolfe, „Crezi că el este?”.

Harvath a avansat înregistrarea video cadru cu cadru. Draegar era un profesionist. Cu femeia protejându-l şi cu faţa lui întoarsă de la cameră, nu există absolut nicio înregistrare că ar fi fost vreodată în clădire. „Ştiu că este el”.

„Deci a fost aici, în clădire. Ştim atât de multe, a oferit Morrell. „Asta e bine.”

„Acum mai ştim şi altceva”, a oferit Harvath, în timp ce ochii îi rămâneau fixaţi pe ecranul televizorului.

„Ce este asta?”, a întrebat Carlson.

Ridicându-şi CX4 Storm în timp ce se îndrepta spre uşă, Harvath a declarat: „Unde se ascunde.”

CAPITOLUL 53 DISCURSUL DE STARE A UNIUNII – 3 ORE Cu mai puţin de trei ore înainte de discursul de stat al Uniunii, preşedintele Jack Rutledge eliberase Biroul Oval pentru a putea fi singur şi acum se uita la două dosare diferite aşezate pe biroul din faţa lui, care conţineau două versiuni foarte diferite ale discursului său de stat al Uniunii.

Una dintre ele le dădea ruşilor ceea ce doreau – un mesaj al unui preşedinte american umilit care îşi scotea ţara din sfera politicii mondiale, în timp ce cealaltă era un scuipat în ochi şi un sincer „du-te dracului” pentru orice individ, organizaţie teroristă, stat necinstit sau naţiune recunoscută la nivel internaţional care credea că poate şantaja Statele Unite.

Ironia faptului că un discurs se afla într-un dosar roşu, iar celălalt într-unul de culoare albastru prezidenţial – toate acestea fiind separate de un şerveţel alb de birou – nu i-a scăpat lui Jack Rutledge.

Între timp, în afara Biroului Oval, Rutledge ştia că ajutoarele sale îşi trăgeau părul de pe cap, întrebându-se care va fi următoarea sa mişcare. Cei mai mulţi dintre ei, împreună cu Congresul, cu excepţia celor absolut fanatici, fuseseră fie evacuaţi într-o locaţie sigură în afara zonei metropolitane DC, fie trimişi acasă pentru a fi alături de familiile lor în timp ce se desfăşurau evenimentele încâlcite.

Tot ceea ce ştia toată lumea în acest moment era că preşedintele Rutledge înregistrase două discursuri despre starea Uniunii din Biroul Oval şi nimeni nu era sigur care dintre ele urma să fie difuzat.

Dacă e să spunem adevărul, Rutledge însuşi nici măcar nu ştia.

Fiica sa, Amanda, fusese deja evacuată la baza Andrews Air Force Base şi îl aştepta la bordul Air Force One, în timp ce el stătea în calmul înşelător a ceea ce putea fi descris doar ca fiind ochiul celui mai mortal uragan care se abătuse vreodată asupra Biroului Oval.

Cu elicopterul său personal, denumit Marine Corps One , care stătea fierbinte şi gata de plecare chiar în faţa Aripei de Vest, Jack Rutledge a încercat să îşi scoată din minte rugăminţile personalului său şi ale serviciilor secrete.

La fel ca şi preşedintele George Washington, cu peste două sute de ani înaintea lui, era obligat şi hotărât să ţină discursul despre starea Uniunii în direct, nu pe bandă, în timp ce el şi Congresul se ascundeau fie într-un avion la 35.000 de picioare deasupra Statelor Unite, fie în adâncul unui complex subteran secret. Mai mult, preşedintele Jack Rutledge avea să fie al naibii dacă administrarea Statelor Unite ale Americii avea să fie subminată de Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice sau de orice alt nume pe care nenorocita de hoardă roşie şi-ar fi spus-o în acele zile.

Rutledge şi-a aruncat o privire la ceas şi, deşi ştia că timpul era foarte scurt, a decis că va mai aştepta doar puţin. La urma urmei, americanii aveau ceva în plus faţă de ruşi.

CAPITOLUL 54 O jachetă Mulland, repetă Harvath în microfonul său, de data aceasta mai tare, pentru ca Morrell să-l poată auzi peste vuietul vântului care se revărsa prin uşile deschise ale Micii Păsări.

„Este o haină de tweed foarte exclusivistă, făcută pentru vânătoare de o companie numită Holland and Holland. Preşedintele i-a dat-o lui Gary cu câţiva ani în urmă, ca un cadou, într-una dintre călătoriile lor cu fazani, iar Draegar avea una pe ea în acea casetă de supraveghere.”

„Şi asta te face să crezi că a folosit casa lui Gary ca bază de operaţiuni?”.

„De ce nu? E perfect logic. FBI-ul a scos-o de sub supraveghere şi este mai sigură decât să te înregistrezi la un hotel sau motel. Draegar nu e prost. Tot ce trebuie să facem este să facem să circule fotografia lui şi mai devreme sau mai târziu îl vom prinde.”

„De ce să nu ne mutăm cu unul dintre cei care dorm?”

„Nu cred că are încredere în ei. Tu ai face-o? Sunt de acord cu Sorce că motivul pentru care anticarul a cumpărat-o a fost că probabil încerca să se retragă. Dacă te-ai răzgândi, cel mai bun lucru pe care l-ai putea face ar fi să-l omori pe Draegar.” Harvath făcu o pauză înainte de a continua. „Nu, nu putea risca să se bazeze pe cei care dormeau pentru a-l pune la punct. Ar putea pune în pericol întreaga misiune dacă ar fi prinşi împreună. Ar fi vrut un loc în care să ştie că poate fi în deplină siguranţă.

În plus, ce mod mai bun de a i-o freca în faţă lui Gary decât să folosească propria lui locuinţă drept casă sigură?”.

„Ai putea să-l arzi”, răspunse Morrell, în timp ce o tăcere neliniştitoare se instala peste ei.

Au privit cum elicopterul tăia prin aerul rece, spre vest, spre Fairfax. Mai erau mai puţin de trei ore până la Declaraţia de Stat a Uniunii.

Micuţa Pasăre a aterizat pe un câmp aflat la o jumătate de milă de casa lui Gary Lawlor şi s-a întâlnit cu un alt elicopter care transporta două echipe de asalt ale HRT. Împreună cu forţele de ordine din Fairfax, Harvath a ajutat la schiţarea unei imagini a cartierului lui Gary, a proprietăţii sale şi apoi a casei în sine. El a detaliat toate ferestrele şi uşile şi apoi a discutat despre ceea ce credea că sunt cele mai bune puncte de intrare pentru echipele HRT, care fuseseră etichetate ca fiind Echipa Roşie şi Echipa Albastră. Harvath şi Alexandra, împreună cu Morrell şi oamenii săi, erau etichetaţi ca fiind echipa de aur. Deşi directorul Sorce fusese categoric împotriva faptului ca Alexandra să aibă o armă, Harvath i-a dat totuşi pistolul său Beretta. În mintea lui, dacă toţi îşi asumau aceleaşi riscuri, toţi meritau să beneficieze de aceeaşi protecţie.

După ce au fost stabilite şi convenite punctele fine ale operaţiunii de asalt, ofiţerii din Fairfax au transportat cele trei echipe de asalt cât de departe au putut. Un perimetru fusese stabilit de ofiţerii în uniformă pe o distanţă de patru străzi în toate direcţiile în jurul casei lui Gary Lawlor. Până nu spunea Harvath, nimeni nu intra sau ieşea din acea parte a cartierului.

Atât MH-6 Little Bird, cât şi elicopterul HRT erau echipate cu infraroşu de perspectivă de a doua generaţie, iar faptul că acestea supravegheau lucrurile de sus l-a făcut pe Harvath să se simtă mult mai bine în timp ce el şi restul echipei sale de aur se strecurau prin pădurea care mărginea partea din spate a proprietăţii lui Gary.

Era o senzaţie stranie, nu numai pentru că se întorsese exact de unde pornise cu o săptămână în urmă, ci şi pentru că cel care îi făcuse poza la grătarul lui Gary, pe care o găsise la bordul lui Gagarin, venise exact pe acelaşi drum.

Când au ajuns la marginea liniei de copaci, Harvath şi-a folosit ochelarii de vedere pe timp de noapte pentru a scana proprietatea. Nu a fost o surpriză faptul că nu vedea nimic. Celelalte echipe au transmis prin radio de pe poziţiile lor. În afară de o maşină parcată pe aleea din faţă, nu existau alte semne că ar fi fost cineva acasă. Nici elicopterele nu recepţionau nimic din interiorul casei. Cu toţii ştiau, însă, că asta nu însemna că nu îi aştepta o surpriză. La urma urmei, dacă aceleaşi elicoptere ar fi fost acolo cu o săptămână în urmă, când el purta costumul de camuflaj IR, nu ar fi avut nicio idee că Harvath se afla înăuntru.

Toată lumea asculta prin căşti în timp ce liderul Echipei Roşii număra secundele înainte de a da comanda de start. Asasinii se poziţionaseră sub ferestre şi de-a lungul casei cu scări, în timp ce Harvath şi echipa sa se strecurau prin curtea din spate şi se pregăteau să pătrundă pe uşa din spate. Pentru toţi cei care se aflau acolo în acea noapte, următoarele câteva secunde păreau să dureze o viaţă întreagă.

Când a venit comanda, Echipa Roşie a aruncat grenade flashbang prin ferestrele din faţă şi a folosit gloanţe de şoc pentru a arunca în aer balamalele uşii din faţă. Echipa Albastră a folosit stâlpi lungi pentru a sparge geamurile superioare şi a aruncat înăuntru flashbang-urile, în timp ce restul echipei lor s-a urcat pe scări sau a aruncat mai multe flashbang-uri prin geamurile inferioare şi s-a pregătit să se arunce înăuntru.

Harvath a învârtit un baros enorm pe care i-l dăduse unul dintre poliţiştii din Fairfax şi a spart ansamblul de încuietoare de la uşa de la camera de baie. El şi Morrell au fost primii care au intrat, urmaţi de Alexandra şi apoi de restul echipei.

Camera de garderobă era plină de paltoane şi alte obiecte asortate care fuseseră smulse de pe cuier şi de pe rafturi. O găleată de OxiClean se revărsase pe podea şi, în strălucirea verzuie a ochelarilor săi de vedere nocturnă, Harvath credea că poate distinge o urmă de picior.

Deschizând uşa de la bucătărie, Harvath a strigat: „Banger!”, în timp ce Morrell a aruncat un flashbang pe sub mână. Membrii Echipei de Aur şi-au întors capetele de la explozie şi, odată ce dispozitivul a fost detonat, s-au repezit în încăpere fără să se opună. Nici unul dintre ei nu a observat firele de declanşare până când nu a fost prea târziu.

Alexandra a fost singura care a auzit zgomotul uşor, ca şi cum o bucată de coardă de pian ar fi fost ciupită, urmat de o pocnitură abia audibilă în momentul în care explozibilul a fost activat.

„Avem un cadavru aici”, a început unul dintre membrii Echipei Albastre, care intrase pe una dintre ferestrele de la etajul doi al casei. A fost întrerupt rapid de strigătele frenetice ale Alexandrei: „Ieşi afară! Ieşiţi afară! Este o capcană!”

„Echipa Gold”, a spus liderul Echipei Roşii cu calmul şi prezenţa de spirit care decurgeau din faptul că era un agent experimentat, „daţi-ne un Sit Rep. La ce vă uitaţi?”.

Ochii lui Harvath au măturat dintr-o parte în alta şi apoi în jos, spre pământ, încercând să vadă ce strigă Alexandra. Morrell a făcut la fel, dar în curând amândoi au fost traşi de gulere în timp ce Alexandra îi trăgea înapoi.

„Casa este o capcană! O să explodeze”, a strigat ea, în timp ce restul echipei Gold Team îşi elibera drumul în spatele ei. „Toate echipele retrageţi oamenii înapoi, acum!”

Echipa Gold Team abia a reuşit să iasă pe uşa din spate înainte ca casa să izbucnească într-o coloană incredibilă de foc. Harvath mai văzuse o explozie ca aceea o singură dată în viaţa lui, şi anume într-un filmuleţ ATF cu un moonshiner care se convinsese că, având în vedere cazul împotriva lui, nu mai avea pentru ce să trăiască şi se hotărâse să ia cu el în viaţa de apoi toţi agenţii guvernamentali pe care îi putea lua cu el. Bărbatul îşi montase casa cu explozibili, dar păstrase litri şi litri de accelerant în cutii de gaz perforate, astfel încât să nu se simtă cu adevărat mirosul până când nu era deja prea târziu. Lăsând la o parte paralelele bizare dintre explozii, Draegar fie ştia că cineva va fi pe urmele lui în cele din urmă, fie îi lăsase un mic cadou lui Gary la eventuala întoarcere acasă.

Echipa Gold Team a fost împroşcată cu cioburi de sticlă spartă şi resturi în flăcări în timp ce se rostogoleau prin curtea din spate şi încercau să stingă brazii care se agăţau ca nişte cărbuni încinşi de costumele lor Nomex. Dacă nu ar fi fost Alexandra, majoritatea celor din Gold Team nu ar mai fi fost în viaţă.

Explozibilii fuseseră concentraţi în centrul casei, iar firele de declanşare fuseseră aranjate astfel încât echipe întregi de asalt să aibă timp să ajungă înăuntru înainte de începerea focurilor de artificii. Oricine ar fi fost cel pentru care se pregătea Draegar, se asigurase că existau foarte puţine şanse ca acesta să iasă viu.

În acea noapte, echipa de salvare a ostaticilor a FBI-ului a suferit mai multe decese decât în timpul oricărei alte misiuni în cele peste două decenii de existenţă. Unsprezece oameni au murit.

În timp ce Gold Team înfăşura o încheietură aici şi scotea sticlă dintr-o laceraţie acolo, fiecare dintre ei şi-a găsit timp să-i mulţumească în privat Alexandrei pentru că le-a salvat viaţa. Harvath, însă, stătea singur într-o parte şi se întreba dacă exista vreo limită la ceea ce ar fi făcut Helmut Draegar pentru a-şi îndeplini misiunea. Era un exerciţiu de inutilitate.

Ştia că nu numai că nu exista nicio limită la ceea ce ar fi făcut Draegar pentru a reuşi în misiunea sa, dar că bărbatul îşi aborda şi animozităţile personale cu aceeaşi pasiune, dacă nu chiar mai mare.

Focul incendiase o bună parte din casă, o dovadă a cunoştinţelor lui Draegar în materie de explozibili şi a cantităţii de accelerant pe care o împrăştiase în interiorul structurii.

Harvath ştia că Gary avea inima frântă. El şi Heide construiseră împreună această casă şi era una dintre puţinele şi preţioasele amintiri tangibile pe care le mai avea despre viaţa lor împreună.

Pe măsură ce mai multe companii de pompieri au sosit pentru a ajuta la stingerea incendiului, Harvath s-a fixat asupra cadavrului pe care agentul echipei albastre îl văzuse la etaj, precum şi asupra maşinii, care fusese parcată pe alee şi care acum nu mai era decât un morman în flăcări.

Mirarea îl omora şi s-a lipit de investigatorul de incendii din Fairfax County ca un lipici în timp ce bărbatul, împreună cu agenţii ATF chemaţi în grabă, cercetau mai adânc epava casei lui Gary Lawlor, iar pompierii reuşeau să ţină incendiul sub control.

În cele din urmă, unul dintre pompieri a scos la iveală un portofel grav carbonizat şi, folosind o pereche de pensete puse la dispoziţie de unul dintre paramedicii din Fairfax, Harvath a scos mai multe acte de identitate deteriorate. Aşezându-le una lângă alta, era uşor de văzut cui aparţinuseră iniţial – David Patrick, consilier al secretarului adjunct al Consiliului Naţional de Securitate.

Pompierii continuau să lupte cu focul în timp ce Harvath se regrupa cu restul echipei sale. „Şi ce naiba facem acum?”, a întrebat Avigliano în timp ce îşi flexa mâna şi testa bandajul care îi fusese înfăşurat în jurul încheieturii mâinii stângi. „Să fiu al naibii dacă am de gând să stau aici şi să prăjesc bezele”, a spus el, apoi a adăugat rapid, în beneficiul lui Harvath: „Fără supărare”.

Harvath i-a înţeles pe deplin sentimentul. Când mor oameni pe care îi cunoşti, nu numai că miza creşte considerabil, dar şi dorinţa ta de a termina ceea ce tu şi acei oameni începuserăţi împreună. Draegar făcuse ca această misiune să fie şi mai personală pentru ei.

Cu casa în flăcări, Harvath şi-a îndreptat atenţia spre maşina care ardea în flăcări pe aleea lui Gary Lawlor. A presupus că îi aparţinea lui David Patrick, dar, în acelaşi timp, ceva în sinea lui îi spunea că, atunci când era vorba de ceva ce avea legătură cu Helmut Draegar, nimic nu trebuia să fie acceptat prima facie.

A instruit o echipă de pompieri să arunce cât mai multă apă pe maşină. Dacă plăcuţele de înmatriculare nu puteau fi recuperate, el voia numărul VIN şi îl voia în următoarele cinci minute.

Pompierii aveau numărul de înmatriculare al maşinii pentru el în trei.

Se bucurau că asta era tot ce-şi dorea. Orice altceva era ars până la nerecunoaştere.

Harvath l-a rugat pe şeful poliţiei din Fairfax să verifice. Între timp, SIOC l-a sunat pe Harvath cu ultimele noutăţi despre arestările de somnifere. Tehnicienii de probe fuseseră instruiţi să întocmească liste cu orice, oricât de nesemnificativ ar fi fost, şi să compare aceste liste cu ceea ce găseau ceilalţi agenţi de teren.

Ajunseseră la două puncte comune, dintre care niciunul nu avea prea mult sens. Prima era că fiecare dintre somniferi avea în portbagajul maşinii sale doi cricuri hidraulice portabile cu cricuri de sprijin, iar a doua era că în ultimele douăzeci şi patru de ore fiecare dintre ei cumpărase flori. Harvath i-a pus pe controlorii de la SIOC în aşteptare în timp ce îi explica cele mai recente evoluţii Alexandrei, doar pentru a constata că aceasta era la fel de confuză ca şi el. Cricurile ar putea avea ceva de-a face cu cât de grele erau dispozitivele, dar de ce ai avea nevoie de două şi ce naiba ar putea avea de-a face florile cu ceea ce puneau la cale?

Harvath a spus SIOC că va reveni la ei şi a încheiat apelul. El şi Alexandra încă se întrebau cu voce tare care ar putea fi legătura cu florile când şeful poliţiei din Fairfax s-a întors cu o identificare pozitivă a maşinii care stătea fumegând pe alee. I-a mulţumit şefului, apoi s-a întors spre curtea din spate şi a strigat după DeWolfe.

Expertul în comunicaţii a venit şchiopătând pe glezna sa deteriorată şi a întrebat: „Ce se întâmplă?”.

„Am identificat maşina de pe alee.

Este un Dollar Rent-A-Car din Dulles de acum două zile.”

„Vreţi să ştiţi cine a închiriat-o?”

„Nu”, a spus Harvath. „Am o idee destul de bună despre cine a închiriat-o. Vreau să ştiu unde a fost.”

DeWolfe era distrus. S-a uitat de la Alexandra la Scot şi, cu toată sinceritatea, a spus: „Cum naiba să fac asta?”.

Harvath a putut citi nu numai durerea provocată de rana lui, ci şi stresul care se citea pe faţa bărbatului şi a răspuns: „Când eram la antrenamentul Serviciului Secret înainte de a mă muta la Casa Albă, am lucrat la un caz de contrafacere în care un columbian aducea în ţară bancnote false de cincizeci şi de sute. Facturile erau aproape perfecte. Le trecuse chiar şi prin uscătorul de rufe de acasă, împreună cu câteva sute de jetoane de poker, pentru a le da aspectul potrivit. Am înnebunit încercând să-l prindem. Nu era considerat un peşte foarte mare de către cei de sus şi, prin urmare, cantitatea de resurse alocate cazului a fost mai mică decât ne-am fi dorit să vedem.”

„Dar ai găsit o modalitate de a-l împuşca oricum, nu-i aşa?”, a spus DeWolfe.

Harvath a zâmbit şi a răspuns: „Există ceva în legătură cu zborul la Miami International care îi face pe oameni să uite automat de orice altceva. Nu ştiu dacă e din cauza brizei mării, a palmierilor, a femeilor frumoase sau ce, dar tipul ăsta a trecut de controlul paşapoartelor, apoi de vamă, a ieşit afară şi s-a urcat într-unul dintre autobuzele Thrifty pentru a merge să-şi ia maşina de închiriat cu patru uşi, mare şi luxoasă.”

„Şi? Ce legătură are asta cu maşina asta?”.

Harvath încă zâmbea în timp ce răspundea: „Thrifty şi Dollar folosesc aceeaşi companie pentru gestionarea flotei.”

„Ce naiba este managementul flotei?”

„Ceva care sună atât de inofensiv încât au reuşit să îl afişeze deasupra contractelor de închiriere în ultimii ani fără ca nimeni să pună întrebări.”

„Tot nu am nicio idee despre ce este.”

„O companie canadiană numită Air IQ are contracte cu firmele de închirieri de maşini pentru a instala transmiţătoare, ca LoJacks, care permit urmărirea prin satelit a tuturor mişcărilor tuturor maşinilor din flotele lor.”

Dintr-o dată, DeWolfe a intrat în program. „Vrei să-mi spui că Dollar ştie unde a fost maşina asta?”

„Nu Dollar”, a răspuns Harvath, „ci Air IQ”. Vreau să dai de ei, să le dai numărul VIN şi să afli tot ce poţi despre unde a fost maşina asta în ultimele două zile.”

CAPITOLUL 55 Un cimitir?”, a spus Harvath.

DeWolfe a scanat prin imprimarea care fusese trimisă prin fax la una dintre maşinile de patrulare din Fairfax. „Aşa scrie aici. Două vizite la Cimitirul Congresului în ultimele două nopţi.”

„Cum a intrat o maşină acolo noaptea? Nu se închid porţile?”.

„L-am întrebat pe unul dintre băieţii de la SIOC despre asta şi mi-a spus că locul este deschis non-stop.”

„Dar securitatea?”

„Nu există.”

„Şi morţii nu spun poveşti”, a spus Harvath, în timp ce piesele începeau să se adune. Cimitirul Congresului se afla la doar cinci kilometri de Casa Albă şi la jumătate din această distanţă de Capitoliu. De fapt, fiecare oraş important în care ruşii plasaseră agenţi de dormit avea probabil un fel de cimitir în apropierea zonei cele mai populate.

Dintr-o dată, adormiturile care cumpărau flori nu mai păreau atât de ciudate. „Vreau coordonatele exacte ale locului în care a fost parcată maşina aceea. Pregăteşte echipa NEST să se pună în mişcare şi cere-i lui SIOC să obţină imagini termice în timp real ale cimitirului de la Biroul Naţional de Recunoaştere.”

„NRO ? De ce să nu folosim pasărea HRT?”, a întrebat DeWolfe. „Are FLIR de a doua generaţie şi poate fi deasupra zonei ţintă în mai puţin de cincisprezece minute.”

„Nu. Fără elicoptere. Spuneţi-i lui SIOC că trebuie să fie prin satelit. Dacă Draegar este acolo, nu vreau să aibă nici un indiciu că venim. Acum a schimbat maşina, ceea ce înseamnă că este şi mai atent. Aflaţi marca, modelul, culoarea, tot ce ţine de maşina pe care o conducea Patrick şi daţi un APB. Dacă cineva îl vede, să anunţe la SIOC, dar în niciun caz să nu încerce să-l oprească. Ai înţeles?”

„Am înţeles. Ce ai de gând să faci?”

„Am o socoteală de reglat pentru un vechi prieten.”

În timp ce elicopterul MH-6 Little Bird îi gonea spre est către staţia navală Anacostia, Harvath le-a explicat că Cimitirul Congresului şi-a primit numele nu pentru că trebuia neapărat să fii membru al Congresului pentru a fi înmormântat acolo, ci mai degrabă din cauza apropierii sale de Capitoliu şi a utilizării frecvente a acestuia de către guvern în ultimii două sute de ani.

Alexandra nu era complet străină de Cimitirul Congresului şi a menţionat faptul că mormântul fostului director al FBI, J. Edgar Hoover, fusese un loc preferat de întâlnire clandestină a agenţilor KGB de-a lungul anilor şaptezeci şi optzeci. Oricât de interesant ar fi fost acest fapt, Harvath avea sentimentul că nu aveau să-l găsească pe Draegar doar sprijinindu-se de piatra funerară a lui Hoover.

Aterizând la Anacostia, Harvath a primit vestea că satelitul NRO nu a reuşit să localizeze nicio semnătură termică umană în cimitir. Totuşi, au prins un motor de maşină cald nu prea departe de locul unde Air IQ plasase maşina închiriată de Draegar în ultimele două nopţi.

Când Harvath a întrebat dacă motorul funcţiona, i s-a răspuns că nu. De fapt, era în curs de răcire. Asta nu putea însemna decât două lucruri.

Ori Draegar renunţase şi la această maşină şi nu se afla nicăieri în apropierea cimitirului, ori se stabilise acolo şi era doar o chestiune de a-l găsi. Dar unde putea să se ascundă? În afară de a se alătura rezidenţilor permanenţi, nu existau prea multe locuri într-un cimitir în care echipamentul sofisticat şi de înaltă tehnologie al NRO să nu-i poată capta semnătura termică.

Staţia navală Anacostia se afla la cinci kilometri în aval de Cimitirul Congresului, iar Harvath ţinuse foarte serios să ţină departe de zonă orice elicopter inutil. Bineînţeles, cu discursul despre Starea Uniunii la mai puţin de două ore distanţă, cerul era puternic patrulat, dar zbârnâitul cimitirului nu ar fi făcut decât să le dea de înţeles. Cea mai bună cale de acces era pe apă.

Din cauza gleznei sale, DeWolfe a fost forţat să stea pe tuşă. Toţi ceilalţi, însă, se aflau la bord, rănile lor minore fiind aproape uitate în timp ce se concentrau asupra a ceea ce avea să se întâmple.

Ambarcaţiunea neagră de luptă Zodiac de cauciuc de raid de cincisprezece picioare era pregătită şi îi aştepta în timp ce se îndreptau spre râu. Harvath şi restul echipei şi-au verificat pentru ultima oară armele şi echipamentul de comunicaţii înainte de a porni la drum. Dacă ceva trebuia reparat sau înlocuit, acum era momentul s-o facă. Odată ce au pornit la drum, nu mai era cale de întoarcere, pentru nimic în lume.

Motorul exterior cu amortizoare de zgomot a împins rapid ambarcaţiunea gonflabilă puternic întărită în sus pe Anacostia. Au acostat ambarcaţiunea chiar sub podul Pennsylvania Avenue şi au parcurs restul distanţei pe jos.

Pe baza hărţilor cimitirului, se hotărâse că cel mai bun punct de intrare ar fi peste zidul sudic.

Harvath a transmis prin radio către SIOC pentru un ultim Sit Rep de pe satelit înainte de a intra. „Negativ”, a revenit vocea de la SIOC. „Cimitirul este încă rece.”

Nu glumesc, se gândi Harvath în timp ce respira adânc înainte de a escalada zidul.

Odată ajunşi pe partea cealaltă, echipa s-a împrăştiat în spatele mării de pietre funerare, iar Harvath şi-a scos harta cimitirului. Se baza pe un sistem de grilă care corespundea valorilor de rază de acţiune şi numere de situri. Deşi ar fi preferat coordonatele GPS, era totuşi o hartă destul de decentă. Micile căi de acces erau bine indicate şi nu era dificil să îşi plaseze poziţia actuală în raport cu obiectivul lor – o serie de cavouri de familie pe ceea ce cimitirul numea „rând de mausolee”.

Se hotărâse ca Harvath şi Alexandra să verifice Mausoleul Row, în timp ce Morrell, Avigliano şi Carlson s-au dus să cerceteze maşina din apropiere, care era parcată neobişnuit de aproape de mormântul lui J. Edgar Hoover.

Echipa s-a despărţit, iar Harvath şi Alexandra au tăiat o întindere largă, plină de iarbă. Pe măsură ce treceau, pietrele funerare străluceau de un alb-verzui fantomatic prin ochelarii lor de vedere nocturnă. Au îmbrăţişat marginea unui drum mic până când au ajuns la prima intersecţie şi la Mausoleum Row.

Cavourile erau construite pe un mic deal, cu morminte obişnuite chiar deasupra şi în spatele lor. Harvath se pregătea să încerce prima uşă de fier când a observat că uşa celui de-al doilea mausoleu era uşor întredeschisă. I-a schimbat carabina Beretta cu pistolul, care era mult mai potrivit pentru a intra într-un spaţiu atât de îngust, şi a pus-o pe Alexandra să stea de pază afară.

A ascultat la uşă timp de câteva secunde, până când tot ce a putut auzi a fost bătaia propriei inimi, în timp ce sângele îi intra şi ieşea din urechi. Harvath a apucat uşa cu mâna liberă şi a tras-o încet înapoi, rugându-se să nu se audă vreun scârţâit puternic de metal pe metal care să-i dea de gol.

Uşa veche a cooperat şi nu a scos niciun sunet. Aceasta se răsuci fără efort, ca şi cum ar fi fost pe balamale proaspăt unse. Când Harvath a păşit înăuntru, şi-a dat brusc seama la ce serviseră cricurile din portbagajele vagoanelor de dormit.

Încă fixate pe suporturile lor, două cricuri hidraulice echilibrau o faţadă de marmură care cântărea cu uşurinţă trei sau patru sute de kilograme. Harvath a manevrat în jurul piesei grele de marmură şi a găsit o bancă de piatră în spatele ei, pe care s-a ridicat pentru a privi în cripta deschisă la jumătatea zidului.

În loc de sicriu, cripta conţinea o matrice de comunicaţii sofisticată. Se părea că descoperise modul în care Draegar plănuia să comunice cu traversele. Până acum ar fi ştiut că fuseseră ridicaţi, iar el ar fi fost un om disperat.

Harvath a vrut ca Alexandra să vadă ce vedea el şi şi-a activat microfonul de gât, dar nu a primit niciun răspuns. Era pe punctul de a mai încerca încă o dată, când a auzit ceea ce ştia până în măduva oaselor că era o grenadă care se rostogolea în cavou. Fără să se gândească de două ori, se lăsă pe banca de piatră din spatele faţadei, deschise gura, închise ochii, îşi împinse degetele cât putu de mult în urechi şi se ghemui în cea mai strânsă poziţie fetală pe care un om o încercase vreodată.

Harvath mai lucrase cu demolări înainte, dar niciodată în viaţa lui nu fusese atât de aproape de o explozie atât de copleşitoare. În ciuda dorinţei sale de a-şi ţine gura deschisă pentru a ajuta la egalizarea presiunii, a muşcat atât de tare încât a crezut cu siguranţă că şi-a spart toţi dinţii. Durerea provocată de explozie era atât de intensă încât se simţea ca şi cum o mână se întinsese în interiorul lui şi îi turna toate organele. Iar în ceea ce priveşte amortizarea sunetului prin astuparea urechilor, era convins că nici măcar Quasimodo însuşi nu experimentase vreodată ţiuitul pe care îl găzduia acum.

Pe măsură ce şocul iniţial de a împărţi un dulap de mături cu o grenadă de mână începea să se diminueze, Harvath a evaluat restul situaţiei sale. Faţada de marmură absorbise cea mai mare parte a exploziei grenadei şi acum zăcea pe podea în mai multe bucăţi. Pereţii mausoleului nu o duseră mult mai bine şi erau carbonizaţi şi găuriţi de schije.

Ţiuitul din urechi de la grenadă a fost înlocuit încet-încet de sunetul cuvintelor directorului FBI care l-a întrebat pe Harvath ce era pregătit să facă dacă Alexandra Ivanova ar fi încercat să fugă. Cum de se putuse înşela atât de mult în privinţa ei? Deşi răspunsul său către director fusese simplu şi la obiect, în momentul de faţă, a trage un glonţ în Alexandra Ivanova era pe o plan secund oarecum îndepărtat faţă de ceea ce fusese trimis aici să facă.

Uşa mausoleului fusese închisă, dar nu şi încuiată, iar Harvath a împins-o în linişte pentru a o deschide. Ştiind că Alexandra încă mai avea radioul ei, a ignorat apelurile repetate ale lui Rick Morrell, care îi cerea să ştie care este situaţia lui, şi a păstrat o tăcere radio completă.

Ştia că Morrell, Avigliano şi Carlson aveau să vină în cele din urmă să investigheze sursa exploziei pe care o auziseră şi, în timp ce Harvath se lipise de faţada rece de piatră a mausoleului, a pornit în direcţia cea mai probabilă din care ar fi venit.

Dintr-o dată, a auzit ceea ce părea a fi o bătaie ascuţită a unor focuri de armă de calibru mic, urmată de vocea întreruptă a lui Rick Morrell, care a răzbătut prin cască: „... sub foc... au fost loviţi şi au doi oameni la pământ. Repet, suntem sub tir şi am doi oameni la pământ."

Harvath a început să alerge spre ei. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să poată suna pentru un Sit Rep pentru a vedea unde se afla trăgătorul, dar nu se putea pune problema.

Cel mai mare avantaj pe care îl avea în favoarea lui era că Draegar şi Alexandra îl credeau mort.

Când a trecut de ultimul mausoleu, o strălucire incandescentă din interior l-a făcut pe Harvath să se oprească brusc. Cu pistolul său Beretta strâns în ambele mâini, s-a târât mai aproape de intrare şi şi-a folosit cotul stâng pentru a forţa uşa de fier. Întregul mausoleu părea să fie căptuşit cu plumb şi acum era clar de ce nu reuşiseră să detecteze nicio semnătură termică în cimitir. Şi-a folosit ochelarii de vedere pe timp de noapte pentru a scana interiorul şi ceea ce a văzut l-a speriat de moarte.

Faţadele de marmură ale tuturor celor şase cripte fuseseră îndepărtate şi fiecare dintre ele conţinea câte o bombă nucleară tactică rusească, iar panourile lor de afişaj clipeau, indicând că armele fuseseră activate.

Era acum evident cum reuşiseră ruşii să îşi ascundă cu succes bombele nucleare în toţi aceşti ani.

Harvath avusese dreptate când spusese: „Morţii nu spun poveşti”. De asemenea, era evident că, până la urmă, focoasele nucleare de care nu se ştia nimic nu se aflau în oraşele aliaţilor SUA, ci chiar aici, în Washington.

În această criptă era suficient de mult pentru a arunca în aer întreaga capitală de pe hartă, iar Harvath avea sentimentul că, indiferent de discursul preşedintelui, ruşii intenţionau pe deplin să trimită un mesaj copleşitor că vremurile se schimbaseră şi că ei deţineau acum controlul.

Ruşii făcuseră o singură greşeală fatală – nu-şi transmiseseră mesajul prin intermediul lui Scot Harvath, iar el avea să fie blestemat dacă acei nenorociţi comunişti mincinoşi vor face ca şi capul colectiv al Statelor Unite ale Americii să se aplece măcar o fracţiune de centimetru în semn de respect faţă de noua ordine mondială pe care plănuiau să o dezlănţuie. Fusese în Rusia şi văzuse ce ţară de rahat era. În ceea ce-l privea, aceştia câştigaseră prea multă proeminenţă pe scena mondială şi nu era timpul ca Statele Unite să facă un pas înapoi, ci era timpul ca cineva să îi dea naibii afară pe ruşi.

Când o umbră a căzut pe umărul lui Harvath, acesta a ştiut că avea probleme.

„Nu te obosi să te întorci”, a spus o voce din spate, care era sigur că îi aparţinea lui Helmut Draegar.

„Ridicaţi mâinile în aer, unde să le pot vedea.”

Harvath a făcut cum i s-a spus.

„Bine. Acum aruncă arma şi dă-i drumul, te rog”.

Încă o dată, Harvath s-a conformat.

„Nu ştiam dacă o să te mai văd”, a continuat Draegar într-o engleză atât de perfectă, încât nu exista nici măcar urmă de accent, „dar mă bucur că eşti aici.

Voi glisa o pereche de cătuşe pe podea până la tine şi vreau să-ţi prinzi un capăt de încheietura mâinii stângi”.

„De ce să te deranjezi?”, a întrebat Harvath. „Întregul cimitir este înconjurat. Nu vei reuşi să ieşi viu de aici.”

„Mă tem că nici tu nu te vei bucura”, a spus Draegar în timp ce a aşezat o pereche de cătuşe pe jos şi le-a dat cu piciorul spre Harvath. „Acum, fă cum îţi spun”.

„De ce nu mă împuşti pur şi simplu?”.

„Prietenul tău Gary Lawlor m-a lăsat să mor cam în acelaşi mod, iar acum intenţionez să îi întorc favoarea.”

„Cu ce? Să mă încătuşeze de una din aceste bombe nucleare? Nu-mi place să-ţi spun, dar când chestia asta va exploda...” a spus Harvath în timp ce începea să se întoarcă cu faţa la Draegar.

„Nu mişca!”, a strigat Draegar. „Ţi-am spus să stai nemişcat.

Şi ţine-ţi mâinile sus, unde să le pot vedea”.

„S-au ridicat şi nu mă mai mişc, bine? Hai să rămânem cu toţii calmi aici.”

„Domnule Harvath”, a spus Draegar în timp ce-şi recăpăta calmul, „Fireşte, odată ce bomba va exploda, nu va mai rămâne nimic din dumneavoastră pe care să îl identificăm. Mi-am dat seama de asta. Dacă scopul meu este să-i provoc domnului Lawlor o supărare excesivă, trebuie să fie pe deplin conştient de modul în care ai suferit. Din fericire, am un telefon mobil cu cameră foto încorporată, pe care l-am împrumutat de la un tânăr asistent guvernamental care nu va mai avea nevoie de el.”

„Aşadar, acesta este planul tău? O să mă legaţi de unul dintre aceste dispozitive şi o să mă lăsaţi să mor?”.

„După cum am spus, este exact ceea ce mi-a făcut Gary Lawlor.

Sunt sigur că simbolismul întoarcerii favorului meu nu va fi pierdut pentru el. Bineînţeles, eşti liber să încerci să-ţi mesteci încheietura mâinii sau braţul pentru a te elibera. Se ştie că animalele prinse în capcană în sălbăticie, în special lupii, au ales această opţiune. Te asigur că nu este o alternativă foarte plăcută, dar ai această alegere. Totuşi, va trebui să te hotărăşti foarte repede, deoarece cronometrele sunt setate astfel încât să-mi dea un avans suficient de mare pentru a depăşi explozia.”

„Deci, indiferent de ce spune preşedintele în discursul său din această seară despre starea Uniunii”, a răspuns Harvath, „tot veţi detona aceste bombe nucleare.”

„Ne-aţi scos din funcţiune toate somniferele. Toate! Ce alegere mi-ai lăsat? S-ar putea ca superiorii mei să nu fie de acord cu acţiunile mele la început, dar în timp cred că se vor convinge. Mai ales cu ceea ce este de câştigat.”

„Ce ai putea câştiga din asta?”, a întrebat Harvath în timp ce îşi cobora mâna spre buzunarul de la picior, unde îşi pusese lanterna.

„Ce e de câştigat? Câştigurile sunt nemărginite, a rânjit Draegar. „Poate că 11 septembrie v-a unit ţara, dar un atac de o asemenea amploare, dublat de pierderea întregii conduceri naţionale, vă va decima în mod absolut. Este lovitura de care America avea nevoie de zeci de ani. Opinia mondială despre Statele Unite este cea mai slabă din toate timpurile. Deşi atacul va fi văzut ca o tragedie, nu vor fi vărsate prea multe lacrimi pentru ţara voastră. Îţi place sau nu, America va fi forţată să se întoarcă spre interior şi să se concentreze pe propria reconstrucţie, iar odată cu retragerea de înţeles a Americii din afacerile mondiale, Rusia va interveni şi îşi va revendica rolul de drept de superputere mondială”.

Încrederea de neclintit a bărbatului şi dedicarea sa faţă de sarcina sa au fost înfiorătoare. „Uitaţi un lucru”, a spus Harvath.

„Fiecare crater al exploziei va avea numele Rusiei scris pe el. Reziduurile vor fi o dovadă irefutabilă că rachetele nucleare au venit din ţara voastră.”

Rânjetul lui Draegar s-a transformat într-un zâmbet. „De fapt, fiecare crater de explozie va avea numele tău scris pe el. Materialul fisionabil din fiecare dintre aceste arme a fost luat de la unul dintre dispozitivele voastre nucleare din Noaptea Întunecată. Faptele vor vorbi de la sine.”

Harvath doar a clătinat din cap, cu mâna apropiindu-se de lanterna sa. Făcuse aceeaşi cascadorie la Berlin, fără succes, dar se ruga ca, la o distanţă mult mai mică şi într-un spaţiu atât de închis, de data aceasta să funcţioneze.

„Nu crezi?”, l-a mustrat Draegar, mistuit de aroganţa planului său. „ Permiteţi-mi să vă întreb. Ce poveste crezi că va fi mai dispusă să accepte comunitatea internaţională? Că Rusia a efectuat un atac neprovocat împotriva Americii sau că aroganta şi belicoasa SUA a suferit un alt atac terorist catastrofal din cauza dorinţei sale insidioase de a-şi impune voinţa asupra restului lumii? Oamenii suspectează de ani de zile că multe dintre armele noastre nucleare de valiză au dispărut. Pur şi simplu nu ştiau că noi am fost cei care i-am luat.”

„Nu veţi scăpa niciodată”, a spus Harvath.

Draegar a râs şi şi-a ridicat mâna protetică în semn de salut. „Cumva, ştiam că vei spune asta.

Dar acum nu ne mai jucăm. Sper că ţi-ai adus pofta de mâncare. Cu cât începi mai repede, cu atât mai repede s-ar putea să pleci cu adevărat de aici. Mestecă, mestecă, mestecă, mestecă.”

În timp ce Draegar făcea un pas în faţă pentru a se asigura că prizonierul său se încătuşează cum trebuie, Harvath şi-a scos lanterna, a ridicat filtrul şi a spus: „Mestecă asta, dobitocule”, în timp ce apăsă întrerupătorul degetului mare de pe capacul cozii.

În timp ce fostul soldat Spetsnaz şi fostul agent al Stasi din Germania de Est reuşise să se ferească de fasciculul copleşitor de 225 de lumeni din Berlin, de data aceasta nu mai era la fel de norocos. Omul a fost orbit instantaneu.

Harvath s-a aruncat la pământ şi s-a luptat să ajungă la Beretta sa înainte ca Draegar să poată ridica propria armă şi să tragă. Dar, dintr-o dată, a ştiut că eforturile sale erau în zadar. Figura Alexandrei Ivanova apăruse în uşă, iar încăperea se umpluse instantaneu de flash-uri strălucitoare ale botului, însoţite de rapoartele ascuţite ale carabinei CX4 Storm pe care i-o dăduse Harvath.

CAPITOLUL 56 CĂLĂTORIA ALBĂ TÂRZI MAI TÂRZIU H arvath a evitat agitaţia de pe Pennsylvania Avenue şi a intrat în Casa Albă pe poarta de sud-vest. Spre deosebire de vizitele anterioare, i s-a cerut să aştepte în corpul de gardă până la sosirea escortei sale. Părea o cerere ciudată, deoarece Harvath era un fost membru al detaşamentului de protecţie al preşedintelui şi nu i se ceruse niciodată să aştepte. Când

agenţii serviciilor secrete Tom Hollenbeck, Chris Longo şi Kate Palmer au sosit pentru a-l însoţi pe West Executive Avenue, a avut sentimentul că se întâmpla ceva.

În timp ce mergeau, prietenii săi făceau conversaţie. Palmer i-a spus cât de bine arăta, în timp ce Hollenbeck şi Longo l-au delectat cu poveşti despre cele două asistente medicale pe care le cunoscuseră la spitalul din Berlin.

Deşi trioul a refuzat să-i spună de ce avea nevoie de o escortă, Harvath a decis să nu insiste şi, în schimb, a luat cu binişorul, deşi neîncetat, glumele cu bunăvoinţă. Şi-a acordat câteva minute pentru a se pierde în ziua călduroasă de februarie, neobişnuit de călduroasă pentru această perioadă, şi în părtăşia relaxată a foştilor săi colegi de la Secret Service – fiecare dintre ei conta pentru el mai mult decât ar fi ştiut vreodată.

După ce a ţinut uşa deschisă când au ajuns în Aripa de Vest, Hollenbeck a sărit în faţa petrecerii şi i-a condus spre Mess-ul Casei Albe.

„Tom”, a spus Harvath. „Ce se întâmplă?”

„Nu sunt încă pregătiţi pentru tine în Sala de Situaţii, aşa că m-am gândit să bem o cafea împreună la popotă”, a răspuns Hollenbeck.

Deşi Harvath era precaut, a dat curs solicitării şi, în clipa în care a intrat în cantină, a fost întâmpinat de un val copleşitor de aplauze. Pe lângă toţi foştii săi colegi din Serviciile Secrete, se părea că toţi membrii personalului Casei Albe erau prezenţi.

Neîncrezător în astfel de laude atât de expresive, Harvath a crezut că lucrurile nu se puteau înrăutăţi, până când doctorul Skip Trawick a apărut în fundul sălii cu un pahar de bere în mână şi a început să cânte, cu accentul său scoţian simulat, „For He's a Jolly Good Fellow”. Restul invitaţilor adunaţi s-au alăturat şi Harvath a trebuit să sufere până când au terminat şi i s-a împins în mână un pahar de punci. Apoi a fost condus la un tort decorat cu un steag american şi cu cuvintele Forever May She Wave, unde a tăiat prima bucată, după care i-a înmânat cuţitul lui Longo şi l-a pus la comandă.

Un apel s-a auzit în căştile lui Tom Hollenbeck, care s-a strecurat prin mulţimea de binevoitori recunoscători pentru a-l scoate pe Harvath şi a-l însoţi în Sala de situaţii.

„Ei nu prea au nicio idee despre ce am făcut, nu-i aşa?”, a întrebat Harvath în timp ce ieşeau din Mess.

„Nu chiar”, a răspuns Hollenbeck. „Din punct de vedere tehnic, întreaga întâmplare cu ruşii nu a avut loc niciodată.”

„Atunci despre ce a fost vorba?”

„Casa Albă avea nevoie de un motiv pentru a explica de ce Congresul fusese pus pe ascuns, iar preşedintele îşi ţinuse discursul despre Starea Uniunii de la Casa Albă. În ceea ce priveşte presa şi toată lumea, a existat o ameninţare teroristă credibilă împotriva Capitoliului, iar tu şi Gary Lawlor, împreună

cu mai multe agenţii federale de aplicare a legii şi cu poliţia metropolitană din DC, aţi ajutat la neutralizarea acestei ameninţări. Cei de la Casa Albă au vrut doar să-şi arate aprecierea”.

„Oamenii de la Casa Albă”, a întrebat Harvath, „sau tu, Longo şi Palmer?”.

Hollenbeck s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre Harvath. „Şi ce dacă nu ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat? Recunoştinţa la care aţi fost martori şi pe care sperăm că aţi simţit-o acolo a fost autentică. Măcar o dată în viaţă, luaţi o clipă şi bucuraţi-vă de unele dintre laudele pe care le meritaţi pe bună dreptate.

Eşti al naibii de bun în meseria ta, Scot, iar ţara ta este norocoasă că te are.”

Hollenbeck nu a aşteptat ca Harvath să răspundă. De fapt, nu dorea niciun răspuns din partea lui Harvath; nu de aceea spusese ceea ce spusese. A spus-o pentru că a vorbit serios. Când îşi ducea băieţelul la meciurile de baseball şi cânta „The Star Spangled Banner”, când ajungeau la partea în care se spunea că America este ţara celor liberi şi patria celor curajoşi, era o mână de băieţi la care se gândea, iar Harvath era unul dintre ei.

Ajunseră la punctul de control de securitate înainte ca Harvath să aibă ceva de spus. Hollenbeck i-a pus pentru scurt timp o mână pe umăr, apoi s-a întors şi s-a îndepărtat, în timp ce cei doi gardieni de la Marină se uitau peste legitimaţia lui Harvath şi îi făceau semn să treacă.

A fost un şuierat familiar când sasul s-a eliberat şi uşa de la Sala de Situaţii s-a deschis. Când Harvath a intrat, se aştepta să vadă o mulţime de şefi de agenţii aşezaţi la masa lungă din lemn de cireş, dar nu erau prezente decât trei persoane – preşedintele, secretarul Apărării Hilliman şi generalul Paul Venrick, comandantul Comandamentului Operaţiunilor Speciale Comune. Deşi Harvath habar n-avea cum făcuseră rost de el atât de repede, fiecare dintre ei avea o bucăţică din tortul lui aşezată în faţa lor.

Harvath a luat loc acolo unde i-a indicat preşedintele şi a aşteptat ca comandantul suprem să înceapă şedinţa.

„Pentru prima dată, mă aflu într-o şedinţă fără să ştiu cum să încep”, a spus preşedintele, cu mai mult decât obişnuita sa economie de sentimente.

Harvath a fost nedumerit de emoţia de pe faţa bărbatului de obicei ferm ca piatra. Liniştea incomodă care s-a aşternut în Sala de Situaţii a fost spartă când generalul Venrick a luat iniţiativa, s-a ridicat de pe scaun şi l-a salutat pe Scot Harvath. Generalului i s-au alăturat rapid secretarul Hilliman şi chiar preşedintele însuşi. Bărbaţii şi-au ţinut salutul până când Harvath s-a ridicat de pe scaun şi le-a întors expresia de stimă.

Indiferent de ceea ce a urmat, acest moment era cea mai mare onoare pe care Scot Harvath o trăise în viaţa lui.

„Bine”, a spus preşedintele, aşezându-se şi înjunghiind o bucată de tort, „hai să-l punem pe Scot la curent”.

Secretarul Apărării Hilliman a fost primul care a luat cuvântul. El a descris modul în care FBI-ul, împreună cu echipele NEST de la Departamentul de Energie, reuşise să localizeze toate focoasele nucleare ale adormiţilor din fiecare oraş şi să le dezactiveze cu succes. Fiecare fusese ascuns într-un mausoleu cu acelaşi nume de familie ca cel pe care Scot şi Alexandra îl descoperiseră în Cimitirul Congresului-Lenin.

În timp ce vorbea despre Alexandra, Hilliman a explicat punctele culminante ale debriefingului său. În timp ce-l aştepta pe Harvath în faţa primului mausoleu, auzise ceva şi se gândise că ar putea fi Draegar. S-a dus să investigheze, dar fusese un şiretlic. Draegar a atras-o departe de mausoleu, iar următorul lucru pe care l-a auzit a fost explozia. Când l-a revăzut pe Draegar, acesta îi atacase deja pe Morrell şi pe oamenii săi şi se îndrepta spre mausoleul în care îl ţinea captiv pe Harvath.

Hilliman a continuat să explice că Alexandrei i se oferise azil, dar ceruse în schimb ca jurnalul generalului Stavropol să îi fie încredinţat. În afară de asta, tot ce-şi dorea era un zbor spre casă. Deoarece acestea erau singurele ei cereri, Statele Unite i le-au acordat de bunăvoie, după ce, desigur, i-au făcut fotocopii şi i-a explicat pe larg cum să descifreze intrările codate.

După ce a fost transmis raportul că Gary Lawlor se simţea mult mai bine şi că va fi transportat în curând în State, secretarul Hilliman a predat şedinţa generalului Venrick.

„Preşedintele”, a început Venrick, „m-a rugat să vă pun la curent cu partea de operaţiuni.”

„Care este poziţia noastră faţă de ruşi după toate astea?”.

„Ei încă mai susţin că focoasele nucleare pe care le-am descoperit aici fuseseră furate de la ei.”

„După tot ce s-a întâmplat, tot neagă?”, a întrebat Harvath. „Ruşii nu vor plăti niciun preţ?”.

„Nu, nu asta am vrut să spun. Cu siguranţă au plătit un preţ. Nu numai că aţi scufundat două dintre navele lor de patrulare Sokzhoi, dar datorită ţie şi restului echipei, aţi reuşit să scufundaţi şi nava Gagarin. Asta a fost o lovitură tactică majoră.

„Între timp, oamenii noştri lucrează non-stop la notiţele şi schemele pe care le-a lăsat în urmă doctorul Nesterov. NSA crede deja că a găsit o modalitate de a submina sistemul de apărare aeriană rusesc, dacă îl vor readuce vreodată în funcţiune.”

„Care credeţi că sunt şansele ca acest lucru să se întâmple?”, a întrebat Harvath.

„În acest moment, nu prea bine. Am transmis deja în linişte Băncii Mondiale şi Fondului Monetar Internaţional informaţii despre ceea ce au făcut ruşii cu banii lor de ajutor şi nu sunt foarte mulţumiţi.”

„Deci, ce urmează?”

Secretarul Apărării Hilliman s-a aplecat în faţă şi, scoţând o batistă din buzunar, şi-a scos ochelarii şi a început să-i cureţe. „Lucrurile vor deveni destul de îngheţate pentru Moscova. Au fost o pacoste pentru noi în toată situaţia din Irak, iar acum am văzut că nu putem avea deloc încredere în ei ca aliaţi. Deşi ar fi

o nebunie să rupem complet legăturile cu ei, vor fi retrogradaţi pe o treaptă foarte joasă pe scara noastră de priorităţi diplomatice şi internaţionale.”

Preşedintele s-a ridicat în picioare şi s-a plimbat în jurul mesei.

Când a ajuns la Scot, i-a întins mâna şi a spus: „Sunteţi unul dintre cele mai valoroase bunuri pe care le are Statele Unite. Patriotismul vostru, loialitatea şi serviciile aduse ţării voastre sunt ceva pentru care vă vom fi întotdeauna recunoscători.

Să nu uitaţi asta niciodată”.

„Vă mulţumesc, domnule”, a răspuns Harvath. „Nu voi face asta.”

„Bine. Şi mai este ceva. Până când Gary Lawlor îşi revine, am nevoie să te ocupi de lucrurile la OIIA. Crezi că poţi face asta?”.

„Sunt nişte pantofi destul de mari de umplut”, a răspuns Harvath.

Preşedintele a zâmbit. „Am discutat deja cu Gary şi el este de acord cu mine că nu există nimeni mai potrivit să facă asta. Numai să nu te simţi prea confortabil. Se va întoarce la muncă înainte să vă daţi seama.”

„Aştept cu nerăbdare. Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Voi face tot ce pot”. Simţind că întâlnirea s-a încheiat, Harvath a adăugat: „Mai doriţi altceva, domnule preşedinte?”.

Preşedintele s-a uitat la ceas şi i-a indicat lui Harvath să rămână aşezat. Cincisprezece secunde mai târziu, vocea lui Charles Anderson, şeful de cabinet al preşedintelui, s-a auzit pe difuzor şi a spus: „Domnule preşedinte, îl am la telefon pe preşedintele Nevkin al Rusiei”.

„Bine”, a răspuns Rutledge. „Faceţi-mi legătura.”

„Preşedintele Rutledge. Jack”, a sunat vocea preşedintelui rus prin difuzor. „Cu siguranţă că nu v-aţi grăbit să mă contactaţi”.

„După cum bine ştiţi, am fost puţin ocupaţi aici.”

„Aşa am văzut la ştiri, dar atât de ocupat încât nu aţi putut să-mi răspundeţi la telefon?”

„Domnule preşedinte Nevkin”, a spus Rutledge, „Să nu ne pierdem timpul unul altuia. Mâine după-amiază, în jurul orei 1300 GMT, un C-130 american va ateriza pe platoul de gheaţă Valhalla, la cinci kilometri sub Polul Nord. La bord se vor afla dispozitivele nucleare portabile pe care le-aţi plantat în ţara noastră.”

„Dar, Jack, ţi-am spus că au fost furate de...”, a început Nevkin.

„Cecenii, îmi amintesc. Avem, de asemenea, optsprezece agenţi adormiţi din ţara dumneavoastră în custodie, completată cu suficiente dovezi pentru a vă îngropa pentru următorii două sute de ani.”

„Aceştia nu sunt agenţi ruşi. Cei pe care i-aţi prins sunt terorişti”, a replicat preşedintele rus.

„Pur şi simplu.”

„Terorişti”, a râs Rutledge, „Dacă aşa îi numiţi pe agenţii voştri renegaţi, mie îmi convine. Dar amândoi ştim cine sunt, de ce au fost aici şi cine i-a trimis.”

„Acest lucru este un şoc total”, a spus Nevkin. „Dacă se va dovedi că aceşti „adormiţi”, cum îi numiţi, au fost într-adevăr trimişi de cineva din Rusia, vă pot garanta că nu aveam nicio idee că...”

Rutledge s-a săturat să asculte prostiile preşedintelui rus şi a spus: „Gata cu minciunile, Dmitri. Aţi făcut mişcarea şi aţi pierdut. Va fi un preţ foarte mare de plătit pentru ceea ce a făcut ţara dumneavoastră. Şi credeţi-mă, Rusia va plăti, fie că vă place sau nu. În zilele următoare, împotriva bunului meu simţ, voi da dovadă de o reţinere extraordinară. Acestea fiind spuse, îţi sugerez să pleci din Moscova pentru o vreme. Vă dau garanţia mea personală că vila dumneavoastră de la Marea Neagră nu va fi vizată.”

Preşedintele rus a fost îngrozit. „Cu siguranţă”, a implorat el, „nu veţi efectua un atac nuclear împotriva Federaţiei Ruse”.

„Nu”, a răspuns Rutledge, „dar vom răspunde.

Şi orice am face, o veţi absorbi fără represalii”.

„Jack, cum poţi să te aştepţi...” „Pentru tine este domnul preşedinte”, a spus Rutledge. „Aţi crezut că puteţi ţine ostatice Statele Unite ale Americii şi v-aţi înşelat, v-aţi înşelat amarnic. Acum a venit timpul să plătească. Vă voi face curtoazia de a vă spune că ţintim doar bunuri militare şi guvernamentale. Aveţi 12 ore să vă scoateţi oamenii de acolo. Tu ţi-ai provocat asta şi dacă te gândeşti măcar să ataci vreun avion de vânătoare sau să încerci să dobori vreo rachetă de-a noastră, nu numai că voi dubla, dar voi tripla represaliile noastre. Este clar?”

A existat un lung moment de tăcere înainte ca preşedintele rus să răspundă: „Da, este clar”.

Rutledge a întrerupt apelul şi s-a întors spre Harvath.

„Şi? Cum m-am descurcat?”

„Perfect. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine.”

„Mă bucur că sunteţi de acord”, a răspuns Rutledge. „Acum du-te sus şi distrează-te. Fără să dispari pe uşa din spate.”

Scot s-a ridicat de pe scaun. „Este un ordin, domnule?”

„Ar fi bine să crezi asta.”

„Atunci plec.”

EPILOGUL C ORONADO , C ALIFORNIA DUPĂ DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU Deşi întârziase cu două luni, a avut loc, în sfârşit, slujba memorială potrivită pe care Maureen Harvath şi-o imaginase pentru a marca cei zece ani de la moartea soţului ei, Michael.

Ziua fusese lungă şi emoţionantă. După ce au lăsat-o pe doamna Harvath acasă, Scot, Meg şi Gary s-au întors la Hotel Del Coronado. Deşi Gary primise permisiunea medicilor săi de a călători, încă nu se întorsese la capacitate maximă şi a refuzat să se alăture lui Scot şi Meg pentru a bea ceva la bar.

Scot a comandat o margarita pentru el şi un pahar de vin pentru Meg, iar când le-au sosit băuturile, le-au luat afară. Soarele abia începea să apună când s-au descălţat şi au coborât pe plaja cu nisip alb a Hotelului Del.

În timp ce se plimbau, Harvath şi-a amintit de antrenamentul său epuizant de SEAL, cea mai mare parte a căruia avusese loc nu foarte departe de locul în care se aflau acum. Meg şi-a băgat picioarele în valuri şi a stârnit râsul lui Scot când a comentat cât de rece era apa. Acelea fuseseră unele dintre cele mai grele zile din viaţa lui şi îşi amintea că uneori invidia familiile şi turiştii ocazionali care se plimbau pe plajă, în timp ce el şi colegii lui îndurau înotări friguroase, alergări interminabile şi a fost forţat să ajute la susţinerea unei ambarcaţiuni de luptă cu cauciuc deasupra capului până când a crezut cu siguranţă că o să-i cadă braţele. Privind acum în urmă, şi-a dat seama că în timp ce concura împotriva colegilor săi de clasă şi, mai mult ca sigur, împotriva elementelor, mai mult decât orice altceva concura împotriva lui însuşi.

Ajunsese şi el la o altă constatare. Scot Harvath se simţea bine cu cine era şi cu ceea ce făcea pentru a-şi câştiga existenţa. Deşi tatăl său ar fi putut avea o oarecare influenţă asupra faptului că a devenit un SEAL, Scot a fost cel care a adunat puterea, rezistenţa şi integritatea pentru a rămâne unul. Da, îşi iubea foarte mult tatăl şi îi era şi el dor de el, dar cine fusese tatăl său nu avea nimic de-a face cu cine era el acum. Schimbările de carieră de la SEAL la Secret Service şi acum la OIIA nu avuseseră nimic de-a face cu încercarea de a-i face pe plac tatălui său decedat. Era vorba de a găsi noi provocări pentru el însuşi şi de a fi acolo când ţara sa avea cea mai mare nevoie de el. Faptul că cel mai înalt punct din viaţa lui fusese atins atunci când fusese salutat de generalul Venrick, de secretarul Apărării Hilliman şi de preşedintele Rutledge, cu două luni înainte, în Sala de Situaţii de la Casa Albă, îi spunea tot ce trebuia să ştie despre el însuşi.

Harvath nu avea nevoie de laude sau de petreceri în onoarea sa; nu acesta era motivul pentru care făcea ceea ce făcea. Scot Harvath a făcut ceea ce a făcut din onoare. O onoare insuflată de tatăl său, dar o onoare pe care ajunsese să o cunoască, să o înţeleagă şi să o merite ca adult. Deşi nu putea să se întoarcă înapoi şi să repare felul în care fuseseră lucrurile între ei înainte ca tatăl său să moară, putea să-l aprecieze pe om pentru ceea ce era. Scot s-a împăcat, de asemenea, cu faptul că era mândru de el însuşi şi de ceea ce reuşise să realizeze, iar în viaţă asta era tot ceea ce conta.

În timp ce Meg mergea alături de el, şi-a strecurat un braţ liniştitor în jurul taliei lui şi şi-a sprijinit capul pe umărul lui. Discutaseră mult în ultimele două luni şi ajunseseră amândoi la concluzia că încetinirea nu

trebuia să fie un lucru rău. Scot trebuia să ajute la organizarea OIIA nou-nouţ, iar Meg a decis că ar fi mai bine pentru ea să îşi dezvolte mai întâi o bază de clienţi în DC, înainte de a-şi muta eventual biroul acolo. Deocamdată, îşi coordonau programele astfel încât să se poată vedea ori de câte ori puteau şi au decis că dacă lucrurile între ei erau cu adevărat menite să fie, atunci totul se va rezolva – relaţie la distanţă şi toate cele.

Scot şi-a pus braţul în jurul lui Meg şi au privit cum soarele aluneca sub orizont şi era înghiţit de adâncul Oceanului Pacific. Niciunul dintre ei nu se grăbea să se întoarcă la hotel. Era ultima lor noapte împreună şi dimineaţă urmau să ia două avioane diferite spre două oraşe diferite.

Şi-au târât picioarele în nisip, fiecare cerând în tăcere ca timpul să încetinească, dar în cele din urmă au ajuns înapoi de unde au plecat. O parte din Harvath a fost tentat să se ţină de Meg, să continue să meargă şi să nu se uite niciodată înapoi, dar când l-a văzut pe Gary Lawlor stând pe treptele barului Babcock & Story, curiozitatea l-a copleşit şi a îndrumat-o pe Meg departe de plajă şi spre hotel.

„Credeam că Gary s-a culcat mai devreme”, a spus Meg când l-a văzut pe Lawlor cocoţat în vârful scărilor.

„Şi eu”, a răspuns Harvath.

„Poate că s-a răzgândit în legătură cu faptul că vrea să bea ceva cu noi.”

„Poate”, a spus Scot, deşi, după privirea lui Gary, se îndoia de asta.

Pe măsură ce se apropiau, Gary a zâmbit în beneficiul lui Meg şi a întrebat: „Părea un apus de soare frumos. Aţi făcut o plimbare plăcută?”

„Am făcut-o”, a răspuns Meg, care apoi a întrebat: „Te-ai răzgândit în legătură cu faptul că vrei să bei ceva?”.

Zâmbetul lui Gary s-a estompat. „De fapt, nu. Trebuie să vorbesc cu Scot”.

Harvath ştia asta. „În legătură cu ce?”

„Tocmai am primit un telefon de la DC. Avem o problemă.”

„Ce fel de situaţie?”

„A avut loc o împuşcătură la Paris, în gara Montparnasse. Veţi fi informat pe drum cu toate detaliile. Avionul tău pleacă la miezul nopţii.”

Harvath a început să sondeze pentru mai multe detalii, dar a fost întrerupt de Meg, care şi-a strecurat braţul prin al lui şi i-a spus lui Gary: „Îl voi face să împacheteze şi să coboare la zece şi jumătate.”

„Maşina va fi aici pentru el la ora zece”, a răspuns Lawlor. Sesizând privirea lui Meg, a zâmbit şi a spus: „dar la zece şi jumătate va fi bine.”

NOTA AUTORULUI Zeci de oficiali ai KGB-ului rusesc şi ai serviciilor secrete militare ruseşti care au dezertat în Statele Unite în ultimii cincisprezece ani susţin că Uniunea Sovietică a ascuns numeroase arme nucleare portabile de om, de mărimea unei valize, în ascunzători din Statele Unite. Atât FBI-ul, cât şi CIA-ul au cheltuit sume uriaşe de bani şi forţă de muncă pentru a localiza aceste ascunzători (despre care mai cred că ar conţine bani, radiouri, pistoale şi alte obiecte necesare pentru a susţine agenţii dormind din Rusia poziţionaţi în toată America), dar nu au găsit nimic. Deşi problema nu a fost niciodată rezolvată, mulţi din Departamentul Apărării şi din comunitatea de informaţii încă mai cred că aceste ascunzători de arme există.

RECUNOŞTINŢE După cum am menţionat în secţiunile anterioare de mulţumiri din romanele mele, niciun autor nu este o insulă în sine. Nu aş putea face ceea ce fac fără ajutorul generos al altora, iar celor de mai jos le sunt profund îndatorat:

În primul rând, vreau să îi mulţumesc frumoasei mele soţii, Trish. Nu numai că m-a sprijinit pe tot parcursul scrierii acestei cărţi, dar a dat naştere şi primului nostru copil. Căsătoria cu ea a fost cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată.

Dragă, îţi mulţumesc pentru copilul nostru frumos şi pentru sprijinul tău neclintit în cariera mea.

Chad Norberg: Încă o dată, perspicacitatea ta în materie de geopolitică, cunoştinţele tale vaste despre modul în care funcţionează lumea reală şi simţul tău de umor răzleţ s-au unit pentru a mă ajuta să trec printr-o nouă odisee.

Vă mulţumesc pentru tot.

Chuck Fretwell: Ochiul său ascuţit pentru detalii şi angajamentul neîntrerupt faţă de modul corect de a face lucrurile s-au dovedit a fi o mană cerească pentru mine în mai multe ocazii. Nimic nu trece pe lângă Chuck şi sunt onorat că am avut parte de atât de mult ajutor din partea lui pe parcursul scrierii acestei cărţi, atât în cadrul comunităţii de operaţiuni speciale, cât şi în afara ei. Vă mulţumesc mult.

Steven Hoffa: Ajutorul lui Hoffa pentru această carte, în special în domeniul tehnicii de luptă, a fost nemăsurat şi îi sunt profund recunoscător. Steve, vorbesc serios când spun că nu aş fi putut face acest lucru fără ajutorul tău incredibil de generos.

Mike Noell, US Navy SEAL (pensionat): Pe lângă faptul că este o resursă nepreţuită pentru mine când vine vorba de cultura SEAL, tactici etc., am un respect enorm pentru Mike, care a văzut mai mult decât partea lui de acţiune în întreaga lume şi acum ajută să se asigure că băieţii buni au toate avantajele.

William Kinane, FBI (pensionat): Bill a servit cu mare distincţie în calitate de ataşat juridic la ambasada americană din Moscova, stabilind legătura oficială cu MBD (Ministerul de Interne), forţa naţională de poliţie din Rusia, FSB, Procuratura şi Poliţia Fiscală în ceea ce priveşte crima organizată, terorismul, circulaţia materialelor nucleare şi investigarea fraudei-corupţie.

Când a fost vorba de Rusia, de cultura sa şi de mecanismele interne ale organizaţiilor sale de informaţii şi militare, ajutorul lui Bill a fost nepreţuit.

Scott Hill, doctor în ştiinţe: Scott, ca întotdeauna, apreciez nu numai prietenia ta, ci şi disponibilitatea ta de a face brainstorming cu mine atât pentru dezvoltarea personajelor, cât şi pentru punctele de complot. Eşti unul dintre trăgătorii mei de elită cheie şi ţinta ta nu s-a şubrezit niciodată.

Gary Penrith, FBI (pensionat): Încă o dată, vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat să răspund la toate întrebările mele şi, bineînţeles, vă mulţumesc dumneavoastră şi lui Lynne pentru procesul de învăţare continuă în cadrul întâlnirii noastre anuale din Sun Valley.

Colonel Robert Birmingham, armata SUA (în retragere): În calitate de fost şef al programului de elicoptere Comanche al armatei, Bob m-a ajutat în mai multe domenii cheie, iar ajutorul său a fost foarte apreciat.

Frank Gallagher, FBI (pensionat): Mai multe elemente ale FBI, inclusiv SIOC şi scenele aferente de la sediul central, nu s-ar fi regăsit în această carte dacă nu ar fi fost Frank, care este încă un gentleman de cea mai înaltă clasă.

Gabriel DePlano, Beretta USA: Un tip grozav, care a fost întotdeauna alături de mine atunci când am vrut să aflu mai multe despre produsele Beretta. Vă mulţumim nu numai pentru asistenţa tehnică, ci şi pentru că v-aţi oferit să citiţi secţiuni relevante din carte.

Patrick Doak şi David Vennett: Cei doi iniţiaţi ai mei din Washington care îşi servesc ţara cu distincţie în două domenii diferite ale guvernului. Vă datorez amândurora mai mult decât câteva pahare de băutură data viitoare când ne vom întâlni.

Mike McCarey: Balistică, veste antiglonţ, echipament tactic, cunoştinţele lui Mike despre ceea ce poartă băieţii buni şi despre cum le folosesc sunt fără margini. Mulţumesc pentru tot ajutorul acordat şi pentru educaţia aprofundată.

Richard Levy, American Airlines: Prietenul meu foarte bun, ale cărui cunoştinţe despre aviaţie şi despre tot ce înseamnă Germania au fost din nou la fix. Data viitoare când sunt în Dallas, plătesc eu nota de plată.

Dan Brown şi Kyle Mills: Nu aş putea fi mai fericit pentru succesele voastre respective. Vă mulţumim că aţi fost acolo pentru a vorbi despre proces. Spiritul şi înţelepciunea ta au mers mai departe decât îţi poţi imagina.

Aş dori, de asemenea, să vă mulţumesc:

„Nebunul” Kenny Murray pentru ajutorul său în departamentul de flashbang. John Chaffee, doctor în ştiinţe, pentru că m-a pus în legătură cu informaţiile despre bomba nucleară portabilă. Charlie Connolly pentru informaţiile economice internaţionale. Richard R. Greene, LD, pentru ajutorul acordat în sala de operaţii. Phil Redman pentru înţelepciunea sa în domeniul comunicaţiilor. Tom Gosse pentru lecţia de înmormântare, precum şi Bill Fecke, care a făcut un efort suplimentar pentru mine la Cimitirul Congresului. Bob Boettcher pentru ajutorul său cu Citation X. Şi, în cele din urmă, Rudi Asseer de la Farallon pentru tot ajutorul cu DPV.

În plus faţă de cei menţionaţi mai sus, există o mână de oameni foarte importanţi fără de care nu aş putea trăi:

Emily Bestler, Atria Books, care este editorul meu excelent. Nu mi se pare corect să numim ceea ce facem împreună muncă.

Mulţumesc că m-aţi ţinut pe drumul cel bun şi că aţi devenit un prieten minunat în acest proces.

Heide Lange, Sanford J. Greenburger Associates, care este agentul meu extraordinar. Mulţumesc nu numai pentru că m-aţi hrănit cu cina în noaptea în care s-au stins luminile în New York, ci şi pentru fiecare alt lucru, atât mare cât şi mic, pe care îl faceţi pentru mine în fiecare zi.

Judith Curr şi Louise Burke, Atria/Pocket Books, care sunt editorii mei, atât în format hardcover, cât şi paperback. Pe lângă faptul că trebuie să ai un agent şi un editor fabulos, ca scriitor trebuie să ai, de asemenea, editori grozavi care cred în munca ta şi vor să facă tot ce este necesar pentru a te ajuta să reuşeşti. Sunt destul de norocos să am asta atât la Judith, cât şi la Louise.

Esther Sung şi Sarah Branham, care au muncit mult zi de zi, dar care au găsit totuşi timp să aducă contribuţii majore la roman. Ca întotdeauna, vă sunt profund recunoscător.

Scott Schwimer, care este în egală măsură creier şi forţă. Dorm mult mai liniştită noaptea ştiind că se află de partea mea de masă. Vă mulţumesc că mi-aţi fost ghid în labirintul Hollywood-ului.

Forţa de vânzări Atria/Pocket-Simplu spus, nimeni nu o face mai bine. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut şi continuaţi să faceţi pentru mine.

Departamentului de artă Atria/Pocket Art-Paolo şi alţii, vă mulţumim încă o dată pentru fabuloasele lucrări de artă.

Departamentul de publicitate Atria/Pocket Books – Radio, televiziune, presă scrisă... aveţi întotdeauna un milion de mingi în aer şi le gestionaţi pe fiecare dintre ele cu măiestrie. Multe, multe mulţumiri.

În cele din urmă, nu aş putea încheia fără să vă mulţumesc vouă, cititorilor. În cele din urmă, toată munca grea este pentru voi.

Mulţumesc pentru sprijinul vostru continuu şi pentru toate scrisorile şi e-mailurile minunate.

Cu sinceritate, Brad Thor Vă rugăm să întoarceţi pagina pentru un fragment din Blowback PROLOGUL C OL DE LA T RAVERSETTE F RENCH-ITALIAN A LPS D onald Ellyson a încercat să ţipe, dar nu s-a întâmplat nimic.

Făcuse o mulţime de lucruri reprobabile în cei cincizeci şi cinci de ani ai săi, dar nu aşa se aşteptase să moară – cu gâtul tăiat şi sângele fierbinte curgându-i pe partea din faţă a parkalei. Aceasta trebuia să fie descoperirea vieţii lui, cea care să-l legitimeze şi să-l aducă în vârful ierarhiei academice. Dar momentul celui mai mare triumf al său devenise brusc ultimul moment pe care îl va cunoaşte vreodată. Şi pentru ce?

Oare binefăcătorii lui chiar credeau că avea de gând să-i înşele?

Sigur, era cunoscut pentru faptul că juca jocuri de noroc şi da, fura adesea artefacte din săpăturile arheologice pentru a le vinde pe piaţa neagră, dar la fel făceau şi mulţi alţi oameni. Aşa funcţiona lumea. Cu siguranţă, pedeapsa nu trebuia să fie moartea.

Cu doar trei ani în urmă, Ellyson se alăturase unui grup de arheologi care săpau un sit la sud-vest de Istanbul. În timpul săpăturilor, a fost descoperită o cameră ascunsă cu o mare cantitate de pergamente. La o inspecţie mai atentă, documentele păreau a fi rămăşiţe ale faimoasei Biblioteci din Alexandria, considerată cea mai mare colecţie de cărţi din lumea antică.

Biblioteca fusese aproape complet distrusă de romani, care o pustiiseră şi o arseseră atât în secolul al III-lea, cât şi în secolul al IV-lea. Se presupunea pe scară largă că restul conţinutului bibliotecii a fost distrus atunci când musulmanii, sub conducerea califului Umar I, au asediat-o în 640, dar, pe măsură ce Ellyson şi colegii săi au cercetat documentele, şi-au dat seama cât de greşită era această presupunere. Se pare că cineva, la un moment dat în istorie, reuşise să păstreze o mare parte din ceea ce a rămas.

Ellyson a fost fascinat de ceea ce conţineau pergamentele. Una dintre ele, în special, era absolut uluitoare. A fost scrisă în limba greacă şi a detaliat o relatare de primă mână a uneia dintre cele mai strălucite şi mai mortale întreprinderi din istoria antică. Ellyson nu a catalogat niciodată acel manuscris şi s-a străduit foarte mult să se asigure că nimeni altcineva de la săpături nu ştia de existenţa lui.

Era un fel de hartă a comorii şi, deşi nu avea un X mare care să marcheze locul, promitea recompense insondabile. Odată ieşit din Istanbul, Ellyson s-a dus direct la cea mai probabilă sursă de finanţare pentru o expediţie ca aceasta. Era în joc de suficient de mult timp ca să cunoască jucători care ar fi sărit pe şansa de a pune mâna pe ceea ce manuscrisul sugera că aştepta acolo. Şi, într-adevăr, promisiunea conţinută în manuscris s-a dovedit irezistibilă pentru foştii săi parteneri.

Ca şi Ellyson, acei parteneri citiseră relatările clasice ale lui Liviu şi Polybius, precum şi lucrările unor istorici renumiţi precum Gibbon, Zanelli, Vanoyeke şi o mulţime de alţii prea numeroşi pentru a fi enumeraţi. Cu cât partenerii citeau mai mult, cu atât mai mult învăţau, iar cu cât învăţau mai mult, cu atât mai mult deveneau intrigaţi de puterea potenţială a descoperirii lui Ellyson.

Pe baza cererii arheologului, partenerii au cheltuit milioane de euro pentru cercetări aeriene cu avioane, elicoptere şi chiar sateliţi, trecând în revistă multe dintre trecătorile alpine dintre sudul Franţei şi Italia, în speranţa de a localiza un obiect deosebit de valoros la care se făcea referire în pergament.

Ellyson a sfidat convenţiile, întorcând spatele celor mai populare locaţii istorice, deoarece niciuna dintre ele nu se potrivea cu imaginea pe care şi-o făcuse din textele sale vechi.

Norocul, însă, nu i-a surâs întreprinderii sale. Cu toate acestea, în ciuda lipsei de progrese, arheologul era încrezător că va avea succes în cele din urmă.

Deşi uneori banii erau extrem de greu de obţinut, oamenii care finanţau căutarea lui Ellyson făceau tot ce trebuiau să facă pentru a păstra cuferele pline. Organizaţia lor căuta de zeci de ani tocmai acest tip de

descoperire şi nu se putea opri acum. Puterea pe care promitea să o ofere era prea importantă pentru a renunţa la ea pentru ceva atât de banal ca banii.

Abia de curând, ajutat de trei veri cu o căldură record în Europa, zăpada a început să se topească, gheţarii au început să se retragă şi, în apropiere de Col de la Traversette, Ellyson a descoperit primele dovezi arheologice care au demonstrat că era pe drumul cel bun – curele de piele de la un ham antic, cioburi de ceramică şi o mică colecţie de arme rupte. Restrânsese un câmp uluitor de cariere de fân la doar una singură, dar aceasta era plină de defileuri şi crăpături insondabile, oricare dintre ele putând conţine acul său.

Col de la Traversette era una dintre cele mai înşelătoare şi mai înalte trecători de munte din toată Franţa. De-a lungul secolelor, atât autorităţile franceze, cât şi cele italiene încercaseră să saboteze părţi ale acestuia în speranţa de a stopa contrabanda între ţările lor, dar trecătoarea a continuat să trăiască. Cu o lăţime de doar zece metri în vârf, poteca îndepărtată era accesibilă doar în timpul unei perioade scurte, între mijlocul verii şi începutul toamnei – şi chiar şi atunci condiţiile puteau fi insuportabile. Localnicii se refereau la vremea din regiune ca la opt luni de iarnă urmate de patru luni de iad.

În ciuda acestor obstacole descurajante, Ellyson îşi găsise în sfârşit acul. A fost un arheolog mult mai bun decât se credea vreodată. Şi ceea ce era interesant era faptul că grupul care îi finanţa proiectul nici măcar nu era interesat de întreaga descoperire, ci doar de o parte din ea – partea pe care o folosise ca momeală. Era tot ce fusese necesar pentru a-i determina să finanţeze operaţiunea. Ceea ce îşi doreau de pe urma descoperirii era pentru el un simplu simbol, ceva de care se putea lipsi cu uşurinţă. Era, în mintea lui, o notă de subsol minoră care fusese pierdută în istorie. Dacă binefăcătorii săi erau dispuşi să acopere costul întregului său proiect, nu avea nicio intenţie de a le refuza în schimb un obiect atât de mic.

Chiar şi acum, din poziţia sa culcată pe podea, Ellyson putea vedea obiectul pe care îl urmăreau – un cufăr de lemn lung şi complex sculptat. Era chiar acolo – era al lor, de luat. Nu avea nevoie şi nici nu-l dorea. Atunci de ce trebuiau să-l omoare? Nimeni nu ar fi ştiut vreodată că lipsea cutia sau, mai ales, ceea ce se afla în ea. Cam ca mine, s-a gândit Ellyson când a auzit sunetul celor doi şerpaşi care se apropiau şi a văzut cum ucigaşul său a scos din parka un automat de calibru mic.

După ce a repus calm pistolul în buzunar, asasinul s-a uitat fix la cutia de lemn, ca un sicriu. Timp de peste două mii de ani, arma străveche zăcuse dincolo de raza de acţiune a omului, îngheţată în gheaţa glaciară din această îndepărtată prăpastie alpină, dar toate acestea erau pe cale să se schimbe. Asasinul a scos un telefon prin satelit din interiorul hainei sale şi a format numărul din zece cifre al angajatorului său – un om cunoscut de el doar sub numele de Scorpion.

UN L AHORE, P AKISTAN UN AN MAI TÂRZIU Străzile înguste ale oraşului vechi conţineau una dintre cele mai rele mahalale din lume. Murdăria, mizeria şi disperarea însoţeau zilnic viaţa celor mai de jos cetăţeni din Pakistan – musulmanii punjabi, loviţi de sărăcie.

Mai mici şi cu pielea mai închisă la culoare decât restul populaţiei din Lahore, cei mai norocoşi dintre ei au fost condamnaţi la o viaţă de muncă de jos plictisitoare, în timp ce restul s-au trezit absorbiţi în

rândurile cerşetorilor, cerşetorilor şi oamenilor străzii. Situaţia lor era unul dintre micile secrete murdare ale islamului subcontinental şi îi întorcea stomacul omului care stătea în Toyota Corolla furată în faţa mormântului lui Muhammad Iqbal, poetul şi naşul ideologic al Pakistanului modern.

Musulman devotat, bărbatul era umilit să vadă cum promisiunea fraternităţii musulmane fusese refuzată punjabiţilor. Pakistanul era o încrengătură ipocrită de diviziuni de clasă, şi nicăieri nu era mai evident decât în rolul femeilor. Dincolo de femeile norocoase din clasele privilegiate, care participau la grupuri de reflecţie, conduceau organizaţii de caritate, scriau romane şi piese de teatru şi chiar ocupau câteva poziţii simbolice în cabinetul generalului Musharraf, se aflau cele care sufereau zilnic ororile abuzurilor domestice, ale violurilor în grup şi ale crimelor din partea unor bărbaţi cu mintea măruntă care îşi declarau dragostea faţă de Allah şi devotamentul faţă de credinţa musulmană. De multe, multe ori, bărbatul şi-a dorit ca ţinta finală a angajatorului său să fie Pakistanul, dar nu era aşa. Oricât de oribilă ar fi fost această ţară, exista o alta mult mai rea şi care avea nevoie mult mai mare de o lovitură atotputernică şi purificatoare.

Ţinta sa a ieşit din clădirea de peste drum exact la timp. În fiecare miercuri, ca un ceasornic, profesorul micuţ de la cea mai veche şi mai mare universitate din Pakistan – Universitatea din Punjab – vizita oraşul vechi pentru a lua prânzul. Era un om al rutinei stricte şi al consecvenţei – trăsături care îl serviseră extrem de bine ca om de ştiinţă, dar care erau pe cale să îl ducă la pierzanie.

În timp ce profesorul îşi dezlănţuia micuţa motocicletă şi intra în trafic, asasinul a lăsat jos ziarul pe care se prefăcea că îl citeşte şi a pornit maşina.

Cu două străzi înainte de universitate, profesorul încă nu-şi dădea seama de Corolla furată care îl urmărea. Acest lucru era pe cale să se schimbe. Apropiindu-se de o intersecţie aglomerată chiar înainte de campus, profesorul a privit în oglinda sa cum o Toyota albastră accelerează ca şi cum ar fi vrut să treacă şi apoi, brusc, se întoarce brusc la dreapta.

Trecătorii au ţipat de groază când l-au văzut pe profesorul fără cască izbit de trotuar şi apoi târât sub Corolla mai bine de o jumătate de bloc înainte ca trenul de rulare al maşinii în viteză să-i scuipe trupul mutilat şi fără viaţă în stradă.

La un kilometru şi jumătate de Aeroportul Internaţional Lahore, asasinul a abandonat maşina furată şi a parcurs restul distanţei pe jos. După ce s-a instalat în siguranţă în cabina de clasa întâi a zborului său internaţional, a scos un Coran îmbătrânit de vreme din buzunarul de la piept. După ce a repetat câteva rugăminţi şoptite, asasinul s-a întors spre spatele cărţii şi a scos o listă codificată de nume, ascunsă sub coperta zdrenţuită. După ce s-a ocupat de omul de ştiinţă de la Universitatea din Punjab, mai rămăseseră doar doi de parcurs.

DOI 36° 07' N, 41° 30' E I RAQ S oldieri din Brigada a 3-a „Arrowhead” a armatei americane, Echipa de luptă Stryker a Diviziei a 2-a de infanterie (SBCT) petrecuseră suficient timp în Irak pentru a se obişnui cu sunetul gloanţelor inamice care se izbeau de blindajul vehiculului lor de transport al infanteriei pe opt roţi, dar de când ajunseseră în micul sat Asalaam, la o sută cincizeci de kilometri sud-vest de Mosul, lucrurile fuseseră foarte liniştite.

Satul era unul dintre numeroasele sate din jurul enclavei creştine din Mosul, cunoscută pentru toleranţa sa religioasă şi etnică. În cea mai mare parte, musulmanii şi creştinii din zonă trăiau într-o relativă armonie. De fapt, numele Asalaam venea de la cuvântul arab pentru pace . Totuşi, nu localnicii erau cei care îi îngrijorau pe soldaţii SBCT. La o aruncătură de băţ de graniţa siriană, insurgenţii străini reprezentau una dintre cele mai mari ameninţări cu care se confruntau.

Bărbaţii văzuseră partea lor echitabilă de ambuscade în Irak, inclusiv un atac sinucigaş devastator în limitele propriei lor baze, şi niciunul dintre ei nu intenţiona să se întoarcă acasă în ceva mai puţin confortabil decât un scaun de avion. Sacii mortuari nu intrau în discuţie pentru aceşti soldaţi.

Sublocotenentul Kurt Billings, din Kenosha, Wisconsin, se întreba de ce naiba nu văzuseră nimic, când comandantul vehiculului Stryker din frunte a intrat în căşti şi a spus: „Locotenente, până acum nu am avut absolut niciun contact. Nimic, şi vreau să spun nimic, nu se mişcă acolo. Nu văd nici măcar câini".

„Trebuie să fie seara de ghiveci la una dintre madrasele locale", a glumit operatorul radio.

„Dacă e aşa, atunci cineva ar trebui să se ocupe de grătarul din sat", a răspuns Billings. „Rămâneţi vigilenţi şi fiţi cu ochii în patru. Trebuie să fie cineva pe aici."

„Vă spun eu, domnule", a spus comandantul vehiculului, „nu este nimeni acolo. Locul este un oraş fantomă".

„Satul ăsta nu s-a uscat peste noapte."

„Poate că da. Suntem în mijlocul pustietăţii. Oamenii ăştia nu au nici măcar telefoane. În plus, cui i-ar păsa dacă s-ar usca şi ar dispărea?"

„Sunt sigur că există o explicaţie pentru faptul că nu vedem pe nimeni. Hai să o luăm încet", a spus Billings. „Fă o cercetare completă a satului şi apoi vom coborî.

Aţi înţeles?"

„Am înţeles, locotenente", a răspuns comandantul vehiculului, în timp ce Stryker-ul lor începea un circuit al satului.

Pentru această misiune, Billings îşi organizase oamenii în două echipe de foc, sau de asalt, formate din opt oameni. Prima echipă, desemnată Alpha, era cu el în vehiculul blindat din frunte, în timp ce echipa Bravo, sub comanda sergentului-major James Russo, îl urma în cel de-al doilea Stryker.

Misiunea lor fusese să verifice starea celor trei lucrători umanitari creştini americani cu sediul în Asalaam, despre care nu se mai ştia nimic de mai bine de o săptămână.

Era o muncă de şpăgari, iar lui Billings nu-i plăcea să-şi ia oamenii pentru a-i verifica pe cei care nu aveau ce căuta în Irak în primul rând – chiar dacă erau concetăţeni. Nu numai atât, dar termenul de lucrător umanitar creştin era, în opinia sa, un termen total greşit. Încă nu întâlnise nici unul al cărui motiv principal pentru care se afla aici nu era convertirea sufletelor pentru Hristos. Sigur, făceau o treabă bună

şi umpleau unele dintre golurile lăsate invariabil în urmă de unele dintre organizaţiile de ajutorare mai mari, mai bine stabilite şi mai experimentate, dar, la sfârşitul zilei, aceşti oameni erau pur şi simplu misionari. Aveau, de asemenea, un talent mai degrabă extraterestru de a se băga singuri în necazuri. Existau momente în care Billings se simţea mai degrabă ca un salvamar la o piscină pentru copii decât ca un soldat.

În timp ce tinerii misionari puteau avea cele mai bune intenţii, de cele mai multe ori le lipseau abilităţile, sprijinul şi, în general, bunul simţ de bază pentru a trăi în ceea ce era încă o zonă de război.

Şi asta era un alt lucru. Armata americană trebuia să fie în Irak pentru a sprijini armata irakiană şi forţele de securitate irakiene, nu pentru a ajuta tineri rătăciţi de douăzeci şi ceva de ani să se orienteze. Dar ori de câte ori apărea una dintre aceste situaţii, ceea ce se întâmpla cel puţin o dată sau de două ori pe lună, revenea întotdeauna armatei americane să iasă să-şi salveze propriul popor. Irakienii nu voiau să aibă nimic de-a face cu ei. Erau prea ocupaţi să încerce să îşi refacă ţara ca să îşi piardă timpul cu eforturi de salvare a unor oameni pe care nu îi invitaseră niciodată în ţara lor, în primul rând, şi, sincer, Billings nu îi putea învinovăţi. Le sugerase superiorilor săi că misionarii ar trebui să fie obligaţi să depună o cauţiune înainte de a intra în Irak sau cel puţin să plătească costul salvării lor, aşa cum trebuie să facă drumeţii şi alpiniştii rătăciţi în Statele Unite, dar superiorii săi au ridicat din umeri şi i-au spus că nu depinde de ei. Dacă tinerii americani aveau nevoie de salvare, chiar şi în sălbăticia Irakului, atunci asta urma să facă armata americană. Fără să ţină cont de faptul că ar putea pune în pericol mai multe vieţi tinere americane în acest proces.

Billings a studiat feţele bărbaţilor din echipa sa de pompieri şi a apăsat butonul de transmisie al radioului său. „Russo.

Mă auziţi?”

„Tare şi clar, locotenente.” La douăzeci şi cinci de ani, Russo era un om în vârstă în comparaţie cu tinerii de optsprezece sau nouăsprezece ani din echipa sa de pompieri, dar nici pe departe la fel de bătrân ca Billings, care avea douăzeci şi opt de ani.

Billings a auzit semnalul sonor care indica faptul că Russo îşi luase degetul de pe butonul de transmisie şi a spus: „S-ar putea să nu fie chiar o operaţiune de rutină de verificare a copiilor. Să fim foarte atenţi la asta.”

„Suntem atenţi la fiecare.”

Billings a zâmbit. Russo avea dreptate. Aveau unul dintre cele mai bune plutoane din Irak. Erau în ţară de trei luni şi contabilizaseră câteva victorii impresionante împotriva băieţilor răi şi nimeni nu suferise nici măcar o unghie. „La fel, e ceva în legătură cu asta care nu mi se pare în regulă. Asigură-te că băieţii tăi rămân concentraţi.”

„Aşa vom face, locotenente. De fapt, dacă echipa Alpha preferă să stea cuminte şi confortabil în interiorul vehiculului lor, sunt sigur că noi, cei din echipa Bravo, nu am avea nicio problemă în a rezolva asta.” Se auzea un cor de chicoteli din partea oamenilor din interiorul Stryker-ului lui Russo.

„Nici pe departe, sergent”, a răspuns Billings cu un zâmbet. „Când ajungem acolo, asigură-te că oamenii tăi ne urmăresc şi învaţă de la noi.”

„Hooah, locotenente.”

Billings s-a întors spre oamenii din interiorul Stryker-ului său şi a spus: „Domnilor, sergentul Russo pare să creadă că nu este nevoie de noi astăzi. El spune că echipa Bravo se poate descurca singură cu misiunea”.

„La naiba cu echipa Bravo”, a spus un tânăr soldat pe nume Steve Schlesinger.

În mod normal, Billings nu ar fi tolerat un asemenea limbaj, dar îi plăcea ca oamenii lui să se învioreze înainte de a intra în situaţii potenţial periculoase. În plus, Schlesinger, în vârstă de optsprezece ani, era steaua lor strălucitoare. A descoperit şi a ajutat la dezamorsarea mai multor dispozitive explozive improvizate în ultima lună decât oricine altcineva din Irak în ultimul an. Puştiul avea un al şaselea simţ al pericolului şi, în ciuda faptului că era din Chicago şi credea că Cubs erau o echipă mai bună decât Milwaukee Brewers, Billings îl plăcea.

„Bine, atunci”, a răspuns Billings. „Suntem cu toţii de acord?”

Un cor de „La naiba cu echipa Bravo” a răsunat în tot Stryker-ul de plumb. Era o competiţie de bun-simţ, iar Billings îşi cunoştea suficient de bine oamenii pentru a şti că, atunci când bocancii ajungeau la sol, nu conta în ce echipă se aflau, oamenii erau cu toţii fraţi uniţi împotriva unui inamic comun. Nu se îndoia că Russo îşi biciuia şi el oamenii.

În timp ce Billings simţea că Stryker-ul lor încetineşte, ştia că era doar o chestiune de momente până când vor trebui să iasă afară şi să încerce să-şi dea seama ce naiba se întâmplă.

TREI Cînd Stryker-urile s-au oprit în cele din urmă în centrul satului, soldaţii au sărit şi au ocupat poziţii de tragere defensive. Deşi nimeni nu spunea nimic, cu toţii simţeau acelaşi lucru după ce făcuseră un circuit complet al Asalaam-ului. Nu era niciun suflet viu la vedere, iar asta îi pusese pe toţi pe jar.

Justin Stokes, un soldat tânăr şi slab din San Diego, care avea prostul obicei de a-şi angaja gura înaintea creierului, a spus: „Poate că e vremea siestei”.

„La 10:30 dimineaţa?”, a răspuns soldatul Rodney Cooper, de 1,80 metri, din Tampa. „Stokes, bunica mea nici măcar nu trage un pui de somn la 10:30 dimineaţa.”

„Orice ar fi”, a spus Stokes, „ceva în acest loc nu este în regulă.”

„E aiurea, asta e”, a adăugat Schlesinger.

„Unde naiba sunt toţi oamenii?”.

„Pentru asta suntem aici, ca să aflăm”, a răspuns locotenentul Billings, tăind scurt discuţia încrucişată. „Suntem în joc acum, aşa că hai să păstrăm comunicarea în funcţie de necesităţi.”

„Da, domnule locotenent”, au răspuns oamenii în timp ce Billings se îndrepta spre locul unde stătea Russo. El folosea vizorul reflex de pe M4-ul său pentru a căuta orice mişcare la capătul îndepărtat al drumului.

„Tu ce crezi, Jimmy?”, a întrebat Billings.

„Cred că e prea multă linişte”, a spus Russo în timp ce-şi cobora arma.

„Poate că avem de-a face cu o ambuscadă”.

„Nu prea cred. Dacă cineva avea de gând să ne lovească, s-ar fi întâmplat deja”.

„Şi atunci ce naiba se întâmplă? Unde sunt toţi sătenii?”

Russo şi-a verificat de două ori selectorul de tragere şi a spus: „Nu ştiu, şi am sentimentul că nu vreau să ştiu în mod deosebit. Satul ăsta nu e problema noastră. Suntem aici pentru a verifica trei lucrători umanitari americani, aşa că hai să facem asta şi să plecăm naibii de aici.”

Billings a studiat faţadele crăpate, coapte de soare, ale caselor din cărămidă de lut de sus şi de jos pe drumul îngust, unele cu uşile şi ferestrele larg deschise, şi a fost de acord. „În regulă. Iată ce vom face. Voi duce echipa Alpha la clădirea pe care misionarii o foloseau ca centru de sănătate. Tu şi echipa Bravo căutaţi din casă în casă, dar nu bateţi la uşă. Dacă găseşti una care este deja deschisă şi nimeni nu răspunde la o bătaie politicoasă, tu şi oamenii tăi puteţi intra înăuntru şi să aruncaţi o privire, dar spuneţi-le să nu atingă nimic. Ne întâlnim aici în 15 minute. Aţi înţeles?”

„Da, domnule. Cincisprezece minute”, a răspuns Russo, care apoi s-a întors spre oamenii săi şi a spus: „Începem. Hai să ne pregătim.”

Unul dintre Stryker-uri a urmărit echipa Bravo de-a lungul drumului principal, în timp ce celălalt i-a urmărit pe Billings şi pe oamenii săi în timp ce mergeau un bloc mai departe, până la o clădire uzată, de înălţime mică, care părea să fie o şcoală sau un birou administrativ.

„Ministerul Provincial al Poliţiei”, a spus soldatul Mike Rodriguez, din nordul statului New York, în timp ce citea un semn decolorat deasupra uşii. Era singurul din echipă, în afară de Russo, care stăpânea bine limba arabă.

Billings s-a uitat la instructajul pe o singură foaie pe care îl primise în Mosul şi a înjurat. „La naiba. Au răsturnat harta asta de rahat. Ar trebui să ne aflăm la un bloc mai încolo, în cealaltă direcţie.”

„De ce nu aruncăm oricum o privire înăuntru?”, spuse Stokes. „Este o clădire oficială. Poate că înăuntru sunt informaţii oficiale.”

„În care nu am fost autorizaţi să intrăm sau să căutăm”, a răspuns Billings. „Suntem aici doar pentru a face recunoaştere. Dacă găsim o uşă deschisă, putem intra, dar dacă o uşă nu este deschisă, nu o să

începem să dăm cu piciorul...” Înainte ca Billings să-şi termine propoziţia, Cooper s-a aplecat cu umărul său masiv spre uşa şubredă şi bătută de vreme şi a smuls-o din balamale. Când echipa s-a uitat la el, a spus zâmbind: „Cineva trebuie să fi uitat să închidă.”

„Pe naiba”, a replicat Billings. „Următoarea persoană care încearcă ceva care se apropie de la distanţă...” Locotenentul a fost întrerupt de mirosul copleşitor care se revărsa din clădire.

„Iisuse”, a exclamat Schlesinger. „Oamenii ăştia nu ştiu că ar trebui să îşi pună gunoiul afară pentru a fi ridicat?”

Billings, un om mult prea familiarizat cu mirosul morţii, ştia că nu miroseau a gunoi.

„Cooper, Rodriguez, Schlesinger şi Stokes, veniţi înăuntru cu mine. Restul staţi de pază aici şi fiţi cu ochii în patru. Rahatul s-ar putea să se întâmple foarte repede”.

„Miroase ca şi cum ar fi făcut-o deja”, a spus un soldat roşcat din Utah, în timp ce îşi pregătea arma şi îşi lua ceasul.

Băgându-şi nasurile în vestele lor tactice, Billings şi oamenii lui au intrat înăuntru. După ce a eliberat vestibulul, Cooper a spart cu piciorul uşa biroului principal întunecat ca smoala, iar restul echipei a butonat înăuntru. Un cor de „Clear-Clear-Clear-Clear” a răsunat din partea diferiţilor membri ai echipei în timp ce străbăteau încăperea, ghidaţi de razele lanternelor tactice SureFire montate pe rafturile Picatinny ale M4-urilor lor.

Motivul pentru care camera era atât de întunecată a devenit curând evident. Ferestrele fuseseră complet acoperite cu pături grele de lână.

Rodriguez i-a aruncat lui Schlesinger o privire nedumerită şi a şoptit: „Astea ar trebui să fie perdele de întuneric?”.

Schlesinger a trasat marginea uneia dintre pături cu raza lanternei sale şi a dat din umeri în semn de răspuns.

„De ce ar vrea tipii ăştia să blocheze lumina aici, în mijlocul pustietăţii?”

„Poate că încercau să ascundă ceva.”

„Sau să se ascundă de ceva”.

Lui Billings nu-i păsa pentru ce erau păturile. „Rupeţi-le pe toate”, a ordonat el, „şi haideţi să facem puţină lumină aici.”

Stokes şi Cooper s-au apropiat de ferestre şi au început să tragă păturile în jos. Lumina a inundat camera.

În timp ce o făcea, Schlesinger a aruncat o privire în sus, iar vocea i-a rămas blocată în gât. „Sfinte Sisoe!”

La unison, restul echipei a ridicat privirea şi a văzut la ce se uita Schlesinger. Suspendate de tavan erau cel puţin cincisprezece cadavre în descompunere.

Cooper, cel mai mare şi până în acel moment unul dintre cei mai curajoşi membri ai echipei, s-a dat înapoi îngrozit.

Stokes şi-a făcut semnul crucii, în timp ce Rodriguez şi Schlesinger şi-au ridicat instinctiv puştile şi le-au măturat înainte şi înapoi pe lungimea tavanului, gata să tragă. „Ce naiba se întâmplă aici, locotenente?”, a implorat Schlesinger, cu frica evidentă în glas.

Billings habar n-avea la ce naiba se uitau.

Cadavrele fuseseră legate la nivelul tavanului, iar contravântuirile grele din lemn le ascunseseră complet de vedere atunci când echipa intrase pentru prima dată în încăpere.

Billings era pe punctul de a spune ceva, când o voce a răzbătut prin radioul său. Era Russo.

„Alfa Unu. Aici Bravo Unu. Mă recepţionaţi? Terminat.”

Billings, cu ochii încă fixaţi pe scena macabră de deasupra lui, a apăsat butonul de transmisie şi a spus: „Aici Alpha One. Te recepţionez, Jimmy. Ce ai găsit?”

„Am găsit pe cineva, locotenente. Se pare că este unul dintre bătrânii satului. Arată de parcă nu a mâncat de o săptămână, dar e viu.”

„Unde l-aţi găsit?”

„Se ascundea în spatele uneia dintre casele pe care le verificam. Băieţii mei cred că a căutat mâncare.”

„Ştie ce s-a întâmplat cu restul sătenilor?”

„El spune că toţi supravieţuitorii se ascund în moschee.

Acolo ne îndreptăm acum.”

„Aşteaptă o secundă. Supravieţuitori?”, repetă Billings.

„Supravieţuitorii a ce? Şi ce vrei să spui că se ascund în moschee? De ce se ascund?”

„Încă încerc să-mi dau seama de asta. Bătrânul tot repeta nişte cuvinte în arabă pe care nu le înţeleg”.

Billings îi făcu semn lui Rodriguez şi apoi spuse în radioul său: „Care e cuvântul? Să văd dacă Rodriguez o ştie.”

A fost o pauză în timp ce Russo i-a cerut bătrânului să vorbească direct în microfonul său. Apoi a venit – o voce intensă, răguşită, care părea ca un set de balamale care au nevoie serioasă de ulei: „ Algul! Algul! Algul!”

„Ai înţeles?” a întrebat Russo în timp ce bătrânul se îndepărta de radioul său.

Billings s-a uitat la Rodriguez şi a observat că faţa deja cenuşie a soldatului îşi pierduse şi puţina culoare care îi mai rămăsese. Corpurile legate de tavan ajunseseră la toţi oamenii, dar trebuiau să reziste.

„Te-ai jucat vreodată la Xbox, locotenente?”, a murmurat Rodriguez, cu ochii încă lipiţi de formele groteşti care pluteau deasupra lor.

„Nu”, a spus Billings, care nu reuşea să înţeleagă nicio legătură între un joc video şi situaţia lor actuală.

„Algul a fost primul cuvânt arab pe care l-am învăţat vreodată. Am învăţat-o jucând un joc pe Xbox numit Phantom Force”.

Nerăbdător să primească răspunsuri, locotenentul a întrebat: „Ce naiba înseamnă asta?”.

„În traducere liberă, este o lipitoare de cai sau un geniu care suge sânge, dar de obicei este folosit pentru a descrie un demon feminin care trăieşte în cimitir şi se hrăneşte cu bebeluşi morţi.

Când nu mai sunt bebeluşi, trece la oricine a mai rămas în sat şi continuă să se hrănească până când nu mai este nimeni în viaţă. Am mai auzit că este un derivat al unui cuvânt arab care înseamnă mort viu şi devorator de femei şi copii. Oricum ai spune-o, Algul înseamnă vampir în arabă.”

Billings era pe punctul de a-i spune lui Mike Rodriguez că era plin de rahat, când unul dintre corpurile legate de tavanul de deasupra lor şi-a deschis gura şi i-a acoperit pe soldaţi cu o ceaţă fină de spumă însângerată.

Fotografie de autor realizată de John Reilly BRAD THOR este autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times, autorul cărţilor Ordin ascuns, Lista neagră, Full Black (unul dintre cele mai bune thrillere politice din 2011 ale revistei Suspense Magazine), Proiectul Athena, Influenţă străină (unul dintre cele mai bune thrillere politice din 2010 ale revistei Suspense Magazine), Apostolul,

The Last Patriot (nominalizat drept cel mai bun thriller al anului de către Asociaţia Internaţională a Scriitorilor de Thriller), The First Commandment, Takedown, Blowback (recunoscut ca fiind unul dintre „Cele mai bune 100 de thrillere ucigaşe din toate timpurile” de către NPR), State of the Union, Path of the Assassin şi The Lions of Lucerne. Vizitaţi site-ul său la www.BradThor.com. facebook.com/EmilyBestler#!/BradThorOfficial twitter.com/bradthor bradthor.com/

bradthor.com/enewsletter/ authors.simonandschuster.com/Brad-Thor/16591159 Tot de Brad Thor Leii din Lucerna Calea asasinului Blowback Takedown Prima poruncă Ultimul patriot Apostolul Influenţă străină Proiectul Athena Lista neagră completă Black List Ordin ascuns Act de război Cădere liberă Despre Atria Books Atria Books a fost lansată în aprilie 2002 de către editoarea Judith Curr ca o nouă editură de coperţi cartonate şi broşuri în cadrul Simon & Schuster, Inc. Numele Atria (pluralul lui atrium - un spaţiu de locuit central deschis spre aer şi cer) reflectă obiectivele noastre ca editori: să creăm un mediu mereu deschis la idei noi şi în care autorii noştri şi cărţile lor să poată înflori. Căutăm modalităţi inovatoare de a conecta scriitorii şi cititorii, integrând cele mai bune practici ale editurilor tradiţionale cu cele mai recente inovaţii din lumea digitală. Ne-am angajat să publicăm o gamă largă de ficţiune şi non-ficţiune pentru cititori de toate gusturile şi interesele.

Prima carte publicată sub numele Atria, The Right Words at the Right Time (Cuvintele potrivite la momentul potrivit) de Marlo Thomas, a devenit instantaneu bestsellerul nr. 1 al New York Times, iar de atunci Atria a publicat peste 200 de bestselleruri New York Times. Atria este casa editorială a numeroşi autori importanţi de bestselleruri, printre care Sfinţia Sa Dalai Lama, Jude Deveraux, Vince Flynn, T.D. Jakes, Shirley MacLaine, Kate Morton, Jodi Picoult, Sister Souljah, Brad Thor, Jennifer Weiner, Lauren Weisberger, Zane şi Rhonda Byrne, autoarea bestsellerurilor internaţionale The Secret şi The Power.

În ultimii ani, editura a pus un accent strategic pe publicarea pentru diverse categorii de public prin achiziţionarea editurii Strebor Books, orientată spre publicul afro-american, prin lansarea editurii Atria Books Español şi prin acorduri de coeditare cu Beyond Words Publishers şi Cash Money Records. Atria Bookspublică, de asemenea, ficţiune literară şi non-ficţiune de actualitate în format broşat sub sigla Washington Square Press, precum şi ficţiune şi non-ficţiune populară sub sigla Emily Bestler Books, lansată în 2011.Atria-cărţi care distrează şi luminează. imprints.simonandschuster.biz/atria facebook.com/Atriabooks twitter.com/AtriaBooks Despre Emily Bestler Books Vă amintiţi prima dată când v-aţi îndrăgostit de o carte?

Sperăm să recapturăm acest sentiment pentru dumneavoastră, iar şi iar. Emily Bestler Books a fost fondată cu un singur principiu director: să găsească cele mai bune lecturi disponibile şi să le pună în mâinile a cât mai mulţi cititori. Suntem pasionaţi de această misiune şi, în urmărirea ei, am decis să ne acordăm o marjă de manevră cât mai mare şi să deschidem tiparul către o serie de categorii diferite. La urma urmei, cărţile sunt la fel de variate ca şi cititorii lor. Pe rafturile noastre veţi găsi cărţi de ficţiune şi non-ficţiune, thrillere palpitante, cărţi de bucate delicioase, memorii deosebite, romane poliţiste internaţionale şi romane inteligente şi profunde, cu un fler literar. Pe scurt, avem o carte pentru fiecare. . ..Vă mulţumim că aţi citit! imprints.simonandschuster.biz/emilybestlerbooks facebook.com/EmilyBestler twitter.com/emilybestler Sperăm că v-a plăcut să citiţi această carte electronică Atria Books/Emily Bestler Books.

Înscrieţi-vă pe lista noastră de corespondenţă şi primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, conţinut bonus şi alte cărţi minunate de la Atria Books/Emily Bestler Books şi Simon & Schuster.

C LICK H ERE T O S IGN U P sau vizitaţi-ne online pentru a vă înscrie la eBookNews.SimonandSchuster.com ATRIA BOOKS A Division of Simon & Schuster, Inc.

1230 Avenue of the Americas New York, NY 10020 www.SimonandSchuster.com Această carte este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările fie sunt produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.

Această ediţie broşată Atria Books Martie 2011 ATRIA BOOKS şi colophon sunt mărci înregistrate ale Simon & Schuster, Inc.

Designul copertei de Jae Song ISBN 978-1-4516-0792-5 ISBN 978-0-7434-9262-1 (ebook) ISBN-13: 978-1-41651-023-9 (eBook)